

ULUSLARARASI ÇOKSATAN YAZAR

KIKA HATZOPOULOU

KADERİN

GÜMÜŞ

İPLERİ

KADER TANRIÇALARININ TORUNLARI DAİMA ÜÇ KARDEŞ OLURDU:

Biri dokur, biri biçimlendirir, biri de insanları sevdikleri şeylere ve yaşamın kendisine bağlayan ipleri keserdi. Ora Kardeşler de istisna değildi. Üç kardeşin en küçüğü Io, moira-soylu olmanın getirdiği yetenekleri kullanarak batık şehir Alante'de özel dedektiflik yapıyordu.

Ancak aldığı son iş, korkunç bir gerçeği keşfetmesine neden olacaktı: Birileri kadınları kaçırıp yaşam iplerine zarar vererek onları bir tayfa dönüştürüyor, sonra da bu tayfları şehirde adalet adına cinayet işlemekle görevlendiriyordu.

Io, bu işin arkasında kimin olduğunu bulmak için kötü şöhretli Mafya Kraliçesi'nin sağ kolu Edei Rhuna'yla birlikte çalışmak zorunda kalacaktı. Oysa Io'nun bildiği, Edei'ninse farkında bile olmadığı bir gerçek daha vardı: İkisi birbirine sadece bu olayla değil, kader ipliğiyle de bağlıydı.

Io'nun, olayın baş şüphelisinin kollarında gördüğü isimse bu soruşturmanın daha da kişisel bir hâl almasına neden olacaktı. Geçmişinden gelen sırlar ve Edei'ye karşı gitgide köklenmiş hisleri arasında sıkışıp kalan Io, kendi hayatını düzene koymak istiyorsa şehrin en karanlık köşelerinde dolaşmak ve yıkım kendi kapısına dayanmadan önce şehrin en güçlü isimlerinden bazılarının da dâhil olduğu bir komplo ortaya çıkarmak zorundaydı.

"Cinayet romanlarına büyülmüş bir dokunuş."

—NICKI PAU PRETO

"Bitirdikten çok sonra bile unutamayacağınız çarpıcı bir dünya."

— CLAIRE M. ANDREWS

Kapak çizimi © 2023 by Corey Brickley

Çizim: Kristie Radwilowicz

Ayısıgı Kitaplığı

www.olimposdukkani.com

/olimposyayinlari

/olimposyayinlari

/olimposyayinlari

/olimposyayin

KIKI HATZOPOULOU

KADERİN GÜMÜŞ İPLERİ

Çeviren: Gizem Aldoğan

GEORGE'A, AİLEME
VE BİZİ BİRBİRİMİZE BAĞLAYAN İPLERE

**Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından
yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır.
Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla
yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
<https://t.me/ayisigikitap>**

KISIM I

DOKUYACAK BİRİ

GİRİŞ ŞAK

Tramvay, gelgitle yükselen suyun birkaç santim üzerinde kayarak ilerliyordu. İstasyonda durduğunda kablolar tıklım tıklım dolu vagonun ağırlığıyla gerilip gıcırdadı. Yolcular başlarını çevirip kabloları baktılar. Daha geçen gün Sage Sokağı'nda bir kablo kopmuş ve yolcular biçimsiz kanala düşmüş, üçü hastanelik olmuştu. Körfezin suyu yaz mevsimi yaklaştığında bile acımasız derecede soğuk oluyordu.

Tramvayın arkasındaki yaşlı kadın lekelerle dolu parmaklarını görünmez bir düğüm atar gibi göğsünün üzerinde döndürüyordu. Moira-soylu değildi, parmaklarının arasında havadan başka bir şey yoktu. Yaptığı yaygın bir hareketti, üç kader tanrıçası Moiraların en küçük kız kardeşini, bir yaşam ipinin ne zaman kesileceğine karar veren Kader Tanrıçası'nı uzak tutmayı amaçlıyordu.

Bir kez düğüm atarsan, derlerdi, Tanrıça hâlâ savaştığını anlar.

Silts'teyse insanlar bu söylenceye ikinci bir cümle eklemişti:
Sen bin kere düğümlesen de o yine keser.

Ancak yaşlı kadın Silts'ten gelmiyordu. Kürk astarlı bir palto giymişti, palto hâlâ yepyenydi, hiç yaması yoktu ve gri saçları üst sınıf modasına göre şekillendirilmiş, örülmüş ve ensesinde tutturulmuştu. Ama saç tokalarında olması gereken yeşim taşı süslemeler artık yoktu, yerlerinde matlaşmış, bronz yuvalar kalmıştı.

Tramvay yeniden hareket ederken kablolar istasyona veda edercesine gıcırdadı. Yaşlı kadın önce yolcuların istasyondan çıkmasını bekledi, sonra alışveriş arabasını arkasından çekerek köprüden geçmeye başladı. Arabanın tekerlekleri köprüdeki her çukurda yüksek sesle gıcırdıyordu. Sokaklar boştu, ancak kadın yine de oluşan her yeni gölgeye ve gelip geçen seslere dikkat kesiliyordu.

Kocasını ondan yirmi yaş büyüktü ve bir hayli saf olan karısını korkutmaktan zevk aldığından geceleri Alante şehrinin su basmış sokaklarında korkunç bir şeyin yüzdüğünü söylemişti. Dedğine göre bu yaratık kızların gölgelerine saklanıyor, ayak bileklerine dolanıyor ve onları asla bırakmıyordu. Fakat yaşlı kadın kocasını toprağa vereli epey oluyordu. Son zamanlarda aklına bile nadiren düşüyordu ama o korkunç canavarı her gün düşünmeye başlamıştı. Varlığını hissettiğine yemin edebilirdi. Âdeta bileğinin etrafında bir pranga gibi onu arkasından sürüklüyordu.

Moira-soyulu olmayı, hayatın iplerini parmaklarının arasında sağlam ve bütün hâlde hissetmeyi ne çok isterdi! Adımlarını hızlandırdı, güvenli evine varmak için sabırsızlanıyordu. Koltuğunda battaniyelere gömülecek, elinde ruh-bağlı çayla, radyoda en sevdiği dizinin son bölümünü dinleyecekti.

Dizi çoktan başlamış olmalıydı. Bu yüzden eve girdiğinde doğruca radyoya yöneldi, odayı oyuncuların tanıdık sesleri doldururken satın aldığı birkaç parça şeyi –papatya çayı, bir paket peynirli kraker ve indirimdeki bir kavanoz kuru incir– yerleştirmeye başladı. Tam o esnada, aniden yakınında başka bir bedenin hareket ettiğini hissetti.

Bir el ağzını sıkıca kapadı. Kavanoz parmaklarının arasından yere düştü. Kadın kurtulmak için çırpınarak tekmeler savurdu, dirsek attı ve saldırganı rastgele tırmalamaya çalıştı. Topuzu çözüldü ve beyaz saç telleri gözlerinin önünde uçuştı,

botlarının topukları ezilmiş incirlere saplandı. Duvarın diğer tarafında bir komşu endişeyle ona seslendi.

Onu yakalayan kişi kulağına, “Merak etme... Bu bir son değil,” diye fısıldadı. Ancak kadın, bu fısıltıların bir insana mı yoksa gölgelerle örtülü bir canavara mı ait olduğunu anlayamadı.

Kadın dilediği gibi bir moira-soylu olsaydı fısıltının sahibinin iç.içe geçmiş bir sürü iplik arasından onun yaşam ipliğini tutup kopardığını hissedebilirdi. Yaşam ipliğinin izini nasıl sürdüğünü de görebilirdi; bu iplik tavana doğru uzanıp gökyüzünde kaybolacaktı. Sonrasında kendi ipliklerinden birini alıp iki parmağı arasında gümüş ve çelik kadar keskinleşene kadar çektiğini de görebilirdi.

Ama kadın sadece tek bir ses duydu:

ŞAK!

Ve iplik kesildi.

BÖLÜM I

YIPRANMA

Io çatının kenarında durmuş, kendini o ilk adımı atmaya ikna etmeye çalışıyordu. Binlerce kez tekrarlamıştı bunu kendine: Asıl korktuğu yükseklik değil, kenarda durmaktı. Tramvaya binerken sorun yaşamıyordu, teraslarda step dansı yapabiliyordu ama asma köprüden geçmek için durması, birkaç derin nefes alması ve zihinsel olarak kendini ikna etmesi gerekiyordu.

Io daha küçükken, ablası Thais, “Seni küçük aptal,” derdi. “Sen moira-soylusun. Kaderin iplerini görebiliyorsun. Yaşam ipliğinin yakın zamanda kopacağını mı görüyorsun da korkuyorsun?”

Thais ve diğer ablası Ava, bilmiş bir bakış atarak Io’yu yere yatırıyorlardı. Üçü de, Io yenilgiyi kabul edene kadar vahşi sırtışırlarla güreşirlerdi. Uzuvarı birbirine dolanırdı. Ava, Io’nun yaşam ipliğini çıkarıp birkaç kez çekiştirirdi. Gümüş bir zincir gibi gerilen ip ışıllı parıldardı.

“Şuna bak,” diye azarlardı onu Thais. “Her zamanki gibi sapasağlam.”

“Korkmayı seviyor sadece,” diye kıkırdardı Ava. “Böylece hiçbir şey yapmamak için bir nedeni oluyor.”

Genç Io her seferinde, “Korkmayı sevdiğim falan yok!” diye sızlanırdı.

Aslında sızlanmaktan nefret ederdi. Ama bu onların suçuydu: Ona çocuk muamelesi yaptıkları için Io da çocuk gibi davranıyordu. Anne ve babaları ölmeden önce şehir dışındaki

Neraida Ovası'nda çalışıyorlardı. Çocuklar küçük yaştan itibaren kendi başlarının çaresine bakmak zorunda kalmışlardı. En büyükleri Thais temizlik, yemek pişirme ve geçinme işini üstlenirken ondan iki yaş küçük olan Ava da boş zamanlarını nasıl geçirecekleriyle meşgul oluyor, oyunlar icat ediyor ve biraz daha fazla para kazanmak için insanların kaderlerini okuyordu. Ava'dan altı yıl sonra doğan Io'ya da ihtiyaçlarıyla ilgilenilen ve kimi zaman alay edilerek kızdırılan bebek olmak kalmıştı. Bir keresinde, bir komplo teorisinden bahsedermiş gibi, *Üç bedene bölünmüş bir ruh*, diye fısıldamışlardı, ortak yataklarında başlarını yaslayıp birbirlerine sokulmuş hâlde uykuya dalarken...

Tabii bu yıllar önceydi. Thais şehri terk etmeden, her şey değişmeden önce.

Io dikkatle köprüye adım attı. Köprü ağırlığının altında sarsılıyor, her adımda inliyordu çünkü aslında insanlar için yapılmamıştı. Kediler için özel olarak inşa edilmiş uzun, ince, metal bir şeritten ibaretti ve kedilerin sel baskınları sırasında şehirde dolaşabilmelerini sağlıyordu. Sokaklarda hastalık taşıyan kemirgenlerin artan sayısını kontrol altına almak için planlanan bir şehir düzenlemesiydi bu.

Ancak bu kedi köprülerindeki sorun, üstünden geçenleri koruyacak bir korkuluk olmamasıydı. Şehirdeki yetkililer, *Kediler dengelerini kaybetmez*, demişti. Ancak bu doğru değildi; kediler de diğer canlılar gibi kayıp düşebilirdi, sadece ayaklarının üzerine düşme ihtimalleri daha yüksekti. Io bu plandaki her şeyin mantığa aykırı olduğunu düşünüyordu. Köprülerin altında düşme ihtimali olan kedileri tutacak hiçbir şey yoktu, sadece bulanık, gelgitten etkilenmiş su vardı ki herkesin bildiği üzere kediler sudan nefret ederdi.

Bu köprülerde muhakkak korkuluk olmalıydı. Ama yapılmamıştı işte. Io'ya göre bu karar, Alante Batık Şehri'ni özetliyordu. İhtiyaçlar asla karşılanmıyordu. İnsanlar bir şey talep ettiğinde

talepleri reddediliyor ve onlar da ellerinde olanla yetinmeyi öğreniyorlardı.

Io'nun korkuluğu yoktu ama korkusu vardı, hem de çok. O korkuyu kuşanıp bir kalkan gibi sıkıca kavradı. Ablalarının asla kavrayamadığı bir şey vardı: Korku insanı uyuşturmazdı, temkinli ve tetikte olmasını sağlardı. Io da her zaman, *her zaman* tetikteydi. Bu işte ustalaşabilmesinin sırrı da buydu. Küçük, ritmik adımlarla köprüden geçti ve tekrar sağlam bir zemine bastığında rahat bir nefes verdi.

Terk edilmiş tiyatronun çatı kapağı gelişigüzel kapatılmıştı, Io kolaylıkla içeri süzüldü. Merdivenden inerken burun deliklerine küf ve çürük kokusu çarptı. Karanlıkta yolunu bulabilmek için bir eli duvardaydı. Ay ışığı büyük salonu aydınlatıyordu. Sahnenin ahşap döşemesi nemden şişmiş ve tiyatronun geri kalanı, iki bin koltuğun hepsi tamamen suya batmış, geride karanlık izler bırakmıştı. Io atkısını burnunun üzerine çekti ve galeriden geçip tiyatronun balkon kısımlarına doğru ilerleyerek orta balkona yöneldi. Burası yıllar önce çökmüş, beraberinde duvar da yıkılmıştı.

Çirkin bir manzaraydı: ahşap parçaları, teller ve çimento, içi boşaltılmış bir canavarın bağırsakları gibi sarkıyordu. Ama ötesindeki manzara güzeldi. Beak Sokağı Tiyatrosu'nun yıkılmış balkonu, Silts'te üç uyduyu da bir engel olmadan görebileceğiniz sayılı yerlerden biriydi. Pandia, en büyük ve en parlak uydu; Nemea, ufkun dibinde gezinen uydu ve Ersä, birkaç saat içinde doğup batan uydu... Şu anda gökyüzünde yalnızca Ersä vardı ve dünyayı şeker pembesi bir ışığa boğuyordu. Çiy kaplı duvar kâğıtları pembeye boyanmış, sokaklardaki su da açık kiraz rengini almıştı. Geceleyin gelgitin etkisiyle suya gömülen şehri neredeyse güzelleştiriyordu. Io bir gün bir fotoğraf makinesi alacak kadar para biriktirecek ve bu uhrevi manzarayı ölümsüzleştirecekti.

Tiyatronun karşısındaki apartmanda, üçüncü katın en sol penceresindeki ışık yanıp söndü. Io bakışlarını aydan ayırıp gözlüklerini taktı. Ondaki gözlemesini istedikleri daire bu olmalıydı. İçeride bir karaltı hareket etti. Belki de iki. Io aşağı doğru kayarak avuçlarını balkonun kıymıklı tahtasına dayadı. *Örtü'nün altına girmeden önce güvende olup olmadığını kontrol et*, derdi ona Thais. *Sonuçta çatıdan düşmek istemeyiz, değil mi?*

Io gözlerini kırptırınca Örtü belirdi, fiziksel dünyanın üzerine serilmiş ipliklerden oluşan bir karmaşaydı bu. Sadece moira-soylular, Kader Tanrıçalarının soyundan gelenler, her insandan fıskıran ve onları dünyada en çok sevdikleri şeylere bağlayan gümüş ipleri görebilirdi. Io üçüncü kattaki daireye odaklandı. Örtü'nün içinde, tuğla ve ahşabın ötesini, doğrudan dairedeki iki kişiyi gördü. Vücutlarından çıkan düzinelerce iplik onları sevdikleri pek çok farklı yere, nesneye ve insana bağlıyordu. En parlak ipliklerden biri, o iki insanı birbirine bağlıyor, tüm canlılığıyla titreşiyor, her şeyi gölgede bırakan bir parlaklık yayıyordu. Ava'nın hülyalı sözleriyle ifade edilirse; *bir aşk ipliğinin eşi benzeri olmayan parlaklığı...*

Gerçi daha ziyade, bir boyun ağrısının eşi benzeri olmayan sıkıntısı dense de olurdu. Io bıkkınlıkla iç çekti. Neden hep bir aldatma meselesi oluyordu? Neden bir kez olsun garip bir hobi ya da gece geç saatlere kadar süren bir ders, müşterilerinin ruhunu altüst etmeyecek bir şey çıkmıyordu bu işten? Io olabilecekleri net bir şekilde hayal edebiliyordu: Yarın müşterisi Isidora Magnussen, Sage Caddesi'ndeki kafede en arkadaki masaya oturacak, ceketinin ucunu elinde bir bulaşık havlusu gibi sıkacak ve Io ona, *Evet, kocanız size üç hafta önce sattığını söylediği daireye gitti. Evet, bir misafiri vardı*, demek zorunda kalacaktı. Sonra müşteriden en zor soru gelecekti: *Peki onu seviyor mu?* Başka bir özel dedektif olsa omuz silkip, *Nereden bileyim*, diyebilirdi.

Ama Io farklıydı. Moria-doğumluydu. Müşteriler onu bu yüzden seçiyordu; sadece sevdiklerinin onları aldatıp aldatma-

dığını, kumar oynayıp oynamadığını ya da içki içip içmediğini öğrenmek değildi dertleri. Onlar Örtü'nün ortaya çıkarabileceği sırlara da erişmek istiyorlardı: Eşlerinin aldatmayı, kumarı ve içkiyi *onlardan* daha çok sevip sevmediklerini...

İo şimdi bunu müşterisine söylemek zorundaydı. *Üzgünüm, Bayan Magnussen... İplikleri o kadar parlak ki iki saniyeden fazla bakmaya dayanamadım. Bu, kocanızın metresine âşık olduğu anlamına geliyor. Aynı zamanda bu, kafede yer yarılrsa da içine girsem ve bir daha çıkmak zorunda kalmasam diye düşündüğüm anlamına geliyor.* İo'ya başını sokacak bir ev sağlayan ve karnını doyuran buydu: İnsanların kalbini kırmak.

İki karaltıyı bir süre daha izledi, tamamen emin olmak istiyordu. Örtü'nün içinde bedenleri göremedi, sadece iplikleri görebiliyordu ama hiç şüphe yoktu: Çift birlikteydi, gümüş ipler de bir kucaklaşmayla iç içe geçmişti. İo'nun yanakları kızardı, gözlerini kaçırdı.

Derken gözüne bir şey takıldı. Çiftin yakınında, apartmanın üçüncü katında biri vardı... Bir insandı ama aynı zamanda... değildi de.

İnsan olmayanların tek bir ipliği olurdu. İnsanlar ise birçok şeyi aynı anda severdi; başka insanlara, yerlere, nesnelere, fikirlere bağlanırlardı. Ortalama bir insanın iplik sayısı on beşti. Yeni doğmuş bebeklerde ise daha azı olurdu: yaşam ipliği, annelerine bağlandıkları bir iplik ve yiyeceklerle aralarındaki bir iplik, ki bu son ikisi de genellikle aynı olurdu. Ancak muhtemelen apartmanın koridorunda duran bu şahsın tek bir ipliği vardı. Böyle bir şey olma ihtimali çok düşüktü ama imkânsız da değildi.

İmkânsız olan, ipliğin kopmuş olmasıydı. İpliğin bir ucu şahsın göğsünden çıkıyordu ama diğer ucu yere düşmüş ve orada solup yok olmuştu. İplikler *bağlı* olurdu, tek uçlu iplik diye bir şey yoktu.

En beteriye kopan ipliğin doğal olmayan bir açıyla eğilmiş olmasıydı. Sanki sahibi onu iki yumruğuyla kavramış gibiydi.

Sanki başka birinin ipliğini kesmek üzere gerilmiş gibi kendi ipi sıkı ve keskindi. Bu tek iplikli insan, bu imkânsız şey, bir kesiciydi. Io bundan emindi çünkü kendisi de bir kesiciydi.

Kesici şimdi âşıkların dairesine doğru ilerliyordu, tek ipliği aslında doğrultulmuş bir silahtı. Io'nun omuzları gerildi. Aldığı nefes ciğerlerinde sıkışıp kaldı.

Ablası, zihninde onu, *Küçük aptal*, diye azarladı.

Io tuttuğu nefesini verdi ve koştu.

Dairenin kapısı aralık bırakılmıştı. Io içeri adımını atarken kalbi göğsünde deli gibi çarpıyordu. Üç açık kapısı olan uzun bir koridor vardı ve kapıların hepsi karanlığa açılıyordu. Io binaya ulaşmaya çalışırken Örtü'yü bırakmıştı ama şimdi tekrar kendine çekti. Koridorun sonundaki ikinci odada Kesici ve ellerinin arasında tuttuğu o tek iplik vardı. Köşede de ayrı bir iplik demeti yığılmış duruyordu...

Io dehşetinin tadını alabiliyordu, keskin ve ekşiydi. Adımlarını sanki suyun altındaymış gibi yavaş ve ağır çekimde gibi atıyordu. Parmakları kendi ipliklerinden birini kavradı, hangisi olduğunun bir önemi yoktu, ipliği parmaklarının etrafına doladı. Sadece bir iplik, başka bir ipliği kesebilirdi. Kesici silahlıysa, Io da silahlıydı.

Daire halı kaplıydı ve ayak seslerini bastırıyordu. Koridorda asılı duran aynanın altında küçük kozmetik şişeleriyle dolu dar bir masa vardı. Yansımada, oturma odasının ortasında bir kadın duruyordu, gri saçları ensesindeki örgülü topuzdan çözülmüştü, beli doğal olmayan bir açıyla öne çıkmıştı. Tek bir iplik parmaklarından yere uzanıyor, ipliğin yıpranmış ucu evcil bir yılan gibi ayak bileğinin etrafında kıvrılıyordu.

İo gördüğü şeyi tam olarak kavrayamadı. Yakından bakıldığında kadının elindeki iplik bir yaşam ipliği kadar parlaktı. Bir insanın ipliklerinin en önemlisiydi, yaşamın kendisiyle bir bağlantıydı bu. Normalde yaşam iplikleri gökyüzüne yükselir, bulutların arasında kaybolurdu. Ama kadının ki yere sarkıyordu, bir bağlantısı yoktu. Öyle yanlıştır duruyordu ki korkunç bir görüntü oluşturunuyordu.

Kadın ölmüş olmalıydı.

İo yerdeki cesedi fark etti. Adamı hemen tanıdı. Bayan Magnussen ona düğün fotoğraflarını göstermişti. Üzerinde çizgili bir baksırdan başka bir şey yoktu, boynu da doğal olmayan bir açıyla bükülmüştü. Ersä çıplak bedenini canlı bir pembeye boyamıştı ama bu yanıltıcı bir görüntüydü. Örtü'den bakıldığında iplik yoktu. Yerdeki beden bir cesetti. Duyduğu hırıltılı nefesler İo'nun dikkatini odanın içlerine doğru çekti; iç çamaşırılı bir kadın bir koltuğun arkasına saklanmış, dizlerinin üstünde sessizce hıçkırıyordu. İo'nun beyaza çalan sarı saçları tanıması sadece birkaç saniye sürdü: Bay Magnussen'in asistanı. Onları bu sabah ofislerinin önündeki sokakta birlikte sigara içerken görmüştü. İlk anda masum bir sohbet gibi görünüyordu aslında. Ama İo artık onun adamın gizli âşığı olduğunu biliyordu.

İpliği normal görünmeyen yaşlı kadın bir heykel gibi hareketsiz duruyor, göz ucuyla odayı inceliyordu. Ersä'dan yayılan ışıktaki gümüş saçları gül goncalarına bulanmış gibiydi. İo gitmeliydi. Ön kapıya geri dönmeli, bütün binayı ayağa kaldırmalı, yaşlı kadını asistan kızdan uzaklaştırmanın bir yolunu bulmalıydı.

Kıpırda, dedi kendi kendine. Derin bir nefes aldı.

Aldığı keskin nefes sessizlikte bir silah sesi gibi çınladı. Kadın boynunu eğdiğinde aynada göz göze geldiler.

“Bazı suçlar vardır ki,” dedi yaşlı kadın, kendinden geçmiş gibi, “cezasız kalamaz. Küllerimden alevin kızı olarak doğacağım.”

Derken İo daha herhangi bir tepki vermeden yaşlı kadın beyaz saçları ve belirgin kemikleriyle tam bir kasırga gibi ona

doğru koştu. Vücutları çarpışınca Io sırtüstü düştü. Kadın onun üzerindeydi, hiçbir düşünce ya da neden olmaksızın çırpınıyor, Io'nun yüzünü ve göğsünü tırmalıyordu. Io kollarını kaldırarak kadını üzerinden atmaya çalıştıysa da bunu başaramayarak duvara çarptı.

Çıkan gürültüyle kadın aniden durup gözlerini Io'ya dikti. Daha doğrusu Io'nun başparmağıyla işaret parmağı arasındaki ipliğe. "Ne de güzel bir iplik. Küçük moira," diye homurdandı. "Seni görüyorum. İşlediğin suçları da görüyorum."

Io bir saniye durup düşündü. *Ne suçu?*

Sonra ürperdi. *Hangi suçtan bahsediyor?*

Ardından panikledi. *Pek çok suç işledim ben...*

Sonra yaşlı kadın sivri tırnaklarıyla ona tekrar saldırmaya başladı. Io'nun yanağına ve boynuna saplanan ani acı onu içinde bulunduğu şoktan çıkardı. Eline geçen ilk şeyi, yani kadının saçını ve onu bağlayan ipleri yakaladı. Kadın şeytani bir çığlık atarak yere düştü. Io hiç vakit kaybetmeden ayağa kalkıp açık kapıya doğru koşmaya başladı. Kadın, Io'nun peşinden fırladı ve duvarlara çarparak ilerledi.

Io omzunun üzerinden ağlayan asistana, "Saklan!" diye bağırdı. Sözünü dinlemesini umuyordu. Kapıdan çıkar çıkmaz bağıarak yardım istemeye başladı. Bir yandan da arkasından gelen çıldırmış yaratığa bakıyordu. Kadın bir canavar gibi hareket ediyor, dört ayak üzerinde koşturuyor ve çarpık parmaklarıyla etrafa saldırıyordu. O korkunç görünümlü gevşek yaşam ipliğiye saldırmaya hazır bir silah gibi hâlâ elindeydi.

"Yardım edin, lanet olsun!" diye bağırdı Io iki yumruğunu da kapının birine vurarak.

Kadın bir anda ona yetişerek şiddetle çarptı. Parmakları Io'nun pantolonunun paçasına yapışmıştı. Io gümbürtüyle yere düştü, avuçlarının ve dizlerinin üzerine sertçe indi. Döndü ve dehşet içinde ipliklerinden birinin kadının sağ elinde olduğunu gördü.

Derken bir kapının aniden açılmasıyla koridora ışık doldu. Uzun boylu, koyu tenli bir adam anlamadıkları bir dilde bağırdı. Kurkz muydu acaba?

Io'nun üzerine çökmüş yaşlı kadın duraksadı.

Io'ya bu kadarı yetti. Bir duraksama. Bir anlık bir nefeslenme.

Dizini kendine çekerek kadının çenesine sert bir tekme attı. Yaratık bir kavis çizerek geriye uçtu. Io hızla uzaklaştı, o sinsî parmaklarla arasına mesafe koydu. Sırtını koridorun sonundaki duvara çarpınca doğruldu. Arkasındaki uzun, açık pencereden serin hava geliyordu.

Diğer apartman sakinleri de dairelerinden çıktı. Kurkz onlara doğru yürüyordu. Io adama uzak durmasını, yardım çağırmasını işaret etmek istedi ama sesi neden çıkmıyordu?..

Kadın aniden Io'nun burnunun dibinde bitti. Ona doğru hamle yaparken sol yumruğunda gümüşten bir ip vardı. Çok yakındı, o kadar yakındı ki açık pencerenin önünden çekilmeden hemen önce saç tellerini yüzünde hissetti. Kadın bunu çok geç fark etti; durmaya çalıştı ama ivme onu ileri itti. Bacakları pencerenin kenarına çarptı, beli öne doğru devrilerek baş aşağı pencereden düştü.

Kadın, suyla kaplı caddeye çarparken uzaklardan keskin bir ses geldi. Io'nun nefesi sığlaştı, sanki ciğerleri yarı yarıya daralmıştı. Elleri uyuşmuştu, biriyle pencerenin çerçevesini tutarken diğeri hâlâ kendini korumak için elinden bırakmadığı ipe dolanmış hâldeydi.

Kurkz omuzlarını silkip pencereden aşağı baktı ve kadının gittiğini söyledi ancak Io hareket etmiyordu. Orada öylece durdu. Hırıltılı nefesler alırken yavaşça, çok yavaşça, dünya tekrar belirginleşti: Dairelerinden cübbeleri ve çoraplarıyla, karmakarışık saçlarıyla fırlayan ve farklı farklı diller konuşan insanlar...

Io göğsünde bir titreşim hissettiğinde hâlâ aynı yerdeydi. Sırtı duvara dönük, yumrukları sıkılıydı. İpliklerinden biri titreşiyordu; yaşlı kadın ona zarar vermiş miydi? Io'nun vücudu

gerildi, birden paniğe kapıldı. Bir kez daha dövülecek enerjisi yoktu. İplik gerildi ve koridordan aşağı, basamakları koşarak çıkan genç adamın göğsüne doğru ilerledi. Geniş omuzlu ve esmer tenliydi, sağ yumruğunun içinde bir muşta vardı. Önce diğer tarafa, sonra Io'nun olduğu tarafa baktı ve onu gördü. Io, kara gözlü, çatık kaşlı bu genci tanıdığını hissetti.

“Nereye gitti?” diye sordu genç.

Io çenesiyle pencerenin dışını işaret etti. Genç o esnada döndü ve ipliğini de yanına alarak gitti. Io onu daha önce hiç görmemişti ama yine de kim olduğunu biliyordu.

Onun kader ipliği...

Io'nun sevmeye yazgılı olduğu çocuk.

BÖLÜM II

BİR TAYF

Dairenin banyosundan burun çekme sesleri geliyordu. Io alnını kapıya yasladı, kader ipliğiyle ve diğer ucundaki çocukla ilgili düşünceleri zihninden uzaklaştırmaya çalışıyordu. Şimdi bunları düşünmenin zamanı *değildi*. Kapıyı bir kez usulca tıklattı.

“Artık çıkabilirsin,” dedi ahşaba doğru. “Gitti.”

Kilit gıcırdadı, kapı yavaşça açıldı. Asistanın gözleri odanın gölgeleri içinde korku dolu iki küre gibiydi, ince kaşlarıyla ve neredeyse beyaz denecek kadar sarı saçlarıyla çevrelenmişti. Nina Panagou... Io onu yaptığı araştırmadan tanıyordu. Yirmi yedi yaşındaydı ve sekiz yıldır Bay Magnussen’in asistanlığını yapıyordu. Nina fayanslı duvara yaslanmıştı, akmış makyajı yanaklarını lekelemişti ve avucunda uzun bir ayna parçası tutuyordu. Zekice bir hamleyle lavabonun aynasını parçalayıp kendine silah yapmıştı.

Io, kapının pervazında yere çökerek kadınla göz hizasına indi. “İyi misin?”

“Jarl...” Nina’nın bakışları sola, oturma odasına kaydı.

Io’nun çenesi kasıldı. Kötü haberlerin sertifikalı taşıyıcısı, profesyonel kalp kırıcı. “Çok üzgünüm,” dedi.

Kadının gözleri doldu, sesi yükselip genizden çıkmaya başladı. “O kadın birdenbire içeri daldı. Jarl bana saklanmamı söyledi, ben de...” Devamını getiremedi.

“Onu tanıyor muydun?” diye sordu Io sessizce. “Senin ya da Jarl’ın tanıdığı biri mi?”

Nina başını hayır anlamında salladı. “Hayır ama Jarl’ı tanıyormuş gibi konuşup durdu. İşlediği suçları görebildiğini söylüyordu. Ve cezalandırılması gerektiğini... Bu ne demek oluyor?”

“Emin değilim,” diye fısıldadı Io. “Aynı şeyi sana da söyledi mi?”

“Hayır. Beni gördü, koltuğun arkasında saklandığımı yeri fark etti. Ama sadece, *seni cezalandıramam, çocuğum*, dedi. *Suçların aslında sana ait değil*. Sonra tamamen Jarl’a odaklandı. Tanrım... *Jarl*.” Kadının omuzları hıçkırıklarla sarsıldı, yüzü avuçlarının içine düştü. “Odanın diğer tarafında duruyordu ama Jarl’ı boğuyordu. Nasıl yaptığından emin değilim...”

Io’nun içine bir suçluluk duygusu yerleşti. Kadına yapabileceği pek bir açıklama yoktu. Gizli buluşmaları, sevgilisinin korkunç, yaşlı bir kadının ellerinde ölümüyle sonuçlanmıştı. Ama hedef Nina değildi, sadece yanlış zamanda yanlış yerdeydi. Io bile hâlâ dehşet içindeydi, bedeni elektriklenmiş gibi hissediyordu. O bile bu hâldeyken karşısındaki kadının neler hissettiğini hayal dahi edemiyordu.

“Polis birazdan burada olur,” dedi kadına. “Onlarla konuşabilecek durumda mısınız? İstersen onlar gelmeden seni çıkarabilirim.”

Polisin gözünde Silts’te çok az masum insan vardı. Hepsi bir noktada çeteler için çalışmıştı. İster çetelerin kulüplerinde masalara servis yaparak, ister kumarhanelerinin yerlerini silecek. Io ve Nina gibi insanlar içinse kimseye zarar vermeyen ve insana hayatını kazanma imkânı sağlayan dürüst işlerdi bunlar. Ancak polise göre hüküm giymekle o işi yapmak arasında bir fark yoktu. Sevgilinizin öldürülmesine tanık olmuş ve azgın bir katilden kurtulmuş olsanız bile size iyi davranmazlardı.

“Hayır. Ama lütfen sen de...” Kadın elini uzatıp boyalı tırnaklarını Io’nun bileğine sardı. Kolundaki tüyler baştan sona diken dikendi; donuyor olmalıydı. Io’nun oturma odasından

kadının giysilerini getirmesi, hatta Jarl Magnussen'in bedenini örtmek için bir çarşaf bulması gerekiyordu.

Nina'nın elini avuçlarına aldı. "Merak etme. Hiçbir yere gitmiyorum. Burada olacağım."

Olay yerine çağrılan memurlar herkesin ifadesini aldı. Nina'yı destek ekiple birlikte eve gönderdiler ve yaşlı kadını aramak için de tüm Silts'te tekne devriyelerini harekete geçirdiler. Ardından Io'ya eve kadar eşlik etmekte ısrar ettiler.

Io ve Ava'nın yaşadığı bina eski bir tütün fabrikasıydı; Io kapının kilidini açarken memurlar keskin koku karşısında burunlarını kırıştırdı. Kapı arkadaki zincire çarparak geri sekti. Bu yüzden Io, Ava gelene kadar kapıyı çaldı. Ava'nın saçları dağınık, gözleri kan çanağıydı. Sırıtan dudaklarından dökülmeyi bekleyen espri, Io'nun arkasındaki polisleri görünce söndü.

Io'nun, Isidora Magnussen olayıyla ilgili dosyasını görmek istediklerini söylemişlerdi ama Io bunun ardında yatan sebebi iyi biliyordu. Aslında onu kontrol etmek istiyorlardı. Sonuçta Io bir kesiciydi, sadece bu bile onu muhtemel bir tehdit hâline getiriyordu. İstese polis gelmeden önce olay yerinden kaçabilirdi ama ne anlamı vardı ki? Yüzünü gören tanıklar vardı. Memurların tek yapması gereken nüfus kayıtlarını tarayıp şehirdeki Moiralara tek tek bakmaktı. Adresine ânında ulaşırlardı. Hısmılık Antlaşması sebebiyle Ötekiler için gizlilik diye bir şeyden bahsedilemezdi. Dahası, Io polislerin Nina'yla ilgileneceğinden de emin olmak istemişti.

Io, ablasının yanından geçerek yüksek yatağının altındaki masayı karıştırmaya başladı. Aradan geçen iki uzun dakika boyunca iki memurun daireyi incelediğinin farkındaydı. O lanet dosyayı bulup verene kadar etrafa göz gezdirmeye devam ettiler.

Erkek olan memur Ava'ya, "Sen de mi moira-soylusun?" diye sordu. Bakışları evin içinde dört dönüyordu.

"Hı hı." Ava mutfak adasına yaslanmıştı, yeşil saten bornozu uzun, kıvrımlı bacaklarını gözler önüne seriyordu. Kaşlarını kaldırarak adama meydan okudu. "Belgelerimi de görmek ister misin?"

Doğum belgeleri, tıbbi kayıtlar, mahkeme onaylı zihinsel sağlık durumu raporları ve neredeyse tamamen bir utanç nişanı sayılabilecek Ötekiler belgesi, güçlerinin doğasını ve bilinen akrabaları ortaya çıkarırdı. Ötekiler, her zaman grup hâlinde yaşar, ataları kardeş tanrılar olan iki ya da üç kardeş bir arada bulunurdu. Mitler başka tanrıların varlığından da bahsederdi ama sadece ikizi olan kız ya da erkek tanrılar kendi soylarına güç bahşederdi. Bazıları bu gücün tek bir kişiye miras kalamayacak kadar kudretli olduğuna inansa da Thais bu görüşe katılmıyordu. *Çokluk güçtür, derdi. Birlikte daha güçlüyüz.*

Adam Ava'yı görmezden gelerek odanın öbür ucuna, "İlginç bir şey var mı, amirim?" diye seslendi.

Kadın memur, Io'nun Magnussen'le ilgili notlarını karıştırıyordu; gözleri yarı kapalı, kaşları kalkıktı. Sayfadaki her kelimededen kuşkuluyor gibiydi. Io dimdik durdu, karşısındaki memurlara saldırmamak için kendini zor tutuyordu. Evet, tek yapması gereken bu aşağılanmanın sona ermesini beklemektir. Polislerin ne kadar acımasız olmayı istediklerine bağlı olarak uzun sürebilirdi ama bir noktada *mutlaka* bitecekti. Io kayıtları titizlikle tutmuştu ve diğer evrakları da tertemizdi. Daha o doğmadan her şey ayarlanmıştı, ailesinin Örtü'yü görebilen iki kızı vardı ve bu da üçüncüsünün yolda olduğu anlamına geliyordu. Moira-soylular, tıpkı Kader Tanrıçaları Moiraların kendisi gibi, her zaman üç kişi olurdu.

İlk doğan eğiriciydi, yeni iplikler dokuyabilirdi. İkincisi biçimlendiriciydi, bir ipliği uzatıp kısaltabilir, ilgili duyguyu

yoğunlaştırabilir ya da zayıflatabilirdi. En küçükleriyse kesiciydi; istediği ipliği, hatta yaşam ipliğini bile kesebilirdi.

Kesiciler tehlikeli olanlardı. Radyo dizilerindeki kötü adamlar ve suç soruşturmalarındaki ilk şüpheliler hep onlardı. Eksiksiz ve güncel özel dedektiflik lisansları yanlarında olsa ve masum olduklarını teyit eden onlarca görgü tanığı bulunsa bile kesicilere bazen böyle evlerine kadar eşlik eder, rastgele aramalar yaparlardı.

Ama Io sabrı bir silah gibi kullanabilirdi. Günlerce süren takipleri ve kamu kayıtlarını saatlerce incelenmek zorunda kalmayı umursamıyordu. Dürüst olmak gerekirse işin en sevdiği kısmı buydu. Deri ceketini çıkararak mutfak tezgâhından bir parça ıspanaklı peynirli börek aldı. Yufka tazecikti ve dişlerinin arasında yüksek sesle çıtırdadı. Erkek memur bakışlarını Ava'dan ayırıp ona çevirdi.

Ablası, "Tam olarak nasıl bir işe bulaştın, benim canım kardeşim?" diye sordu.

Io omuz silkti. En sakın, en ölçülü ses tonuyla, "Hiçbir şey yapmadım. Bu gece bir adamı araştırıyordum ama araştırdığım şahıs yaşlı bir kadın tarafından öldürüldü. Kadın daha sonra bana saldırıp kaçtı. Memurlar davayla ilgili notlarımı görmek istedi."

"Her taşın altına bakıyorlar, değil mi? Şehrimizin kahramanları," dedi Ava tatlı tatlı. Sonra telaşla, "Yaşlı kadın seni öldürmeye mi çalıştı?" diye sordu.

"Daha beteri de var. Kadının yaşam ipi kesikti. Elinden öylece sarkıyordu."

"Bu imkânsız. Ölmüş olması gerekirdi."

Io'nun içini bir ürperti kapladı. "Ama ölmemişti."

"*Bir tayf...*"

Bu son yorum kadın memurdan gelmişti. Açık tenli, koyu renk gözlüydü. Üniformasını dolduran kaslı bir yapısı vardı. "İfadenizde ona öyle demişsiniz, Bayan Ora. *Gümüş saçlı tayf.*"

Io bunu hatırlamıyordu. Zaten kadın pencereden düş-
tükten sonra olanlar neredeyse tamamen silinmişti: Kalbinin
gümbürtüsü, kesiklerinin acısı, asistan kadının gözyaşlarıyla
lekelenmiş yanakları, kader ipinin diğer ucundaki çocuğu ilk
kez görmenin şaşkınlığı...

“Tuhaf bir kelime seçimi,” dedi erkek memur kapı aralı-
ğından. “Neden *tayf* dedin, kesici?”

“Hayalet demekten daha iyi geliyor,” diye cevapladı Ava.
Siyah buklelerini omzunun üzerinden atarak kafasının tıraşlı
tarafını ortaya çıkardı. Io bunun kasıtlı bir hareket olduğu-
nun farkındaydı. Kulağının üstünü kaplayan soluk renkli kulak
klipsi, onun Fortuna çetesinden biri olduğunu gösteriyordu...

Polisin gözleri irileşti, ortağına bir şeyler fısıldadı. Kadın
homurdandı ve Magnussen dava dosyasını koltuk altına sıkış-
tırdı. “Bunu yanımda götüreceğim. Şehirden ayrılmamanızı
öneririm, Bayan Ora. Önümüzdeki birkaç gün içinde sizinle
irtibata geçebiliriz.”

Başka bir şey söylemeden çıktılar. Polisler bile Fortuna’nın
başı ve Silts’in tartışmasız mafya lideri Bianca Rossi karşısında
tereddüt etmişti.

Ava kapıyı arkalarından kapayıp Io’ya baktı. “İyi misin?”

Io başıyla onayladı. Kesilen ve çizilen yerleri sızlıyor, başının
arkası zonkluyordu ve *kader ipliğini ilk kez görmüştü* ama iyi
olacaktı. Kapıyı sürgüleyip pencereleri kilitlerse göğsündeki
bu boğucu baskı kaybolacaktı. Her zaman olduğu gibi. Ama
henüz dinlenme zamanı gelmemişti. Kapıya yöneldi.

“Nereye gidiyorsun?”

“Jarl’ın karısına,” diye açıkladı Io, yıpranmış ceketinin ta-
nıdık sıcaklığını gömüldüğünde. Annesinin ceketiydi bu; Ava’ya
çok küçük geliyordu ve Thais’in tarzı değildi, bu yüzden Io’ya
miras kalmış, kimsenin istemediği bu kıyafet bir hediye gibi
ona verilmişti. Ama buna aldırmıyordu, eski, yıpranmış derinin

kokusuna bayılıyordu. “Birileri beni hikâyenin kötü kişisi ilan etmeden önce adamın karısına haber vermeliyim.”

Ava’nın yüzü endişeyle büzüldü. “Ben de geliyorum.”

O sırada kapı çalındı.

“Bu da ne şimdi?” diye mırıldandı Io nefes verirken. Kapıyı açtı ancak zinciri takılı bıraktı.

İki ahşabın arasındaki boşluktan *onu* gördü.

Bu akşam kader ipliğinin ucunda gördüğü çocuğu...

Tanrılar aşkına, şimdi bir de *bununla* mı uğraşacaktı?

Oğlan, iri cüssesinin yaydığı tehditkâr havayı azaltmak istercesine kapıdan uzakta duruyordu. Koyu renk teni, koyu kahverengi gözleri ve gür saçları vardı. Kemerindeki bir halkadan pirinç muştalar sarkıyordu. Io’nun gözleri genellikle Fortuna çetesi üyelerinin tercih ettiği silaha takıldığında nefesi boğazında düğümlendi. Mafya kraliçesinin imzasıydı bu: Parmak eklemlerinin üzerindeki kavisli iz...

“Edei?” dedi Ava, Io’nun arkasından. “Edei Rhuna, burada ne arıyorsun?”

Kapının ardına gizlenen Io, dudaklarını oynatarak ablasına, *Bu da ne böyle?* dedi. Kader ipliğinin diğer ucundaki çocuktan üç yıldan uzun bir süredir uzak durmayı başarmıştı ama Ava onu *tanıyor* muydu? Hem de *ona ilk adıyla hitap edecek kadar* yakından? Düpedüz ihanetti bu.

Edei Rhuna başıyla selam verdi.

Sonra alçak bir ses ve kaçamak bir bakışla, “Patron seni görmek istiyor,” dedi Io’ya.

BÖLÜM III

YAPILACAK EN DOĞRU ŞEY

Io sık sık yalan söylemezdi ama söylediği zaman da sonuna kadar giderdi. İşte neredeyse her gün kendine söylediği yalan da kader ipini umursamadığıydı.

Bunu ilk kez Thais fark etmişti. Ablası on sekiz, Io da on yaşındaydı. Anne babalarının ölümünün üzerinden aşağı yukarı bir yıl geçmişti. Eski evlerinin terasındaydılar, iki hafta süren amansız muson yağmurundan sonraki ilk sıcak günde tembellik ediyorlardı. İlkbaharın erken dönemindeki polenler Hill bölgesinin bahçelerinden esen rüzgârla aşağı doğru süzülüyor, Io'nun durmadan hapşırmasına neden oluyordu.

“Bu çok garip,” demişti Thais, Io'nun ipliklerinden birini parmaklarının arasında gererek. “Bu iplik bilinmeyen bir yere gidiyor gibi görünüyor.” Io'ya göstermek için ipliği çekiştirmişti: İpin aydınlığı gümüş bir ışık hüzmesi gibi çatıdan şehrin üzerine doğru yayılarak ufukta kayboldu. “Bu bir kader ipliği olmalı. Ne şaşırtıcı! Moira-soylu öğretmenim bunların üçlü ay batışından daha nadir olduğunu söylemişti.”

Io ayaklarının üzerinde yaylanması Thais'in heyecanı konuşmasına yansıtıyordu. Thais moira-soyluların Örtü'nün içinde neler yapabileceği konusunda ona rehberlik yapıyordu. Thais heyecanlıydı. Thais gülümsüyordu.

“Kader ipliği nedir?” diye sormuştu Io.

Thais eğimli fayanslara yaslanmıştı. “İpler insanları önemsedikleri şeylere bağlar. Tanıştığımız bir insan, kullandığımız

bir nesne, bulunduğumuz bir yer. Bir şeyi derinden seversek bir iplik oluşur. Ama bazı nadir ipler vardır ki o sevgi bağı kurulmadan önce oluşur. Kaderinde günün birinde kimi ya da neyi sevmek varsa seni ona götürür.”

“Senin ev ipliğin gibi mi?”

Thais’in de nadir bir ipliği vardı ve anneleri her fırsatta bundan bahsederdi: *Thaisimin ev ipliğini duydunuz mu? Bu gerçek aşk, değil mi? Evimize, hatta bütün Alante’ye adanmışlık. Bir gün benim küçük kızım bu şehir için harika şeyler yapacak, göreceksiniz. Şehir, Thais’in bir parçasıydı, ruhunun özüydü.*

“Benim ev ipliğim gibi bir şey değil.” Thais, Io’nun ipliğini indirdi. “Ben ev ipliğimi bu şehre olan sevgimi her gün kanıtlayarak *kendim* kazandım. Sen bunu hak etmek için ne yaptın?”

Ardındansa Io’yu nedense utanç içinde bırakarak uzaklaşmıştı. Bu, Io’nun henüz tanışmadığı bir tutkuydu. Hissetmeye yazgılı olduğu bir aşk... Bu durum onu rahatlatıyordu, tıpkı çok gerçekçi bir rüyadan uyanmak gibiydi. Büyüdükçe, kader ipliği sayısız olasılık doğurdu: Yeni bir zanaat keşfedecek, hevesli bir arkadaş bulacak, uzun zamandır kayıp olan bir akrabası onları bu bataklıktan çekip çıkaracaktı. Ya da (bunu düşününce yüzü kızardı) radyo dizilerinde olduğu gibi ona sarılıp öpecek birini bulacaktı...

Derken bir gün, on beş yaşındayken, Io’nun göğsü karınca- lanmaya başladı. Kader ipi hareketlenmişti. Her gün okuldan sonra evlerinin çatısına tırmanıyor ve ipliğin diğer ucunda her ne varsa ona doğru ilerleyişini izliyordu. Io ve sevgili meçhul kişisi, kendi yörüngelerinde kaçınılmaz bir çarpışmaya doğru ilerleyen gök cisimleri gibiydi.

O, Kış Bayramı’ndan bir gün önce gelmişti.

Thais çift vardiyanın sonu bitkinlikle koltuğa gömülmüştü, kıyafetleri kızarmış yemek kokuyordu. Bir bacağına Io’nun kucağına, tam da yaptığı ödevin üzerine atmıştı. “Bir oğlan. Kader ipliğin yani...”

Io gözlerini defterden ayırmamış, yaşadığı şoku acı bir ilaç gibi yutmuştu. “Nereden biliyorsun?”

“Her gece çatıda öyle kukumav kuşu gibi düşünmene göz yumamazdım, ölecek gibiydin. Ben de ipini takip ettim. Ucu bir oğlana çıkıyor.”

Ava karıştırdığı fasulye çorbası tenceresinin üzerinden, “Bir oğlan ha! Hemen anlat bakalım,” demişti.

Thais kız kardeşine küçümseyen bir bakış atmıştı. “Anlatacak pek bir şey yok. Çok genç, Io’nun yaşında, belki bir yaş büyük. Şehre yeni gelmiş, bütün sabahı Batı Kapısı’ndaki göçmen bürosunda geçirmiş.” Tekrar Io’ya dönünce bakışları yumuşamıştı. “Üzgünüm ama biriyle birlikteydi Io.”

Io dudaklarını birbirine bastırarak ifadesini korumaya çalışmıştı. Bahsettikleri çocuğu tanı mıyordu bile, ihanete uğramış gibi hissetmemeliydi.

“Ne olmuş yani?” demişti Ava.

“Ne demek *ne olmuş yani*, seni iblis?” diye çıkışmıştı Thais. “Bir kız sana gelip kaderinde onu sevmek olduğunu söylese ne hissederdin?”

“Ne kadar sevimli olduğuna bağlı.”

Thais gözlerini devirmişti.

“Peki *çocuk* ne kadar sevimli?” diye sormuştu Ava kaşlarını oynatarak.

Io birden kendini çok küçük ve çok yalnız hissetmişti. “Ava, kes şunu.”

“Kendine gel, Io.” Ava kepçeyi Io’ya doğru itmişti. “Biriyle birlikteyse ne olacak ki? Aranızda bir şey olduğunu, bir kader bağı olduğunu bilmeyi hak etmiyor mu? Belki bu bir aşk bağı bile değildir; öyle olmak zorunda değil, biliyorsun. O senin gelecekteki en yakın arkadaşın, değerli bir müttefikin, sadık bir iş ortağın ya da sanatla ilgili ilham perin olabilir. Sonsuza dek korkularının arkasına saklanamazsın, onu bulup anlatmalısın.”

“Rahat bırak onu, Ava,” diye araya girmişti Thais. “Biri kız arkadaşına yaklaşıp onun kaderindeki ruh eşi olduğunu söylese bu çok zalimce olmaz mıydı?”

“Bilmem, olurdu herhâlde.” Ava ürkek bir ifadeyle dudaklarını sarkıtmıştı.

Thais’in annelik içgüdüleri devreye girmiş olacak ki, “Yapılacak en doğru şey ona söylemek değil,” demişti. Io’nun göğüs kafesinin etrafındaki baskı gevşemişti, yapılacak doğru bir şey vardı. Elbette vardı ve elbette Thais bunun ne olduğunu biliyordu.

“O zaman ne yapmalıyım?” diye sormuştu Io. Bu istenmeyen soruna bir çözüm bulmaya hevesliydi. “İpliği kes. Onu serbest bırak.”

Io’nun bedeni bu fikri ânında reddetmişti, göğsü daralmış, kasları bir darbeye karşı gelirmiş gibi gerilmişti. O ipi *kesemezdi*. Beş yıl boyunca, kader ipliği onun çapası olmuştu, hayat ne kadar zorlaşırsa zorlaşsın (anne ve babasının ölümü, geçim sıkıntısı, ablalarının gözlerinde karşılaştığı keder) onu bekleyen bir şey olduğunu, ufukta gümüş gibi parlayan bir iplik olduğunu hiç aklından çıkarmamıştı. Bir gün o da mutlu olacaktı. Bu kaderdi, imkânsızdı, uhreviydi ve tamamen *ona aitti*. İpliği kesemezdi.

Thais, Io’nun yüzünden geçen her düşünceyi, her duyguyu okuyabiliyordu. Ablasının alnı hafiften kırışmıştı. “Zor olacak ama böylesi daha iyi, kardeşim. Onu seçim hakkından mahrum etmek istemezsin, değil mi?”

Io cevap vermemişti.

Bir süre sonra Thais kalkıp yıkanmaya gitmişti. Fasulye çorbalarını yiyip radyodaki son gizemli diziyi tartışmışlardı. Sonraki aylarda Io bu kader ipliği konusunu görmezden gelmeye başladı. Ama çocuk bu kadar yakındayken o kadar zorlanıyordu ki. *Silts’te bir yer bulmuştur*, diye düşünüyordu Io ve Ava da onu garsonluk yaptığı lokantada sık sık görüyordu. Kader ipliği Io’nun göğsünü çekiştiriyordu; çoğu zaman, farkına bile

varmadan o yöne doğru bir adım atıyordu. Ama acımasızca dürüst olan Thais haklıydı. Çocuğun bir seçim hakkı vardı ve şu anda başka birini seçiyordu. Io buna saygı duymalıydı.

Diğer yandan onun da bir seçim hakkı vardı. İpliği ya kesecek ya da tutacaktı. Kaderin iplikleri sevdiklerinizin ve dolayısıyla kim olduğunuzun tezahürleriydi. Kaderinin ne olduğunu, kim olmaya yazgılı olduğunu bulmak zorundaydı. O ipliğin ışığı diğer bütün ipliklerin toplamından daha parlaktı. Bir çapa, bir işaret ve gelecekteki daha iyi şeylerin vaadiydi.

Thais'in onu ipliği kesmeye, Ava'nınsa çocuğu aramaya ikna etmesinden korkarak ablalarına ipten bahsetmeyi tamamen bırakmıştı. Çocuk Alante'ye geldikten bir yıl sonra Thais onların yanından ayrılmıştı, onun gidişiyle birlikte Io'nun korkusu da kaybolmuştu...

Bazen Ava'yı göz ucuyla ona bakarken yakalıyordu. Sözcükler ablasının dudaklarında şekil almaya her an hazır şekilde bekliyor gibiydi.

Şimdi, aradan neredeyse üç yıl geçmişken bile Ava zaman zaman pat diye, "Bugün onu gördüm," diyordu.

Io ise hep sessiz kalıyordu.

"Kim olduğunu, ne yaptığını bilmek istemiyor musun?"

"Umurumda değil," diye yalan söylüyordu Io, bir gün bunun doğru olacağını umarak.

BÖLÜM IV

KIRIK DIŞLERLE SÜSLÜ BİR TAHT

Kimse mafya kraliçesini ya da onun kapılarına gönderdiği habercileri görmezden gelemezdi. Bunu deneyenlerin artık onu görmezden gelebileceği bir gözü olmazdı. Bu yüzden Io kapıyı arkasından kapadı, ablası her ne demeye çalışıyorsa kulaklarını tıkadı ve varlığıyla daha önce doğru olanı yapmadığını hatırlatan Edei Rhuna'nın peşinden binanın dışına çıktı. Bianca Rossi'nin adamlarından biri olsa da şaşırtıcı derecede kibardı. Hızlı adımlarını Io'ya göre ayarlıyordu. Io karşıya geçene kadar asma köprüyü sabit tuttu. Ona sadece gerektiğinde, o da hızına ayak uydurup uydurmadığını kontrol etmek için baktı, ki bu iyiydi, çok fazla göz teması kurmak ya da hiç kurmamak şüphe uyandırırdı.

Ama o düşünceyi zihninden atamıyordu. Şüphelenmesini gerektirecek bir şey yoktu. Onu neden izliyordu ki? İdrak etmesi birkaç saniyesini aldı: Kader ipliği. Çocuğun bunu bilip bilmediğini, terk edilmiş tiyatronun karşısındaki apartmanda bulunmasıyla kader ipliğinin bir ilgisi olup olmadığını merak etti.

Ara sıra kaçamak bakışlar atarak ona dair her küçük detayı zihnine kazıdı: Yün kazağının yakası. Çenesinde iyileşmeye başlamış bir morluk. Ayakkabıları, yani mahalleyi uyandırması gereken ama uyandırmayan o işçi botları. Sık buklelerini parlaklaştıran bir çeşit yağın kokusu. Uzun, düz burnu ve dolgun dudakları...

Tuhaflaşma, Io...

Ama ölümden döndükten hemen sonra, o karanlık koridorda onu gördüğü an her şey tuhaf olmaktan çıkıp tekinsiz bir hâl almıştı. Şimdiyse onun yanında yürüyor, onun adını, işini, yüzünü biliyordu. *Artık bütün dünya bu ekseninde dönmeye başlamıştı.*

Çocuk durumu biliyor olamazdı, değil mi? Ava ve Thais ona asla söylemezdi. Şehirde kader ipliklerini tespit edebilecek birkaç moira-soylu daha vardı ama Edei falcının birine akılalmaz miktarlarda para ödeyecek birine benzemiyordu.

Peki ona söylemeli miydi? Tanrım, düşüncesi bile korkunçtu. Mafya kraliçesinden gelen bu davetin neyle ilgili olduğunu öğrenecek, ne yapacağına sonra karar verecekti.

Kuzey Geçidi'ne tırmandıklarında bir sıra hâlinde bekleyen yolcuları gördüler. Sapkın bir çete, geçidi kullanmak isteyenlerden haraç alıyor, zaman zaman şiddete başvuruyordu. Io geri çekilip başka bir yoldan ilerlemek istedi ama Edei muştayı yumruğuna geçirerek en yakın sokak lambasına indirdi. Dört vuruş, duraksama, iki vuruş, duraksama, üç hızlı vuruş...

Sonra sokağın aşağısından ona cevap veren bir vuruş geldi. Birkaç dakika içinde, beşi demir çubuklarla silahlanmış bir Fortuna devriyesi ara sokaklardan çıktı. Fortuna çetesi, Silts'te kolluk kuvveti gibi davranırdı; polisler, Alante'nin derin sularında gizlenen küçük, kana susamış hayvan melezleri olan chimerinilerle ve gelgitlerle dolu bu yere adım atmaya nadiren tenezzül ederdi. Tabii bir baskın düzenlemedikleri sürece. Silts'i fiilen Bianca Rossi yönetiyordu ve aslında gayet de iyi bir iş çıkarıyordu. Sapkın tiplerin köprüleri kapamasını engelliyor, küçük suçluları bölgeden uzaklaştırıyor, en tehlikeli chimerinileri acıkıp insanları avlamadan önce avlıyordu. Hatta işçi sendikalarını bile destekliyordu.

Sapkın çete onlara şöyle bir baktıktan sonra toplayabildikleri her şeyi toplayıp sıvıştı. Edei, Io'yu işgalden kurtulan Kuzey Geçidi'ne yönlendirdi. Fortuna çocukları genç adamı muştalarla selamladı.

Edei, çete hiyerarşisinde tam olarak nerede yer alıyordu acaba? Fortuna çetesinin her üyesi muştalarla yapılan bu çağrışı bilirdi, hatta onların kulübünde şarkıcı olan ve çetenin sağlıklı faaliyetlerine hiç katılmayan Ava bile. Ama Edei Rhuna muştanın çağrısını bilmekle kalmıyordu, çete kraliçesinin maiyetindeki genç üyelerin selamını hak edecek kadar da yüksek bir mevkideydi.

Kısa bir süre sonra Fortuna Kulübü görüldü, çatıdaki ana girişi koruyan iki fedai, başlarının üzerindeki neon tabelanın mor ışığıyla aydınlanmıştı. Io binayı biraz pejmürde bulsa da Silts'in en gözde mekânlarından biriydi. Tuğla duvarlar siyaha boyanmış, pencereler altın yıldızlarla çevrelenmiş, camlar gölgeli bir griyle renklendirilmişti. Elektrik telleri binanın gövdesinden damarlar gibi dökülüyor, içindeki avizeleri, mikrofonları ve düzinelerce kumar mekanizmasını besliyordu. Onu caddenin karşısındaki çatılara bağlayan iki açılır kapanır köprü vardı. Zengin semtlerde sıkça görülen, Bianca Rossi'ye muhtemelen bir servete mal olmuş gösterişli bir masraftı bu. Söylentilere göre on iki yıl önce sekiz gün süren ve Silts'i yok olmanın eşiğine getiren şiddetli çete savaşının –Ay Batımı Ayaklanmaları'nın– ardından iktidara gelince, tekrar saldırıya uğrama korkusuyla burada yaşamaya başlamıştı.

Fedailer, Io'nun üzerini aramak istedi –Fortuna'da katı bir silah yasağı vardı– ama Edei başını bir kez sallayınca iki adam kenara çekilerek kapıyı açtılar. Edei onu halı kaplı koridorlardan geçirirken zemin kattaki kumarhaneden piyanonun sesi geliyordu. Edei alelade bir kapıyı tıklatıp cevap beklemeden içeri girdi.

Bianca Rossi'nin ofisi de kulübün geri kalanı gibi gösterişliydi. Duvarların tamamı ve tavan süslemeli siyah ahşapla kaplıydı. Şehirdeki nem oranının ahşabı ne kadar hızlı çürüteceği düşünülünce gereksiz bir savurganlıktı bu. Kabarık beyaz halı odanın ortasında duruyordu, çevresine de bir kanep ve iki koltuk, sıra sıra içkilerin dizili olduğu bir bar, deniz canavarı

pullarına benzeyen şeylerle işlenmiş bir masa yerleştirilmişti. Masanın arkasında uzun bir pencere vardı.

Güneş yükselmeye başlamıştı. Ofisi koyu kırmızıya boyayan ışık Bianca Rossi'nin sarı saçlarını alev alev yanıyormuş gibi gösteriyordu. Silts'in mafya kraliçesi otuzlu yaşlarının başındaydı, bir kedi kadar zayıftı, boynunun ve kollarının derisinde çeşitli renk bozuklukları vardı. İnsanlar bunlara Alante'nin en büyük ayına atıfta bulunarak Ers'a'nın buseleri diyordu. Efsaneye göre bu açık renkli lekeler, eskiden tek olan ayın üçe bölündüğü gece gökyüzünden düşen kalıntılardı.

Bianca, belini ve uzun bacaklarını saracak şekilde dikilmiş erkek takım elbiseleri dışında bir şey giymezdi. Bugünkü takımı da koyu yeşil kadifeydi ve boynuna taktığı limon sarısı, ipek bir kravatla tamamlanmıştı. Ava bir yıl önce Fortuna'da şarkı söylemeye başladığından beri her gün patronunun ne kadar havalı olduğuna dair yeni bir hikâye anlatıyordu ama Io hiçbirine kanmıyordu; ona göre Bianca Rossi kırık dişlerle süslü bir tahtta hüküm sürüyordu.

Mafya kraliçesi evrak işlerini bırakıp arkasına yaslandı ve ağır Silt aksanıyla, sesli harflerin hepsini vurgulayarak konuştu. "Io Ora."

Io, Bianca'nın işaret ettiği yere otururken Edei'nin kapının yanında durduğunu fark etti. "Neden buradayım?" diye sorarken sesi niyet ettiğinden daha sert çıktı.

Bianca'nın yüzü neşeye parladı. "Siz Ora kardeşlere bayılıyorum. Dobralığınız kabalığın sınırlarında geziniyor ama o sınırı kesinlikle aşmıyorsunuz. Bir keresinde bir müşteri ablana el kaldırmıştı, bu hikâyeyi sana hiç anlattı mı? Edei'yi yardımına gönderdim ama çocukcağz oraya vardığında Ava çoktan adamın kafasını masaya çarpıp burnunu kırmıştı. Neden yardım beklemediğini sorduğumda bana ne dedi biliyor musun? *Annem bana kimseyi esir almamayı öğretti. Sen de bu dersi uyguluyor musun, Io?*"

Mafya kraliçesinin onu pohpohlamaya çalıştığını hissetmişti. Muhtemelen gerçekten öyleydi. “Neden buradayım, Bayan Rossi?”

Bianca başını sola eğdi. Abartılı, teatral bir hareketti ve Io onun amacını merak etti. Gözünü korkutmak mı istemişti? Bianca’nın ipliklerine bakmak için Örtü’yü kaldırmaya cesaret edemedi.

Öyle bir şey yaparsa kadın Io’nun gözlerine yansıyacak gümüş rengi parıltının doğal olmadığını fark ederdi. Bu da ona, Io’nun bir kesici, uğursuz ve güvenilmez biri olduğunu hatırlatırdı. *Çelik gibi bir sabır*, dedi Io kendi kendine. Sabır her zaman işe yarardı.

“Bana dedektiflik yaptığın söylendi.”

Io başıyla onaylayarak bekledi. Sabahın köründe buraya getirilmesinin nedeni bu olamazdı. “Dün gece de alışılmadık bir saldırganla karşı karşıya kalmışsın.”

Hayır, neden bu da değildi.

“Neyse ki şehrin memurları kadar işe yaramaz değiliz.” Bianca başıyla işaret verince arkalarındaki kapı açıldı. “Bak, Edei senin için kimi yakaladı.”

İşte karşısındaydı. Tayf.

İki çete üyesi, kızıl saçlı bir oğlanla koyu tenli, dar bir kıyafet gitmiş bir kız, tayfı uzun, demir çubuklarla içeri itti. Kadın kokuyordu ve perişan görünüyordu: Omuzlarından sarkan yırtık giysiler, çamura bulanmış ayakkabılar, solgun tenine yapışmış ıslak saçlar...

Io’nun bakışları Edei’ye takıldı, onu tepeden tırnağa süzdü. Üzerinde onu ilk gördüğü zamankinden farklı bir yün kazak vardı ve botları da koyu renkli ahşap zeminde ıslak izler bırakıyordu. Saldırıdan hemen sonra bu yüzden mi ortadan kaybolmuştu? Tayfın peşinden mi gitmişti? Göz göze geldiklerinde Io kızarak bakışlarını tekrar kadına çevirdi.

“Ne görüyorsun, Bayan Ora?” diye sordu Bianca.

Şafağın göz kamaştırıcı ışığında yakından bakınca yaşlı kadının dudakları koyu mordu, sararmış gözlerinin altı torbalarla doluydu, kollarındaki damarlar maviye çalıyordu ve giysileriyle saçlarında pul pul kepekler vardı. Çürüyen, içinde yaşam olmayan bir bedene benziyordu. Yürüyen ancak ölü bir kadın gibi.

Io Örtü'nün altına girdi ve her şeye rağmen yanıldığını umut etti. Belki de bu bir ışık oyunuydu. Ama hayır, yaşlı kadının elinde kopmuş bir yaşam ipliği vardı. Bir yere bağlı olmayan iplik beyaz haliya sarkmış, tayfın ayaklarının dibinde toplanmıştı. Io önce kendi iplik demetinin, sonra Bianca'nının ve ardından da Edei'ninkinin rengini kontrol etti. Kadının elindeki kesinlikle bir yaşam ipliği idi, sandıklardaki diğer ipliklerin hepsini gölgede bırakan parlak gümüşlendi.

"Ne oldu?" diye sordu Bianca.

"Yaşam ipliği kesilmiş," dedi Io. "Yine de hayatta. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim."

Bianca, Ava'nın aksine ondan şüphe etmedi, ki bu şaşırtıcıydı. "Sence o adamı bu yüzden mi öldürdü? Yaşam ipliğini kaybetmek onu delirttiği için mi?"

Bilmiyorum. Ne var ki Bianca'nın aradığı cevap bu değildi, dolayısıyla Io bunu yüksek sesle dile getirmedi. Sebepler, amaçlar, kararlar, Io bu konularda mükemmeldi. İnsanlar onun rasyonel zekâsına, insanları birbirine bağlayan şeyleri, hem Örtü'nün gerçek iplerini hem de mecazi anlamdakileri görebilme yeteneğine iyi para ödüyorlardı. Gerçeklerse şunlardı: Ölü bir adam, kopmuş bir yaşam ipliği, ölümsüz bir katil. Tek açıklaması delilikti.

Ama yaşlı kadın ona, *Bazı suçlar vardır ki cezasız kalmaz,* demişti.

Bu, her ne kadar gizemli olsa da bir amacı olduğunu işaret ediyordu.

Io yaşlı kadına, "Onu hangi suçlar yüzünden cezalandırıdınız?" diye sordu.

Tayf cevap vermedi. Ofise girdiğinden beri Bianca'ya açlık olarak tanımlanabilecek bir ifadeyle bakmaya devam ediyordu.

Io, mafya kraliçesinin önüne geçerek tayfın görüşünü engelledi. "Sana zarar verdi," diyerek tahminde bulundu. Dedektiflik sanatının yarısı gerçeği ortaya çıkarmaktı. "Sen de intikam almak istedin."

Tayfın bakışlarının odağı, gözleri şimdi Io'nun boğazına bir hançer gibi baskı yapıyordu. "İntikam kötüler içindir," diye yanıtladı kadın. "Benim amacım adalet. Ben onun hizmetkârıyım, o da benim."

Io'nun nabızı hızlandı. Kendini hareketsiz durmaya ve düşüncelerini toparlamaya zorladı, sonra odanın geneline seslendi. "Başka kurbanlar da oldu mu?"

"Ah, çok *zekisin*, küçük dedektif." Bianca ellerini rahatça ceplerine soktu. "Birkaç gün önce adamlarımdan birini öldürdü. Kaçmayı başardı ama Edei öncesinde senin de edindiğin bilgiyi edinmeyi başardı. Bu kadın adamımın tövbe etmesini istiyordu. Ama bu kadın, Silts'te ortaya çıkan ve bir delinin sözlerini kusuyor gibi görünen ilk katil değil. İlki iki hafta önce ortaya çıktı. En az onun kadar kılıksız başka bir kadın, bir sınır muhafızını ailesinin gözleri önünde boğarak öldürdü."

"Adamlarımız bana," diye araya girdi Edei, "kadının sürekli, *Suçlarınız ceza gerektiriyor*, dediğini söyledi."

Io'nun sırtından aşağı bir ürperti yayıldı. "Elleri böyle bükülmüş müydü?" Çenesiyle işaret ederek tayfın moria-soylular dışında kimsenin göremediği bir ipliği saran solgun parmaklarını gösterdi. "Dış görünüşü ve teni de böyle miydi?"

Edei başıyla onayladı. "İlk kadını beş gün sonra ölü bulduk."

"Aptallar!" diye çıkıştı tayf.

Korkunç bir gülümsemeyle öne doğru eğildi. Edei ve kız bir anda onun etrafını sardılar, demir çubuklar göğsüne doğrultulmuştu. Kızıl saçlı adam pantolonunun arkasından bir silah çıkardı. Io daha önce hiç bu kadar yakından tabanca görme-

mişti, büyük, ahşap kabzalı ve uzun namlulu bir tabancaydı. Güneş ışığını yansıtan metal parlak turuncu renkte parlıyordu.

“*Silahını görmelerine izin ver, dediler bana.*” Kadın tıslayarak konuşuyordu. “*Kendilerini neyin beklediğini görsünler, dediler. Ben ne deliyim ne de ölüyorum. Ben göğe yükseldim.*”

Tayf şimşek gibi hızla hareket ederek kesik ipini bir kamçı gibi Io’ya doğru savurdu. İp odanın öbür ucuna kadar uzandı; Io soluk soluğa kenara çekildi ama asıl hedef o değildi.

Her şey çok hızlı oldu. İplik Bianca Rossi’nin boğazına dolandı. Kızıl saçlı çocuk silahını ateşledi ve tayfin gövdesine isabet ettirdi. Bianca dizlerinin üzerine çöktü, elleri boynundaydı, nefes alabilmek için çırpınıyordu. Edei hemen tayfa saldırdı, biri çığlık attı, mobilyalar devrildi. Io hemen bir iplik bulmak için göğsünü yokladı. Becerikli parmaklarıyla bir tane yakaladı, botlarının üzerinde kayarak yere düştü ve ipi tayfin kopmuş yaşam ipinden birkaç santim uzakta tuttu.

“Dur!” diye bağırdı.

Bianca Rossi boynunu tutuyordu, yüzü kıpkırmızı olmuştu.

“*Dur!*” diye uyardı Io yeniden.

Ancak tayf onun uyarısına aldırmadı, hatta aksine Edei’yi insan ötesi bir güçle üzerinden attı ve kopmuş ipliğini bir yay çizerek aşağı indirdi. Bianca aniden ellerinin ve dizlerinin üzerine düştü.

Io bunun işe yarayıp yaramayacağını, kopan ipliğin kadını bir şekilde hayata ya da bu varoluş biçimi her neyse ona bağlayıp bağlamadığını bilmiyordu ama bunu düşünecek zaman yoktu; ipliği bir bıçak gibi aşağı indirdi.

İkisi de koptu. Io’nun eli birden yalnızca havayı tutmaya başlamıştı. Bianca yerde yüksek sesle nefes almaya çalışırken gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi. Sürünerek uzaklaşıp masasına kapandı. Artık bir parçacık yaşam ipliğiyle hayata tutunamayan tayf cansız hâlde beyaz halıya yığıldı.

Bianca boğuk bir sesle, “Nico,” dedi.

Silahlı hâlâ tayfa doğrultulmuş olan kızıl saçlı dikkat ke-sildi. “Evet, patron?”

“Bana Fortuna’nın kurallarını hatırlat.” Bianca yerde otur-muş, dirseklerini dizlerine dayamış, derin nefesler alıp veriyordu. Boynu hızla morarmıştı, gözleri kan çanağına dönüyordu ama şaşırtıcı derecede iyi dayanmıştı.

Öte yandan Io pek iyi sayılmazdı. Elleri titriyordu, nefesi sığlaşmıştı ve beyaz halıya yayılan kana bakamıyordu. *Kapa gözlerini tatlım*, dedi Thais ona kafasının içinde. *Bakmaya da-yanamıyorsan gözlerini kapa.*

“Silah yok, sülük yok, sevgili yok,” diye cevap verdiğini duydu Nico’nun. Sülükler, Silts’te polislere verilen isimdi.

“Peki kurallar neden böyle?”

“Çünkü güvenilmezler.”

“Nereye nişan aldın, Nico?”

“Kafasına.”

“Peki nereyi vurdun?”

Bir duraksama oldu. “Göğsünü.”

“Chimdi sadece bir adım solda duruyordu,” dedi Bianca. Sonra soğuk bir ifadeyle ekledi: “Devriye görevi, iki hafta, Rıhtım’da.”

Üst sınıf, Rıhtım’ın şehrin en kötü bölgesi olduğunu düşü-nüyordu ama bunun nedeni Rıhtım’a hiç gitmemiş olmalarıydı. Güçlü gelgit orayı tamamen yutsa da özel demirler teknelerin su yüzeyinde kalmasını sağlıyordu. Her türden dünya dışı yaratık sabahları orada karaya vururdu. Koku *inanılmazdı*.

“Neyin var senin, *evlat?*” diye sordu Bianca.

Ardından bir sessizlik oldu.

Ah, Bianca *onunla* konuşuyordu. Io gözlerini zorla açtığında Bianca’nın onu incelediğini gördü. Chimdi, Nico ve kadının cesedi gitmiş, kapı aralık bırakılmıştı. Edei, kadının pisliği ve kanıyla lekelenmiş beyaz halıyı rulo yapıyordu.

Io titreyen parmaklarını bükerek, “Ben... onu öldürdüm,” dedi.

“Kesicilerin işi bu değil mi zaten?”

Öfke, Io'nun titremesini az da olsa engelledi. *Bianca ve önyargılarının canı cehenneme*, diye düşündü. Cevap vermek üzere ağzını açtı...

Ancak tam o esnada Edei sakin, soğukkanlı bir sesle, “Zorunluluktan yaptın, kendi isteğinle değil,” dedi.

Io da hemen hemen aynı şeyi söyleyecek, yalnızca sonuna, *Sıçayım böyle işe*, gibi bir ekleme yapacaktı.

Edei rulo hâline getirdiği halıyı koridora yerleştirip kapıyı kapadı. “Zaten ölecekti,” dedi Io'ya bakmadan. “Nico onu vurmuştu. Senin yaptığın Bianca'nın hayatını kurtarmaktı. Hatta muhtemelen hepimizin hayatını.”

Kimdi bu çocuk? Muşta takıyor, çete üyelerine emirler veriyor, yemekten sonra bulaşıkları kaldırır gibi kanlı bir halıyı yerden topluyordu. Ama kesiciler hakkında söyledikleri, insanların genellikle Ötekiler hakkında düşündükleri şeyler değildi.

Bianca oturduğu yerden lafa girdi. “Evet, küçük Ora, sanırım bu işi hallettik. Diğer müşterilerini iptal et. Seni ben işe alıyorum. Bu tanrıların lanetlediği cinayetler hakkında bana açıklama bulmak için Edei'yle birlikte çalışacaksın.”

“Yapamam.”

“Elbette yapabilirsin. Kazandığının iki katını öderim.”

“Mesele para değil.” Io ahşap zemindeki koyu lekeden, karmakarışık düşüncelerinden uzaklaştı. “Ben aldatılan sevgililer ve endişe içindeki ebeveynlerle çalışıyorum. Cinayet çözmüyorum.”

Bianca, saçlarını Ersä buseli yanaklarından çekti. “Bu kadınlar insanları ip kullanarak öldürüyorlar ve Alante'de Örtü'yü görebilen tek özel dedektif sensin. Yani, evet, bence tam da bu işin insanısın. Onu öldürebilirim. Bir sonrakinide öldürürüm. Ama içimden bir ses bu kadınların ortaya çıkmaya devam edeceğini söylüyor.”

İo tekrar kapıya baktı. Bir karar vermesi gerekiyordu: Ya bu teklifi reddedip mafya kraliçesinin gazabını üstüne çekmeyi göze alacaktı ya da kabul edip tayf avlamak için hayatını riske atacaktı.

“Ben yalnız çalışıyorum.” Muhtemelen sesi kulağa acınası geliyordu ama umurunda değildi. Zihni panik içindeydi, vücudu adrenalinle titriyordu. Alante’de katil tayfları kovalarken Edei’nin onun dikkatini dağıttığını, kafasını karıştırdığını, ona bir şeyler hatırlattığını düşünmeye katlanamazdı. Üç yıl boyunca hayatını onunkinden ayrı tutmuştu ve buna devam etmek niyetindeydi. Bu işi yapmak zorundaysa, yalnız yapacaktı.

“Artık yalnız çalışmayacaksın,” diye cevap verdi Bianca çelik gibi kararlı bir sesle. “Ya Edei’yle birlikte bu işi üstlenirsin ya da kendine çalışacak başka bir şehir bulursun.”

Tehdit... İşte Silts’te bütün ortaklıklar böyle başlıyordu. İo’nun parmakları bir iplik yakalamak ve Bianca’nın o kendinden emin ifadesini yüzünden söküp atmak için kaşınıyordu. Şu an Bianca’nın onu ezip geçmesine izin verirse mafya kraliçesi bunu gelecekte tekrar yapmaktan çekinmeyecekti. İo mafya krallarının ve kraliçelerinin, kesicileri ne için kullandıklarını biliyordu.

“Tamam, senin için bu işi yapacağım,” dedi Bianca’ya, “ama sadece tek bir iş. Ayrıca bir daha hiçbir adamın şafak vakti kapımı çalmayacak.”

İo sol tarafında Edei’nin omuzlarının gerildiğini görür gibi oldu. *Bu da diğerleri gibi bir iş*, dedi kendi kendine. Bu işi halledecek, Bianca’nın gözüne girecek, sonra da zinacılar ve kumarbazlarla dolu normal hayatına geri dönecekti.

Silts’in mafya kraliçesi sanki bu pazarlık onu memnun etmiş gibi hafifçe gülümsedi. “Anlaştık. Değil mi, Edei?”

Edei de başını sallayarak onayladı.

“Kadın durmadan *onlar* deyip duruyordu. *Bana şöyle söylediler, böyle anlattılar...*” Bianca başını kaldırıp herkesin aklındaki soruyu dile getirdi. “Peki kim bu *onlar*?”

BÖLÜM V

BİRAZ GERÇEK BİRAZ YALAN

Ava, Io'nun saçlarını tararken hüzünlü bir ses hayaller ve Akalp kırıklıkları hakkında bir ezgi mırıldanıyordu. Ava'nın en sevdiği şarkıcı olan Jetta Jamil yeni bir albüm çıkarmak üzereydi ve Ava albüm henüz çıkmadan ilk nadir plaklardan birini kapmayı başarmıştı. Io, ablasının bunu nasıl başardığını sormaya cesaret edemiyordu; genç kadının, Io'nun bile hâlâ tam olarak anlayamadığı şüpheli yanları vardı.

Io, Isidora Magnussen'i ziyaret edip öğle saatlerinde eve döndüğünde Ava kapıda onu bekliyordu. Tam konuşmak üzere ağzını açmıştı ki Io elini kaldırarak onu susturmuştu. "Önce bir yıkanmama izin ver."

Io'nun koyu renk bukleleri neredeyse beline kadar iniyordu, dolayısıyla onları taramak başlı başına bir işkence çeşidi sayılabilirdi. Duştan çıktığında Ava'nın tarağı bir zeytin dalı gibi uzattığını gördü. Şimdi başını Ava'nın kucağına dayamış olan Io, tarağın saçlarını kökten uca çözdüğünü hissederek ürperdi. Jetta Jamil, dilini yakmaktan korkmasa güneşin tadına bakmak isteyeceğini anlatıyordu. Şarkı yavaş tempoluydu ve uyku ağır ağır Io'nun göz kapaklarını örtmeye başladı.

"Ee, sormayacak mısın?" diye sordu Ava sessizliği bölerek.

Io'nun gözleri irkilerek açıldı. Bu tayfla ya da Fortuna ziyaretiyle ilgili değildi, *o çocukla* ilgiliydi. "Anlat hadi."

"Sana yüzlerce kez anlatmaya çalıştım ama sen dinlemek istemedin."

Io homurdandı, bunun bir bahane olduğunu ikisi de biliyordu. “Alante’ye ilk geldiğinde Thais onu bana göstermişti ama onunla resmî olarak bir yıl önce Bianca beni işe aldığında tanıştım. O bir Sumazi, bir süre inşaatta çalışmış, sonra Bianca onu kapmış. Ön saflarda değil, onu kulüpte nadiren görüyorum ama dediklerine göre Bianca için gizli işler yürütüyor, casusluk yapıyor, rakiplerini izliyor, bölgelerindeki çatışmaları takip ediyormuş. Sanırım Bianca’nın ikinci adamı gibi bir şey. Dürüst olmak gerekirse, son birkaç yıldır kader ipliğinden o kadar az bahsettin ki onu kesmeye karar verdiğini düşündüm.” Tarak birkaç saniyeliğine duraksadı. “Io, benden nefret ediyor musun? Israrla bilmek istemediğini söylemiştin. Ne olursa olsun sana söylemeli miydin? Bana kızgın mısın?”

Hayır, kızgın değildi çünkü hangi mantıksız canavar tam da istediği şeyi yaptığı için ablasına kızardı ki? Yine de gerçeği saklamak da yalanın bir türüydü ve canını yakmıştı. “Hazırlıklı olmak isterdim,” diye cevap verdi. “Onunla arkadaş mısın?”

“Tanrılar aşkına, hayır. Senin kader ipinin ucundaki kişiyle senden habersiz arkadaş olmazdım, Io. Gerçekten bu hikâyenin kötü karakteri değilim. Ama o iyi biri. İstersen arkadaş olabilirsiniz.”

“Az önce bana onun mafya kraliçesinin kirli işlerini yaptığını söyledin. Nasıl iyi olabilir ki?”

“Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Silts’in nasıl olduğunu bilirsin, her köşe başında bir tehlike vardır. İnsanlar her konuda şiddete başvuruyor. Özellikle de Bianca’nın çalışanları. Ama Edei elinden geldiğince her durumda şiddetten kaçınır.”

Io bunu yakında kendisinin de öğreneceğini tahmin etti.

“Io...” Ava bir an tereddüt etti. “Şu kadın, yani tayf. İpini kestiğinde koptuğunu söylemiştin, yani bu onun bir yerlerde bir hayata bağlı olduğunu gösteriyor. Ya tamamen kopmadıysa? Ya sadece yıpranmışsa, tıpkı o karabatak ve tuhaf üçüzler gibi.”

Io derin bir nefes verdi. Io altı, Ava on iki yaşındayken yan daireye üçüz kızları olan bir aile taşınmıştı. Beşi o yaz bir arada haytalık yapmış, terastaki bahçede uzun saatler geçirmiş, sahte çiçek iksirleri yapmış ve ellerinin üzerinde yürümüşlerdi. Sonra bir gün üçüzler gelmedi. Ertesi gün ve bir sonraki gün de. Dördüncü gün, Io ve Ava onları sokağın karşısındaki çatıda, kanatları kırık bir karabatağın üzerinde daire şeklinde toplanmış hâlde buldular. Ava çılgına döndü, çığlıklar atarak üçüzlere kuşu rahat bırakmaları için vurmaya başladı. Ava gençliğinde kısa bir süreliğine hayvanların iplerini görebilen nadir moira-soylulardan biri olmuştu. Aynı gecenin ilerleyen saatlerinde annesinin kollarında hıçkıra hıçkıra ağlayan Ava, karabatağın yaşam ipliğinin yıprandığını ama üçüzlerin onu hayatta tuttuğunu, ölümünü günlerce uzattığını itiraf etmişti. Bir hafta içinde anneleri komşuları harekete geçirmiş ve aile evden atılmıştı.

Bu, Io'nun, vahşi ölümlerin tanrıçaları olan Kereslerin soyundan gelen keres-soylularla ilk ve tek deneyimiydi. Üçüzler kayıtsızdı, keres-soylular genelde öyle olurdu çünkü soylarının şehir-uluslara girme olasılığı daha düşüktü. Onlara yapılan muamele adaletsizdi ama Io bu hikâyeyi, yani Ava'nın gördüklerini her düşündüğünde tüylerinin diken diken olmasına engel olamıyordu.

“Belki öyledir,” diye yanıtladı. “Ama bu, kadının adalet hakkında söyleyip durduğu şeylere bir açıklama getirmiyor. Gerçekten çok ürkütücüydü, Ava.”

“Öyle olduğundan eminim,” dedi Ava ürpererek. Io saçında gezinen tarağın sesini dinledi, o uhrevi yankı hem dışarıdan hem de kendi kafa derisinin içinden geliyordu. “Belki onlar da farklı türden kesicilerdir?”

Moira-soyluların güçleri, Kader Tanrıçaları olarak bilinen kadim Moiralardan geliyordu. Biri eğirmek, biri biçimlendirmek, biri de yaşam iplerini kesmek için. Efsaneye göre tanrılar

eski dünya çökmeden çok önce ölmüşlerdi, Moiralar da onlarla birlikte yok olmuştu. Ama güçleri torunlarında yaşamaya devam etmişti; ne zaman soylarından üç çocuk doğsa, onların güçlerini miras alıyorlardı. İster kız olsun ister erkek, hatta isterse bu iki cinsiyetin dışındaki biri, fark etmezdi. Sadece sayı değişmiyordu, her zaman üçtü. Aynı şey hemen hemen tüm Ötekiler için de geçerliydi, kardeş sayısı geldikleri tanrılara bağlıydı. Güçleri yüzyıllardır aynıydı; halk şarkılarında, tarih kitaplarında ve uluslar ötesi sanat eserlerinde belgelenmişti. Bu yüzden insanlar artık Ötekileri taşıyarak öldürmüyordu, onların yeteneklerinin de net kuralları ve katı sınırlamaları vardı. Kopmuş bir yaşam ipliği, ölüm demekti. Peki şimdi kurallar değişiyorsa, bu ne anlama geliyordu?

“Dokuzlar’a sorabilirim,” dedi Io bir cesaret.

İlham perilerinin soyundan gelen dokuz kız kardeş, Artisti Bölgesi’nin kalbindeki devasa bir malikânede saray kurmuştu. Sanat, bilim ve tarih konusundaki olağanüstü bilgileri, onları Ötekilerle ilgili her konuda resmî olmayan bir otorite hâline getiriyordu ama hizmetlerinin bir bedeli vardı.

“Hayır,” dedi Ava. “Onlar sadece kendi amaçlarına hizmet eden sinsi yaratıklardır.”

Io da aynı fikirdeydi. Özel dedektif olarak geçirdiği iki yıl ve Thais’le yaptığı bir sürü iş esnasında en çok ihtiyaç duyduğu anda bile Dokuzlar’a gitmeye cesaret edememişti.

Uzun bir sessizlikten sonra Ava, “Başkasınınkini kesmek için kendi iplerinden birini bu kadar kolay feda edebilmen bana hep tuhaf gelmiştir,” dedi.

Kolay mıydı gerçekten? Io da bu soruyu geçmişte yüzlerce kez kendine sormuş ama bir sonuca varamamıştı. Bunu yapmak doğal, neredeyse ilkel bir içgüdüydü: Uzanıp aralarından birini seçiyordu, parmakları içgüdüsel olarak en değerli ipliklerinden kaçınıyordu. Ama bunu yapmak hem kendi ipliğine hem de

kurbanınıninkine mal olduğu için kolay değildi. Io'nun onları *kurban* olarak düşünmesi de bir fayda sağlamıyordu.

“Bundan zevk almıyorum,” diye fısıldadı. “Ya tayf ölecekti ya da Bianca.”

Ablası duraksadı, ardından usulca, “Bianca'yı seçtiğine sevindim, tayfinkini kesmek için hangi ipliği kullandın? Tam anlayamıyorum. Çok fazla ipliğin var.”

İnsanların ortalama on beş ipliği olurdu, içlerinde en yaygın olanlar da değer verdikleri diğer insanlara, sevdikleri yerlere, önem verdikleri nesnelere ait iplerdi. Örneğin Io'nun en yakın arkadaşı ve sabırla ipliklerini saymasına izin verdiği tek kişi Rosa'nın on yedi ipliği vardı: yaşam ipliği, ailesine ve arkadaşlarına giden on bir iplik, şehirde onun için önemli olan çeşitli yerlere giden üç iplik, daktilosuna giden bir iplik ve en sevdiği botlarına giden bir iplik.

Io'nun ise şimdilik otuz yedi, daha doğrusu artık otuz altı ipliği vardı, tayfın ipliğini kesmek için birini feda etmişti. Böyle olsun istememişti. Thais bir keresinde Io'nun bir istifçi olduğunu söylemişti. Pazar tezgâhındaki deniz mahsullü erişte ya da geçen hafta ona gülümseyen öğretmen gibi, bir şeyi bir dakikalığına bile sevmişse, bu sevgiye var gücüyle tutunurdu. Çoğu iplik zamanla ve mesafeyle solar, yıpranırdı ama Io'nunkilere hiçbir şey olmazdı. Onun sevgisi her daim yemyeşil kalırdı.

“Io, bu iplik bir kurbağaya gidiyor!” diye azarlamıştı Thais onu bir keresinde. “Bir kurbağayı nasıl sevebilirsin?”

“Ama çok güzel bir yeşili var,” diye cevap vermişti altı yaşındaki Io.

Thais gülmüş ve Io'nun başını öpmüştü.

Ama diğer moira-soylular için Io, Örtü'ye bakıldığında tam bir karmaşa gibi görünüyordu olmalıydı. Her yöne, yakına ve uzağa giden ipliklerin hepsi güçlü ve parlaktı. Ava'nın, tayfın ipliğini keserken kardeşinin hangisini kullandığını anlayama-

masına şaşmamalıydı. Eğilip ipliklerini inceledi. Io sonunda, “Mösyö Poire’in eklerleri,” diyene kadar epey bir vakit geçti.

“Ah, bu tam bir trajedi.”

Öyleydi gerçekten. Bir iplik kesildiğinde, bir zamanlar hissettiğiniz bağ, sevgi –ya da bu durumda zevk– yok olurdu. Yerine, *Eh, boş ver* demek gibi bir şey kalırdı. Eklerler Io’nun en sevdiğiydi ve Mösyö Poire’inkilerin de gerçekten eşi benzeri yoktu. Bir zamanlar onları düşününce Io’nun ağzı sulanırdı ama şimdi çok büyük duygular hissetmiyordu. İplik zamanla tekrar büyüyebilirdi ama muhtemelen öyle bir şey olmayacaktı. Kesmenin risklerinden biri de buydu.

Io iç çekti. “Dışarıda bir yerlerde daha iyi eklerler olmalı, bir gün mutlaka bulacağım.”

Ava onunla alay etti. “Sen ve şu *bir gün* muhabbetin... Çok komik.”

Io da içtenlikle kıkırdadı. Ama o kadar yorgundu ki kendini sarhoş gibi hissediyordu. Ablasının, saçlarında gezinen parmakları ona karşı konulmaz bir uyku büyüğü yapmıştı ve Io yavaş yavaş bu büyüye teslim oluyordu.

Birkaç dakika bu yarı uyku hâlinde geçti. Sonra Ava’nın parmakları durdu. “Kader ipliğinin çözülmesine izin vermemi, onu zayıflatmamı ister misin? Yani, artık onunla çalışacağına göre... Onu pek hissedemeyeceğin hâle getirebilirim. Böylece kendini bu kadar... boğulmuş hissetmezsin.”

İşte Ava’nın gücü buydu; ipleri gevşetebilir ya da sıkılaştırabilir, böylece onlara eşlik eden duyguyu da yoğunlaştırmış yahut azaltmış olurdu. Thais, Ava’yı serbest çalışmaya ikna etmeye uğraşmıştı. Kalbi kırık insanlarla çalışarak ne çok para kazanabileceğini biliyor muydu acaba? Oysa Ava bunu hep reddetmişti. Başkalarının neyi ne kadar seveceğine karar vermek ona düşmezdi. Io ise bu bakış açısını hem çok asil hem de çok yararsız buluyordu.

Kader ipliği zayıflarsa nasıl olurdu? Onu ve Edei Rhuna'yı birbirine bağlayan şey bir kader zinciri değil de sadece bir tanışıklığın yumuşak ipliği olsaydı örneğin? Bu düşünce paniklemesine neden oldu. Günlerini aldatan eşlerin ve kumarbazların ipleriyle uğraşarak geçirmişti. El üstünde tutulacak tek bir tatlı şeye, her şeyin ötesindeki kadere, doğa kanunlarının ötesinde bir kadere yazgılı olmak çok mu yanıltıcı?

“Kendimi boğulmuş gibi hissetmiyorum,” diye cevap verdi. Biraz gerçek biraz yalandı.

Ava'nın parmakları ileri geri hareket etmeye devam etti. “Bir gün, Io, bir gün bırakman gerekecek.”

Ama Io çoktan uykuya dalmıştı.

BÖLÜM VI

MERAKLI YARATIK

o batan güneşin mor ve bordo renkleriyle yıkanan bir odada uyandığında kararını vermişti: Bu işten yara almadan kurtulmanın tek yolu, ona herhangi bir iş gibi yaklaşmaktı.

Edei Rhuna'ya göz ucuyla bile bakmak yoktu. Yürürken sırtındaki kasların nasıl hareket ettiğini incelemek, kazaklarını koklamak yoktu. Ona baktığında kızarmayacaktı da. Normal davranacak ve Edei hiçbir şey öğrenmeyecekti. Bianca Rossi'nin aradığı cevapları bulacak, sonra da eski hayatına dönecekti. Bu kadar basitti.

Ama bedeninin de kendine ait bir aklı vardı. Temiz kıyafetlerini –siyah pantolon, gri kazak ve baldırlarına kadar uzanan çizmeleri– giyip saçlarını annesinin eski mavi eşarplarından biriyle bağlayarak yüzünden uzaklaştırırken kalbi hızla çarpıyordu. Çatıların üzerinden ilerlerken kesik kesik nefes alıyordu, henüz gelgit başlamamıştı ama eski alışkanlıklardan vazgeçmek zordu. Fortuna yolundaki metal kalasları siren gibi yankılanan asma köprüye çıktığında, duyuları başını döndürecek kadar keskinleşmişti.

Edei birinci katın korkuluğuna yaslanmış, Fortuna'nın ana salonundan gelip geçen müşterileri inceliyordu. Kumarbazlar ve ayyaşlar için saat henüz erkendi ama evde çalışan ekip oradaydı; hazırlık yapıyor, ortalığı temizliyor ve kahve eşliğinde sohbet ediyorlardı. Ava muhtemelen arka taraflarda bir yerde, geceki performansına hazırlanıyordu.

Io, Edei'nin zeytin yeşili kazağının, kahverengi tenini ortaya çıkardığını fark etti. Bacaklarını bileklerinden üst üste atmıştı ve elleriyle parmaklıklara vurarak ritim tutuyordu. Yüksek pencerelerden süzülen güneş ışığının son kırıntılarında hem soluk hem de canlı, eski ve zamansız bir tablo gibi görünüyordu. *Kendine gel, Io*. Sakinleşmesi gerekiyordu. Avuçlarını yanaklarına bastırarak serinlemeye çalıştı. Omzuna mı dokunmalıydı? Adını mı söylemeliydi? Üç yıl boyunca onunla mesafesini koruduktan sonra küçücük şeyler bile fazla samimi geliyordu.

Edei onun varlığını hissetmiş olmalıydı. Döndü ve başını sallayarak selam verdi. "*Marhaban.*"

"Merhaba," diye karşılık verdi. Her Silts sakini gibi Io da biraz Sumazi, biraz Kurkz, biraz da Rossk dili biliyordu. Silts, kültürlerin bir karışımıydı ve insanları da öyleydi, Io'nun memleketiyle gurur duymasını sağlayan birkaç şeyden biri de buydu.

Edei bakışlarını Io'ya dikerek alçak bir sesle konuşmaya başladı. "Kurbanlar hakkında bazı notlarım var. Görmek istersen birkaç tanığın ifadesine de ulaştım. Ama kadınlar hakkında çok az şey buldum. Sadece fiziksel tanımları ve etnik kökenleri var."

Demek doğrudan konuya giriyordu. Hayal kırıklığı Io'nun içini burktu ama onu suçlayamazdı. Bu işi sadece ondan kurtulmak için kabul ettiğini daha önce açıkça belirtmişti. Tanrılar aşkına, kaderindeki sevgilinin ondan hoşlanmamasını sağlamayı başaran ilk kişi Io olabilir miydi? Nefretin kader ipi... Ava olsa buna çok gülerdi.

"Peki," dedi Io, "dün geceki kadının cesedini tanıyan oldu mu?"

Bu soru bir sınavdı. Tayf, Fortuna Kulübü'nün içinde ölmüş, ipliği bir kesici tarafından kesilmişti. Bianca cesedi Tanrı'nın unuttuğu bir çukura atsa da kimse onu suçlamazdı. Silts'teki polis memurları gerçekten baş belasıydı, fayda sağlamaktan çok sorun çıkarıyorlardı. Ama Bianca bu soruşturma meselesinde ciddiye polise ve onların ellerindeki kayıtlara ihtiyaçları olacaktı.

Edei başını salladı. “Henüz değil. Sülüklerin birkaç kayıp vakasını araştırdığını duydum.”

Io rahatlayarak nefes verdi. Bu, kendi vicdan azabıyla alakalı karmaşık bir duyguydu. Tayfın kim olduğunu öğrendiklerinde kadının ailesini ziyaret edecek, onlardan özür dileyecekti.

“Nüfus kayıtlarına bakabiliriz. Şayet kesiciyse, Ötekilerin kayıtlarında yer alıyordur. Yine de yarın nüfus müdürlüğü açılana kadar beklememiz gerekecek.” Bir süre duraksadıktan sonra, “Bu kadar geç geldiğim için üzgünüm,” diye ekledi.

Edei başını hafifçe iki yana salladı. “Uzun bir geceydi.”

“Hadi daireye geri dönelim. Polisin gözden kaçırdığı bir şey bulabiliriz.”

Yürürken Edei bulgularından bahsetti. İlk cinayet iki hafta önce Modiano Çarşısı’nda işlenmişti. Chernobog-soylu bir Rosk, ailesiyle alışveriş yaparken güpegündüz saldırıya uğramıştı. Görgü tanıklarından biri moira-soylu bir eğiriciydi ve saldırganın –genç, sarışın ama dün geceki tayf kadar perişan görünen bir kadın– yaşam ipliğinin kopmuş olduğunu düşünüyordu. Bianca ve Edei, Io dün bunu doğrulayana kadar bu son kısma inanmamışlardı. Kadının cesedi beş gün sonra Rıhtım’da bulunmuştu ancak teşhis edilemeyecek kadar şişmişti.

“Chernobog-soylu mu?” diye sordu Io. Rosk’un karanlık tanrısının soyundan gelenler kimsenin geçemeyeceği görünmez duvarlar yaratabilirdi; onların ikizleri olan belobog-soylularsa ışığı kalkan olarak kullanabiliyordu. Io daha önce bu kadar güneyde doğmuş bir chernobog duymamıştı; güçleri Rosk’un uzun gecelerinde daha etkili oluyordu.

“Eskiden sınır muhafızıymış. Söylentilere göre hayatı boyunca biriktirdiği rüşvetler sayesinde erken emekli olup lüks bir hayat sürmüştü.” Her şehir-ulus duvarlarla çevriliydi ama her duvarda da çatlaklar vardı. “Bianca ara sıra onunla iş yapardı.”

“Peki nasıl öldürülmüş?”

Edei'nin sesi belli belirsiz tizleşti. "Net değil. Boynunun etrafında boğuşma izleri var ama görgü tanıkları ölümünün hızlı olduğunu, kadının onun boynunu kırdığını söylüyor. İkinci cinayette de aynı şey geçerli."

Edei ikinci cinayeti anlatmaya başladı: Minos'un çılgınlığını duyduğunda Fortuna'da yeni bir sevkıyatın teslimatını izliyormuş. Dışarı koştuğunda gümüş saçlı tayfın pençe gibi parmaklarıyla Minos'u etrafında döndürdüğünü görmüş. Adalet ve merhamet hakkında konuştuğunu duymuş. Sonra eli havaya kalkmış ve Minos yere düşüp ölmüş. Edei onun peşinden gitmiş ama sular yükseliyormuş ve tayf sokaklarda izini kaybettirmeyi başarmış.

"Minos, Bianca adına hangi işi yürütüyordu?" diye sordu Io.

"Bunu en iyi tanımlayacak kelime 'koruma'. Minos ve kardeşi Grizz, Bianca'nın mallarının güvenliğinden sorumluydu. Dioscuri-soylulardı."

İkizler olarak da bilinen Dioscuri, denizcilerin ve gezginlerin koruyucusu olan Castor ve Pollux'un ikiz tanrılarıydı. Onların torunları olan dioscuri-soylular, birinin hem gittiği hem de gideceği yolları takip etme yeteneği bulunan ikizlerdi. Tıpkı moira-soylular gibi, onlar da Örtü'ye benzer bir şey kullanırlardı ama iplik yerine yerdeki tunçtan yapılmış yolları görürlerdi. Büyük olan geçmişte gidilen yolları, küçük olansa gelecekte gidilecek yolları görüyordu.

Io, Bianca Rossi'nin ikizlerini duymuştu. Silts'in mafya kraliçesi, aslında düpedüz kaçakçılık olan ama adına "edinme" dedikleri işlere girişmişti. Sıradan bir dükkânda bulamayacağınız türden eşyaları temin edip satıyordu: ilaç, makine parçaları, nadir sanat eserleri, eski dünyaya ait objeler, hatta bazı hizmetler. Çöküş öncesi döneme ait bir meşe dolap mı istiyorsunuz? Sahildeki şehirlerin kıyılarına vuran deniz canavarlarının kemiklerinden yapılmış el yapımı ilaçlar mı? Bianca onları en uygun fiyatlarla temin edecek aradığınız kişiydi.

Parçalanmış çenelerden ibaret olan tahtına ağır ve dikkatli adımlarla yükselişini kısmen kendi zekâsına, kısmen de ikizlere borçluydu. Ayakçıları edindikleri mallarla geri dönerken yoldan sapacak olursa Grizz bunu hemen anlardı. Alıcının biri hem parayı hem de malı alıp kaçmak üzereyse bunu da Minos anlardı. Gerisini ise Bianca hallediyordu. Ayaklanmadan sonra kazancını Fortuna Kulübü'ne yatırmaya, yeni üyeler kabul etmeye, yeni salonlar açmaya başladı. Sonunda da o küçük kaçakçı kız, Silts'i tamamen ele geçirdi.

"Minos'la birlikte denetlediğiniz teslimat neydi?" diye sordu Io. "Tayf bu işin içinde olabilir mi?"

Edei göz ucuyla ona baktı. "Tayf mı?"

Io onun pul pul dökülen derisini ve çürük kokusunu hatırlayınca kendine gelmek için silkelendi. "Dün geceki kadını kastediyorum."

Edei hafif bir homurtu çıkardı. "Sevkiyatta, Nanzy'deki tedarikçilerimizden gelen içkiler vardı. Saldırı sırasında hiçbiri zarar görmedi. Kadın bunlara göz ucuyla bile bakmadı. Sadece Minos'a odaklanmıştı."

"Minos'un onu tanıdığı izlenimi edindin mi? Ya da kadının onu?"

"Hayır. Grizz, yani ikizi de oradaydı. Onu daha önce hiç görmediklerini söyledi."

Yürüyerek Kuzey Geçidi'ne döndüler. Bugün yoldan geçenler haraca bağlayan serseriler yoktu ama saat hâlâ erkendi. Io gelgitin aşağıdaki taş döşeli caddeleri, koyu mavi bir dil gibi yalayıp yutmasını izledi. Şehrin dört bir yanında ilk gelgit çanları çalmaya başladı ama vitrinler ve hemzemin girişler çoktan kapatılmıştı. En güneydeki bölge olan Silts, gelgitin ilk vurduğu yerdı. Sular daha sonra Alante'nin geri kalanına doğru ilerliyordu. Bir saat geçmeden de suyun derinliği bir metreye ulaşıyordu. Yeni muson mevsiminde suyun on beş metreye kadar yükseldiği bile olmuştu.

Çanlar susunca Edei, “Dün geceki kurbanla ilgili durum nedir?” diye sordu.

Io ona anlattı: Kocasının her hafta katıldığını iddia ettiği grace-soyluların destek toplantılarına gitmediğinden şüphelenmeye başlayan Isidora Magnussen, Io’yu adamı takip etsin diye tutmuştu. Adam yatırımlar konusunda uzmandı ve bir ofisi vardı. Aslında “dolandırıcılık” daha uygun bir ifade olabilirdi. Daha soruşturmasının başlarında bunu öğrenmişti. Jarl’ın grace-soylulara ait güçlerini kullanarak müşterilerini yatırım yapmaları için etkilediğinden şüpheleniyordu.

Cinayetin ertesi günü Io, Isidora’nın evine tam da memurlar oradan ayrılırken gelmişti. “Özür dilerim,” diye söze başlamıştı, “onu kurtarmaya çalıştım...”

Kadın onu göğsüne bastırınca daha fazla bir şey söyleyememişti. “Ah, zavallı kız,” diye hıçkırmıştı Isidora. “Sen bu sefil dünya için fazla iyisin.”

Io *kesinlikle* öyle düşünmüyordu ama bu kucaklaşma çok hoşuna gitmişti.

Edei’nin bakışları ona sabitlenmişti, çocuk onu dinlerken hareketsiz duruyor ve çok dikkatli bakıyordu. Io’nun düşüncelerini utangaçlık ele geçirdi. Kambur mu duruyordu? Yeni bir sivilce çıkarmış olabilir miydi? Yoksa saçları mı dağılmıştı? Sonra kendini azarladı. *Umurunda olmamalı, unuttun mu? Bu sadece başka bir iş, o da birlikte çalışmak zorunda olduğun bir ortak.* Nasıl görüldüğü önemli olmamalıydı.

Apartmanın çatısına ulaştılar ve merdivenden inmeye başladılar. Burayı tekrar görmek tuhaftı: Güvenlik şeridiyle kapatılmış kapı, kapının çerçevesindeki koyu lekeler... Dar koridor, Io’nun can havliyle koştuğu geceden çok daha kısa görünüyordu.

“Chernobog-soylu bir rüşvetçi, dioscuri-soylu bir kaçakçı ve grace-soylu bir dolandırıcı,” dedi Edei. “Alante’deki Ötekilerin

nüfusu yüzde bir. Hedef alınan üç adamın da Ötekilerden olması tesadüf olamaz.”

“Ölüm şekilleri de tesadüf olmamalı; doğal olmayan yollar-
dan boğulma,” dedi Io. “Dün gece görevliler Jarl Magnussen’in
boynunda da benzer izler buldular. Tayfın görünüşüne ve dağınık
hâllerine bakıp bu vakayı ‘bir kadını asla kışkırtmamalı’ başlığı
altında dosyalamak kolay. Ama kadının son sözlerini hatırlıyor
musun? *Silahını görmelerine izin ver, dediler bana, kendilerini
neyin beklediğini görsünler.* Yani işin arkasında, bu kadını yön-
lendiren biri var, muhtemelen ilki için de aynı şey geçerli. Bu
kadınlara ne yapmaları ve söylemeleri gerektiğini iletiyorlar...
Belki de kimi öldüreceklerini belirliyorlar. Bu bana keyfî bir
durum gibi gelmiyor. Daha çok bir... dogma gibi geliyor.”

“*Dogma* ne demek?” diye sordu Edei. Aksanı belli belir-
sizdi; Alantecesi mükemmeldi ama bu kelimeyi yerliler bile
tam olarak anlayamayabilirdi.

“Bir inanç sistemi. Bir dinin ilkeleri gibi.”

“*Ben göğe yükseldim,*” diye kadının sözlerini tekrarladı Edei.

Io da tayfın geçen gece söylediği bu cümleyi düşünüyordu.
Edei Rhuna ve onun sorgulama becerileri şimdi gözünde bir
seviye daha atlamıştı.

“Kesinlikle!” dedi Io belki biraz fazla neşeyle.

Edei kapının kilidini incelemek için eğildiğinde dudakları
yumuşak bir gülümsemeyle kıvrıldı. Parmaklarının ufacık bir
dokunuşuyla kapı gıcırdayarak açıldı. İçeride bir adam oturma
odasında durmuş, bir deftere öfkeyle bir şeyler karalıyordu.
Sırtında ağır bir fotoğraf makinesi asılıydı. Edei’nin parmak-
ları hemen muştasına gitti ama Io durması için kolunu tuttu.

“Xenophon Atreidis,” dedi Io polis bandının altından eği-
lerek. “Akbabaların olay yerine ilk gelenler olacağını tahmin
etmeliydim.”

Xenophon bakışlarını notlarından ayırıp onu ve Edei’yi
şöyle bir süzdü. Kısa boylu bir adamdı ama heybetli bir duruşu

vardı. İri, sağlam ve yenilmez görünüyordu. Io onun yüzüne bakarken zamanda geriye doğru bir yolculuk yapmıştı sanki. Kendini birden bir okul sırasına oturmuş, en iyi arkadaşı Rosa'yla birbirlerine not yazarken buldu. Xenophon da öğretmenlerinin bu yasadışı faaliyeti fark etmesini sağlamaya çalışıyordu. Şimdi ikisi de büyümüştü ama yüzlerinde o zamanki ifadeleri vardı: Xenophon küçümseyici, Io ise açık bir nefretle bakıyordu.

“Burada akbaba olan ben değilim. Bütün gün bu dairenin etrafında pusuya yatan sizin gibilerdi.” Xenophon kalemle pencereden sokağın karşısındaki çatıları birbirine bağlayan kemerli köprüyü işaret etti.

Orada korkulukların üzerine eğilmiş yaşlı bir adam vardı. Aradaki mesafe, yüzündeki donuk ifadeyi ya da gözlerinde kırmızılıkları görmesini engellemiyordu. Örtü'nün içindeyken Io'nun göz bebekleri nasıl gümüşe çalıyorsa güçlerini kullandıklarında keres-soyluların gözü de kırmızıya dönüşürdü. Yaşlı adam buraya Jarl Magnussen'in vahşice öldürülmesi üzerine gelmiş olmalıydı.

Xenophon etrafına, girişte duran Edei'ye baktı. “Mafya kraliçesinin uşaklarıyla çalışmaya başladığını bilmiyordum.”

Bu bir yemdi. Io yemi yutmadı. Pencereye ve keres-soyluya sırtını dönüp eski okul arkadaşını inceledi. “Burada ne yapıyorsun?”

“Sanırım seninle aynı şeyi. İyi bir koku aldım ve araştırmaya geldim.” Cam şişeler ve ruj tüpleri koridor boyunca dağılmıştı ve havada yoğun bir parfüm kokusu vardı. Oturma odasında kana dair hiçbir iz kalmamıştı ama Io boynu kırılmış, gözleri kapanmış cesedin nerede yattığını hatırlıyordu. Nina'nın şimdi devrilmiş olan koltuğunun arkasına saklandığı yeri de hatırlıyordu... Edei odadaki bibloları karıştırmaya başladığı esnada Io da Xenophon'a yaklaşıp hiç çekinmeden adamın neler karaladığına bakmaya çalıştı.

“Ne buldun?” diye sordu Io. Burnunu sokmaktan çekinmiyordu; her türlü bilgiye muhtaçtı.

“Her şeyi yarın *Alante Gerçekleri*’nde okuyabilirsin.”

Tanrılar aşkına... Bu adam gerçekten de suratına sağlam bir yumruk yemek istiyordu. Altı yılı okulda birlikte geçirmele-rine, sonra da iş sırasında karşılaşp durmalarına rağmen henüz buna mecbur kalmamış olması bir mucizeydi. Açıkçası bunu da, Xenophon’un şiddete başvurmayaya değmeyeceğini düşünen Rosa’ya borçluydu.

“Denetimsiz kesicilerin tehlikeleri üzerine bir köşe yazısı daha mı yazacaksın?” diye sordu Io. “Akıllalmaz bir güçle doğ-mak dışında yanlış bir şey yapmamış insanlara ne kadar sorun yarattığını hiç düşündün mü?”

“Ben sorun yaratmıyorum; sadece rapor ediyorum.” Not defterini ceketinin iç cebine koyarken yüzünde berbat bir sırıtış belirdi. “Ama hayır, Ötekiler hakkında yazmayacağım. Burada çok daha önemli mevzular var.”

Io istemsizce kaşlarını çattı. Kendisinden daha fazla şey bildiğini düşünen bir adam özgüveniyle doğrudan onu hedef alıyordu. Peki Io neyi kaçıırıyordu? Xenophon onun bilmediği neyi yakalamıştı? Tabii ya. *Tabii*.

“İki kadının da Ötekilerden olmadığını düşünüyorsun?” diye tahmin yürüttü.

Xenophon kendinden çok memnun görünüyordu. “Sen öyle olduklarından emindin. Şimdi kim önyargılı oluyor, ha, Ora?”

“Öyle olmak zorunda. İpliği elinde tutuyordu, kendi göz-lerimle gördüm.”

“Ya sana, polisin kadınların isimlerini bulduğunu ve basına vermeyi reddettiğini söylesem?”

“Alante’de yüzlerce Öteki var; yarın nüfus müdürlüğü açıl-dığında onları bulacağız.”

“O zaman sana iyi şanslar,” dedi Xenophon şarkı söyler gibi. Io kendine hâkim olabilmek için ellerini canını acıtacak kadar sıkmak zorunda kalmıştı. “Chernobog’un ölümünün ertesi

günü, Ötekilere ait bütün doğum kayıtları kamu kayıtlarından çıkarıldı. Bu bir tesadüf mü?”

“Ama bu yasadışı.”

Altmış yıl önce bir ay süren Hısımlık Antlaşması müzakerelerinin sonunda, horae-soylular Agora'sının başını çektiği Ötekiler heyeti bir uzlaşmaya varmıştı: Daha düşük ücretler, kira ve mülk edinmede özel kısıtlamalar ve özel bilgilerin kamuya açık hâle getirilmesi gibi çeşitli önlemler karşılığında tüm şehir-uluslarda vatandaşlık haklarına sahip olacaklardı. İsimleri, bağlantıları ve güçleri herkesin görebileceği şekilde kamuya açık kayıtlarda listelenecekti. Yetkililer, insanların kendilerini koruma hakları olduğunu söylemişti. *Saçmalık*, derdi Thais hep. *Kendimizi onlardan korumak zorunda olan biziz.* Ama Ötekiler göçmen olmaktan, şehirden şehre yol alıp sığınmaktan bıkmışlardı ve bu yüzden de karar kabul edilmişti.

“Saçmalık yok, dedektif,” dedi Xenophon. “Ama bir hafta önce Alante, Hısımlık Antlaşması'na bağlı olup da Ötekilerin kayıtlarını gizli tutan ilk şehir oldu. Tahmin et onlara kim el koydu?”

Io cevap vermeden bekledi. Bakışları sert, çenesi gergindi. Burnuna kötü kokular geliyordu.

“Hadi ama, Ora, oyunbozanlık yapma,” diye sızlandı Xenophon. “Tahmin et.”

Bu çocuktan gerçekten nefret ediyordu. Gerçekten de tam bir *çocuktu*, bir yaban domuzu kadar iri olmasına rağmen yeni yürümeye başlayan bir çocuktan bile daha *çocuktu*. Io'nunsa onu şımartmaya hiç niyeti yoktu.

“İnisiyatif,” dedi Edei, karıştırdığı şifonyerden doğrulurken.

“*Ding, ding, ding.*” Xenophon görünmez bir zili çalar gibi yaptı. “Edei Rhuna, değil mi? Görgü tanıkları dün burada olduğunu söylüyor. Bana söyleyebileceğin bir şey var mı?”

Edei onu duymazdan geldi, onun yerine Io'yla konuştu. “Komiser Luc Saint-Yves. Onun İnisiyatifini duydun mu?”

Io elbette duymuştu. Alante'deki herkes altın çocuğun parlak fikrinden haberdardı. Henüz otuz beş yaşındayken Emniyet Müdürü olarak atanmış ve hem güvensiz orta sınıfın hem de Hill'in züppe elitlerinin ayaklarını şehirden kesmişti. Bu yıl, birkaç gün sonra yapılacak seçimlerde belediye başkanlığı için yarışıyordu. Anketlerde önde çıkmasının başlıca nedeniyse Yeni Düzen İnisiyatifi'ydi. Birçok açıdan orijinal bir fikir sayılmazdı bu. Şehrin en kötü şöhretli Öteki suçlularını yakalayacak ve suçlayacak bir görev gücü oluşturuluyordu. Ancak İnisiyatif, daha önce hiçbir Öteki polis teşkilatında işe alınmamışken, yalnızca onları işe almayı amaçlıyordu. Bu imkânsız bir fikirdi ama Saint-Yves kararlı, çekici ve biraz da ukala olduğunu kanıtlamış, şimdiden emrinde birkaç "asil" Öteki olduğunu, başlarında da moira-soylu kız arkadaşının bulunduğunu iddia etmişti.

"Emniyet Müdürü neden bütün Ötekilerin kayıtlarını alsın ki?" diye sordu Io. Soru Edei'ye yöneltilmişti ama cevap veren Xenophon oldu.

"Hâlâ anlamadın mı, Ora? Bu olay basbayağı bir komplo ve *Alante Gerçekleri* de onun peşinde. Ne şanslıyım ki içeride bu iş üzerinde çalışan bir adamım var."

Polis, tayfların isimlerini saklıyordu. Ayrıca onların tespit edilebileceği kamu kayıtlarına da el koyuyordu. Io her ne kadar bundan açıkça memnun olmasa da Xenophon haklıydı: Biri-leri bu işi örtbas etmeye çalışıyordu. Io'nun kafasının içindeki çarklar dönmeye başladı, düşünceler birbirini kovalayarak çığ gibi büyüyen bir fikre dönüştü.

"Yani ihtiyacımız olan şey," dedi düşünceli bir sesle, "muhtemelen polis merkezinin bir yerlerindeki bir kutuda mı duruyor?"

Bir anlık sessizlikten sonra Edei'den bir homurtu yükseldi. Bu... bir kahkaha mıydı?

"İşteki ilk günün ve yapmak istediğin şey bu mu?" diye sordu. "Pekâlâ. Hadi deneyelim."

Io'nun nefesi ciğerlerinde tıkanıp kaldı, sanki onun kahkahası bir olta ve Io da açlıktan ölmek üzere olan bir balık gibiydi. Io'nun ne önereceğini tahmin etmesi mümkün değildi; bunu yüksek sesle söylememiştir bile! Hem Edei onun bu saçma planını fark ettiyse bile neden kabul ediyordu?

“Gerçekten mi?” diye sordu.

“Gerçekten. İşe yarayabilecek kadar çılgınca.” Ardından eski zaman beyefendileri gibi başını hafifçe eğerek kapıyı işaret etti. “Önden buyur, patron.”

Io ani bir sarsıntıyla bütün gün vücudunun tepkisini yanlış tanımladığını fark etti. Üç yıl boyunca ondan uzak durmak için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Şimdi, istemeden de olsa, sonunda onu inceleme fırsatı bulmuştu. Kaderin ona ne yazdığını ve bunu kendisinin de seçip seçmeyeceğini görmek için. Io meraklı bir yaratıktı ve Edei de çözmesi gereken dikkat çekici, yeni bir gizemdi.

Io gergin değildi, *heyecanlıydı*.

Yanından geçip kapıda bekleyen Edei'nin yana ilerlerken, “Bekle,” diye seslendi Xenophon. Yüzündeki bilmiş gülümseme şimdi silinmişti. “Her ne planlıyorsanız, ben de dâhil olmak istiyorum.”

“Güven bana,” dedi Io veda etmek yerine, “bunu hiç istemezsin.”

İçeriden kaynağı olan saygın bir gazeteciyle Silts'in en dibinden gelen iki dedektif arasındaki fark buydu: *İkilinin* polis merkezine girecek imkânı da cesareti de vardı.

BÖLÜM VII

ARA SIRA

Şehir meydanı mahkemelerin, polis merkezinin ve Belediye Meclisi'nin, Üç Güzeller'in görkemli çeşmesinin etrafında konumlandığı, Hill bölgesinin eteklerinde bulunan dev bir bina kompleksi idi. Üç Güzeller ya da orijinal adlarıyla Chariteler, birbirlerini sevgiyle kucaklayacak şekilde çıplak tasvir edilmişti. İnsanlığın en iyi niteliklerini temsil ediyorlardı, bu nedenle de Io meydanı hem cinsiyetçi hem de ikiyüzlü buluyordu. Cinsiyetçiydi çünkü hükümet çalışanlarının üçte ikisinden fazlası erkekti. Ayrıca ikiyüzlüydü çünkü taptıkları tanrıçaların soyundan gelen grace-soylulara fahişe gibi davranıyorlardı. Ama işte Alante böyle bir yerdi: Kaymaktaşıdan bir çifte standartlar dünyası...

Meydanı dikenli tellerle kaplı bir duvar çevreliyordu ve dört kapının her birinde muhafızlar vardı. Io'nun edindiği bilgiye göre, görevde olan muhafız sayısı hiçbir zaman otuzun altına düşmezdi. Kollarını göğsünün üzerinden kavuşturan Edei'yle meydana bakan kemerli bir köprüde oturuyorlardı. Başka biri olsa böyle durduğunda tehditkâr, hatta saldırgan görünebilirdi ama Edei'de bu hareketi doğal olarak düşünceli gösteren bir sakinlik, sükûnet vardı.

"Şuradan gireceğiz," dedi Edei, sol taraflarındaki bir yapıyı işaret ederek.

Polis karakolunun doğu kanadı, Alante'deki tüm binaların er ya da geç başına geldiği gibi gelgit nedeniyle çürümeye boyun eğmişti. Batı cephesi bir ay önce meydanın duvarına doğru

çökmüştü ve şimdi restorasyon çalışmaları devam ediyordu. İskeleler, paslı temelleri caddenin karşısındaki bankaya bağlı sabitleyici kirişlerle destekliyordu. Üç buçuk metre uzunluğundaki kirişlerden birine bankanın çatısından ulaşabilirlerdi, fark edilmeden kirişi geçerlerse saniyeler içinde duvarı aşıp merkeze girmiş olurlardı.

“Müşterim banka görevlilerinin her otuz dakikada bir çatıda tur attıklarını söyledi. Zamanlamayı doğru yapmalı ve hızlı olmalıyız. Ana binanın kapısı kilitli tutuluyor ama bunu çözebiliriz, aletlerim yanımda.” Kilit açmanın özel dedektif klişesi olmasının bir nedeni vardı: Bu, mesleklerinde mutlak gerekli bir beceriydi.

Edei cevap vermedi. Sessizliği Io’nun özgüvenini delip geçerek sonunda kendinden şüphe etmesine neden oldu. Edei’ye baktı. Çatık kaşlarının sebebini çözmeye çalışıyordu; o kadar çok çatmıştı ki bunu nasıl yaptığını anlayamadı.

“Ee?” diye sordu.

“Sadece... bunu yaptığımıza inanamıyorum.”

“Deneyelim diyen sendin!” Io’nun sesi utanç verici bir tizlikte çıkmıştı.

“Dedim, değil mi? Tanrım...” Kıyafetinin koluyla dalgın dalgın alt dudağını ovuşturdu. Io kaşlarının çatıklığının çekince değil, endişe olduğunu fark etti ki bu da gayet anlaşılabilir bir şeydi.

“Ben yalnız girebilirim,” diye teklif etti.

“Hayır, hayır. Biz ortağız. Hem bu iyi bir plan. Sadece tamamen boş kafalı biri polis merkezine girmeyi düşünebilir, bu da böyle bir girişimi beklemeyecekleri ya da izlemeyecekleri anlamına gelir.”

Edei’nin kara gözleri Io’nun üzerine dikilmişti, inatçı ve acımasızca bakıyordu. Çoğu insan böylesine yoğun ve uzun süreli göz temasından kaçınırdı –Io kesinlikle kaçınırdı– ama Edei kaçmıyordu. Sanki bunu kendi çıkarına kullanıyor, Io’nun

onun ısrarlı incelemesi altında çatırdayıp açılmasını bekliyormuş gibi görünüyordu.

“Seni gücendirmek istemem,” diye söze başladı ve Io’nun vücudundaki tüm kasların korkuyla kasılmasına neden oldu. Bu sözcüklerle başlayan bir cümleye asla güvenmemeliydi. “Ama müşterinin sana doğruyu söylediğinden nasıl emin olabiliyorsun?”

“Eminim,” dedi Io hiç vakit kaybetmeden. “Bana bir iyilik borçları vardı.”

Bankanın temizlikçisi Roe eski bir müşteriydi, o sırada ona ödeme yapacak parası yoktu, bu yüzden Io’ya gelecekte ona bir iyilik yapacağına dair söz vermişti. Io da bugün o borcu tahsil etmeye gelmişti; bir saat önce sigara molasında Edei dışarıda beklerken Roe’ye yaklaşıtı.

“Bana öyle geliyor ki hırsızlığa yardım etmekten hapse girme riskini göze almak, kocasının zina yapıp yapmadığını ya da çocuğunun kumar oynayıp oynamadığını öğrenmek üzere tutulan bir dedektife iyilik yapmak için fazla tehlikeli,” dedi Edei.

Ben aldatılan sevgililer ve endişe içindeki ebeveynlerle çalışıyorum. Evet. Bu açıklamayı Fortuna’da ona kendisi yapmıştı. Tamam ama bu kadar da zeki olmak zorunda mıydı? Mükemmel çene hattı ve geniş omuzları zaten yeterli değil miydi? Neden bu kadar zeki, anlayışlı ve başkalarının her gün mutlulukla görmezden geldiği şeylerden vazgeçmek konusunda böylesine isteksizdi? Ve neden, neden, *neden* onu alt ettiğİ gerçeğİ Io’nun daha da kızarmasına sebep oluyordu?

Io seçeneklerini düşündü: Cevap vermeyi reddedecek ve güvenini tamamen kaybedecek, yalan söyleyecek ve yakalanma riskini alacak ya da ona gerçeğİ anlatacaktı. Io bir nefes verdi. Gerçeğİ söylemek zorundaydı çünkü anlamsız bir adalet duygusuyla, Edei’nin zekâsını kullanıp ondan şüphe ederek dürüst bir cevap almayı hak ettiğİne inanıyordu.

“Ara sıra,” dedi, “sadece birilerinin eşini aldatıp aldatmadığİ ya da çocukların kumar oynayıp oynamadığİ dışında şeyler

öğrenmem de gerekebiliyor. Bazen, onları içki ya da kumar aşklarına bağlayan ipleri de *kesiyorum*.”

Bakışlarını Edei'den ayırdı. Yaptığının yanlış olduğunu biliyordu. Ama aynı insanların aynı kötü alışkanlıklara düştüğünü görmeye devam ederse ne yapacaktı? Dizlerinin üzerine çöküp yardım istediklerinde ne olacaktı? Hayatını zaten başkalarının kalplerini kırarak kazanıyordu; kalplerini tekrar bir araya getirmesi için yalvardıklarında da bunu reddedemezdi.

“Düşündüğün gibi değil,” diye ekledi bir an sonra, kelimeler ağzından öylece dökülüyordu. “Birinin ipini kesmek derken, sadece bağımlılık iplerini kesiyorum. Üstelik sadece bağımlılar kabul ederse. Bazen kesmek yardımcı oluyor, kafalarındaki sisi kaldırıyor ve yeniden odaklanmalarına yardımcı oluyor, tekrar aynı hataya düşmelerini engelliyor. Bazen de iplik tekrar büyüyor. Ben...”

Aniden durdu. Özür diler gibi konuşmaya başlamıştı ve bundan nefret ediyordu. Bu konuşmanın bir yerinde kendini suçlu hissetmeye, Edei'nin onun hakkında ne düşüneceğinden korkmaya başlamıştı. Ama bunlar onun seçimleriydi, *kendi* ipliklerini feda etmiş, kendi bilincini lekelemişti. Bunu zihninin terazisinde tartmış ve onlara yardım etmenin bedelini ödemeye değer bulmuştu. Bu yüzden yargılanmayı asla kabul edemezdi.

Bir parmak koluna dokundu ve Edei'nin bir elini cebine attığını gördü. Bu hareketin şefkati, tekrar Edei'ye bakmasına yetmişti. “Dinle,” dedi Edei, “eğer senin için bir anlam ifade edecekse söyleyeyim, seni anlıyorum. İyiliğin içinde şiddet, şiddetin içinde de iyilik vardır.”

Io onun yumuşak sözlerini alıp göğsüne bastırdı. *İyiliğin içinde şiddet, şiddetin içinde iyilik*. Bu sözleri ona fazlasıyla tanıdık ve samimi gelmişti. Geçmiş bu sözlerin doğruluğunu kanıtlayan anlarla doluydu. Bunları duymak yanlış yaptığına dair içinde beliren o hissi azaltmıyordu ama görüldüğünü hissediyordu. Anlaşıldığını.

Başını hafifçe sallayarak onayladı. Sonra bankaya yöneldi ve “Hadi o zaman. Gidip boş kafalılık edelim,” dedi.

Edei bir kahkaha atıp onu takip etti ve alışveriş yapanların arasında zikzaklar çizmeye başladılar. En yakın karanlık sokağa girdiklerinde Edei onları bir sel merdivenine götürdü. Sessizce tırmandılar, bir yandan da gözleri binaların içinde hareket edenlerin üzerindeydi. Polis karakolunun tam karşısındaki bankanın çatısında durana kadar kanallar ve üst geçitler boyunca yürüdüler.

Aşağıda son gelgit çanları çalmaya başladı. Gece gelgiti tepeye ulaşmıştı ve deniz suyu Arnavut kaldırımli sokaklarda yanardöner böcekler gibi sürünüyordu. Şehrin bu kısmında çan sesleri kulağa daha az tehditkâr geliyordu. Şehir meydanı yüksek bir platform üzerine inşa edilmişti ve etrafındaki duvar, suyun büyük kısmını dışarıda tutuyordu. Mağazaların otomatik kepenkleri ve drenaj pompaları vardı, kafelerle restoranlar da masalarını çoktan balkonlara ve çatılara taşımıştı. O kötücül chimerinilerin olduğu bulanık suyu görmeseniz bu manzaraya pastoral bile denebilirdi. Yanıp sönen neon tabelalar, mum ışıkları ve fenerler, rayların üzerinden dökülen yemyeşil bitkiler vardı ve temiz traşlı, takım elbiseli adamlarla kulaklarından büyük yeşim küpeler sarkan kürklü kadınlar ay ışığı altında şaraplarını yudumluyorlardı.

Io’nun dudakları küçümsemeyle kıvrıldı ama kendine karşı dürüst davranacak olursa bir yanı bu türden kaygısız zenginlikleri özlüyordu. Şehrin en iyi barında bir gece geçirmek, Rosa’yla dans edip dedikodu yapmak... Vaktini böyle geçirmek güzel olmaz mıydı?

Io saatini kontrol etti. “İki dakikamız var.”

Çatının kenarında Edei ayağıyla, Io’nun ağırlığı altında zıplayan iskele girişini test etti. Tanrılar aşkına, bir kedi köprüsünden bile daha güvenilmezdi. En azından onlar metalden yapılmıştı. Edei kollarını ileri uzatarak dengede durmaya çalıştı.

Birkaç santim sonra durdu ve omzunun üzerinden ona baktı. “İyi misin? Yüksekten korkuyordun, değil mi?”

Io’nun midesi bir anda altüst oldu. “Bunu nereden biliyorsun?”

Edei omuz silkti, dengeyi bozmamak küçük bir hareketle yaptı bunu. “Ablan korkunla ilgili şaka yapıp duruyor da.”

Ablam, diye düşündü Io, ağır ve acı verici bir ölümden kurtulamayacak...

Edei’ye, “Sorun yok. Sen git,” dedi.

Yarım dakika içinde Edei kirişi geçmiş ve iskelenin gölgesine dalmıştı. Geri dönüp Io’ya bakarken kemerindeki pirinçten muştalar yansıyan ışıkla parladı. Io’nun paniği hem çok büyük hem de sanki kendinden çok uzaktı. Tahta iskelenin üzerine çıkıp gözlerini ileride uzanan tahtalardan, onların küçük dalgalanmalarından ve sonsuz gıcırtilarından ayırmadan ilerlemeye başladı. Düşmesi hâlinde altta onu neyin beklediğine bakmaması her zaman daha iyiydi.

Sokak lambaları elektriğin gelmek üzere olduğunu haber verircesine cızırdadı. Şayet ışıklar yanarsa alt kattaki balkonlarda oturmuş şarap içen yüksek kesimden insanlar onu görür ve polisin dikkatini çekecek çığlıklar atardı. Bunu düşününce adımlarını hızlandırdı ve ışıklar yanmadan sadece bir saniye önce iskeleye adım attı. Direklere tutunarak kulaklarındaki uğultunun dinmesini bekledi. Kesinlikle bir yerlerde masabaşı bir iş aramaya başlamalı ya da Amos’un kafesinde garsonluk yapmalıydı. Yirmi dört saat içinde bu kadar heyecan ona çok fazla gelmişti.

Io gözlerini tekrar açtığında Edei çatıdaki temizliklerini bitiren banka güvenlikçilerinin binaya geri girmesini izliyordu. Zamanlamaları mükemmeldi.

Ancak bundan sonraki bölüm çok daha plansız olacaktı. Io ve Edei iskelenin tahtaları üzerinde ağır, temkinli adımlarıyla ilerlediler. Edei’nin nefesi Io’nun ensesini ısıtıyor, genç adamın

elbiselerinden yayılan tatlı deterjan kokusunu alabiliyordu. *Sakın ruhaflaşma*, diye azarladı kendini.

Edei bir kapının ışıklı dış hatlarını işaret etti. Polis merkezi diğer tarafta olmalıydı. Io hemen aletlerini çıkarıp hızlıca kilidi açtı. Kapıyı açmadan önce omzunun üzerinden Edei'ye baktı. "Bak," dedi. "Bizi muhafızlardan uzak tutmak için Örtü'ye geçmem gerekiyor. O işlemin nasıl yapıldığını biliyor musun?"

"İpliklerden oluşan bir kilim gibi," diye cevap verdi. "Gümüş olduklarını duydum."

"Evet, öyle." Bu adam gerçekten de sürprizlerle doluydu. Medyanın saçma sapan haberlerinin ötesinde pek az insan moira-soylular hakkında bir şeyler bilirdi. "Binadaki her insanın ipliklerini görebilir ve nerede olduklarını tespit edebilirim. Ama bunun bir bedeli olacak: Fiziksel dünyayı o kadar iyi algılayamaz hâle geleceğim."

"Benden ne yapmamı istiyorsun?"

"Bana rehberlik etmeni," diye cevap verdi Io. Tanrılar aşkına, sesi tam bir sürüngen gibi çıkıyordu.

"Pekâlâ." Edei hiç beklemeden onun etrafından dolanıp öne geçti, bir elini onun eline koydu ve diğer eliyle de kapının kolunu kavradı.

Io Örtü'nün, etrafını sarmasına izin verdi. İplikler onu bir an için kör etti ama gözleri çabuk alıştı. Polis merkezinde on iki insan vardı, Roe'nun söylediği beş kişilik gece vardiyasından çok daha fazla. Şanslarına, hiçbiri önünde durdukları kapının arkasında ya da bulundukları katta değildi.

"Girelim," dedi Edei'ye.

Io onun parmaklarını hissettiğinde midesinde bir hareketlenme oldu. Kapı açıldı.

İçeri girmişlerdi.

BÖLÜM VIII

KIRMIZI

Doğu kanadında hızla ilerlediler. Io Örtü'den bakmaya devam ediyor, bir memurun bulundukları kata çıkabileceğini düşündüğü her an Edei'nin elini sıkıyordu. Edei de tempolarını gerektiği kadar yavaşlatıyor ya da hızlandırıyor, Io'yu göremediği şeylere takılıp düşmemesi için uyarıyordu. Eli Edei'nin eliyle temas hâlinde olan Io hassaslaşmıştı, neredeyse başı dönüyormuş gibi hissediyordu. *Ona dokunuyorum*. Bu düşünce damarlarında elektrik akımı gibi vızıldadı.

Ofislerden oluşan bir koridora ulaştıklarında, “Ne arıyoruz?” diye fısıldadı Edei. “Kanıt odasını mı?”

“Sanırım adamın ofisini. Onun yerinde olsaydım dosyaları yakınımnda tutardım, sence de öyle değil mi?”

Edei koridorda ağır adımlarla ilerlerken Io Örtü'yü izlemeye devam etti ve bir süre sonra Edei'nin önünden geçtikleri her kapıyı kokladığını fark etti. Bir tazi miydi yoksa? Bu ona çok garip ve sevimli geldi. Aniden bir kahkaha patlattı. “Ne yapıyorsun?”

“Adam sigara içiyor,” diye açıkladı Edei. Koridorun sonundan gelen sesi bir mırıltı gibiydi. “Puro.”

“Kokunun o kadar uzun süre kalması mümkün değil.”

“Eh, gel de bak.”

Io Örtü'yü bırakıp renklerin ve gölgelerin sıradan dünyasına dönünce rahatladı ve soldaki son kapının önünde Edei'ye katıldı.

Duman ve külün keskin kokusunun havada asılı kaldığından emindi. “Çok etkileyici.”

Edei omzunu kilitli kapıya dayadı. “Kırarsam duyarlar mı?”

“Kırabilir misin?” diye sordu Io dehşetle.

Edei çekingen bir tavırla, “Muhtemelen,” diye cevap verdi.

“Al.” Nasıl kullanılacağını bildiğini varsayarak kilit açma aletlerini ona uzattı. Tahmininde yanılmamıştı. Edei iğnelerle ve kıskaçlarla bir dakika kadar uğraştıktan sonra kapı açıldı.

Büyük ay Pandia’nın ışığı, yarım düzine metal dosya dolabının arasına kalan dar bir pencereden odaya sızıyordu. Kapının önünde sade bir masa, yüksek arkalıklı bir sandalye ve çok az eşya vardı: eski, metalden bir masa lambası ve patlayan havai fişeklerle dolu bir gökyüzüne karşı silüet hâlinde görülen bir çiftin çerçeveli fotoğrafı. Pencere kenarındaki cam küllükte yarısı içilmiş bir puro duruyordu. Kokusu bütün odaya sinmişti.

Edei dolapların yanına yaklaşarak etiketleri yüksek sesle okudu. “Arama Emirleri, Tutuklamalar, Vakalar, Faili Meçhul Davalar. Tanrılar aşkına, bu sonsuza dek sürecek...”

“Hangi çekmece kilitliyse oradan başla,” dedi Io ve hemen nefesini tuttu. Ortağının ona karşı çıkmasını beklemişti.

Oysa Edei arkasına bile bakmadan onun dediğini yaptı.

Io endişesinin neden kaynaklandığını merak ederek nefes verdi. Edei’ye bir emir vermişti ve onun bundan hiç hoşlanmamasını bekliyordu. Fakat Edei’den açıkça daha yetenekli olduğu bir konuda öncülüğü üstlendiği için kendini suçlu hissetmesi çok aptalcaydı! Suçluluk duygusu eski bir alışkanlıktı, artık geride bıraktığını sandığı bir alışkanlık. Tanrılar aşkına, bu gece tam bir endişe yumağı gibiydi...

Io masanın çekmecelerini açınca ortaya yönetimle alakalı yığınla belge çıktı: polis bütçeleri, devriye çizelgeleri, bölge suç raporları vs... En üst çekmecedeki son teknoloji ürünü, karmaşık bir kilit vardı. Aletleri bunu açmaya uygun değildi.

“Edei?” diye fısıldadı. “Yardım eder misin?”

Edei kilitle çekmeceyi inceledikten sonra odadan çıktı ve kim bilir nereden bulduğu metal bir çubukla geri döndü. Çubuk tahtaya sıkıştırıp kaldırdı. Kilit büyük bir çatırtıyla açılır açılmaz Io bir elini kaldırdı. Tedirginlik içinde hiç kıpırdamadan beklediler. Io Örtü'ye başvurarak herhangi bir hareketlilik olup olmadığını anlamaya çalıştı. Zemin kattaki memurlar kıpırdamıyordu. Aldıkları riske değmişti: Edei, üzerinde SİLTs BOĞULMA VAKALARI yazan ağır bir dosya çıkardı.

Io pencerenin yanında ona katıldı ve kâğıtları dışarıdan gelen ay ışığına doğru kaldırdılar. Chernobog-soylu Konstantin Fyodorov, Bianca'nın çalışanı Minos ve Jarl Magnussen'in ölümleriyle ilgili polis raporları ve ardından *Emmeline Segal* başlıklı bir rapor. Rapora iki fotoğraf eklenmişti: tüylü bir şapkayla poz veren genç, güleç yüzlü bir kız ve metal bir masanın üzerinde yatırılmış şişmiş, beyaz bir ceset. Görgü tanığı, Emmeline'in sınır muhafızı Fyodorov'u öldüren tayf olduğunu doğrulamıştı. Yirmi yaşındaki kadın, Lilac Row'daki bir rüya sarayında dansçıydı.

"Segal," dedi Edei. "İsmi biliyorum. Eskiden Miduchi çetesi için çalışırdı."

Miduchi, Silts'in daha küçük çetelerinden biriydi, haneye tecavüz konusunda uzmanlaşmış genç hırsızlardan oluşan bir ekipti. Silts'i asla hedef almazlardı, daha zengin bölgelerle uğraşıyorlardı, bu da onlara mafya kraliçesinden gayriresmî bir izin kazandırmıştı, tabii "aidatlarını ödedikleri müddetçe."

"Bir çete kavgası mı yani?"

"Mümkün. Gerçi Fyodorov emekli olmuştu."

Io rapora ekli Emmeline'in kamu sicil kaydına baktı. Ailesine ait uzun bir soyağacı ve en altta üç kez altı çizilmiş, lekeli mürekkeple yazılmış bir sonuç vardı: *Bilinen başka bir soy bağı yok.* "Emmeline bir kesici olarak kaydedilmemiş. Kayıtsız olabilir mi?"

“Sanırım Miduchi’nin maaş bordrosunda görünen bir yetkilisi var. Çoğu çetenin vardır.”

Pek çok Öteki, özellikle de toplumun tehlikeli bulduğu Ötekiler güçlerini gizlemeye çalışırdı. Ancak kardeşlerinin varlığını gizleyen sahte doğum belgeleri alabilseler bile Alante gibi büyük bir şehir-ulusta yaşıyorsanız bu maskaralığı sürdürmek zordu. Yetkililer şehir-ulusa izinsiz girmeye çalışan bir Öteki’nin yerini tespit etmek için genellikle dokuz-soyluların yardımına başvururdu. Bunlara *Kaçak listeleri* adı verilirdi. Dokuzlar gibi ilham perileri olarak bilinen dokuz-soyluların da yalancıları ortaya çıkarma konusunda esrarengiz bir yetenekleri vardı. Kamu kayıtlarından dosyayı sildirmek için kamu sicili bölümünde çalışan birine rüşvet vermek gayet kolaydı ama Dokuzlar’ın listelerinden adınızı rüşvetle sildiremezsiniz. *Özellikle de* kesiciler gibi tedbirli giriş yapan bir Öteki’yseniz.

“Bak,” diye fısıldadı Edei. Io’nun tanıdığı bir yüzün fotoğrafına dokunuyordu. İnce yüz hatları, çukur yanaklar, gümüş rengi saçlar... Geçen geceki tayftı bu.

Io kâğıdı ay ışığına doğru çevirdi. Adı Drina Savva’ydı, seksen bir yaşındaydı. Artisti Bölgesi’nde iflas etmiş bir tüccarın dul eşiydi ve on beş yıl önce banka evlerine el koyunca Silts’e taşınmak zorunda kalmıştı. Nüfus kayıtlarında yine aynı ifadenin altı çizilmişti: *Bilinen başka bir soy bağı yok.*

“Bu hiç mantıklı değil.” Kayıtlar yanlış olmalıydı. Io’nun zihni bunun başka bir açıklaması olabileceğini kabul edemiyordu. Sadece moira-soylular kaderin iplerini elinde tutabilirdi, bu hayatın bir gerçeğiydi. Her sabah doğan ve her akşam batan güneş kadar inkâr edilemezdi.

Dosyadaki diğer adli tıp raporlarını, tanık tutanaklarını, hem kurbanların hem de katillerin aile fertleri ve komşuları hakkındaki araştırmaları gözden geçirirken birkaç dakika sessiz kaldılar.

“Bekle,” dedi Edei. “Bu ismi daha önce de görmüştük.”

Dosyayı Io'nun elinden alıp kâğıtları karıştırdı ve içinden iki tanesini çıkardı. Biri Drina Savva'nın kocasının, karısının kaçırılmak üzere saldırıya uğradığını iddia eden polis ifadesiydi, diğeri Emmeline Segal ve kardeşlerinin büyüdüğü yetimhanenin, kızın sekiz yaşındayken kaçırıldığını belirten kayıtları. Şüpheli olan ama hüküm giymemiş iki adam vardı: Biri Horace Lark, diğeri Holland Lowe.

Edei, "Bu herifi duymuştum. İkisi de aynı adam, Horatio Long adında bir dolandırıcının takma adları," diye açıkladı. "Çevirdiği dolaplar kadar farklı ismi var."

"Kaçırma girişimlerinin ikisi de aynı güne, on iki yıl önce-sine ait." Edei'nin dudakları yanlara doğru kıvrılmıştı. "Vahşi dövüşlerin yapıldığı merkezler kurmasıyla tanınıyor. Bianca birkaç yıl önce, dövüşçülerine kötü davranmakla suçlanması üzerine onu kendi bölgesinden men etti."

"Kötü davranmak derken?"

"Bazı garip hikâyeler duydum. Güya dövüşçülerin dayanıklılıklarını ve saldırganlıklarını artırmak için haince yöntemler kullanıyormuş. Komşumuz eskiden güreşirmiş, Horatio'nun dövüşçülerinin kana susamış kuduz köpekler gibi olduğunu söylüyordu."

"Dün geceki kadın gibi mi?" diye sordu Io. "Ne yani, on iki yıl önce Emmeline'le Drina'yı istediği gibi dönüştürmeye çalışıp başarısız oldu ve şimdi de yarım kalan işini tamamlamak için geri mi döndü? Ama o zaman neden onun maçlarında dövüşmek yerine şehirde insanları öldürüyor ve adaletten bahsediyorlar?"

"Araştırmaya değer."

"Sanırım şu âna kadar elimizdeki tek bağlantı bu."

"Bak, sen de dosyadasın." Edei dosyayı gözden geçiriyordu ve şimdi Io'ya, adının kalın harflerle yazıldığı bir tanık raporu uzatmıştı.

"Olabilir, olay yerine çağrılan polisler dün gece bana evime kadar eşlik ettiler."

Io kendi ifadesini, sonra da son zamanlarda bazı müşterileri adına yürüttüğü soruşturmalarla ilgili raporları, vergilerinin, bilinen adreslerinin ve tanıdıklarının ayrıntılı bir dökümünü okudu. Çok titizlerdi. Onunla ilgili olan rapora bir de Ava hakkında, onun Fortuna'daki işine odaklanan kısa bir rapor eklenmişti. Biraz aşağıdaki bir dosyada tanıdık bir isim daha gördü.

Thais Ora.

Io'nun kalp atışları hızlandı. Lekesiz beyaz klasörü yavaşça, neredeyse istemeyerek yerinden çıkardı. İlk sayfaya siyah beyaz bir fotoğraf iliştilmişti. Ablası fotoğrafçıya saf bir nefretle bakıyordu. Kara kaşları gözlerine yaklaşmış, dudakları sert bir çizgi hâlini almıştı. Io fotoğrafın çekildiği günü hatırladı: Yeni bir yasa çıkarılmış, Ötekilerin resmî kimliklerinin fotoğraflı olarak derhâl yenilenmesi emredilmişti. Thais buna karşı düzenlenen mitinglere katılmıştı. Özel hayatın ihlali olarak görülen fotoğraf yönetmeliğini protesto etmişlerdi.

Io dosyayı karıştırdı. Mint Sokağı'nda, anne ve babasının evinde doğmuş (Thais onları terk ettikten sonra Io ve Ava evin kirasını karşılayamamış). Okulda çok iyi notlar almış, hatta Nanzy kentindeki Politeknik Okulu'nu kazanmış. Ancak okula girememiş çünkü burs başvurusu reddedilmiş... Sonrasında yıllar boyunca Thais'in yaptığı çeşitli işlerin bir listesi vardı; son sırada gidişinden birkaç ay önce Io'yla birlikte kurduğu özel araştırma ofisi yer alıyordu. Dosyayı derleyen kişi tarafından kırmızı daire içine alınmış tek önemli şey, Thais'in Thomas Mutton ve onun uygunsuz bir biçimde "Ötekiler İçin" olarak adlandırılan piramit şemasıyla olan ilişkisiydi. Bu, Ora kardeşlerin tarihinde Io'nun hatırlamaktan hoşlanmadığı karanlık bir dönemdi. Raporun sonunda Thais'in neredeyse üç ay önce imzaladığı ikamet adresi değiştirme talebi yer alıyordu. *Thais Ora. 64 Hanover Caddesi.*

Io'nun zihni boşalmıştı sanki. Harfleri, kâğıttaki mürekkebi görüyordu ama kelimeler bir anlam ifade etmiyordu. Hanover,

Hill Bölgesi'nin duvarlarla çevrili zengin mahallesinin en ünlü caddelerinden biriydi. Thais buradaydı. Şehirdeydi. Belgedeki tarihe bakılırsa hem de üç aydır. Ama onları hiç ziyaret etmemiş ya da haber göndermemişti. Neden? Eski utanç hissi geri geldi; Thais'in döndüğünü idrak edince Io'nun göğsü sıkıştı.

Omzunun üzerinden bakan Edei'nin nefesi, şakağındaki ince saç tellerini havalandırdı. "Kim o?"

Io kendini toparladı. "Ablam. İki yıl önce ortadan kayboldu."

"Evet, Ava hiç beklenmedik bir şey olduğunu söylemişti."

Ava bu çocuğa neden her haltı anlatıyordu ki? Ama şu anda bunun bir önemi yoktu. "Bizi ona bağlayan ipleri hâlâ göremeseydik başına bir şey geldiğini düşünürdük," dedi Io. Sayfadaki adres onunla alay eder gibiydi. "Ama eşyalarını falan, her şeyini toplayıp gitmişti. Pasaportunu ve evraklarını da almıştı."

"Size Alante'ye döndüğünü söylemedi mi?"

Io başını iki yana salladı. Düşünceleri çözülmüş, piyango makinesindeki toplar gibi kafatasının içinde yuvarlanmaya başlamıştı. Io onların sonu gelmeyen düzensiz bir alarm gibi yankılandıklarını duyabiliyordu. Thais *üç ay önce* dönmüştü.

Birdenbire koridorda ayak sesleri duyuldu. Yakından geliyordu. Çok yakından. Gözlerini kırparak Örtü'yü kaldıran Io, bulundukları katın koridorunda dört kişi gördü, merdivenden çıkan başkaları da vardı. Hepsi de diğer ofisleri kontrol etmeden doğrudan onlara yönelmişti. *Lanet olsun*. Tam olarak nerede olduklarını nasıl anlamışlardı?

Cevabı ânında buldu. Bir başka Öteki. Saint-Yves'in emrinde gerçekten de bir Öteki vardı. İnisiyatif hakkındaki iddialarına bakılacak olursa birkaç kişi de olabilirdi.

Yine de Io dikkatli olsaydı, Thais onun kafasını karıştırmaydı yukarı çıktıklarını görürdü. Edei'yle birlikte koridordan aşağı inip doğu kanadına geçebilir, iskeleleri aşip bankaya ulaşabilirlerdi. Şimdiyse geri dönüş yolu kapalıydı, bütün karakol peşlerindeydi.

“Hızlı hareket etmeliyiz,” dedi Edei. Ama kapıya gitmek yerine pencereyi açtı. Kül tablası ve puro çıkıntından yuvarlanıp aşağıdaki avluya düştü. “Dışarı çık. Ben de peşinden geleceğim.”

“Dışarı mı? Neden dışarı?” diye kekeledi Io ama tartışacak zaman yoktu, memurlar kapıya dayanmıştı. Edei masayı kapının önüne iterken Io pencereye çıktı ve bir ayak genişliğindeki çıkıntıda durdu. Polis merkezinin mermer basamakları üç kat aşağıda parlıyordu, bir kesme taşı kadar sert ve pürüzsüzdü. Gelgit etkisiyle onu kurtaracak bir su da yokken buradan düşerse kesin ölürdü.

Edei arkasında belirdi, elini beline koyarak onu ileriye itti. Çıkıntı boyunca, tahliye borularına ve pencerelere tutunarak beceriksizce ilerlediler. Arkalarındaki duvar bu sabahki güneşli havadan dolayı hâlâ sıcaktı. Io’nun hırıltılı nefesleri sessiz hıçkırıklara dönüştü ama hareket etmeye devam etti. İlerlemek dışında bir çaresi yoktu.

“Biraz daha,” diye mırıldandı Edei.

O sırada arkalarında bir curcuna koptu. Pencereden fırlayan yüzler onlara durmalarını, yoksa ateş edeceklerini söylüyordu. Arkalarından çıkıntıya tırmanan bir gölge ve silahlarını kaldıran diğerleri. Havayı yararak üstlerinden geçen mermiler ikilide ani bir şok yarattı.

“Kahretsin, kahretsin, kahretsin,” diye mırıldandı Io. Gözlerinde biriken yaşların akmasını önlemek için öfkeyle gözlerini kırptırıyordu. Bir ayağını diğerinin önüne attı. İleride bina kavisleniyordu, orada daha güvende olurlardı.

Bir mermi havayı yararak çok yakından geçti. Edei yüksek sesle homurdandı ve bedeni Io’nunkine çarptı. Io hemen bir kolunu uzatıp onu duvara yapıştırdı. Birkaç saniye sonra, Edei’nin gözleri kapalıydı, Io onun kalp atışlarını avucunda hissediyordu.

Sonunda çocuğun gözleri titreşerek açıldı ve Io’nun yüzüne odaklandı. “İlerlemeye devam et.”

Io tam arkasına dönecekken gördü: Edei'nin arkasındaki duvar kırmızıya boyanmıştı.

Köşeyi döndüklerinde iskeleyi tam önlerinde buldular. Edei çok zekiydi: Binanın içinden geçemezlerdi, bu yüzden onları etrafından dolaştırmıştı. Io titreyen parmaklarıyla kendini kalasların üzerine çekti. Güç bela ilerlediler, bir şeyler fırlıyor, iskelelerin direklerine çarpıp sekiyordu. Polisler yukarıda ve aşağıda, arkalarında hareket ediyorlardı. Bağırıp tehditler savurdıkları duyuluyordu; Io silahlarında Pandia'nın parıltısını yakaladı ama onları öldürme korkusuyla ateş edemediler.

Io'nun önünde bir polis belirdi, karanlığın içinde simsiyah görünüyordu. Io boğuk bir çığlık attığında Edei hemen yanında belirerek onu itti ve bir bacağını polisin ayak bileklerine doğru savurdu. Adam çığlık atarak yere yığılıp gözden kayboldu. Ardından Edei arkasına uzanıp Io'nun elini tuttu. Kıyıya çıkan ahşap kirişe ulaştıklarında onu daha sıkı kavradı. Io elinde olmadan karanlığın içinde yarasına baktı. Ancak bu bir hataydı. Panik zihnini ele geçirdi ve mantığa yer bırakmadı. Io, Edei'nin onu sıkıca tutmasına karşı koysa da çocuk onu arkasından ittirerek tökezleye tökezleye dar, sallanan iskeleye yönlendirdi. Io'nun gözünden yaşlar akıyordu. Böyle anlarda kendinden nasıl da nefret ediyordu! Bedeni baştan aşağı korkuyla doluyordu. Mantıksız, onu güçsüz kılan, zihnini uyuşturan ve her şeyi tüketen bir korku...

Ama Edei için kendini toplamak zorundaydı. Tek bir yanlış adım, tek bir yanlış hareket Edei'yi de kendisiyle birlikte aşağı çekerdi.

Güm! Ayaklarının altındaki kiriş sertçe titredi. Edei ve Io tam ortada kollarını açarak güçlkle de olsa dengelerini korumayı başardı. Arkalarında bir polis tahtaları tekmeleyerek yerinden oynatmaya çalışıyordu. Diğerleri de çok geride değildi; biraz daha yaklaştıklarında Edei ve Io'nun sular altında kalan

caddeye düşmeleri kaçınılmaz olacaktı. Aşağıdaki devriye botu ikisini fark etmişti ve hızla onlara doğru yaklaşıyordu.

Kirişi tekmeleyen memur başını kaldırıp baktı. Uzun bir yüzü, kahverengi bir teni, fal taşı gibi açılmış küçük gözleri ve kasketinin içine düzgünce sıkıştırılmış siyah bukleleri vardı. Io onu hemen tanıdı; o da Io'yu. Rosa Santos. Uyku tanrılarının soyundan gelen bir oneiroi-soylu. Io'nun en yakın arkadaşıydı ve şimdi de... bir haindi. Silts'te doğup büyüyen Rosa nasıl olur da bu lanet sülükler için çalışabilirdi?

Io birden artık korkmadığını fark etti. Öfkeli ve biraz da deliye dönmüştü.

"Git," dedi Edei'ye. Elini avucundan ayırıp Örtü'yü çağırdı. İplikler gözünün önüne akın etti. Tüm o memurlar binanın içinden geçip iskeleye tırmanıyor, meydanda toplanıyordu. Ama Io'nun sadece Rosa'nın ipliğine ihtiyacı vardı. Farklı yönlerde doğru akan onlarca iplik gördü. Bir tanesi Io'nun uzanıp yakalayabileceği kadar yakındı.

Ona dokunduğu anda Rosa'nın nefesi kesildi.

Io hızlı davrandı; kendi ipliklerinden birini Rosa'nınkine savurdu.

Her iki ip de koptu.

Kız sırtüstü yere düştü, sanki onu ayakta tutan bilinmez bir güç aniden yok olmuştu. Kesilen bir iplik, çalınan bir nefese benzerdi. Ama Io etkilenmiyordu. Bu ani eksilmelere alışmıştı, bir kesici olmak kişiyi böyle yapıyordu. Rosa göğsünü tutarken ve diğer memurlar onu iskeleye indirirken Io köprüünün üzerinde koştu. Bankanın çatısına çıktığı anda Edei tahtayı aşağıdaki suya iterek diğer uçtaki polisleri orada mahsur bıraktı.

Io ve Edei, polislerin sesi azalana kadar uzun, soluksuz dakikalar boyunca köprülerin ve çatıların üzerinde koştular. Sonra Edei yavaşlayarak Io'nun üzerine yığıldı. Io çenesini sıkarak Edei'ye destek olmak için kolunu omuzlarına attı. Yan tarafının, Edei'nin kanının sıcaklığıyla ıslandığını hissetti.

BÖLÜM IX

PERVASIZ

E dei yol boyunca bayılmadı. Tökezledi, düştü ve Io'ya yaslanırken bir ara ağırlığını o kadar çok verdi ki Io ikisinin de çöküp kalacağını düşündü. Ama Edei bilincini hiç kaybetmedi, belki de bayılırsa başaramayacaklarını bildiği içindi. Fortuna'ya varıncaya kadar dayandı. Binanın dönüştürülmüş bir sel merdiveni olan yan kapısından içeri girdiler. Edei koridorun koyu ahşap zemininde dizlerinin üzerine çökerken Io'yu da aşağı çekti.

Görevli iki fedai onu kaldırmak için koştu. Io'nun tam olarak duymadığı keskin emirlerle onu sağ taraftaki bir kapıdan geçirdiler. Kapı arkalarından kapanır kapanmaz ayak sesleri ve mırıltılar kayboldu. Io yerde öylece kaldı. Ellerindeki kan çirkin, kahverengi lekeler hâlinde kurumuştur. *Benim yüzümden.* Bu düşünceyi uyduruk bahanelerle –her şey çok hızlı gelişmişti, şoka girmişti, yavaş davranmışlardı falan filan– geçiştirmeye çalışsa da bir türlü kurtulamıyordu. Ve şimdi de Edei vurulmuştu. Kanaması vardı.

Io dişlerini sıktı. *Ah, sakın mızımızlanma.* Thais, Io'nun huysuz geçen ilk gençlik yıllarında onu böyle azarlardı. *Git, neyi sevmediğini bul ve değiştir. Değiştirebileceğini biliyorsun, değil mi küçük ahmak? Daha iyi ol ve bu dünyayı daha iyi yap.*

Daha iyi ol. Tamam. Io pantolonundaki kanı silerek ayağa kalktı. Kapı, çalışanlara özel bir merdivene açılıyordu. Alt kattır sesler geliyordu. Burası kulübün daha önce hiç girmediği bir bölümüydü, şüphesiz çete üyelerine özel bir alandı. Merdivenden indi ve aydınlık bir odaya açılan aralık bir kapı gördü. Io'nun

dün gece Bianca'nın ofisinde gördüğü iki Fortuna üyesi, Edei'yi uzun bir masanın üzerinde yan yatırmıştı ve yaşlı bir adam da omzundaki silah yarasını inceliyordu.

"Samiya'yı getir," dedi kızıl saçlı Nico.

Yaşlı adam odadan aceleyle çıktı ve Io'ya bir kez olsun bakmadan yanından geçip gitti. Nico onu kapının eşiğinde gördüyse de hiçbir şey söylemedi. Io da bunun, kalabileceği anlamına geldiğini düşündü. Penceresiz oda Fortuna'nın geri kalanıyla aynı boğucu, koyu renk ahşapla kaplıydı. Io Örtü'yü çekerken gümüş rengi etrafta parıldadı. İpliklerin hepsi çok yakındı, birbirine karışmışlardı ve parlıyorlardı. Hiçbir şey seçemiyordu. Edei'nin başının etrafında döndü. Gözleri kapalıydı, dudaklarını sıkıca birbirine bastırmıştı ama boğazındaki damar sürekli atıyordu. Io onun göğsünden çıkan iplere odaklandı. Her birini dikkatle takip etti, ikisi bu odadaki insanlara gidiyordu: Kızıl saçlı Nico ve Edei'nin kurşun yarasına havlu bastıran koyu tenli ve saçları tıraşlı Anoch kızı Chimdi. Karmaşanın arasında Io aradığı şeyi, yani Edei'nin yaşam ipliği buldu. Narin parmaklarıyla ipi takip ederek tavandan gökyüzüne doğru kaybolduğu yere ulaştı.

"Ee?" diye sordu Chimdi ters ters.

"Zarar görmemiş," diye cevap verdi Io sessizce. "İyileşecek."

O esnada koridordan bir ses yükseldi. "Neredeler?"

Gıcırdayarak açılan kapıdan Bianca girdi, leylak rengi saten gömleğinin düğmeleri gelişigüzel iliklenmişti. Io, Bianca'nın köprücük kemiklerinin keskin çıkıntılarını ve altındaki çıplak teninin fazlasıyla ortada olduğunu fark edince kızardı. Dudakları tuhaf bir biçimde maviye boyanmıştı: Ya egzotik bir kokteyl içmişti ya da kısa süre önce uyku iksiri almıştı.

"Samiya'yı aradın mı? Güzel. Ona o kurşunu çıkarmasını ve ne pahasına olursa olsun ihtiyacı olan her ilacı kullanmasını söyle. Ora, sen beni takip et."

Bianca emrine itaat edilip edilmediğini görmeyi beklemeden topuklarının üzerinde dönerek Io'yu arkasında bıraktı. Pirinç

muştalar kadının sağ elinden çanta gibi sarkıyordu. Bianca'nın cezalandırma hikâyelerinin kanlı olduğu bilinirdi. Düşmanlar kesilip biçilir, hainler dizlerinden vurulur, sorun çıkaran müşteriler ölesiye dövülürdü. Sokaklarda Ayaklanma sırasında Bianca'nın en büyük rakibi olan mafya kralı Hellas'ın boğazını bir kulaktan ötekine, boylu boyunca kestiği, saltanatına son verip kendi saltanatını kurduğu fısıldanıyordu. Bianca Rossi işte böyle bir acı deryasında yürütüyordu işlerini. Ava da bir keresinde Io'ya Bianca'nın muştaları tercih ettiğini söylemişti, sadece tabancada ıskalama ihtimali olduğundan değil, muştalar iki kat daha fazla hasar verebildiğinden.

Io'nun, Bianca'nın şu anda taşıdığı muştaların kendi üzerinde kullanılacağından hiç şüphesi yoktu. Bu yüzden kaçması gerekirse diye etrafını işaretlemeye başladı ve parmaklarını ustalıkla hareket ettirerek bir ipliği kapıp iki elini de ceketinin ceplerine soktu.

Çete kraliçesi onu kulübün altındaki işlek caddeye bakan balkonlardan birine götürdü. Tepelerinde kırmızı bir saat asılıydı, şık yüzeyi ve ince çubuklarıyla, Fortuna'nın geçmişte bir ibadethane –ya da kime sorduğunuza bağlı olarak bir genelev– olarak kullanıldığı dönemden kaldığı anlaşılıyordu. Saatin tıkırtıları sessizliği dolduruyordu.

“Nasıl oldu bu?” diye sordu Bianca.

“Şehir Meydanı'na girdik. Yakalandık.”

“Meydan'da ne arıyordunuz?”

“Ötekilere ait doğum kayıtları Saint-Yves tarafından kamu kayıtlarından çıkarılmış. Kadınların kimliklerini doğrulamamız ve olası bir bağlantı olup olmadığına bakmamız gerekiyordu.”

“Peki buldunuz mu?”

“Evet. Horatio Long. Edei onu tanıyor.”

Bianca dudaklarını büzdü. “Long'un bu işle ne alakası var?”

“Öğreneceğiz.”

“Bana yine bir dövüş mağarası kurduğu bilgisi geldi. Nerede olduğunu soruştururum.” Sonra bir duraksama oldu. “Başka ne var?”

“Kadınlar kayıtlarda kesici olarak geçmiyor.”

“Ne olmuş yani? Kaçırılmışlar. Herkes siz Ora kardeşler gibi iyilik meleği değil. Başka ne var?”

Io burnundan bıkkınlık dolu bir nefes verdi. Eşit bir rakibe karşı oynamaya alışık değildi. “Orada biri beni tanıdı.”

“Kim?”

“Eski bir arkadaşım.”

Rosa, Io’nun kimliğini ifşa etmişse polis –hatta belki de bizzat Saint Yves– şu anda Io ve Ava’nın küçük evini didik didik ediyor olabilirdi. Muhtemelen çoktan şehir çapında bir *arama emri* çıkarılmıştı.

“İcabına bakmamı ister misin?” diye sordu Bianca.

Io’nun karnına bir korku saplandı. Bir mafya kraliçesi için *icabına bakmanın* ne anlama geldiğini tahmin edebiliyordu: Rosa’nın ortadan kaybolması ve böylece Fortuna çetesiyle soygun arasındaki her türlü bağlantının ortadan kaldırılması. Şu anki bağlantıları ne olursa olsun, Rosa yakın zamana kadar Io’nun en yakın arkadaşı, tek gerçek sırdaşıydı. Io, Bianca Rossi’nin Rosa’yı icabına bakmasına kesinlikle izin veremezdi.

“Ben hallederim,” diye cevap verdi Io, sesinin özgüvenli çıktığını umarak. Birkaç dakika boyunca ikisi de sokağın karşısındaki çatıya baktılar. Birileri bekârlığa veda partisi veriyor; tüylü kostümler içindeki göstericiler masaların üzerinde dans ediyordu. Üç Ay bulutların arkasına saklanarak manzarayı bir fotoğrafa dönüştürmüştü: Gri ve hareketsiz.

Io kendini gergin hissediyordu, sanki her an hayatı tehlikeye girecek ve savaşmak zorunda kalacak gibiydi. Öfkeli karşılanmayı, hatta suçlanmayı bekliyordu. Bu telaşsız iş konuşması onu huzursuz etmişti. En azından sert bir azarı ya da onaylamayan bir bakışı hak ediyordu; Thais olsa şimdiye kadar ona on kez özür diletmişti. Fakat Bianca bir özür talep etmiyordu, bu da Io’nun daha çok özür dilemek istemesine neden olmuştu.

“Özür dilerim,” diye söze girdi. “Benim hatamdı. Dikkatim dağıldı.”

Bianca yavaş hareketlerle, sarı saçlarını tepede atkuyruğu yapmaya başladı. Boynunda tayfla geçen geceki karşılaşmalarından kalma morluklar ve Ersâ'nın buselerinden kalan solgun lekeler ortaya çıktı. Sessizlik uzadı ve bu ürkütücü tepkisizlik, Io'nun bütün gece karşılaştığı en korkutucu şeydi.

“Edei bu işi üç yıldır yapıyor,” dedi Bianca, “ve hiç vurulmadı. Ama seninle birkaç saat geçirdiği ilk gün sırtında bir kurşunla geri dönüyor. Ya sen pervasızsın...”

“Değilim.”

“Ya da *onu* pervasızlaştırıyorsun. Meydana girmek iki kişilik bir iş değil.”

Io cevap vermedi.

“İnsanlar beni senin hakkında uyarmıştı, Ora. Bazen soruşturmalarında bulduklarını sakladığını söylediler. Ama Edei ısrar etti. *O olmadan bir çıkmaza saplanıp kalırız*, dedi. Çıkmaz ya da değil, ben ayak bağlarından hoşlanmam.”

Io yutkundu ve elini cebinden çıkardı. Bianca'ya görünmeyen iplik, bir bıçak gibi keskindi. Gerekirse kullanırdı. Ayak bağı, Io'yu “tehdit” olarak gördüğünü gösteren kibar bir ifadeydi ve Io, Bianca Rossi'nin tehditlere karşı nasıl tavır aldığını kolayca tahmin edebilirdi.

“Horozların Sessizliği ne demek, bilir misin, kesici?”

Elbette biliyordu. Horozların Sessizliği, büyük bir grubun üzerinde anlaştığı ve itaatkâr bir tavırla sürdürdüğü sessizlik anlamına geliyordu. Tüm horozların şafak vakti ötmeme konusunda anlaşmasına benzer, ulaşılması imkânsız bir sessizlikti. Io'nun bildiği en ünlü Horozların Sessizliği, Ay Batımı Ayaklanmaları'ndan sonrakiydi.

Ayaklanmalar on iki yıl önce Ay Batımı döneminde –her yedi yılda bir üç ayın da gökyüzünden kaybolduğu bir aylık süreçte– meydana gelmişti. Tam olarak nasıl başladığını kimse

bilmiyordu, sadece Silts'in birçok çetesinden birinin haydutluk yaptığı, yağmaladığı, dövdüğü ve bulabildikleri her şeyi yok ettiği biliniyordu. Polisin kendini geri çekmekten başka çaresi kalmamıştı; bölge sakinleri kendi başlarının çaresine bakmak zorunda kaldılar ve bu da çatışmaları tırmandırdı. Erinyelerin soyundan gelen ve Ötekilerin kolluk kuvveti olan Erinye Tarikatı, durumu yatıştırmak için Nanzy şehir-ulusundan çağırıldı ancak haydut çete galip gelerek onların bütün kuvvetlerini yok etti.

Ayaklanmalardan sağ kurtulan birkaç erinye-soylu da aldıkları ağır yaralardan kurtulamayıp hastanede hayatını kaybetmişti. İki ay sonra Agora, halka bir duyuru yaptı: Erinyeler artık yoktu. Ötekileri hizada tutabilecek tek güç tamamen yok olmuştu ve bunun suçlusu da bu sinsi şehir, bu şiddet dolu liman, dünyanın pislik çukuru Alante'ydi. Bütün dünyanın öfkesiyle karşı karşıya kalan çete liderleri –ki başlarını çeken şahıs da şu anda Io'nun karşısında duran kadından başkası değildi– bir araya gelerek bir anlaşmaya vardılar. Kimse ispiyonculuk yapmayacak ve çete üyesinin kimliğini polise vermeyecekti. İntikam alınmayacak, soruşturmalar ve tutuklamalar olmayacak, yeni kan davaları doğmayacaktı. *Hiçbir sülûkle iş birliği yapılmayacaktı, asla.* Silts'in yeniden inşa edilmesi gerekiyordu.

İşte böylece Horozların Sessizliği yemini ettiler.

“Evet, ne olduğunu biliyorum,” dedi Io.

“Peki bu yemini bozanlara ne olduğunu biliyor musun?”

“Evet,” diye fısıldadı Io. Gırtlakları dışarı çıkarılır, çenelerinden tavuk gıdıları gibi sarkıtılırdı.

“Benim için çalışan herkes çenesini kapalı tutmayı bilir. Meydan'a girmek mi istiyorsun? İyi. Polislerin içinde eski dostların mı var? Tamam. Ama sülûklere benimle ilgili tek bir kelime edersen kendini horoz gibi gırtlaklanmış bulursun, haberin olsun. Ne demek istediğimi anlıyor musun, kesici?”

Io yumruğunu sıkmakla yetindi.

Saat onun yerine cevap verdi: *Tik tak. Tik. Tak.*

BÖLÜM X

İBRET LİK BİR HİKÂYE

Io, Bianca çatıdan ayrılır ayrılmaz Örtü'yü kaldırarak ipliklerden oluşan yığını karıştırdı. Her birinin dokusu tamamen kendine özgü olan iplikler, Io'nun parmaklarının arasından ipeksi tüyler gibi kayıp gidiyordu. Her bir ipliğin nereye gittiğini temas ettiği anda anlıyordu: Biri ona Ava'nın sesini, diğeri Amos'un kahvesinin tadını, bir sonraki davetkâr Sirenlerle dolu bir kumsal olan Artisti Bölgesi'ndeki en sevdiği mozaigi hatırlatıyordu...

Aradığı şeyi buldu: Rosa'nın sırtışı, tütününün kokusu, Io'nun omuzlarına attığı kolunun ağırlığı. İplik doğuya uzanıyordu, Io'nun beklemediği bir şeydi bu. Ne Şehir Meydanı'nın ne de Ava'yla yaşadıkları evin bulunduğu tarafa gidiyordu. Omuzlarını geriye atarak derin bir nefes aldı. Bir kez daha dedektiflik yapma vakti gelmişti.

Çatılara çıkıp hızlı adımlarla Silts'in üzerinde ilerlemeye başladı, tramvaylar yanından homurdanarak geçiyordu. Birkaç dakikada bir Rosa'nın ipliğinin ne yöne uzadığını tekrar kontrol ediyordu. Rosa ve geniş ailesinin yaşadığı devasa apartmana yaklaştığında adımları yavaşladı. Rosa'yı okuldan sonra eve bırakmak ya da bir gece dansa götürmek için aynı yolu kaç kez yürümüştü kim bilir...

Io, Rosa'yla birkaç blok ötedeki okulda tanışmıştı. Tam olarak nasıl olduğunu ikisi de hatırlamıyordu ama sık sık beyinlerini zorluyorlardı.

“İlk gün, yan yana otururken miydi?” diye tahmin yürüttü Io.

Rosa da, “Çok klişe,” diyerek başını salladı. “Teneffüste ip atlarken olabilir mi?”

“Çok banal. Belki de kızlar tuvaletinde gözetmenden saklanırkendi?”

“Yok. O uzak bir ihtimal.”

Her nasıl olduysa, birkaç hafta içinde, sevmedikleri öğretmenlere sinsi şakalar yapan sekiz yaşındaki baş belası iki yarılmaz arkadaşına dönüşmüşlerdi. Yıllar boyunca her şeyi paylaşmışlardı: ev ödevlerini, kıyafetlerini, korkularını, sırlarını ve hayallerini. Erinye Tarikatı gibi uydurma oyunlar oynamayı severlerdi ve bu tutkuları zamanla birlikte çalışarak suçluları dize getirecek yenilmez bir dedektif ve savcı ikilisi olma planına dönuştü.

Rosa, *Hafta sonları da dans edeceğiz*, derdi.

Io, bundan üç yıl önce Rosa’nın annesinin cenazesinde arkadaşının yanındaydı. İki yıl önce de Thais’in gidişıyla sonuçlanan o korkunç hafta boyunca Rosa onun yanında olmuştu. Hatta yalnızca yanında olmak denemezdi buna; Rosa, Io’nun düşünmekten bile ürktüğü bir şekilde olaya dâhil olmuştu. Derken, yaklaşık bir yıl önce, on yedi yaşına geldiklerinde okuldan mezun oldular. Eskiden yarı zamanlı olan işler tam zamanlı oluverdi. Doğal olarak yolları ayrılmaya başladı ama iki kız birbirlerinden kopmamayı başardı, birlikte erkeklerle flört ettiler, dans etmeye çıktılar, yemek yapmayı öğrenmeye çalıştılar...

En son Ava’nın da olduğu bir akşam, dans kulübü Cel-lar’da, Rosa’nın *Miss-Matched* adlı kadın dergisinde yazmaya başlamasını kutlamak için görmüşlerdi. Aradan en az altı ay geçmiş olmalıydı, hatta belki de daha fazla. O zamandan beri birkaç kez plan yapmışlarsa da Io son anda iptal etme dürtüsüne yenik düşmüştü.

Şimdiyse Rosa bir sülüktü ve Io da Silts'in mafya kraliçesi için çalışıyordu. Adalet hayalleri buraya kadardı... Bu gerçekten de kulağa ibretlik bir hikâye gibi geliyordu.

Ayakları Rosa'nın iki kuzeniyle paylaştığı dairenin kapısına kadar kendi kendilerine ilerledi. İki arkadaşı bağlayan iplik doğruca kapıdan içeri giriyordu. Io arkadaşının küçük oturma odasında dolaştığını görebiliyordu. Odanın köşelerinde dört ip demeti daha vardı. Ailesi miydi? Yeni arkadaşları mıydı?

Io geri dönüp o gece iskeledeki karşılaşmalarını unutabilirdi. Bianca'nın ve tüm o tayf olayının arkadaşına bulaşmamasını sağlamanın en güvenli yolu buydu. Hem belki de Rosa, ayrı geçirdikleri onca zamandan sonra Io'yu görmekle, bir şeyleri açıklamakla ilgilenmiyordu bile. Ama paylaştıkları bağ hâlâ oradaydı, birbirlerine duydukları sevgi henüz solmamıştı. Io vazgeçme dürtüsüne kapılmamak için hemen kapıyı çaldı. İki kez hızlı, iki kez yavaş.

Kapı saniyeler içinde açılarak koridoru ışıkla aydınlattı. Rosa'nın yüzü hâlâ arkasına dönüktü, arkadaşlarının söylediği bir şeye gülüyordu. Nihayet Io'yu fark ettiğindeyse gülümsemesi soldu, ona neşeli bir ifade katan kaşları çatıldı. Polis ceketinin düğmeleri açılmış, kolları pazularına kadar kıvrılmıştı.

"Selam," dedi Io. "Sadece bir uğrayıp..." *İyi misin diye bakayım dedim. Sana zarar vermediğimden emin olmak istedim.*

"Yemek mi geldi?" diye seslendi içeriden biri. Yaşça biraz daha büyük bir erkek sesiydi. Rosa irkildi, sonra çabucak kendini toparlayıp, "Açgözlülük etme, Marco. Komşum gelmiş, hani bazen bebeğine baktığımı söylemiştim ya?"

Rosa rahat bir tavırla öne doğru eğilerek kapıyla çerçeve arasındaki boşluğu vücuduyla kapadı. Aslında niyeti kabalık etmek değildi, sadece Io'yu odadakilerin görüş alanından uzak tutmaya çalışıyordu. Demek içeridekiler karakoldan meslektaşlarıydı.

Io başladığı işi devam ettireceklerse fazla zamanı olmadığını biliyordu. “İyi misin?” diye fısıldadı.

“Evet, evet,” dedi Rosa. Sesi sıkılmış gibi çıkıyordu, neredeyse bıkkındı. Zoraki iletişim kurduğu bir komşuyla konuşur gibiydi gerçekten de. Dairesi küçüktü, misafirleri muhtemelen onu çok net duyabiliyordu. “Ah, bebeğe yarın bakamayacağım, yine gece vardiyasında çalışıyorum.”

Io da ona ayak uydurdu. “Yarından sonraki gün olur mu?”

“Olabilir gibi.” Rosa’nın gözleri abartılı bir ifadeyle irileşti. “Ben *sana* gelirim.”

Io başıyla onayladı. Mesaj alınmıştı. Yarından sonraki gün uzun uzun konuşabilirlerdi.

Rosa’nın bacaklarının arkasındaki gölgeler sanki biri koltuktan kalkmış gibi kıpırdadı. Io kapıdan geri çekildi. Görmemesi gereken biri onu fark etmeden önce gitmeliydi.

Rosa koridordan seslenerek, “Kendine dikkat et, tamam mı?” dedi.

Endişe, Io’nun boğazına yapışmış sıkıyordu. *Kendine dikkat et.* Söylemesi kolaydı.

Şafak vakti, son eğlence düşkünleri de Fortuna’dan ayrılıp evlerine dönmek üzere yola koyulduğunda Ava, Io’yu kulübün ikinci katındaki küçük salonda, Edei’nin yattığı yerin üç oda ilerisinde buldu. Ava’nın üzerinde sırtı dekolteli altın sarısı bir elbise vardı, saçlarını da modaya uyarak tek omzunun üzerinden öne atıp tutturmuştu. Io’nun uyuyakaldığı zümrüt yeşili koltuğa uzanarak kardeşinin ayaklarını okşadı ve yanına ilişiverdi.

“Hey,” dedi Io, tutulan boynunu ovuşturarak.

“Al bakalım, en sevdiğin.” Ava ona dumanı tüten bir fincan Amos kahvesi uzattı. Io’nun otuz beş ipliğinden biriydi bu:

Fortuna'dan iki blok ötede bulunan Parsley Meydanı'ndaki kahve dükkânı. Mekânı işleten Amos Weinstein, Alante'ye yerleşip kahve dükkânını açmadan önce Buzdağı Birliği'nde teğmen olarak dünyanın yarısını dolaşmış yirmi dokuz yaşında bir gençti. Çekirdekleri dört farklı şehirden ithal ediyor ve kendi elleriyle öğütüyordu. Adamın yumuşak gamzeleri her daim Io'nun kalbini hoplatırdı.

"Eve gidemediğimiz için üzgünüm, Ava." Io sıcak kahveyle dolu kâğıt bardağı almak için kıyafetinin kollarını avuçlarının üzerine çekti.

Ava omuz silkti. "Önemli değil. Burada kalabilirim, bir sürü boş yatak var."

Io, ablasını Bianca'nın kolayca ulaşabileceği bir yerde bırakma fikrinden hiç hoşlanmıyordu ancak başka bir tayf ortaya çıkarsa Fortuna Kulübü, Silts'teki en güvenli yer olacaktı.

"Bak sana başka ne getirdim." Ava iki çikolatalı şekerleme çıkarıp Io'nun bardağına batırarak eliyle yedirmeye başladı. Io da Ava'nın onu böyle aceleyle beslemesine ayak uydurmak için nafile bir çabayla olabildiğince hızlı çiğnemeye çalıştı.

Öksürdü, boğulur gibi oldu, tekrar öksürdü. "Yeter artık! Ben bebek değilim."

"Eh, orası tartışılır," diye takıldı Ava.

Tüm bağları arasında, esrarengiz kader bağı bir yana, en güçlü ipliği onu Ava'ya bağlayandı. Ava, Io'nun dünyadaki en sevdiği kişiydi. Bu yüzden yapacağı konuşma yüzünden şimdiden pişmanlık duyuyordu çünkü bu konuşma Ava'nın kalbinin bir kez daha kırılmasına neden olacaktı.

İki yıl önce bir sabah uyanıp da Thais'in çekmecelerinin bomboş olduğunu ve pasaportunun da ortada olmadığını gördüklerinde Ava yıkılmıştı. Polis, Thais'in kendi isteğiyle gittiğini öne sürerek soruşturma açmayı reddetmişti ama Ava ısrarcıydı. Yetersiz birikimlerini, şehir-ulusları arasındaki tehlikeli Çorak Topraklar'da Thais'in izini bulmak için kullandı ve sonunda

yaklaşık otuz beş kilometre ötedeki Clyde su kasabasına ulaştı. Orada Thais'in izini sürerek bir hana gitti ve hancı ona bir not verdi:

Beni rahat bırakın. Yaptıklarınız yetmedi mi?

Ava bu notun ardından bir meteor gibi Alante'nin yö-rüngesine geri dönmüştü. Teselli edilemez hâldeydi, resmen çileden çıkmıştı: Thais'e ne yapmışlardı ki? Onlar kardeşti, Kader Tanrıçalarıydı, üç bedende tek bir ruhtu onlar. Thais'in kardeşlerine veda etmeden gitmesinin ve peşine düşülmesini kesinlikle istememesinin nedenini anlayamıyordu.

Io bunun için pek çok sebep öne sürebilirdi ama ağzını kapalı tutmayı tercih etmişti. O not yeterli bir açıklamaydı: *Beni rahat bırakın.* Ava arayışından vazgeçse de umudunu asla kaybetmemişti, her altı ayda bir adreslerini ve iletişim bilgile-rini kamuya açık kayıt defterinde güncelliyordu. Ava bir gün Thais'in geri döneceğinden emindi.

Eh, dönmüştü işte. Ama onlara tek kelime bile etmemişti. Io, haberi aldığı anda Ava'nın gözlerinde belirecek şaşkınlığı ve üzüntüyü şimdiden hayal edebiliyordu. Ava'nın tekrar incinmemesi için her şeyi ama her şeyi yapabilirdi. Fakat ona yalan söyleye-mezdi. Yalanlar, sevgiyi ekşi ve zehirli bir şeye dönüştürürdü.

"Ava," dedi. "Thais, Alante'ye geri dönmüş."

Io ablasının bakışlarının yere indiğini, omuzlarının kasıl-dığını gördü. Ne söyleyeceğini o an anladı. "Biliyorum," diye yanıtladı Ava.

Io'nun içinde uyanan ilk ve en güçlü his, ihanete uğramanın acısıydı. Hayatları boyunca Thais bir uçta, Io diğer uçta, Ava ise ortada olmuştu. Ava'nın belli bir tarafta olmaması gereki-yordu. *Thais'i* seçmemesi gerekiyordu. Kahve bardağı birdenbire fazla sıcak geldi. Io kahveyi sehpanın üzerine koyarken birazını halıya döktü.

"*Biliyor* musun?" Sesi bir fısıltıdan ibaretti.

Ava, Io'nun ellerine uzandı. "Çok özür dilerim! Sana söylemek istedim ama Thais söylememem için bana söz verdirdi. Gitmeden önce sana ne kadar kızgın olduğumu, ne kadar sık kavga ettiğinizi hâlâ hatırladığımdan tekrar gerginlik olmasını istemedim... Sen tekrar mutlu olmanın bir yolunu buldun. O da mutlu görünüyor. İkinizin mutluluğunu da mahvetmek istemedim!"

Io'nun kafasında düşünceler vızıldamaya başladı. "Thais bana kızgın mı?"

"Yani..." Ava paniklemiş görünüyordu, parmakları Io'nun ellerinin arkasında rahatlatıcı daireler çiziyordu. "Hâlâ kızgın mı bilmiyorum ama gitmeden önce kesinlikle öyleydi. Aska Akademisi seçmelerine çalıştığımından hiçbir şeyin farkında olmadığımı sandınız ama ben sürekli kavga ettiğinizi duyuyordum. O birlikte çalışmaya devam etmenizi istiyordu ama sen bırakma taraftarıydın. Sanırım bu yüzden kavga ettiniz..."

Bir bakıma öyleydi. Io on beş yaşındayken, Thais Artisti Bölgesi'nden bir grup aktivistle tanışmıştı. Ötekilerin, toplumun üst kademelerinde rol almasının ekonomiye büyük fayda sağlayacağı konusunda iddialı fikirleri vardı. Liderleri, Thomas Mutton adında sarışın bir büyücüydü, kendi gücü yoktu ama yine de Thais'e yeni iplikler dokuma işi buluyordu: doğum sonrası depresyonla mücadele eden genç bir anne, ilham kaynağını bulmaya çalışan başarısız bir sanatçı, yeniden sevmek isteyen kalbi kırık bir adam... Thais kendini parlak zırhlı bir şövalye gibi görüyor, fena para da kazanmıyordu.

Ama sonra Thomas, Io'yla tanışmış, bir kesiciyle çalışarak daha fazla para kazanabileceğini fark etmişti. Io'ya küçük işler vermeye başlamıştı, özellikle de iyileşme sürecindeki bağımlılarla ilgili. Thais de ona bu insanlara yardım etmenin ne kadar harika olacağını, Io'nun kesicilerden korkan herkese yanıldıklarını kanıtlayacağını söylüyordu. Kes, diyorlardı, Io da kesiyordu. Bir gün Thomas ona farklı bir iş teklif etti: Ak-

tivistlerden birinin zengin ailesi, oğullarını âşık olduğu Siltsli fakir çocuktan ayırmak istiyordu. İş karşılığında alacakları para bir yıllık kiralarını karşılardı.

Ama Thais, *Asla olmaz*, demişti. *Bazı sınırlar vardır.*

Ne sınırı? Kız kesici.

Böylece Thais aynı gün Thomas'la çalışmayı bırakmıştı. Artık ona ihtiyaçları yoktu. İş kendi başlarına da yürütebilirlerdi. Thais üç hafta boyunca bu zengin anne babayla oğullarının erkek arkadaşı arasında bir iplik dokudu. Bu bir sevgi ipliği değildi tabii, öylesi etik olmazdı. Zamanla şefkate dönüşebilecek, ürkek bir ilgi ipliği dokumuştı. Io daha önce ablasına hiç böylesine hayranlık duymamıştı.

Ama ne kadar çabalasa da Thais, Artisti'den gelen ve insanlar üzerinde iyi bir intiba bırakan sosyetik biri değildi. Thomas'ın arkadaşları onunla çalışmaya yanaşmıyordu. Zengin tanıdıkları da onunla hiç tanışmamış gibi davranmaya başlamıştı. Böylelikle Ora kardeşler Artisti'den uzaklaşarak bir danışmanlık ofisi açtılar ve daha sonra Io'nun şu anda yaptığı şeye dönüşecek olan iş üzerine yoğunlaşıp Silts'te müşteri aramaya başladılar. Artık özel soruşturma işleri yürüteceklerdi. Aslında iyi de gidiyordu ama Io, ablasının umutsuzluğunun her geçen gün arttığını gözlemlemeye başladı. Hiçbir iş yeterli para getirmiyor, hiçbir asil davranış onlara yeterli tatmini kazandırmıyordu. Thais daha fazlasını istiyordu ama Io ona istediğini veremiyordu.

Bir gün Thais, Io'dan kesilmesi doğru olmayacak bir ipi kesmesini istedi ve Io hayatında ilk kez ablasına hayır dedi. Thais bir hafta boyunca kendini odasına kilitledi, plaklarını çalıp müzik dinledi ve Io'yu içeri almadı. Yedinci gün ise Thais'in önemli eşyalarını alıp ortadan kaybolduğuna şahit oldukları o sabaha uyandılar. En sevdiği paltosunu, annesinin şık botlarını, birikimlerini ve tüm belgelerini yanına almıştı.

"Bu yüzden gitti demiyorum," dedi Ava, Io'yu anılarından çekip çıkararak.

“Öyle düşünüyorsun gibi geliyor.”

Ablası onu daha sıkı kavradı. “Hayır, Io, demek istediğim bu değil. Tanrım, bu işte hiç iyi değilim, tamam mı? Bana öyle geldi ki... siz ikiniz... birlikte çalışırken mutsuzdunuz. Sonra bir de o notu bırakmıştı, onu rahat bırakmamızı söylüyordu. Yani o da mutsuzdu diye düşündüm. Ama sen şimdi mutlusun. O da öyle. Belki de uzak kalmak istemesi o kadar da kötü değildir, ne dersin?”

O benim ablam, demek istedi Io. Mutlu olmak için beni dışlaması gerekmiyordu. Ama bu konuda Ava'yla tartışmak istemiyordu. Çocukken, Io ne zaman Ava'ya Thais'i şikâyet etse Ava'nın cevabı hep aynı olurdu: Thais şaka yapıyor. Ablalar arada yapar böyle şeyler. Müziğin sesini açar ve ikisi de kahkahalarla sarsılana kadar Io'yla dans ederdi. Ava'nın tarzı buydu: rahatlama, kahkahalar... Eylemleri daima huzuru korumaya yönelikti.

Io derin bir nefes aldıktan sonra, “Thais dokuma mı yapıyor?” diye sordu.

Aslında demek istediğiye şuydu: Normalde onu görmezden gelecek zengin pisliklere kendini beğendirmek için yeni iplikler mi yaratıyor? Tıpkı eski erkek arkadaşının aptal, entel arkadaşlarına yaptığı gibi...

Ava'nın yüzü sertleşti. “Hayır, Io, dokumuyor.”

“Hanover Caddesi'nde yaşıyormuş. Silts'te doğan hiç kimse Hill'de ev tutamaz.”

Io, ablasının aslında daha fazla konuşmak istediğini, yanaklarının kızardığını ve patlayacakmış gibi şiştiğini görebiliyordu ama ne olduysa Ava'nın havası birden değişti.

“Thais mutlu, onu kendi hâline bırakalım, olur mu? Sen de kendi işlerinle meşgul ol, Edei de uyandı zaten.”

Io'nun midesi kasıldı, Thais aklından hemen uçuverdi. “Durumu nasıl?”

“Sol omzunu hareket ettiremiyor ama Samiya horus-soylu bir şifacı... Kurşunu çıkarıp onu iyileştirdi. Şişliğin de bir ya

da iki gün içinde ineceğini söylüyor. Edei bir ayı kadar güçlü ve şimdiden işe dönmek istiyor ama Bianca onu zorunlu yatak istirahatine aldı. Şimdi de seni sorup duruyor.”

Io çenesini göğsüne indirdi, gülümsemesini bastırmaya çalışıyordu. *Onu mu sormuştun* gerçekten?

“Yoksa ona abayı mı yaktın? *Yoksa...*” Ava elini, Io’nun şimdi pancar renginde olduğunu düşündüğü yüzüne doğru salladı. “Sonunda kader ipliğine ilgi duyduğunu kabul ediyor musun? İpliği kesmeye yanaşmamanın bir nedeni olduğunu biliyordum!”

Io’nun bütün vücudu bir bulaşık havlusu gibi sıkılmıştı, sanki gerçekler damla damla içinden çekilip çıkarılıyordu. “Onu nerede tutuyorlar?”

“Üst katta. Ama şimdi gitme. Yanında Samiya var. Şu horus-soylu kız. Onun... şey... kız arkadaşı.”

Ah. İşte *bu* hiç beklenmedik bir darbeydi. Io bunu nasıl unutmuştu ki zaten? Edei’nin kız arkadaşı, nadiren üzerinde durduğu bir konuydu çünkü bunu hatırlamak kendini tastamam şeytani hisler içinde bulmasına yol açıyordu. Yine de hiçbir şey Edei’yle iki dakika geçirdikten sonra kız arkadaşının varlığını aklından silmeyi seçmesini haklı çıkaramazdı!

Yüzüne umursamaz bir ifade yerleştirdi. “Anladım. Tamam, biraz bekleyeyim.”

“Hey. Böyle yapma ama.” Ava, Io’nun burnuna hafifçe vurdu. “Sen yanlış bir şey yapmadın.”

“Doğru bir şey de yapmadım.”

“Ne gibi?”

“İpliği kesmek gibi.”

Bir de Thais’in yıllar önce söylediği bir şey vardı: *Biz Ora kardeşler, başkalarının erkek arkadaşlarını öpmeyiz.* Io bunu zihninde bir daha duymamak için parmaklarını kulaklarına tıkayıp yüksek sesle kendi kendine şarkı söylemek istiyordu.

O sırada ablası *amaaan* der gibi bir ses çıkardı. “Bir şey sırfs Thais söylediği için doğru olamaz, Io. Sen sadece dikkatli ol. Bianca tam olarak... sahiplenici biri sayılmaz. Ama sadakate değer verir.”

Bianca mı? Io bu konuşmada *onun* ismini duymayı beklemiyordu. “Bunun Bianca’yla ne ilgisi var?”

“Yenilmez ikinci adamının senin için kuralları çiğnemesinden hoşlanmıyor. Silah yok, sülük yok, sevgili yok. Hepsi bu kurallara sıkı sıkıya uyuyor, Bianca’nın kendisi bile.” Ava’nın yüzü ekşidi, dudakları aşağı sarktı. “Birbirlerini güvende tutuyorlar. Edei polisi bu işe karıştırmaması gerektiğini biliyor. Tanrım, sülükler kim olduğumuzu öğrenirse, Rosa bir şey söylese...”

“Sen Rosa’yı nereden biliyorsun?”

“Bianca eski bir arkadaşının seni tanıdığından bahsetti. Hem en eski hem de *tek* arkadaşın Rosa olduğundan tahmin etmek zor olmadı.”

“Kabalaşmana gerek yok,” diye homurdandı Io, ablasının alaycı gülümsemesine ters ters bakarak. “Rosa’yı gördüm, dün gece onunla kısaca konuşma fırsatı buldum, bizi ispiyonladığını sanmıyorum. Merak etme, tamam mı? Bu işi düzelteceğim.”

Ava, Io’nun başını bir köpek gibi okşadı. “Düzelteceğini biliyorum, canım kardeşim. Hatta daha iyisini yapacaksın, değil mi?”

Thais’in bu eski tavsiyesi hâlâ açık olan bir yaraya tuz basmak gibiydi. Io daha iyi olmak, daha iyisini yapmak istemiyordu. Sadece bu iş *bitsin* istiyordu. Şu Horatio Long denen herifi bulacak, zorla da olsa itiraf ettirecek, sonra da onu Bianca Rossi’ye teslim edecekti. Bir daha asla Fortuna’ya adım atmak zorunda kalmayacak, bir horoz gibi başının kesilmesiyle tehdit edilmeyecek, Edei’nin bakışlarındaki o nazik sertliği hissetmeyecek ya da parmaklarındaki kanı silmek zorunda kalmayacaktı. Ablalarından birinin onunla konuşmak istemediğini,

bir diğerrinin sırlar sakladığını, en yakın arkadaşının artık bir döneğ olduğunu unutacaktı. Bütün bu lanet şeyleri unutacaktı.

“Daha iyisini yapacağım,” diye söz verdi İo ama asıl kastettiğı her şeyin bitmesiydi.

Sonra kapı hızla açıldı ve kızıl saçlı Nico içeri girdi. Bir bacağının üzerinde zıplarken diğerrine çizmesini geçiriyordu. İo onun uzun yağmur çizmelerine baktı. Bunlar şehirde giyilecek ayakkabılar değildi.

“Bianca Horatio Long’u mu buldu?” diye tahmin yürüttü İo.

“Görünüşe göre o yaşlı dolandırıcı chimerini dövüşlerini yönetiyor,” dedi Nico.

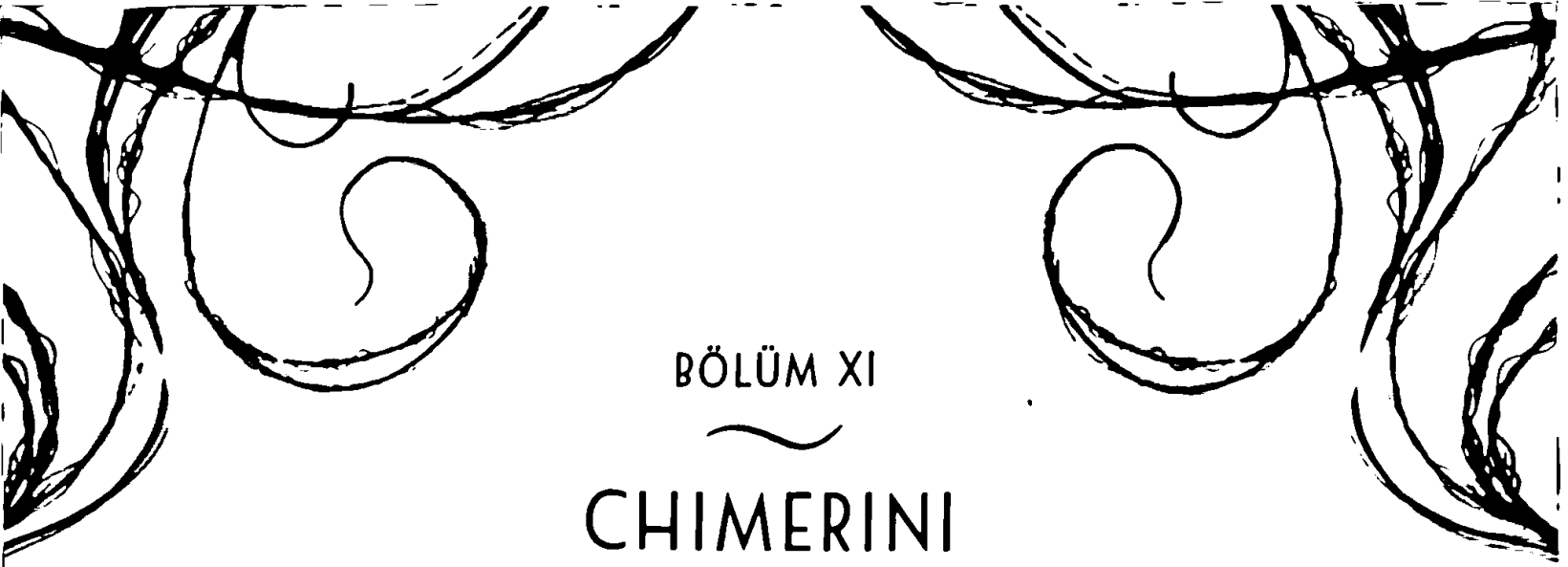
“Nerede?”

“Rıhtım’da.”

Ava bir ıslık çaldı. “Hasiktir...”

Evet, harbiden de tam *hasiktirlik* durumdu.

BÖLÜM XI

CHIMERINI

Alante Limanı'nın iskeleleri teknelerin sağa sola rastgele bağlandığı, birbirine paralel uzun tahta parçalarından oluşuyordu. Her iskele, kalın deniz yosunlarıyla kaplı yüzlerce cılız ahşap sütun tarafından destekleniyordu. Bazıları yarı çürümüş, bazıları kırılmıştı ama hiçbiri sökülmemişti. İnsanlar eskiyenlerin arasına yenilerini ekliyordu. Geceleri her yer su altında olurdu ama şimdi iskeleler özellikle ürkütücü, uzun bacaklı kırkayaklara benzemişti.

Io böceklerden nefret ederdi.

Nico'nun peşinden terk edilmiş iskeleden aşağı doğru ilerlerken yoğun sabah sisinin arasından eksik tahtaları ve çıkıntılar yapmış çivileri seçmeye çalışıyordu. Çocuk yol boyunca konuşmuştu, nefes nefese kaldığında ya da sabah tramvayındaki yolcular gözlerini dikip ona baktıklarında bile. Rıhtım'a varmaları için geçen yirmi dakika içinde Io'nun morali bayağı bir yükselmişti, artık o sırik gibi kızıl hakkında daha önce hiç tahmin edemeyeceği kadar çok şey biliyordu.

Çocuk on dokuz yaşına yeni basmıştı, Io'dan on buçuk ay büyüktü, şehrin kuzeyindeki Neraida Ovaları'nda doğmuştu ve –ne mutlu ki– Oğlak burcuydu. Ailesinin bir çiftliği vardı ama üç kız ve dört erkek kardeşi olduğu için orada çalışmasına ihtiyaç olmuyordu, bu yüzden on altı buçuk yaşındayken –bu anlatıda net sayılar her nedense önemliydi– Alante'ye giden trene binmiş ve bir daha da çiftliğe dönmemişti. Ailesi ona

ayda bir mektup yazıyordu ama o karşılığında onlara sadece tütün ve şeker kutuları gönderiyordu. *Çete için yaptığım şeyler anne babamı gururlandıracak işler değil*, diye açıklamıştı.

“Bir keresinde şu nektarinleri satmak zorundaydım, hani baharda olgunlaşanlar var ya,” diye anlatıyordu şimdi. “Kasabaya giden yol üzerindeki keçi çiftliğinin önünden geçiyordum. Orada bir keçi vardı, çitlere sıkışan yavrusu üzgün ve berbat görünüyordu. Arabayı durdurup onu kurtarmaya çalıştım ama zavalılık hareket etmiyordu. En azından açlıktan ölmesin diye düşünerek ona nektarin ve su verdim. Sonra bir tur atıp çiftlik evine gittim ve çiftçinin karısına, *Şurada sıkışıp kalmış bir keçi var*, dedim, o da sözümü kesip, *Biliyoruz. Onun adı Milly. İsteddiği zaman dışarı çıkabilir. Sadece ilgi çekmeye çalışıyor*, dedi.”

Io bir kahkaha patlattı. Sesi gri, pis kokulu ufukla çelişiyordu.

Sinirlenen Nico devam etti. “Anneme de anlattım, o da senin gibi güldü ve o yaşlı şeytan bana ne dedi biliyor musun? *Bir keçi tarafından bile kandırılmış, işte benim Nico’m.*”

Bu Io’yu daha çok güldürdü.

Nico ona sıırttı. “Ee, peki ya sen?”

“Ben daha önce keçi tarafından böyle bir duruma düşürülmedim.”

“Hayır, yani senin ailen nasıl? Silts’te Ava’yla birlikte yaşadığınızı biliyorum ama ailenden başka kimse var mı?”

“Bir ablamız var ama o uzakta. Annem ve babam İşçi Grevleri sırasında baraj taşıdığında Neraida Ovası’ndaydı.”

“Ah, üzüldüm. Çok zor olmalı.”

Hem zordu hem de değildi. Io onların yokluğuna artık alışmıştı. İkisinin dışarıda yaptıkları işler tehlikeliydi ama daha iyi para kazandırıyor. Çoğu zaman onu yatıran Thais, yemeğini pişiren Ava olmuştu. Anne ve babasını uzaktan seviyordu, tıpkı bir ünlüyü sever gibi, ki Thais bunu hiç fark etmemişti. Io ne zaman Rosa’yla birlikte Artisti Bölgesi’nin çitlerle çevrili bahçelerinden topladığı çiçekleri eve getirse Thais, *Annem*

sümbül sever, gardenya değil, derdi. Ona göre vefakâr bir kız evlat bunu unutmamalıydı.

“İdare ettik bir şekilde,” dedi Io, Nico’ya. Söyleyebileceği en gerçek şey buydu.

Nico ciddiyetle başını sallayarak onayladı. “Etmişsinizdir tabii, patron. Benden sana göz kulak olmam istendi ama sanırım sen de bana göz kulak olacaksın.”

Io hafife alır gibi bir el hareketiyle, “Ava aşırı korumacı davranıyor,” dedi.

“Ava değil, patron. Edei istedi bunu. Bana söylediğine göre çok güçlüymüşsün ama yine de arkanı kollamam gerekiyormuş.”

Io’nun yanaklarına bir kızarıklık yayıldı. Öyle utanmıştı ki kendini ölüme çok ama *çok* yakın hissediyordu. Gerçekten de her zaman formdaydı, bütün gece çatılarda şüphelileri takip etmek insanı böyle yapıyordu ama vücudunun güçlü olduğunu hiç düşünmemişti. Edei’nin dikkatini çekmiş olmasıysa birdenbire utanmasına yol açmıştı. Cepli pantolonu çok dar, kısa kazağı çok açık görünüyordu.

Bu yorumun üzerinde durmak istemediği için, “Şu Horatio Long denen adam hakkında ne biliyoruz?” diye sordu. “Edei onun kendi savaşçılarına kötü davranmakla suçlandığını söyledi.”

“Evet, söylenti böyle. Bu yüzden Silts’ten men edildi ve bir daha insan savaşçı kullanmaması konusunda uyarıldı. Hiçbir saygın liman ona iş vermiyor, bu yüzden burada, Rıhtım’da kendi chimerini dövüşlerini düzenlemeye başlamış. Kendisi eski bir denizci ve Ürkek Deniz’deki en eksantrik chimerinileri çağırma gibi bir tutkusu var.”

“Bianca onun buraya gelişini yasakladı, değil mi? Bu yüzden Bianca’yı öldürmesi için bir tayf göndermiş olabilir mi?”

Nico’nun ürpertisi gözler görülebilecek kadar şiddetliydi. “Ona öyle deme. Kulağa insan değilmiş gibi geliyor.”

İnsan değildi zaten, diye düşündü Io.

“Öyle midir bilemem.” Nico başının arkasını kaşıdı. Parmakları da dâhil olmak üzere her yerinde çiller vardı. “Ama dövüşler pek istikrarlı bir gelir sağlamıyor; bana söylenene göre bir yandan da kendisinden istenen her işi yapıyormuş. Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

Anlamıştı; Horatio bir paralı askerdi, Alante’nin zengin halkı ne isterse onu yapardı. Io’nun sırtında sabah çiyiyle ilgisi olmayan bir ürperti yükseldi. Onun yaptığı iş de tam olarak tertemiz sayılmazdı ama en azından henüz o noktaya gelmemişti.

Annesi sık sık, *Bu şehir senden iyi şeyler çalmaya çalışacak, Io*, derdi. *Ama sen buna izin vermeyeceksin, değil mi?* Çocukken, Io her defasında asla izin vermeyeceğine söz vermişti. Ama sonra büyüdü ve çalışmak, kira, fatura ve yiyecek masraflarını ödemek zorunda kaldı. O zaman da fark etti ki... Onun gibi tüm bu insanlar, Ötekiler, göçmenler ve kimsenin işe almadığı alt sınıf, iyiliğin onlardan çalınmasına *izin vermiyorlardı*, değil mi? İyilikleri azar azar tırtıklanıyordu. Tazminatsız kovulduklarında, ev başvuruları sebepsiz yere reddedildiğinde ya da tramvayda şüpheli bakışlarla karşılaştıklarında. Bunların olmasına *izin verdiklerini* varsaymak, onları kendilerinden çok önce çürümüş olan bir sistemden sorumlu tutmak anlamına gelirdi. Ama Io’nun annesi, hiçbir zaman kızlarının onun ölümünden sonra fakirleştiği kadar fakir olmamıştı. Dahası, annesi bir Öteki olarak da doğmamıştı, dolayısıyla böyle yaşamamanın ne olduğunu gerçekten anlamıyordu.

Ancak değişmeyen bir gerçek vardı: Horatio uygun bir ücret karşılığında her şeyi yapardı. İsteyerek ya da istemeyerek tehlikeli biri hâline gelmişti.

“O da Ötekilerden mi?” diye sordu Nico’ya.

“Bianca öyle olduğunu düşünmüyor. Kayıtlı değil ve hiçbir zaman bir güç belirtisi göstermedi.”

Io’nun gözlerindeki gümüş sır ya da bir dioscuri doğumunun gözlerindeki altın rengini andıran ışıltı gibi.

“Onu gördüğümüzde,” dedi Nico’ya, “sakın onu telaşlandırma. Hiçbir şekilde agresif davranma. Ben şehir dışından gelen zengin bir kıyım, seninle kulüpte tanıştık, kulüpteiken de bana buranın şehirdeki en iyi bahis yeri olduğunu söyledin. Onu Silts ve Ötekiler hakkında konuşturacağız. Alante sokaklarında yaşam ipi kesilmiş hâlde sokaklarda dolaşan bir kadın olduğunu duyduk. Tamam mı? Bizden para alabileceğini düşünürse cevap verme olasılığı artar, bu yüzden her fırsatta paralarımızı gösteriyoruz.”

“Tamamdır, patron,” dedi Nico neşeyle.

“Konuşmayı sen yap, bu işte iyisin.”

Nico kıkırdadı. “Kız kardeşlerim ağzımın anca laf yaptığını söyler. Konuş, konuş, konuş, ama asla öpüşme.”

Io gülümsedi. Nico, çılgınca geçen iki günün ardından çok hoş bir mola olmuştu. İleride, sisin içinde birbirine sokulmuş birkaç kişi belirdi. Sert ve keskin sesleri Rıhtım’dan dışarı taşıyordu. Çoğu, bölge kulüplerindeki son çağrıdan sonra doğruca buraya gelen orta yaşlı işçilerdi. Rıhtım’daki dikdörtgen bir alanın etrafında toplanmış gibi görünüyorlardı.

Nico dirseğini onun omzuna koydu ve tökezliyormuş gibi yaptı, gecenin yoğunluğuyla hâlâ sarhoşmuş rolü yapacaktı. “Hey, hey,” dedi yüksek sesle. “Sevgilim geliyor, yolu açın. Hafta sonu için Nanzy’den yeni geldi. Babası cebini parayla doldurup göndermiş.”

Adamlar Nico’ya bakıp sırttılar ve ikisine yol açarak bir dövüş çukuruna benzeyen yere geçmelerine izin verdiler. Rıhtım kendi üzerine çökmüş, destek sütunları açığa çıkmış ve çamurla kaplı dikdörtgen bir alanın etrafında derme çatma bir çit oluşturmuştu. Her iki yanda, sütunlardan sarkan yengeç kapanlarının üzeri koyu renkli, ıslak bezlerle örtülmüştü. Kapanların içinde *bir şeyler* tıslıyor, tıkırdayıp duruyordu; bunlar savaşçılar olmalıydı.

Aslında “neo-hibritler” daha uygun bir ifadeydi ama Silts’te onlara chimerini ya da küçük chimeralar diyordu. Çöküşten birkaç yıl sonra dünyanın karanlık yarıklarından çıkmaya başlamışlardı. Uzuvarı uyumsuzdu, sıra sıra keskin dişleri parlıyordu. Io’nun babası boş günlerinde bu fare-yengeçlerden avlar, anneleri de onları tereyağıyla mükemmel hâle getirip çiftliklerde satarak ek gelir elde ederdi.

Nico onun boynuna sokulur gibi yaparak, “Buraya geliyor,” diye fısıldadı.

Çürüyen balık kokusu adamın gelişinin habercisiydi. Io döndüğünde Horatio Long’un ona yaklaştığını gördü. Altmış yaşlarındaydı, iri yarı ve hantaldı, cildi kırışıklıklarla ve denizci dövmeleleriyle doluydu. Bugünlerde denizcilere pek iş düşmüyordu; denizlerde şartlar her yıl daha da sertleşiyor, gelgit dalgaları tekneleri karanlık sulara sürüklüyordu.

“Hanımefendi bahis oynamak mı istiyor? Şanslısın, bugün enilerini aldım. Gerçek bir dövüş olacak.”

“Nasıl işliyor?” diye sordu Io kafesleri işaret ederek.

“Yarışmacılarımızı iyice inceliyor ve birine bahis oynuyorsunuz, sonra da oturup dövüşleri izliyorsunuz. Dövüşçünüz kazanırsa paranızı fazlasıyla geri alıyorsunuz.”

“İnsanlar ne kadarlık bahis oynuyor?” Io ceketinin içine uzandı. “Bir on beşlik olur mu?”

Arkasında duran Nico, teatral bir tavırla kıkırdamaya başladı. On beşlik banknot epey büyük bir miktardı. Nico bunu biliyordu, Horatio da biliyordu ama Nanzyli kız bilmiyordu. “Üçle başlayalım,” dedi Nico temkinli bir ifadeyle, “ve nasıl gittiğine bakalım, tamam mı aşkım?”

Io sahte bir şaşkınlıkla kaşlarını çattı. “Elbette.”

“Adam!” Horatio dövüş alanının karşısındaki bir çocuğa seslendi. “Bu insanlara ne için para ödediklerini gösterelim.”

Havayı heyecan dolu bir kükreme doldurdu. Io’nun önündeki çit, iki düzine seyircinin yumruklarıyla sarsıldı. Çocuk

yıpranmış bir ipi çekti ve kafesleri örten bezler düşerek yaratıkları ortaya çıkardı. Onları tanımlamak için “chimera”dan başka bir kelime yoktu.

İlki, Io’nun sağındaki, tavşanla yengeç kırmaması bir şeydi. Çamurla kaplanmış tüylü bir burun, titreşen uzun kulaklar, dört normal bacak ve omurgasından fırlamış, kıvrımlı, sivri kıskaçlarla sonlanan fazladan dört bacak daha... Yengeç bacakları parmaklıkların arasından çıkmıştı, Io’nun beklediğinden daha uzundu. Çitin o tarafındaki seyirciler coşkuyla çığlık atarak zıpladılar. Soldaki ikinci chimera da küçük bir timsaha benziyor ama bir fare gibi koşturuyordu, metal parmaklıklar arasında o kadar hızlı hareket ediyordu ki Io’nun gözleri onu takip edemedi. Vücudu pullarla kaplıydı ve kuyruğu sivriydi. Ama onun karşısındaki sonuncu yaratık dehşet uyandırıyor: Diğerlerinden daha küçüktü, altı örümcek bacağı, parlak, siyah bir kabuğu ve bir akrep gibi öne doğru kıvrılan üç kuyruğu vardı. Kafesinde gerçek bir yırtıcı gibi doğal olmayan bir dینگinlikle oturuyordu.

“İşte bu. Bunun üzerine üç banknot,” dedi Io. Sesindeki hayranlık gerçektir. Cüzdanını sanki içinde oldukça yüklü bir meblağ varmış gibi Horatio’dan saklamaya özen göstererek üç banknot çıkardı ve Horatio’nun avucuna koydu.

Horatio, “İyi seçim tatlım,” diye karşılık verdi ve ardından kalabalığa doğru kükredi: “Bütün bahisler yapıldı mı?”

Io ve Nico en son gelenler olmalıydı; kalabalık çığlık çığlığa cevap vererek tahtaya vurdu. Horatio başıyla bir işaret verince kafeslerin alt kısmı açıldı ve biçimsiz hayvanları çamurlu arenaya döktü.

Io nefesini tutarak biraz daha yaklaştı. Tavşan hemen atılıp çukura doğru fırlayarak timsahın ön bacağına kısırdı. Timsah da çivili kuyruğunu onun pençesine indirerek karşılık verdi. Kuyruk tamamen kesildiğinde tavşan acı içinde çığlık atarak geri döndü. Timsah hiç vakit kaybetmeden kuyruğuyla hızlı

hızlı bir dizi saldırıya başladı ve kanlar içindeki tavşanı çitlerle çevrili sütunlara doğru savurdu. Timsah bir tahtaya tırmandı ama oradaki bir çocuk uzun bir sopayla onu çukura doğru sürüklemeye başlamıştı bile. Tavşan o anda timsahın tam sırtına düştü ve tüm kısıkaçlarını onun vücuduna sapladı. Timsah kendi etrafında dönerek diğer hayvanı uzaklaştırmaya çalışsa da kuyruğunun her darbesi kendine isabet ediyordu. Tiz bir sesle bağırarak tavşanı vücuduyla çitin arasına sıkıştırdı. Tavşanın kafası ezilerek tuhaf, vıcık vıcık bir hâl aldı.

Timsah kuyruğunu cesede iki kez daha indirdi, ardından devasa akrebe döndü. Son yaratık kafesinden çıktığı yerden donup kalmıştı. Çılgına dönmüş timsah kanlar içinde ona doğru koşarken kıpırdamadı bile. İki yaratık çarpışırken Io'nun etrafındaki kalabalık çığlıklar atmaya başladı. O hareketliliğin içinde Io, timsahın sırtına tırmanan akrep-örümceği gördü. Yaratık sol kuyruğunu şimşek hızıyla bir kez vurdu. Timsah irkaç dakika boyunca savaşmaya devam etti, akrebin kuyruğundan kurtulmak için vücudunu salladı ama sonra aniden yana doğru yığılıp nefessiz kaldı.

Kalabalık bir gürültü kopardı. Io öfkeden mi yoksa keyiften mi haykırdıklarını anlayamadı. Kalbi göğüs kafesinde çarpıyordu. Etrafı tuz, balık ve insan teri kokuyordu. Horatio'ya döndü, konuşmak üzereydi ama dövüş henüz bitmemişti. Adam adındaki çocuk metal bir kutu çıkarıp içindekileri aşağıdaki çukura boşalttı. Bu da başka bir akrep-örümcekti, Io'nun parasını yatırdığından daha büyük ve daha solgundu. İnsanlar çılgına dönmüştü. Horatio Long'a bahislerini yatırmak üzere acele ederken Io'yu da Nico'ya ve çitlere doğru itip kakıyorlardı.

Denizci bahisleri yazdı ve yüzünde memnun bir gülümsemeyle paraları topladı. Her şey dakikalar içinde olup bitti. Bu esnada Adam, iki akrebi birbirinden uzak tutmak için çubuğunu kullanıyordu. Horatio'nun işaretiyle çocuk sopayı bıraktı ve dövüş yeniden başladı.

Io gözlerini olabildiğince açarak, “Bu şeyleri... savaşçıları nereden buluyorsun?” diye sordu.

“Gece gelgiti onları sokaklara döküyor,” diye yanıtladı Horatio. Gözleri dövüşteydi. “İşin zor kısmı onları bulmak değil, kilit altında tutmak. Baksana, şu tavşan dün gece onu beslemeye çalışırken bana ne yaptı.” Kolunun ön kısmındaki açık, kırmızı yaraya dokundu, sonra tavşanın leşine bakarak dudak büktü. “Görünüşe göre yemeye bile değmezmiş.”

“Onları karanlıkta avlarken korkmuyor musun?” diye sordu Io. “Bu sıralar vahşi kadın katillerin sokaklarda dolaştığını duydum, hepsinin yaşam iplikleri kopmuş.”

Horatio Long kasıtlı bir yavaşlıkla başını ona çevirdi. “Bunu nereden duydun?”

“Teyzem bu kadınlar yüzünden geceleri sokaklardan uzak durmamı söyledi.”

“Öyle mi? Ama gördüğüm kadarıyla onun tavsiyesine uymamışsın.”

O esnada Nico, Io’nun omzunun üzerinden neşeli bir sesle, “Ah, bu kız kesinlikle korkak biri değil, patron,” dedi. “Hatta tam tersi. Melina Chokra’nın korku kitaplarının hayranıdır, değil mi, tatlım?” Io çekingen bir ifadeyle başını sallayarak onayladı. Nico böyle yaparak nereye varmak istiyordu? “Söylentileri duyduğundan beri kafayı takmış durumda. Bütün gün onlardan bahsedip durdu. *Hadi bir tane bulalım, Nico. Ben de onlardan birini görmek istiyorum, Nico.* Onlar hakkında bir kitap yazmak istiyor. Ama onları nerede bulurum hiç bilmiyorum, ben de bari chimerini dövüşlerini görsün diye onu buraya getirdim, patron.”

Nico çok iyiydi. Gerçekten harikaydı. Io dudağını ısırıp ve mırıldanarak, “Takıntılı değilim, sadece meseleyi ilginç buluyorum. Alante’ye, kötü şöhretli Batık Şehir’e kadar geldim ve şu âna kadar tek yaptığım teyzemle akşam yemeği partilerine ve ikinci çaylarına katılmak, Hill’deki itibar sahibi insanlarla tanıştırılmak oldu.”

“Ben Hill’den değilim ama keskin çene hatlarım bunu telafi ediyor, öyle değil mi?” Nico onu öpecekmiş gibi yaptı ama Io eliyle şakacı bir hareket yaparak kendini çekti.

Horatio Long onları izliyordu. Açgözlülüğü ve hırsı dışarıdan belli olmuyordu ama Io bu özelliklerin orada olduğunu biliyordu, sürekli ceketinin ön cebine, cüzdanını koyduğu yere bakıyordu. Aniden Io’nun kulağına doğru eğildi ve “Ne kadar verirsin? Kadınlar hakkında bilgi için yani?” diye sordu.

Tam isabet.

“Gerçekten mi?” Bunu söylerken Io’nun sesi biraz titredi. “Ne kadar istiyorsun?”

“Sende ne kadar var?”

“Üzerimde otuz not var ama teyzemin evinde fazlası da var.”

Horatio ondan biraz uzaklaştı ve sert, dikkatli bir bakış attı. “Gel benimle.”

Nico da hareketlendi ama Horatio elini uzattı. “Sen değil, beleşçi. Onu burada bekleyeceksin.”

Nico itiraz edecek oldu ama Io onu cilveli bir kucaklamaya kendine çekip çaktırmadan, “Yirmiye kadar say, sonra bizi takip et,” diye fısıldadı.

Nico ustaca bir performansla, gözlerinde saf bir bakışla eğildi ve sonra samimi bir ifadeyle, “Pekâlâ bebeğim. Sanırım birkaç dakika yalnız kalabilirim,” dedi.

Horatio, Io’yu kalabalığın arasından geçirip rıhtımdan aşağı indirdi. Burada sis daha yoğundu. Io her iki adımda bir şehir dışından gelmiş tecrübesiz bir kızın yapacağı gibi boynunu çukura doğru çeviriyordu ama çok geçmeden dövüş alanı süt beyazı sis tarafından yutuldu. Küçük bir balıkçı teknesinin önünde durdular. Gelgit çekildiği için tekneler şişmiş balinalar gibi çamurlu sahilde yan yatmışlardı. Horatio güverteye atlayıp çamura inmek için asılı bir merdiven kullandı.

Io tekrar çukura baktı. *Kahretsin*. Nico sisin içinde onu bulamayabilirdi. Elinden geldiğince çok ses çıkarmak zorundaydı. Nico'nun duyacağını umuyordu.

Kum yeşil ve yapışkandı, solucanlar orada burada kıvranıyordu. Ayakları derinlere batıyor, Io'nun dudağını tiksintiyle kıvrmasına yol açan mide bulandırıcı bir ses çıkarıyordu. Metal çubukları paslanmış ve yosunlarla kaplanmış her şekil ve boyuttaki kapanlar teknenin etrafına dağılmıştı. Io onların yanından geçip sisin içinde Horatio'nun yerini bulmaya çalışırken bezle örtülü bir kapan takırdamaya başladı.

Peki adam nereye gitmişti? Io'nun göğsü korkuyla doldu ve Örtü'yü çağırdı. Sahil ürkütücü derecede renksizdi, parılayan gümüşlerden yoksundu. Io yönünü bulmak için bir elini sağındaki kapana uzatarak daire çizdi ve çamurda onun yaşam ipliğini aramaya başladı.

Sonra sisin içinden bir başka yaşam ipliği daha göründü, indikleri balıkçı teknesinin etrafından dolanıyordu. *Tanrılar aşkına, lütfen bu Nico olsun*. Io daha dikkatli baktı; tek bir iplikti, evet, bir yaşam ipliğinin parlak gümüş rengindeydi ama...

Kesilmişti. Sahilde yürüyen bir karaltının arkasındaki çamurda sürükleniyordu.

Görüntü, midesine inen bir yumruk gibiydi.

Bu bir tayftı, *yeni* bir tayf. Doğruca ona doğru geliyordu.

"Bayım..." diye seslendi Io panikten boğuklaşan bir sesle. "Hemen geri dönmemiz gerekiyor."

Horatio'nun gölgesi arka taraftan geliyordu, onu pusuya düşürmek için etrafından dolaşmadıysa arkasında *olmamalıydı*. Io arkasına döndü ama çok geçti. Adamın eli Io'nun göğsüne doğru uzandı, parmakları sanki görünmez bir kapının kilidini açıyormuş gibi döndü. Sadece bu hareket bile Io'nun sinirlerini bozmaya yetmişti ama sonra sıcak bir sopayla dürtülüyormuşçasına korkunç bir yumruk inmiş gibi hissetti. Sıcaklık, göğüs kafesinin içinden süzülerek bir kelepçe gibi boğazına sarıldı.

Horatio orantısız bir gülümsemeyle, “Hadi biraz yürüyelim, tatlım,” dedi. “Cüzdanında neler varmış bir bakalım.”

Io bunu hiç istemiyordu.

Göğsündeki baskıyla, *Kaç. Kaç ve arkana bakma*, diye düşündü.

Bu adam grace-soylu, diye düşündü. *Hâkimiyet gücünü kullanıyor. Seni manipüle ediyor.*

Ama artık onun büyüğü altındaydı.

“Hadi,” dedi Horatio ve Io da itaat etti.

BÖLÜM XII

ROLÜNÜ OYNA

Io tam bir aptaldı. Horatio Long'a yaklaşmadan önce onu araştırmalıydı. Onun işi bu değil miydi zaten?! Kayıtsız grace-soylular yetkililerden ve kaçak listelerinden sıyrılma konusunda herkesten daha iyi iş çıkarırdı, hâkimiyet kurma güçleri bu konuda çok işe yarıyordu. Ama Silts her türlü bilgiye ulaşabileceğiniz bir yerdi, sakinler o kadar dar bir alana sıkışmıştı ki sırlara yer kalmıyordu. Bir komşusu onu havada garip hareketler yaparken görmüş olabilirdi, biri gözlerinde sarımtırak bir parıltı yakalamış olabilirdi. Genelde böyle küçücük belirtiler olurdu, grace-soyluların güçlerinin nasıl çalıştığına aşina değilseniz pek fark edilmezdi ama Io dikkat etseydi en azından şüpheci yaklaşır, dolayısıyla hazırlıklı olurdu.

Ama o, Bianca'ya ve onun kaynaklarına güvenmiş, böylece bütün gece Fortuna Kulübü'nde kalıp birkaç dakikada bir Edei'nin iplerinin durumunu kontrol edebilmişti. Horatio'nun ona yaklaşmasına izin vermişti ve şimdi de onun grace-soylulara özgü kancasına takılmıştı.

Üç Grace'in çocukları, tebaalarının zihinlerine sızan ve onları uysal hizmetkârlara dönüştüren çekici bir cazibeyle doğardı. Herkes tarafından görülemeyen bir kanca kullanarak –Io'nun ipliklerine benzer bir şeydi bu– kurbanlarının göğsünde bir sıcaklık hissetmelerini sağlarlardı; anne kucağındaki kadar rahat, konforlu ve son derece güvende olmak gibi... Böylece grace-soylular zıpla dediklerinde kurbanları zıplardı.

“Bu kadar yeter. Erkek arkadaşın bizi çoktan gözden kaybetmiş olmalı,” dedi Horatio ve kapanlardan oluşan labirentin sonunda durdu.

Sahil önlerinde uzanıyordu, deniz yosunu ve çürümüş odunların kokusu her yere yayılmıştı. Sis, ayaklarına dolanan zorba bir evcil hayvan gibi etraflarında kümelenmişti. Io balıkçı teknesinin arkasındaki iskele kirişlerinin arasında gümüş rengi bir şey görür gibi oldu ama gözlerini kırptırdığında o renk kaybolmuştu. Bu yeni tayf şimdiye kadar onlara yaklaşmış olmalıydı.

Horatio, “Cüzdanını ver,” diye emretti.

Io’nun ona ihanet eden parmakları da hemen harekete geçti.

Nefes al. Odaklan. Seçeneklerin neler? Horatio’nun iradesine karşı koyabilir, vücudunu onun emirlerine direnç gösterecek hâle getirebilirdi ama bu, kendini açık etmesinden başka işe yaramazdı. Adamın yürüyüşü kendinden emin, sırtışı tatminkârdı; Horatio, Io’nun kolay bir av olduğunu düşünüyordu. Io işte bunu kullanabilirdi. Horatio’nun kendine güvenini körükleyebilir, sonra da doğru zamanı bulup hızlı kaçabilirdi. Grace-soylu birinin hâkimiyet gücü sınırsız değildi. Aralarında birkaç metre olsa yeterdi, o zaman kancasından kurtulabilirdi.

Rolünü oyna, diye cesaretlendirdi kendini. “Peki, bu kadınlar hakkında ne biliyorsun?”

“Polis dostlarım ne biliyorsa onu: Ölü gibi görünüyorlar. İplikleriyle başkalarını boğuyorlar. Silts’i hedef alıyorlar.” Horatio’nun cüzdanının üzerine eğilmiş, paraları sayıyordu.

“Hepsi bu kadar mı?” Io umursamaz bir tavır takınarak kapalı balık kapanına doğru yürüdü. Sanki içindekileri merak ediyormuş gibi üzerini örten brandayı yavaşça kaldırdı. Boştu, hemen ardından bir sonrakine doğru ilerledi. Sırtı Horatio’ya dönüktü, bunu fırsat bilerek sahil boyunca bir aşağı bir yukarı baktı.

Örtü'nün içinde gümüş rengi hiçbir şey yoktu. Tayf nereye gitmişti?

Tanrılar aşkına... Şakakları zonkluyor, yüreği ağzında küt küt atarak onu boğmakla tehdit ediyordu. İpliklerinden birine uzanırken parmakları titredi, bir parmağını da bir bıçağı okşar gibi uzun iplik üzerinde gezdirdi. Kendine güçsüz olmadığını hatırlattı. Öyle ya da böyle bundan kurtulacaktı. Birkaç adım daha attıktan sonra kancasının erişemeyeceği bir yerde olacak, sonra da Rıhtım'a ve Nico'ya koşup yeni tayfı bulmanın bir yolunu bulacaktı. "Eskiden Alante'deki en iyi güreş kulüplerini senin işlettiğini duydum," dedi.

Horatio, "Öyleydi elbette," dedi. Io ona dönüp bakmaya cesaret edemedi ama kâğıt paraların katlandığını, sonra da Horatio'nun cüzdanını çamura attığını duydu. "Tüm şehirlerdeki en iyi dövüşçüler benim elimdeydi. Onları yeteneklerine göre seçmiştim. Ötekilerden olmaları gerekiyordu. Üst sınıf müşterilerim böyle seviyor. Nedenini bilmek ister misin?"

Io, adamın kancasının göğsünü sıktığını hissedebiliyordu. Sadece birkaç adım sonra kurtulması mümkün olacaktı. Omzunun üzerinden dönüp adama baktı, gözleri onun üzerindeydi, avını değerlendiren bir kurt gibi dişleri parlıyordu.

Rolünü oyna. "Neden?" diye sordu Io.

Horatio, "Çünkü Ötekiler pis dövüşür," diye yanıtladı.

"Öyle mi?"

"Sen de pis dövüşür müsün, tatlım?"

Sonra da üzerine atıldı.

Thais, Io'nun eğitimine beşikten başlamıştı. *O bir kesici!* Ebeveynleri ne vakit şüphelerini dile getirse ablası böyle derdi. *Bebek arabasındayken birinin ipini kapıp onu kazara öldürmesini mi istiyorsunuz? Kendini güvende tutabilmesi için ne kadar tehlikeli olduğunu bilmesi gerekiyor.* Böylece Thais, Io'ya kendini nasıl güvende tutacağını öğretmişti.

Adrenalin kanında hızla dolaşarak korkusunu bastırdı. Horatio'yla mücadele etmedi. Ağırlığının ikisini de yere düşürmesine izin verdi. Bu da Horatio'nun ivme ve içine yuvarlandığı çamurla irkilmesine neden oldu. Sonra vücudunu onunkinden ayırdı. Io yuvarlandı ve elini uzatarak adamın başının üstündeki yaşam ipini yakaladı. Horatio hemen tek dizinin üzerine kalkınca Io geri çekildi, o kadar hızlı hareket ediyordu ki çamur her yere sıçradı. Hâkimiyet kancası hâlâ Io'nun göğsündeydi, bunu hissedebiliyordu ve yakında bunu ona karşı kullanmayı hatırlayacak kadar kendine gelecekti.

Io ipi ikisinin arasına atarak uyardı. "Yaşam ipin elimde," diye bağırdı. "Kımıldama, sakın konuşma."

İri yarı adam donakalmıştı. Sessizliğin içinde ikisi de nefes nefeseydi, ikisi de kıpırdamıyordu.

"Kancanı çekersen ipi kesmem."

"Sen kesici falan değilsin."

"Ah, elbette öyleyim. İstersen kanıtlayabilirim." Horatio'nun orkunç yüzüne yayılan korkunun tadını çıkararak yaşam ipliğini çekti ve öne doğru sendelemesine neden oldu. Şimdi Io'nun gözleri gümüş rengi, ölümcül bir parıltıyla ışıldıyor olmalıydı.

"Hayır, bekle, *bekle*. Bırakacağım. Bırakıyorum."

Io, kulakları uğuldarken adamın parmaklarının boynundaki görünmez bir şeyi tutmasını ve bir balıkçının oltasını çözmesi gibi onu çözmeye başlamasını izledi. Göğüs kafesinin içindeki o korkunç çekiştirmeye karşı dişlerini sıktı.

Artık üstünlük ondaydı, bunu kullanabilirdi. "İki gece önce neredeydin? İki hafta önce neredeydin?"

Tayf cinayetlerinin ardındaki kişi pekâlâ Horatio olabilirdi, grace-soylu biri, fiziksel olarak yakınlardaysa birine öldürme emri verebilirdi. Belki de Jarl Magnussen'in öldürüldüğü gece Horatio da bir yerlerde saklanıyordu.

"Buradaydım," diye cevap verdi Horatio. "Her zaman bu lanet Rıhtım'dayım zaten, yaratıkları yakalıyorum, dövüşler

ayarlıyorum, bölgemi savunuyorum. İpliği bırak, ben de senin kancanı bırakayım.”

“Minos Petropoulos, Jarl Magnussen ya da Konstantin Fyodorov’u tanıyor musun?”

“Elbette tanıyorum. Silts’te herkes herkesi tanır.”

“On iki yıl önce Emmeline Segal adında bir kızı ve Drina Savva adında yaşlı bir kadını kaçırmaya çalışmışsın. Neden?”

Bir anlık tereddüt, keskin bir nefes sesi. Io’ya bu kadarı bile yetmişti. Horatio bu kadınların kim olduğunu çok iyi biliyordu. Duraksadı, kontrolü tamamen bırakmamıştı. “Kaç tane iş almak zorunda kaldığımı biliyor musun? Yüzlerce... Para elime geçer geçmez kimle çalıştığımı unutuyorum. Şimdi bırak. Hadi!”

Horatio ona bir adım yaklaştı, Io geri çekildi.

Io, “Eh, sanırım yaşam ipliğini kesebilen her kimse kararları o verir,” diye uyardı.

Horatio alaycı bir tavırla ona doğru yürüdü. Io tökezleyerek geri çekildi. “Görünüşüne bakılırsa, burada kararları o veriyor diyebilirim.”

O mu? Kim? *Hayır...*

Soğuk bir şey Io’nun boynuna dolanarak onu yere doğru çekti. Kulaklarına dolan çamur bütün sesleri boğdu. Karşısında sivilce izleriyle ve kurumuş kirle kaplı yuvarlak, çocuksu bir yüz belirdi. Yeni bir tayf. Horatio tayfın Io’nun arkasından yaklaştığını görmüş ve Io’yu da tam onun ulaşabileceği bir yere doğru itmiş olmalıydı.

Io sadece... *tepki* verdi.

Avucunun kenarıyla kızın burnuna vurdu. Tayf arkaya doğru uçtu ve burnundan gelen iğrenç sesin ardından kan fışkırdı. Io ayağa kalktı ama her yeri çamur içinde kalmıştı, hareketleri yavaş ve ağırdı. Saçları yüzünün sağ tarafına yapıştığından görmekte zorlanıyordu ama Örtü’yü yukarıda tutmayı başarmıştı. Sis içinde solundan gelen bir iplik demeti gördü, bunlar Horatio’ya

aitti. Adam tam ona doğru uzanırken Io dönerek dizini adamın karnına geçirdi. Horatio boğuk bir haykırıyla iki büklüm oldu. İşte bu Io için bir şanstı. Döndü ve dört ayak üstünde kaçmaya çalıştı, sırtını uzun, boş bir kapana çarptığındaysa durdu. Artık yeterince uzaktaydı, Horatio'nun kancaları ona ulaşamazdı. Güvendeydi.

Önündeki Horatio yüzü çamura dönük hâlde soluk soluğa bağırdı. "Seni küçük pislik..."

Gümüş rengi parıltı, sisin içinden geçti. Tayfın kesik yaşam ipi Horatio'nun boğazına dolandı. Tayf, ipliği takip etti ve vücudu sisi yararak diz çökmüş olan Horatio'nun üzerinde durdu. Yumruğunu geriye çekerek ipi adamın boynuna doladı.

"Cezasız kalmayacak suçlar vardır," dedi tayf homurdanır gibi. O genç, tatlı sesi hırpani görüntüsüyle çelişiyordu. "Yüzlerce kurban var ve sen hepsini unutuyorsun, değil mi? Ama ben hiç unutmadım. Yüzünü hatırlıyorum. Hâkimiyet gücünü hatırlıyorum. Tehditlerini hatırlıyorum."

"Lütfen!" Bu sözcük Horatio'nun dudaklarından bir yakarış gibi döküldü. Tayf ona, "Bizi hatırlıyorsun, değil mi?" diye sordu. "Benim adım ne?"

Horatio bacaklarını savurarak mücadele etti ve tayf da ipini biraz gevşeterek konuşmasına müsaade etti. "Raina!" dedi Horatio. "Senin adın Raina, o yaşlı olan Emmeline'di ve diğer yaşlı kadın da Bayan Savva'ydı! Benden seni öldürmemi istediler, bana tonla para, koruma ve Nanzy'de yeni bir kimlik vadettiler ama seni yakaladığımda... Siz daha çocuktunuz, çok küçüktünüz ve korkmuştunuz, o kadın ise çok zayıftı, çok yaşlıydı! Sizi öldürmem gerekiyordu ama kaçmanıza izin verdim, değil mi? Sizi kancalarım ile geri çekebilirdim ama yapmadım!"

"Bize merhamet ettiğini mi sanıyorsun?" dedi Raina öfkeyle. "Bize iyilik yaptığını mı zannediyorsun? Ya bizden önce öldürdüklerine ne demeli? Bu merhamet değil, bir özürdü. Üstelik kesinlikle *yeterli* değildi."

Horatio kış üstü oturmuş, bacaklarını yeni yürümeye başlayan bir çocuk gibi açmıştı, artık acımasız bir paralı askere hiç benzemiyordu. Yüzü kıpkırmızıydı, gözleri kan çanağına dönmüştü, sesi titriyordu. “Bütün bunları nereden biliyorsun? Kim o ispiyoncular, ha? O sürtükler mi? Sana ne söz verdilerse yalan söylüyorlar, tıpkı bana da yalan söyledikleri gibi...”

“Kimsenin bana bir şeyler söylemesine gerek yok. İşlediğin suçları bilmek üzere *yaratıldım*.”

“Lütfen,” diye yalvardı Horatio. Sesi, boynuna dolanmış yaşam ipi yüzünden boğuk çıkıyordu. “Bu sadece bir işti ve bitti. Lütfen.”

“Ben merhamet dağıtmam,” dedi tayf. “Adalet dağıtırım.”

Sonra kopmuş ipliğiyle adamın boynunu sıktı ve... *çat!* Deneyimli bir yırtıcının kusursuz hareketleriyle yapmıştı bunu. Adamın boynunun kırılma sesi puslu sahilde yankılandı. Io nefes alamıyor, düşünemiyordu.

Raina, “Senin üzerinde de suçun lekelerini görebiliyorum, kardeşim,” dedi.

Tanrıla aşkına. Io fırladı, kapanlara çarptı, çamurda kaydı, gözyaşları ve yüzündeki çamur yüzünden kör olmuş gibiydi. Olması gerekenden çok daha yakından gelen öfke dolu bir kükreme duydu. Tekne hemen ilerideydi, tek yapması gereken merdivene ulaşmaktı.

Parmaklar saçlarından çekiştirmeye başladı. Sonra Raina’nın bacağı sertçe karnına indi ve bütün bedeni acıyla sarsıldı. Sanki her yer bembeyaz oldu. Nefes nefese kaldı. Tayfın bir dizini göğsüne bastırdığını fark etti. Gümüş bir tırpan gibi parlayan korkunç ipliği Io’nun boğazına uzanıyor.

“Adalet her zaman yerini bulur, er ya da geç,” diye mırıldandı Raina.

O anda ateşlenen bir silahın gürültüsü duyuldu. Üzerindeki baskı önce azaldı, sonra tamamen kayboldu. Io gözlerini kapayarak ciğerlerine hava girmesini sağlamaya çalıştı. Nefes

aldı, verdi. Aldı. Verdi. Ona uzanan eller kalkmasına yardımcı oldu. Biri yanaklarını avuçladı. Boğuk bir ses sürekli adını tekrar ediyordu. Gözlerini açtı. Edei karşısındaydı, çamura diz çökmüştü, Nico da birkaç adım gerisindeydi.

Edei onu kavrarken Io, avuç içlerinin yumuşaklığını teninde hissediyordu. Edei onunla konuşmaya devam etti. “Tamam, geçti. Geçti.”

**Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından
yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır.
Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla
yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
<https://t.me/ayisigikitap>**

KISIM II

BİÇİMLENDİRECEK BİRİ

BÖLÜM XIII

BİZ, ORA KARDEŞLER

A dam ipin çekildiğini hissetmişti.

O pek bir şey söylememiş olsa da Io bunu biliyordu.

Edei, Ava'dan onların yerini öğrendikten sonra hemen Rıhtım'a doğru yola çıkmış ve göğsünde garip bir çekim hissetmişti. *Bir önsezi olmalı*, diye düşünmüştü çünkü Io'nun aksine, onları birbirine bağlayanın ne olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Dövüş alanına kadar ulaşmış, orada telaşlı Nico'ya rastlamış, sonra Horatio'nun çığlıklarını duymuş ve koşarak o tarafa gittiğinde Io'yu tayfın dizlerinin altındaki soluk soluğa bulmuştu. Nico havaya ateş etmişti –neyse ki tabancasını hâlâ taşıyordu– ve tayf da uzaklaşmıştı. Edei, Bianca'yı yeni tayf hakkında uyarması için hemen Nico'yu göndermiş ve Io'yu da doğruca kendi evine getirmişti. Ona itiraz etme fırsatı tanımamış, neredeyse zorla sürükleyerek güvenli bir yere çekmişti.

Şimdi Io oturma odasında yerde oturuyordu, onun banyosunda duş almış, kendi kıyafetleri kururken de ısınmak için üzerine Edei'nin kız arkadaşının kıyafetlerini geçirmişti. Önündeki sehpa da harika kokan bir demlik çay ve fincan duruyor, tatlı rayihasını odaya yayıyordu. Edei, *Sumi'den Koshary shai*, demişti hazırlarken. *Birkaç nane yaprağı da ekledim*. Bıçağı tezgâhta ritmik hareketlerle oynatıyor, *ona yemek hazırlıyordu*. Edei Rhuna, kader ipliğiyle bağlı olduğu adam, *ona yemek hazırlıyordu*.

“Baharatlı yemekleri sever misin?” diye sordu omzunun üzerinden dönüp bakarak.

“Her şeyi yerim,” diye yanıtladı Io. Aslında her şeyi sevmiyordu ama yine de yiyordu. Dizlerini çenesinin altına sıkıştırmış, parmaklarını ıslak saçlarında gezdirerek Edei’nin bir şeyleri doğrayıp karıştırmasını ve tencereye atmasını izledi. Edei sağ tarafına çok yüklenmemeye çalışıyordu. “Omzun nasıl?” diye sordu Io.

“İyi. Biraz ağrıyor ama dayanabilirim.”

Bu ifade hayatlarının özeti gibiydi. Dilinin ucunda yüzlerce farklı sözcük dolanıyordu. *Nico’ya, bana göz kulak olmasını söylemişsin. Sonra da koşarak Rıhtım’a geldin. Önsezi olduğunu düşündün ama bu önsezi falan değildi. Aramızda bir kader bağı var. İşte hissettiğin şey bu...* Evet, bunları söyleyebilirdi. *Bu önsezi değil. Aramızda bir kader bağı var,* diyebilirdi. Ama kız arkadaşıyla paylaştığı evde, onun yün kaftanını giyerken bu gerçeği dillendirmek ne kadar doğru olurdu? Zaten doğru olanın o ipi kesmek olduğunu bilmesine rağmen *hâlâ* kesmediği için kendini kötü hissediyordu.

O da aklındakileri bir kenara itip, “Çok özür dilerim. Benim hatamdı,” dedi.

“Nişan alıp tetiği sen mi çektin?” Edei tezgâha yaslandı ve kaşlarını kaldırarak ona baktı. “O zaman senin hatan değil.”

Io neredeyse huşu içinde iç çekecekti. Tanrılar aşkına, bu adam gerçekten çok güzeldi. Koyu renk kaşları, avucunuzu delecek kadar keskin elmacık kemikleri, yanaklarındaki kirli sakalın gölgesi... Yakası biraz fazla bol, yumuşak bir gömlek giymişti ve ayağında ayakkabı yoktu. Onu çoraplarıyla görmek fazla samimi gelmişti. Bunları düşünürken birden yanakları ısındı.

Birkaç dakika boyunca ikisi de konuşmadı. Io onun evini inceledi, rengârenk halıları, alçak masayı ve pelüş yastıkları, yatak odası olduğunu tahmin ettiği yere açılan boncuklu perdeyi.

Her yer Sumazi tarzındaydı ve bu şaşırtıcıydı. İthal mobilya ve kumaşların pahalı olduğu belliydi. Burayı dekore etmek için aylarca para biriktirmiş olmalıydı. Yine de buna değerdı, gerçek evinden uzakta küçük, sevimli bir daire...

Karşısındaki rafta bir düzineden fazla küçük süs arısı boyutlarına göre sıralanmıştı. Bazıları camdan, bazıları kilden ya da taştan yapılmıştı. Çoğu parlak renklere boyanmıştı ama birkaç tanesi eskimiş ahşap oymalardı.

Edei ocağın üzerinden göz atıp onun nereye baktığını görünce açıkladı: “Gençken bal arılarının efsanevi yaratıklar olduğunu düşünürdüm. Ra’nın kızları, iyi şans ve gelişmeyi temsil ediyorlardı, tıpkı söylencelerdeki gibi. Sumi’deki bal arılarının nesli neredeyse tükenmişti. Alante’de geçirdiğim ilk bahar mevsiminde ilk kez gerçek bir arı gördüğümde neredeyse heyecandan bayılıyordum. Bunun, Ra’nın kardeşi ve ölüm tanrısı Osiris’in beni Duat’a götürmek için geldiğine dair bir uyarı olduğuna inanmıştım. Samiya bana öyle çok gülmüştü ki. O zamandan beri de bana arı hediye ediyor.”

Io onu, Alante’deki yaşam şeklinden etkilenmemiş yumuşak keten giysiler içinde, temiz yüzlü ve yarasız olarak hayal etti. “Duat mı?” diye sordu.

“Sumazi ilminde ölümler diyarıdır. Alantelilerin yeraltı dünyası dedikleri yer.” Kendine kızar gibi bir ifadeye bürünüp, “Babam ikisini karşılaştırdığımı duysa küplere binerdi. Ama bence tüm efsanelerimiz aynı kökten geliyor. Sizin yeraltı dünyanızda altı nehir var, bizimkinde ise on iki bölge. Sizin kapınız Kerberos tarafından korunuyor, bizimki Apophis tarafından. Ve her ikisinde de ruh dinlenmek için oraya gidiyor,” diye ekledi.

“Dünyanın dört bir yanındaki farklı kültürlerden gelen Ötekiler arasında benzerlikler var. Bir moira-soylu, Jhorr’dan gelen bir norn-soylu gibi kaderin iplerini görebilir. Asclepies-soylular da sağlığı kontrol eder, tıpkı Sumazi’deki horus-soylular gibi,” dedi Io.

“Biz Alante’ye vardığımızda, göçmen bürosundaki kadın Samiya’yı horus-soylu değil de asclepies-soylu olarak kaydetmekte ısrar etti. Bunun iş bulmasına yardımcı olacağını söyledi. *Onlar da aynı şeyi yapıyor ama Alanteliler kendi kelimelerini duymayı tercih eder, dedi.*”

Io aslında bu sohbeti sürdürmek istiyordu ama doğru soruların ne olduğundan emin değildi. Çekingen bir tavırla, “Baban neden sinirlenirdi ki?” diye sordu.

Edei şimdi mutfak tezgâhının üzerine eğilmiş, fısıltıyla konuşuyordu. “Çünkü kültürlerin karışmasına karşıydı. Ayrı olarak korunmaları gerektiğini, Ötekilerin kendi şehir-uluslarında kalmaları gerektiğini düşünüyor. Tanrıların iltica edenleri güçlerini ellerinden alarak cezalandırdığına inanıyor.”

“O da bir Öteki mi?”

Edei, “Hayır. O bir Ayrılıkçı,” diye yanıtladı.

Hısımlık Antlaşması’ndan bir süre sonra, Ötekilerin medeni hakları tesis edildiğinde, insanlar daha iyi çalışma imkânları ve yaşam koşulları arayışıyla şehir-uluslar arasında göç etmeye başlamıştı. Aynı dönemlerde de dünyayı bir muhafazakârlık dalgası sarmıştı: Edei’nin babası gibi, Ötekilerin kendilerine güçler bahşeden tanrıları onurlandırmak ve onlara hizmet etmek için doğdukları şehir-uluslarda kalmaları gerektiğine inanan insanlar vardı. Buna Öteki Ayrımcılığı deniyordu.

“Babamın inançları...” diye devam etti Edei, “Sumi’den ayrılmak zorunda kalmamızın nedenlerinden biri. Bağlı olduğu mezhebin cemaati Samiya’dan kürtaj yapmayı bırakmasını istedi. Samiya da bunu reddetti.”

“Çok cesurca bir tepki.”

“Bir süre için öyleydi. Ama sonra ailesi ölüm tehditleri almaya başladı. İşler o kadar kötüye gitti ki Sumi’yi terk etmek ve başka bir şehir-ulusa giriş yapmak zorunda kaldık.” Yüzünü bir hüznün kapladı, gözleri gölgelendi. Sonra dudakları yumuşak

bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Sürgünde olmak bana en azından etrafımda vızıldayan bu küçük, sarı efsaneleri görme fırsatı verdi.”

Io’nun kalbi onun güzel yüzü, güzel sözleri ve şiddetli bir gecede fırtınayı yaran yıldızlar misali parıldayan gülümsemesi karşısında eriyecek gibi oldu. Ona yaklaşmak, çenesini tutup dudaklarını kendi dudaklarıyla buluşturmak istedi.

Bu düşünce onu ürküttü. Sadece düşüncelerinin mahrem doğası değil, zihninde bu kadar rahatça belirebilmesi de ürkütücüydü. Sanki uzun zamandır zihninin kıvrımlarına sıkışıp kalmıştı da sonunda serbest kalmanın bir yolunu bulmuş, dalga dalga yüzeye çıkmıştı.

Edei boğazını temizleyerek ocağa döndü.

Io gözlerini dikmiş ona baktığını fark ettiğinde çok geç kalmıştı.

Yanaklarına bir sıcaklık dalgası yayıldı; nemli saçlarını bir omzunun üzerinden öne alarak yüzünün ona dönük olan kısmını gizlemeye çalıştı. *Kendine gel.* Edei’nin bir kız arkadaşı vardı. Samiya şu anda burada değildi ama her yer onun izleriyle doluydu. Banyodaki taraklar ve güzellik ürünleri. Kapının yanındaki küçük ayakkabılar. Önündeki sehpanın üzerinde duran gümüş yüzük. Ansiklopediler ve anatomi kitapları, raftaki arılar, ondan bahsederken Edei’nin sesine yerleşen o tatlı tını... Üstelik Edei onun peşinden dünyanın öbür ucuna gelmişti.

Ah, Io şimdi kendini daha da kötü hissediyordu. Böyle kaygı nöbetleri onu bunalttığında Thais hep, *Sakin ol,* derdi. *Hislerinin adını koy. Arkasındaki düşünceyi, nedeni bul. Burnundan nefes al, ağzından ver.* Io utanç duyuyordu. Ve suçluluk... Suçluluk duygusu hep vardı. Bir de kıskançlık. Temelde kıskançlık yatıyordu. Ancak Io bunu içgüdüsel olarak reddetti. Kıskançlık Thais’in besleyeceği türden bir duyguydu, onun değil.

Birkaç yıl önce Thais, Thomas Mutton ve onun Ötekiler planı için çalışmaya başladığında, kız kardeşlerin durumu iyiydi. Anne babalarının ölümünden beri ilk kez Thais mutlu

görünüyordu. Thomas ve havalı arkadaşları ona iyi davranıyordu ve sağlam para kazanıyordu. Eve kırmızı şarap ve sigara kokusuyla geliyor, sonra Io'nun başını öpüyor ya da temizlik yaparken şarkılar mırıldanıyordu. Bir gün Ava ve Io'yu, babalarıyla yaptıkları gibi, şehrin hemen dışındaki kelebek parkına gününbirlik bir geziye götürmüştü. Üçü yeşilliklerin içinde yürümüş, yumuşak ve rengârenk kanatlar yanaklarını okşamıştı. Eve döndüklerinde Ava kanepede yüzüstü uyuyakalmış ama Io uyumamıştı. Thais'in mutluluğu baş döndürücüydü.

Io, "Bazen," diye fısıldamıştı ablasına, bir itirafta bulunurcasına, "onun beni dudaklarımdan usulca öptüğünü hayal etmek hoşuma gidiyor."

Daha on beş yaşındaydı, hâlâ okula gidiyordu ama aklı sürekli öpüşmekteydi.

"Hayal kurmak yanlış değil, yeter ki harekete geçme," diye cevap vermişti Thais, sadece Io'yla konuşurken ortaya çıkan ve yalnızca gerektiğinde kullandığı sert bir sesle. "Biz Ora kardeşler başkalarının erkek arkadaşlarını öpmeyiz."

Io suratına bir tokat yemiş gibi hissetmişti. Thais onun masum arzusunu alıp bir ahlaksızlık suçlamasına dönüştürmüştü. Karşısındakini utandırmak konusunda gerçekten de ablasının üstüne yoktu. Sabır nasıl ki Io'nun silahıysa, utandırmak da Thais'inkiydi. Silahını sadece gerektiğinde kullanırdı ama her zaman tam on ikiden vurmaya özen gösterirdi. Io'nun tam kalbine, utancın iltihaplandığı ve bütün düşüncelerine bulaştığı yere.

Io'nun dilini acı bir his kapladı. Neden Thais'le ilgili her anısının sonu kötü bitmek zorundaydı? *64 Hanover Caddesi*. Oraya gidip bu soruyu sorabilirdi. Bu sahneyi hayal etmeye koyuldu: Thais kapıyı açıyordu, son moda giyinmişti ve elinde o gülünç pembe kokteyllerden biri vardı. Io'yu görünce gözleri yerinden fırlayacak gibi oluyordu. *Beni nasıl buldun*, diye soruyor ve Io da, *Silts'in mafya kraliçesi Bianca Rossi'nin emriyle, Edei*

Rhuna'yla birlikte Şehir Meydanı'na girdim, diyordu. Bu konuda ne düşünüyorsun? Ora kardeşlerin bunu yapmasına izin var mı?

Ama Io, Thais değildi. Onun kıskançlığı etrafını zehirlemiyordu. Kalbi sadece *arzuluyordu*. Yumuşaklığı, sakinliği, samimiyeti. Sevilmenin nasıl bir şey olduğunu bilmeyi...

Edei masaya bir tepsi bıraktı. "Sen iyi misin?"

Io çatık kaşlarını düzeltti. "Sadece düşünüyordum."

Edei ona içine haşlanmış yumurta ve bakla olan, yanında limon dilimleri, üstünde de kırmızı toz biber serpilmiş bir tabak ful medames getirdi. Bu, Io'nun sevdiği geleneksel bir Sumazi yemeği idi çünkü tarzı kendi ailesinin Plains mutfağına çok yakındı.

Karşısında yere oturan Edei bazlama ekmeği ikiye bölerek büyük kısmını ona uzattı. "Tayfları mı düşünüyordun?"

"Hayır, aşk üzerine düşünüyordum galiba," diye cevap verdi Io. Gerçeği söylemesi kendini bile şaşırtmıştı.

Edei'nin gözleri tekrar ona döndü, kaşları birbirine kenetlenecek kadar çatılmıştı. "Ne olmuş aşka?"

Io omuz silkti. Aşk, Edei söz konusu olduğunda keşfedilmesi tehlikeli, zehirli sarmaşıklar ve ölümcül yırtıcılarla dolu vahşi bir diyardı. Yanlış bir adım atarsa hayatını kaybedebilirdi. "Karmaşıklığını."

Edei açıklamaya devam etmesini istediğini belli eden bir ses çıkardı.

"Bilmiyorum," diye başladı Io, ekmeği parçalara ayırarak. "Dünya değişiyormuş gibi hissediyorum ve bu konuda ne yapacağıma karar veremiyorum. Kendimi sürekli olarak ailemin sana karşı hep nazik olmasını, arkadaşlıkların aynı kalmasını dilerken buluyorum. Keşke hem kendimi tayflara karşı savunabilseydim hem de onları kullanan kişileri bulup kurtulmalarını sağlayabilseydim. Keşke..."

Neredeyse söyleyecekti. Sözcükler dilinden dökülmek üzereydi. *Keşke kader ipliğimin ucunun sana çıktığını bilseydin.*

Onun yerine, “Keşke,” diye tekrar etti, “işler bu kadar karmaşık olmasaydı.”

Edei bir süre sessiz kaldı. “İşleri karmaşık olmaktan çıkarabilir misin?”

Io yorgun bir nefes aldı ve gülümsedi. “Muhtemelen yapabilirim.”

Tepeye çıkıp Thais’le yüzleşerek, Rosa’yla konuşarak, tayfları ölümden kurtarmanın bir yolunu bularak, Edei’ye gerçeği söyleyip kader ipini keserek... Bunların hepsini yapabilirdi, *yapmalıydı* da. Ama... şimdi değil. Şimdi vücudu ağrıyor, burnu sızlıyor, midesi açlıktan gurulduyordu. Edei’yle bu sessiz, sakın anda biraz daha kalacak ve sonra bir yetişkin gibi hayatla yüzleşecekti. Bunu yapacağına dair kendine söz verdi.

“Bunlar ne?” diye sordu, masanın yanındaki bir dizi küçük kitabı göstererek.

“Peri masalları, halk şarkıları, fabllar. Benim için bir bakıma hobi gibidir.”

Edei’nin dudaklarındaki yumuşak gülümseme ve ful-medamesin baharatlı tatlılığı sayesinde Io’nun kederi eriyip gitti. Yemeklerini yavaş yavaş yediler çünkü çok sıcaktı ve bu esnada Edei ona her bir kitabı nerede bulduğunu anlatmaya başladı, sayfaların içindekiler kadar tuhaf ve efsanevi hikâyelerdi bunlar. Edei özellikle benzerliklerle ilgileniyordu. Örneğin dünyanın dört bir yanındaki yaz ortası şarkılarında ve şenliklerinde, ölümün ve yeniden doğuşun ne şekillerde kutlandığı. Anlatırken gözleri parlıyordu ve hızlı hızlı konuşarak uzak şehir-uluslarının anlatılarına değiniyordu. Sonra Io da ona ailesinin Neraida Ovaları’ndan bildiği, su perileri ve naiadlarla ilgili yerel efsaneleri anlattı. Hikâyeler bittiğinde Edei ona tatlı ikram etti: Dilimlenmiş bademli ve ballı yoğurt. Lavabonun başında omuz omuza durdular. Io bulaşıkları yıkadı, Edei kuruttu.

Bir süre sonra Edei, “Bu çok garip,” dedi. “Aslında seninle sadece iki gün önce tanıştım.”

Io'nun kalbi ağzında atmaya başladı. "Ne demek istiyorsun?"

"Seni uzun zamandır tanıyormuşum gibi hissediyorum."

Io şimdi ona doğru ya da yalan olmayan ne söyleyebilirdi ki? *Ben de*, dese bile kurtarmazdı.

Edei onun sessizliğini yanlış yorumladı ve hızla, "Yani... söylemeye çalıştığım şey, Meydan'da birlikte iyi bir iş çıkardık. Bir dahaki sefere bir ipucunun peşine düşmek istediğinde beni bekle. Tamam mı?" diye ekledi.

"Pekâlâ." Io öyle sersemlemişti ki bu his içinde bir bomba gibi infilak edecek sandı. Âşık olduğun kişiyle birlikte olmak böyle bir his miydi? Mideniz sivilaşıyormuş gibi, kalbiniz göğsünüzde çırpınıyormuş gibi... Neden ona âşık olduğunu düşünüyordu? Neden aklından onu öpmeyi geçiriyordu? Zaman geriye doğru mu akmaya başlamıştı? Yine on dört yaşına, karşılıksız bir aşkla Amos'a vurulduğu zamana mı dönmüştü?

Musluğu kapattıktan sonra, "Ve ne zaman istersen..." dedi nazikçe, "kaçırdığım şeyleri bana anlatabilirsin."

Io'nun onunla geçirdiği bu birkaç saat âdeta rüyaların sıcacık örtüsüne bürünmek gibiydi. Bu hayal dünyasında bir süre daha kalmak, tatlı tatlı anlattığı hikâyelerinin ve şefkatli davranışlarının tadını çıkarmak istiyordu. Ama yapamayacağını biliyordu.

Edei'ye, "Sanırım yeni tayf Raina, Horatio'yu yalnız yakalayıp ona saldırmak için Rıhtım'da pusuya yatmıştı," dedi. "Yıllar önce o tayfları, yani Emmeline, Drina ve Raina'yı öldürmek için tutulmuş. Onların ölümü karşılığında birinin ona para ve Nanzy'ye de güvenli geçiş sözü verdiğini söyledi. Ama bunu gerçekleştirememiş."

"On iki yıl önce miydi?"

Io başıyla onayladı.

"İyi de neden cezasını şimdi kesmeye çalışıyorlar?"

İkisi de mutfak tezgâhına yaslanmıştı. Io'nun parmakları hâlâ ıslaktı, Edei'ninkiler de nemli havluyla oynuyordu. Io onun

yeni ipuçlarını kafasında ölçüp biçtiğini görebiliyordu, kaşları iyice çatılmıştı ve dalgındı.

“Yeni tayf, kendisinin insanların suçlarını bilmek üzere *yaratıldığını* söyledi,” dedi Io.

“Ama Ötekiler yaratılamaz.”

“Evet, yaratılamaz.”

Birbirlerine baktılar, ikisinin de yüzünde şüphe ve endişe vardı.

“Horatio’ya, Nanzy’ye geçiş sözü verildiyse... Bunun ne tür bir yetki gerektirdiğini biliyor musun? Şehir yetkilileri, Neraida Ovası’nın kodamanları, şehirdeki mafya babaları... bunlardan herhangi biri olabilir.”

“Oradayken, *O sürtükler*, dedi,” diyerek araya girdi Io.

“Ne?”

“Horatio, onu ispiyonlayanların *o sürtükler* olup olmadığını sordu.”

“Yani birden fazla kadından mı bahsediyoruz burada?”

“Güçlü kadınlar.”

Io zihninin, korkusunun ötesine geçmesine izin verdi. Bu sabah, tüm bunları bitirmeye o kadar hevesliydi ki Bianca’ya söz verdiği şekilde katili teslim etmek için hem kendi canını hem de Nico’nunkini tehlikeye atmıştı. Aklının almadığı öyle çok şey vardı ki... Pek çoğunu bilmiyordu. Ama Alante’yi çok iyi biliyordu. Burada gücü elinde bulunduran insanları tanıyordu. Altın Şehir Nanzy’ye geçişi garantileyecek ve Silts’teki en karanlık dolandırıcının bile nefretini uyandıracak kadar güçlü tek bir kadın grubu olduğunu biliyordu. Bu davanın da çalıştığı diğer davalardan farksız olduğunu düşünmekten vazgeçmenin zamanı gelmişti.

İçini büyük bir korku kapladı. Dokuzlar’ı ziyaret etmesi gerekecekti.

BÖLÜM XIV

DOKUZLAR EVİ

Tarih kitapları ayrıntılar konusunda bulanık olsa da tanrıların eski dünya çökmeden çok önce öldüğü konusunda fikir birliği içindelerdi.

Çöküş'ten önceki dönem hakkında çok az şey biliniyordu ama eski dünyanın kalıntıları her yerdeydi. Çöllerden ve göllerden çıkan binlerce yıllık sivri, metalik yapılar, yemyeşil ormanların ortasındaki asfalt yollar, sanat veya teknoloji ürünü ya da çocuk oyuncakı olabilecek garip malzemelerden yapılmış buluntu nesneler. Tabii ki metal plaklar ve yontulmuş mermer üzerinde bulunan, eski ama tanıdık gelen dillerde yazılmış metinler...

Bütün tarihçi ve bilim insanlarının Çöküş'e neyin yol açtığına dair farklı bir teorisi var gibiydi fakat hepsi temel dönüm noktası konusunda hemfikirdi: Bir zamanlar tek olan ay üçe bölünmüş (Pandia, Nemea ve Ersa) ve bu da deniz seviyesinin küresel çapta yükselmesine neden olmuştu. Sonrasında bütün uluslar karanlık sular tarafından yutulmuş ve kalan birkaç kıyı şehri de her gece onları yarı yarıya sulara gömen bir gelgitle karşı karşıya kalmıştı.

İlk başta insanlar yüksek yerlere sığınarak gelgitin durulmasını beklemişti. Ancak tüm bilim insanlarının öngörülerine ve doğa kanunlarına rağmen yer değiştiren toprak ve deniz asla sakinleşmiyordu. Hatta aksine sonu gelmeyen bir felaketler döngüsü başlamıştı: yeni muson yağmurları ve sıcak fırtınalar, sulardan çıkan chimeriniler, kuzeydeki buzullardan kopup gelen

devasa ve öldürülmesi zor deniz canavarları ve her nesilde daha da fazla Öteki ortaya çıkması.

Bu kaostan, Ötekiler şeklinde yeni bir düzen doğmuştu. Zamanın akışını değiştirebilen horae-soylular, geçmiş ve geleceği görebilen dokuz-soylular, yeni bağlar yaratabilen ve mevcut bağları koparabilen moira-soylular. Ötekilerin yardımıyla Kıyı Bariyeri inşa edilmiş, barajlar yapılmış, taze su sağlanabilecek buzdağları bulunmuştu. Bereketli vadiler ve taraçalı tepeler yapılmıştı, su üstü tramvayları faaliyete geçmiş, çamurda yükselen sütunlar üzerinde kasabalar inşa edilmişti. Deniz canavarları soyu tükenene kadar avlanmış, chimeriniler parçalara ayrılıp işe yarayan kısımları kullanılmıştı. İnsanlık yeniden gelişmeye başlıyor, şehir-uluslarında bir araya geliyor, ticaret ve zanaatı yeniden geliştirip yeni temsilciler seçiyordu.

Ama havada her zaman bir fısıltı, mumlar söndüğünde duyulan bir mırıltı vardı: Bu çöküş, tanrıların insanlığa bir cezasıydı. İnsanlık hayatta kalmış olabilirdi ama sonunda daima tanrılar kazanacaktı.

“Felaket tellalı olduğunu bilmiyordum,” dedi Edei, sesi alaycıydı.

Bugün aralarında yeni keşfettikleri bir rahatlık vardı. Birlikte yemek yemiş, bulaşık yıkamış, birbirlerinin yaralarını sarmış, arılar ve masallarla ilgili sohbet etmişlerdi. Bu rahatlık, vücutlarının birbirine temasında da görülüyordu. Tramvaya binerken omuzları birbirine değiyor, kalabalığı iterken dirsekleri birbirine sürtüyor, Artisti Bölgesi'nin kemerli köprülerinden geçerken ayakları birbirine dolanıyordu. Daha sık göz teması kuruyorlardı ve artık gözlerini hemen kaçırmıyorlardı. Üstelik birbirleriyle şakalaşmaya da başlamışlardı.

Ah, bu şakalaşmalarının yarattığı coşku Io'nun başını döndürüyordu. İmkânsızı istemeye cesaret edemiyordu ama belki de tüm bunlar sona erdiğinde en azından arkadaş olabilirlerdi. Ava'nın vardiyası bittiğinde Fortuna'ya uğrardı ve üçü, gecenin geç saatlerinde Parsley Meydanı'na krep yemeye gidebilirdi. Belki yanlarına Nico'yu da alırlardı. Sıradan ve zararsız bir ilişki yürütürlerdi.

“Felaket tellalı falan değilim,” diye cevap verdi Io, dudaklarındaki gülümsemeyi saklayamadan. “Tanrıların çoktan gittiğini biliyorum, gitmeseler Çöküş'ten bu yana yaşanan onca kaostan sonra ortaya çıkmazlar mıydı?”

Edei araya girip eliyle kanalın karşısındaki Dokuzlar Evi'ni işaret ederek, “Artisti Bölgesi'nde gizli gizli tatil mi yapıyorlar acaba?” dedi.

Io kıkırdayarak, “Ama bence onlardan korkulmasının haklı bir nedeni var. Her şeye gücü yeten varlıklardan herkes korkar ki Dokuzlar da öyle olduklarını iddia ediyorlar,” diye devam etti.

Alante'nin en ünlü turistik yerlerinden biri olan Tarra-gon Köprüsü'ne adım attılar. Eski, sararmış taşlardan yapılmış kemerli bir köprüydü bu. Üzerine birkaç küçük dükkân inşa edilmişti; sanat galerileri, mücevher dükkânları, ahşap atölyeleri ve müzik mağazaları. Dükkânların dışında sokak sanatçıları ve müzisyenler eserlerini sergiliyordu. Her bir yandan müzik sesleri yükseliyordu, Io bir kemancının şapkasına birkaç bozuk para atıp yoluna devam etti.

Dokuzlar Evi, diğerleri arasında göze çarpıyordu, bölgenin tam kalbinde, şu anda kuru olan Batı Kanalı üzerine inşa edilmiş kırmızı tuğlalı, güzel bir konaktı bu. Vitraylı pencereleri, sarmaşıklarla dolup taşan uzun çitleri ve bir düzineden fazla güvenlik görevlisinin dolaştığı üç katlı ev, öylece önünden geçip gidebileceğiniz bir yer değildi. Hem turistler hem de bölge sakinleri oradan geçerken muhakkak durup göz korkutucu, koyu renkli demir kapının üzerindeki yazıya bakarlardı: ŞARKI

SÖYLE BANA, İLHAM PERİSİ! VE BENİMLE BİRLİKTE ANLAT HİKÂYEYİ.

Bu meşhur cümle, dokuz-soyluların gerçek güçlerinden esinlenmişti. Hamilik ettikleri varlıkların ürettiği sanat aracılığıyla geçmişe ve geleceğe, toplumsal çatışmalara, doğal afetlere, teknolojik gelişmelere, hatta cinayetlere dair gerçekleri yorumlayabiliyorlardı.

“Dokuzlar ölümsüz tanrılar değil,” dedi Io. “Dokuz-soylular son derece nadirdir çünkü dokuz kızı olan pek aile yoktur, özellikle de saf dokuz-soylu olan tek bir aile bile yoktur. Ama Dokuzlar gizemli ve ayrıcalıklı bir hava yaratmayı seviyorlar. Aynı anda birden fazla dokuz-soylu ailenin varlığına henüz rastlanmadı ve bazı insanlar bunun gerçekleşmesinin imkânsız olduğunu iddia ediyor. Bir ailede eksilmeler olmaya başladığında Alante’de yeni bir aile oluşmaya başlar. Yeni kız kardeş grubu, eskisinin konumlarını ve evlerini miras alır, böylece genel nüfusa Dokuzlar benzersizmiş gibi görünür. Geçmişteki benliklerinin reenkarnasyonları gibi... Hatta doğdukları isimler yerine kadim ilham perilerinin isimlerini kullanırlar.”

Edei demir kapıları incelerken, “Gizemi korumak ticarete iyi geliyor galiba,” diye mırıldandı. “Bianca, Dokuzlar’ın Alante’deki en kârlı şirketi yönettiğini söylüyor. O köprüde yanından geçtiğimiz sanatçılardan hepsi, Dokuzlar’dan birini dokuz-soylu ve hamisi olarak kabul ediyor, eserlerini ona adıyor, onun adına tapınaklar inşa ediyor ve daha da önemlisi kazançlarından ona pay gönderiyor.”

Io’nun zihninde Horatio Long’un son yalvarışlarının yankısı çınladı: *Lütfen. Bu sadece bir işti.* İçine acı bir endişe sızdı. Horatio Long chimelerini acısı üzerinden kâr ediyordu. Dokuzlar sanat ve bilim ticareti yapar, asla almadan vermez, karşılığında bir yardım görmeden yardım etmezlerdi.

Edei, “Arkadaşım Chimdi eskiden onların hamilik ettiği sanatçılardandı,” diye devam etti. “Seramik yapıyor. Yüz ve

boyundan oluşan, dikenlerin ve sarmaşıkların işlendiği güzel büstler. Dokuzlar, Chimdi'yi daha on beş yaşındayken bulmuşlar. Kârından pay karşılığında ona hamilik teklif etmişler. Chimdi, sanatının bir gecede yükseldiğini, ünlü galerilerde kendine yer bulduğunu, her şehir-ulustan siparişler geldiğini, hayatı boyunca harcayamayacağı kadar çok para kazandığını söylüyordu. Ama sonra... sanatı değişmeye başlamış. Ne zaman kile dokunsa elleri sanki kendilerine ait bir akılları varmış gibi hareket ediyor, yaratmak istediği şeyler yerine çiçekler ve yapraklarla örtülü ünlüleri ve halk figürlerini yontuyormuş."

Bakışlarını evden ayırmadan devam etti. "Heykelini yapma *ilhamı aldığı* kişilerden biri de göçmen karşıtı Jhorrlu bir politikacıymış. Göçmenlere nefret kusan bir tip. Chimdi ona satış yapmayı reddetmiş. Ama elleri onun şeklini oymaya devam edip durmuş. Bize geldiğinde parmakları çizik içindeydi, tırnakları kopmuştu ve kanıyordu. Parmaklarını birbirine bantlasa bile yontmayı bırakmadığını söyledi."

"Tanrılar aşkına..." diye fısıldadı Io.

"Bianca'nın yardımcısı olarak çalıştığım ilk vaka onunkiydi. Denedim, çok denedim ama Dokuzlar'a karşı yapabileceğim pek bir şey yoktu. Chimdi'nin imzaladığı sözleşme çok sağlamdı ve onun üzerindeki etkileri geri döndürülemezdi. Sonunda, özgürlüğünün bedelini Chimdi'nin zorlukla kazandığı parayla ödemek zorunda kaldık. Chimdi sorun olmadığını, sonunda her şeyin yoluna girdiğini söylüyor ama ben hâlâ..." Edei duraksadı, boğazını temizledi. "Sanki onu hayal kırıklığına uğratmış gibi hissediyorum."

Io ne söyleyeceğinden emin değildi. *Üzgünüm*, demek yetersiz geliyordu. Elini onun koluna koydu, bakışları buluşunca da, "Denediysen onu hayal kırıklığına uğratmamışsın demektir," dedi.

Edei zar zor çıkan bir fısıltıyla, "O zamandan beri bir şey üretmedi," dedi.

“Hepimizin iyileşmek için ihtiyaç duyduğu bir zaman vardır.” Bu ifade ona hep klişe gelirdi ama bu durumda verebileceği en iyi teselli buydu.

Edei omuzlarını dikleştirdi, kapıya bakarken çenesini sıktı. Turistler ve gazetecilerden oluşan bir kalabalık evin dışında toplanmış, münzevi İlham Perilerini görmek için bekliyordu. Onların her gezintisi, hatta bahçelerinde bir yürüyüş bile, sadece Alante’de değil, bütün şehir-uluslarında manşetlere çıkıyordu. “Evden hiç ayrılmıyorlar, biliyorsun. Eskiden çıkıyorlardı ama son yıllarda hiç çıkmadılar. Orayı benzinle doldurup kibrit çakmayı kaç kez hayal ettiğimi bir bilsen,” dedi. “Bu kendimi düpedüz kötü biriymişim gibi hissetmeme neden oluyor ama her gün bunu düşünüyorum.”

“Böyle düşünmenin seni kötü biri yaptığını sanmıyorum,” dedi Io dikkatle.

“Öyle mi?” Sesi rahattı ama Io sözlerinin ardında gerçek bir soru olduğunu sezdi.

Omuz silkti, Edei’nin ona odaklandığının farkındaydı. “Sevdiğin birine zarar verdiler. Onlardan intikam almayı hayal etmen normal.”

Edei kahkaha atmak yerine burnundan gürültüyle nefes verdi. “Sadece...” Sonra biraz duraksadı ve çenesini sıktı. “Sıkıntılı bir durum olduğunu sezdiğimiz ilk anda harekete geçeceğiz.”

“Peki, patron,” dedi Io, sonra dondu kaldı. *Patron*. Ağzından kaçan bu kelimeyi belki de hiç kullanmaması gerekiyordu. Fortuna’da duymaya alıştığı için diline yerleşmişti muhtemelen.

Ama Edei gülümsedi. Gözleri evin ön kapısına dikmiş caddenin karşısına geçiyordu. “Bak bak, çabuk öğreniyorsun.”

Io’nun yanakları ısındı. “Ne demek istedin?”

“*Patron* dedin ya... Bunu saygı gösterme ifadesi olarak kullanırız. Eskiden Suma’daki atıma patron derdim.”

Io aniden bir kahkaha attı. Bu küçük, alakasız ayrıntı son derece sevimliydi. “Bir atla kıyaslanmak her zaman iyi gelir.”

Edei ona baktı, gözleri endişeyle irileşmişti. “Hayır, öyle demek istemedim...” Sonra Io’nun sırtışını görünce durdu. “Şaka yapıyorsun...”

“Görünüşe bakılırsa pek becerememişim.”

“Hayır, öyle demiyorum... Ah. Yine yapıyorsun.”

“Hımm. Anlaşılan bu işte pek iyi değiliz.”

Edei ciddiyetle başını sallayarak onayladı. “Ortaklığımızdaki tek uyumsuzluk bu gibi görünüyor.”

“Bunun da bir yolunu buluruz, eminim.”

“Sıkı bir çalışmayla her şeyin üstesinden gelebiliriz, mizahın bile.”

Io’nun yüzü şimdi gerçekten ıslıl ışıldı. Bu çok hoştu, *Edei* çok hoştu.

“Durun!” Kapıdaki nöbetçi avucunu kaldırıp onları durdurdu. Kat kat zırhın altına yakalı bir gömlek giydiği görülüyordu, göğüs zırhı, kol zırhı, bacak zırhı vardı. İkinci güneşinin garip, soluk bir şekilde yansıtan malzemedan yapılmıştı. Ama metal değildi, esilmiş bir canavardan çıkarılan deniz canavarı pullarından yapılmaydı. Orduya tahsis edilmiş pahalı bir malzemeydi.

“Adın ne?” diye sordu kadın.

“Io Ora.”

Muhafız küçük bir bölmeye girip fısıltıyla bir şeyler söyledi. Io göz ucuyla baktığında ikinci kattaki perdelerden birinin dalgalandığını gördü. Arkasında kameralar hareketlendi ve turistlerin sesleri duyuldu. Muhafızların Io ve Edei’yi süzdüğü birkaç dakikanın ardından kapılar gıcırdadı.

Edei bir elini Io’nun sırtına koyarak yaklaştı. “Dışarıda on beş muhafız var, içeride daha fazlası olduğuna şüphe yok. Normalde korunmak için gerekenden çok daha fazla muhafız yığmışlar. Belli ki korktukları bir şey var.”

Io başıyla onayladı. Edei haklıydı. “İşte sıkıntının ilk işareti,” dedi.

Edei başparmağını omuz hizasında kaldırıp komik bir ıslık çalarak cevap verdi. *Harekete geçiyoruz.*

Sonra ikisi de kapıya döndüler ve yüzlerine ciddi bir ifade vardı. İki muhafız girişte hazır bekliyordu, ikisi de sessizdi. Io ve Edei'nin ayakları koyu renkli zemine değer değmez sol taraflarındaki kemerli girişten bir ses geldi: "Buraya gelin çocuklar."

Io ve Edei tedirginlikle birbirlerine bakarak yüksek tavanlı oturma odasına girdiler. Duvarlardan halıya ve minderlere kadar her yer çivit mavisi renkte döşenmişti, sanki bir yabanmersini reçeli fabrikası patlamış gibiydi. Kız kardeşlerden beşi farklı köşelerde oturuyordu: kadife koltukta gazete okuyan beyaz saçlı bir kadın, küçük bir masada bir kâğıt parçasını karalayan tombul, koyu tenli diğer kadın, koltuklardan birinde uyuklayan kır saçlı öteki kadınla şöminenin önündeki pelüş minderlerde kâğıt oynayan iki genç kız.

Io ve Edei içeri girerken hepsi başını kaldırıp baktı ve aniden tamamen hareketsiz kaldılar. Io'nun tüyleri diken diken oldu.

"Ah, şu kesici," dedi en genç olanı.

"Görünmez bıçak," dedi beyaz saçlı olanı.

"Kaderlerin Azrail'i," dedi masanın başındaki.

BÖLÜM XV

VE DÜNYA SONA ERER

E dei, Kurkz tarzı kalın halının üzerinde ilerledi, omuzları gerginlikten kamburlaşmıştı.

Io odayı, kadınları ve her şeyin ne kadar titizlikle düzenlenmiş olduğunu gözlemledi. Bunun bir gösteri olduğu çok açıktı; kanıtları odanın her yerinde açıkça görebiliyordu. En büyük ilham perisi, dört gün öncesine ait bir gazete okuyordu. Io, ön sayfadaki Emniyet .Müdürü Saint-Yves'in yüzünü tanıdı. Masadaki kadın aynı satırları tekrar tekrar okuyor gibiydi. yuyormuş gibi yapan kadının giysisinin kollarında su lekeleri vardı. İskambil oynayan kızlardan biri de elindeki kâğıtlardan bazılarını dışarıya doğru tutuyordu. Bu sahnelenen gösteride yerlerini almak için acele etmişlerdi. Peki ama neden?

Io ikinci kattaki perdenin kapanışını hatırladı. Sanki onu ve Edei'yi bekliyorlardı. Bu gösteri onları bir şekilde yanıltmayı, hatta belki de gözlerini korkutmayı amaçlıyordu.

En büyükleri pek de sanatın ilham perisiymiş gibi görünmüyordu: Gri gömleğinin düğmeleri boğazına kadar iliklenmiş, saçları ensesinde düzgün bir topuz yapılmıştı. Üzerindeki her şey renksiz ve demodeydi. Koyu mor fonda, gül bahçesindeki bir mantar gibi göze çarpıyordu.

İlk konuşan o oldu. Gazetesinin arkasından, sert ve net bir sesle, "Size yardımcı olabilir miyiz?" diye sordu.

Io, "Bazı cevaplar arıyorum," dedi.

“Hangimizden?” Kadın sırayla önce masada yazı yazana, sonra koltukta yarı uyur gibi yatan kadına ve şöminenin yanındaki iki kıza elini uzattı. “Calliope, epik şiirin ilham perisi. Erato, aşk şiirlerinin ilham perisi. Polyhymnia, ilahilerin ilham perisi ya da Urania, astronomi ilham perisi... Bunlardan hangisi?”

Her biri Io ve Edei’yi hafifçe başlarını sallayarak selamladılar. Birbirlerine benziyorlardı ama benzemiyorlardı da. Hepsinin kanca gibi bir burnu vardı ve kaşlarının kıvrımı aynıydı. Ama saçları, ten renkleri ve vücut şekilleri farklıydı. Polyhymnia ve Urania belli ki hem anne hem babanın genlerini paylaşıyorlardı; gözleri çekik ve tenleri açık kahverengiydi. Calliope onlardan birkaç yaş büyüktü, burnunun üzerinde bir sürü çil vardı ve Erato ise on yaşında bir çocuk’kadar kısa boyluydu.

“Peki ya sen kimsin?” diye sordu Io, konuşan kız kardeşe.

“Clio, Tarih İlham Perisi. Maalesef diğer üvey kardeşlerimiz meşgul. Peki, sen kimden ilham arıyorsun?”

“Ortağım ve ben Silts’teki bir dizi cinayeti araştırıyoruz,” dedi Io. “Son ipucu bizi sizin kapınıza getirdi. Horatio Long ve onun öldürmesi karşılığında para verdiğinizizi iddia ettiği kadınlarla ilgili bazı sorulara yanıt vermeniz gerekiyor.”

Clio sadece gülümsedi, dişleri de onunla ilgili diğer her şey gibi düzgün ve hoştu. “*Gerekıyor, öyle mi?*”

“Ben bir arama emri göremiyorum,” dedi Erato. “Rozet de yok.”

“Size hiçbir şey borçlu değiliz,” dedi Polyhymnia. “Yardı-mımıza ihtiyacınız varsa önce hak etmeniz lazım,” dedi Erato.

“Hiç sizin işlerinize benzemiyor, değil mi?” Urania’nın gözleri Edei’ye kaydı, tepkisini ölçüyordu. “Peki sen... ortağının ne iş yaptığını biliyor musun acaba, canım?”

Io’nun içinden yanına gidip kadının suratına bir tokat atmak geldi. Bu aslında onlar için bir oyundu; bir şeyleri açık etmek ve misafirlerinin nasıl tepki vereceğini izlemek. Ama tabii Edei, Io’nun bazen müşterilerinin iplerini kestiğini biliyordu...

Onların istediği de tam olarak buydu. Io'yu kızdırmak. Dikkatini dağıtmak. Peki dikkatini uzaklaştırmak istedikleri şey neydi?

Io av peşindeki bir tazi gibi odayı taradı. Orada, arkadaki masanın üzerinde, bu maskaralık içerisindeki tek uyumsuzluğu gördü. Diğer tüm kız kardeşler Edei'yi izliyordu ama epik şiirlerin ilham perisi Calliope kıpırdamadan oturuyor, kalemi dalgın dalgın bir kâğıt parçasının üzerinde tutuyordu. Gözleri ilgiyle ve korkuya benzer bir duyguyla Io'ya dikilmişti.

Urania parmaklarını makas gibi oynatıp, "Kırt, kırt, kırt," diyerek kendi sorusuna cevap verdi.

Io gözlerini devirme isteğine karşı koydu. Bu provası yapılmış gösteri, Calliope'nin ona olan ilgisi ve duyar duymaz nefret ettiği o "kesici, görünmeyen bıçak, kaderlerin Azrail'i" saçmalığı her neyse, bunların hepsi Dokuzlar'ın ondan bir şey istediği anlamına geliyordu. Lafı dolandırmanın bir anlamı yoktu.

"Ücretiniz nedir o zaman?" diye sordu Io.

Erato, "Her zamanki gibi," dedi.

Urania, "Sanat," dedi.

Polyhymnia, "İlham bulmak," dedi.

Clio, "Ve yaratmak," diye sonlandırdı.

Io apaçık ortada olan bir şeyi söylemek zorunda kaldığı için kendini aptal gibi hissetti. "Ben sanatçı değilim."

Polyhymnia dirseklerini dizlerine dayamış hâlde aşırı hevesli bir çocuk gibi eğilerek ona yaklaştı. "Elbette öylesin, şapşal! Hepiniz öylesiniz. Hepinizin iyi olduğu bir şey var, alnınızın teri ve damarlarınızdaki kanla yaptığınız bir şey. Özel bir şey, sadece ve sadece size ait. Ve biz... *biz* şekillenen fikirleriz, ilham verenleriz, parmaklarınızdan dökülen yetenekleriz... Biz ilham perisiyiz, siz de yaratıcısınız."

Uzun ve etkili bir sessizlik oldu.

Io gözlerini Edei'ye çevirdi ve birbirlerine, *Bu saçmalık da ne böyle*, der gibi baktılar.

Edei de Io gibi etkilenmemiş görünüyordu. "Ne dediğini anlamıyorum," dedi.

Calliope'ninki hariç dört kafa ona döndü. Clio açıklamaya çalışarak, "Ortağının ipleri ve değerli gümüş Örtüsü var," dedi. "Bizde de benzer bir şey var ama bizim gücümüz daha çok aracı olmakla ilgili, daha az agresif bir güç. Hamilik ettiklerimiz, ressamlarımız, heykeltıraşlarımız, yazarlarımız, aktörlerimiz, müzisyenlerimiz ve dansçılarımız var. Onlar ilham ister, biz de onların gözleri, kulakları ve parmakları aracılığıyla ilham oluruz. Onlara fikirler, düşünceler, *sırlar* armağan ederiz. Çünkü sanat ve ilham, bir sanatçının en karanlık, en derin sırlarından başka nedir ki?"

Bu çok iddialı bir bakış açıydı. Aslında sanat asla tek bir şey değildi ve acı çekmenin sanat olduğu görüşü oldukça modası geçmiş bir kavramdı. Yine de Io bu tür bir söylemin Dokuzlar'ın pazarladığı dünya dışı gizem boyutuna çok uygun olduğunu tahmin ediyordu.

"*Benim* sanatım nedir o zaman?" diye sordu Io. "Sizin için ne yaratmamı istiyorsunuz?"

İlham perileri bakiştılar, aralarında sessiz bir iletişim oldu. "Sen bir dedektifsin, değil mi?" Clio bu soruyu daha anaç bir ses tonuyla sordu; engerek yılanı olan bir annenin anaçlığı ne kadar olursa işte. "Takip ediyorsun, inceliyorsun, sorguluyorsun. Bundan daha fazlasını istemiyoruz senden."

"Sorgulamak mı?"

"Sen öyle istiyorsan soru sormak da diyebiliriz."

"Bana soru sormak mı istiyorsunuz? Bu kadar mı? Bunu himayenizdekiler de yapabilir."

"Hayır, yapamazlar, seni şapşal!" Polyhymnia yerde durup kıkırdadı. "Sözlerime dikkat etmiyor musun?"

"Sanatınız sadece ve sadece size aittir," dedi Clio.

“Bu soruyu sadece *sen* sorabilirsin.” Bu son cümle odanın bir köşesinden, Calliope’den gelmişti. Tatlı ve mırıltılı bir sesle konuşmuştu kadın. Hâlâ bir şahin gibi Io’yu izliyordu, kalemi durmaksızın kâğıdın üzerinde geziniyor, aynı satırların üzerinden tekrar tekrar geçiyordu, mürekkep o kadar kalındı ki harfler birbirine karışıyordu.

Bu çok sinir bozucuydu... Io, Edei’ye ve kapıya bir adım daha yaklaştı. Artık her şey anlam kazanmıştı; sahneledikleri performans, ürkütücü konuşma tarzları, etrafına örmeye çalıştıkları ağ... Güçlerinin sınırları vardı, bütün Ötekiler gibi. Ancak soruları doğru kişi soruyorsa dünyanın cevaplarını ve gerçeklerini biliyorlardı. Şu andaysa doğru kişi nedense Io’ydu.

“Üç soru sorabilirsin,” dedi Clio. “Dördüncüyü de biz seçeceğiz.”

“Ben beş soru soracağım, siz de bir,” diye pazarlık etti Io. “Belirsiz, kehanet gibi, iki anlama gelebilecek cevaplar da yok.”

Clio başını evet anlamında salladı. “Başlayabilirsiniz.”

İlk soru kolaydı, en bariz ve önemli olanıydı. “Horatio Long’a on iki yıl önce Raina, Drina Savva ve Emmeline Segal adlı kadınları öldürmesi emrini siz mi verdiniz?”

İlham perileri birbirlerine düşünceli değil meraklı bakışlar attılar. Sanki kimin cevap vermesi gerektiğine karar vermeye çalışıyorlardı. Polyhymnia öncülük edip, “Horatio Long’a bu kadınları Alante’den uzaklaştırması talimatı verildi, onun uygun gördüğü şekilde,” dedi.

“Talimatı siz verdiniz...”

Kadınlar yerlerinde kıpırdandı. “Evet.”

“Neden?”

Kardeşler yine bakiştılar, artık kendilerini baskı altında hissediyorlardı. Clio bir avucunu kız kardeşlerine doğru kaldırıp Io’ya cevap verdi: “Geçerli sebeplerimiz vardı. O kadınlar şehir için tehlikeliydi.”

“Belirsiz cevap vermek yok demiştik,” dedi Io sertçe. “Tekrar deneyin.”

Devam eden Urania oldu, elleri önündeki iskambil kâğıtlarının üzerinde hareket ederken hızla konuşuyordu. “*Şarkı söyle bana, ilham perisi! Ve benimle birlikte anlat hikâyeyi.* Bu hikâyenin yıldız haritalarında, ötücü kuşların cıvıltılarında, yarım kalmış bir portrenin kuruyup çatlayan boyasında ortaya çıktığını gördük ama bunlar sadece parçalardı, bölük pörçüktü, somut bir şey yoktu, başı, ortası ve sonu yoktu. Kırıntılardan bir hikâye oluşturduk, kadınların tehlikeli olduğunu biliyorduk. Şehrin yanıp kül olmasını, çocukların feryat etmesini ve sokakların kana bulanmasını engellemek için *ölmeleri* gerekiyordu.”

Io ve Edei bakıştılar, ikisi de noktaları birleştiriyordu. Horatio Long, on iki yıl önce aynı gün Emmeline Segal, Drina Savva ve Raina’yı kaçırıp öldürmeye teşebbüs etmişti. Üstelik başka kadınlar da vardı. Dokuzlar, sanatçılarının eserlerinde bir masal görmüşlerdi, bu masal, şehrin *kül olmasını* önlemek için kadınların ölmesini talep ediyordu.

On iki yıl önce Ay Batımı Ayaklanmaları yüzünden şehir yanmıştı.

Yüzlerce kişi, isimsiz bir haydut çetesinin başlattığı ve bütün Erinye Tarikatı’nın ortadan kalkmasıyla sonuçlanan bölge savaşının kurbanı olmuştu. Bianca Rossi olmasaydı, İsyanlılar Silts’i yok edecekti. O zamanlar çok genç olan kaçakçı, son bir hamleyle tutkulu bir öncü birlik oluşturmuş, katliamın sekizinci ve son gününde saldırganları haklayarak isyanları irade gücüyle sona erdirmişti. Sonrasında Silts’in yeniden inşa edilmesi yıllar almıştı.

Ama yine de hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Dokuzlar, bu kadınları kurban etmenin Ayaklanmaları sona erdireceğini sezmiş ve Horatio onların kaçmasına izin vermişse Ayaklanmalar nasıl sona ermişti? Üstelik Dokuzlar, Horatio’nun kendilerine ihanet ettiğini ve Drina’yla öteki genç kızların yaşamasına izin

verdiğini bilselerdi, onu cezalandırmazlar mıydı? Bunu yapacak imkânları vardı ve anlaşıldığı üzere yeterince kinle dolmuşlardı. Bu noktada ilham perilerinin söylemediği şey bencilliğin onların doğasında olduğu gerçeğiydi. Kadınların ölümünü emretmişlerdi çünkü bu seçenek amaçlarına hizmet ediyordu.

“Kadınların tehlikeli olduğunu bildiğinizi söyledin,” dedi Edei ve Io’yu düşüncelerinden çekip çıkardı. “Öteki olarak kaydedilmemişler ama yine de kaderin iplerini kullanabiliyorlar. İnsan üstü bir boyutta güçlü ve dayanıklılar, yaşam iplikleri kopsa da dayanıyorlar ama içten dışa çürümeye başlıyorlar.”

Bir an sessizlik oldu, sonra Clio, “Burada bir soru göremedim,” dedi.

“Onlar... Ah, hayır.” Edei duraksadı, Io’ya baktı, sorusunu en iyi nasıl ifade edeceğini düşünüyordu. “*Yaratıldıklarını* söylüyorlar ama onlar gerçekte *ne?*”

Bu kez Polyhymnia cevap verdi, gözleri sanki etrafındaki dünyanın yapısını algılamaya çalışıyormuş gibi donuklaşmıştı. “Onlar gecenin kızları. Onurlu olmaları sebebiyle seçildiler ve ötülerin sırtına intikam kırbacını vurmak için yaratıldılar.”

Io biraz daha detay vermesini bekledi. Ama başka bir şey söyleyen olmadı. “Bu bize söz verdiğiniz gibi net bir cevap değil.”

“Sorduğunuz şeyin cevabı bu,” dedi Polyhymnia. “Güçlerimin sağladığı şey bu. Daha iyi bir cevap istiyorsanız daha iyi bir soru sorun.”

Io bıkkınlıkla gözlerini devirdi. “O kadınlar birileri tarafından yaratılmışlarsa onları *kim* yarattı?”

İçinden saydı; dört soru sorulmuştu, geriye bir soru kalıyordu, ardından Dokuzlar bir soru soracaktı.

“Bu daha iyi bir soru,” dedi Erato. Zekice bakan gözleri Io’dan Edei’ye, oradan da kucağındaki ellerine kaydı. “Cevabını bilmediğimiz bir soru. Sanatçılarımızı yazmaya, oynamaya ve resim yapmaya zorladık ama onlar da tıkandılar. Bu kadınları yaratığa dönüştüren her kimse, güçlerimizden nasıl saklanacağını

da biliyor. Ayrıca sen yine araya girmeden önce söyleyeyim...” Erato bir elini Io’nun aralanan dudaklarına doğru kaldırdı. “Seninle en iyi tahminimizi paylaşayım: Yasalar eğilip bükülse de tamamen çiğnenmezler. Hepimiz aynıyız, ilham perileri ve moira-soylular ve grace-soylular.”

“Tanrıların torunları,” diye fısıldadı Io. Erato başıyla onayladı. “Her ne olurlarsa olsun, bu kadınlar da tanrılardan geliyor.”

“Ama böyle güçleri olan bir tanrı yok.”

İlham perisi omuz silkti. “Tanrılar da değişir.”

Bu ima son derece sarsıcıydı. Io, “Tanrılar öldü,” dedi.

Odaya bir sessizlik hâkim oldu.

Beş farklı yüz, kurnaz bir neşeyle Io’yu izliyordu.

Clio, “Devam et. Sor,” dedi.

Tanrılar yaşıyor mu?

Io umutsuzca bunu sormak istedi. İlham perilerinin bu soruya cevap vermek zorunda olduğunu biliyordu ama kız kardeşlerin gözlerindeki heves ona bir şeylerin ters gittiğini söylüyordu. Sanki ona ekmek kırıntısı üstüne ekmek kırıntısı atıyor ve onu bu sorulamaz soruya yönlendiriyorlardı.

İçgüdülerini Io’yu daha önce hiç yanıltmamıştı. Bir tuzağa çekildiğini hissediyorsa muhtemelen öyleydi. *Odaklan, Io. Düşün.* Dört kurban vardı: bir chernobog-soylu, bir dioscuro-soylu, iki grace-soylu. Hepsi de karanlık karakterlerdi. İki tuhaf kadın katil vardı ve şimdi bir üçüncüsü de yaratıldığını, *birileri* tarafından kendisine hedef ve talimatlar verildiğini iddia ediyordu. Bu kadınlar, Ay Batımı Ayaklanmaları sırasında Dokuzlar’ın başlarına ödül koymasını gerektirecek kadar tehlikeli görülmüşlerdi, tabii İlham Perileri doğruyu söylüyorsa. Ve şimdi de tanrılar... *Kahrolası tanrılar.* Io burada neyi kaçıırıyordu? Hikâyede bir boşluk vardı. Kurbanları ve katilleri tanıyordu. Cinayet silahlarını bizzat görmüş, kendi boğazındaki o ince ipliği hissetmişti. Cinayet nedeninin ne olduğunu da tahmin edebilirdi...

Hayır. İşte kayıp halka buradaydı. *Tayfların* öldürme sebebini tahmin edebilirdi, ne de olsa bunu sık sık dile getiriyorlardı. İntikam. Adalet. Peki ya şu meşhur “onlar” vurgusu? Tayflara talimat verenler, onları yaratanlar. Kendilerini, her şeyi bilen Dokuzlar’dan saklayacak kadar güçlü olanlar. Io’nun anlayamadığı kısım işte buydu: Tayflar ne diye yaratılmıştı? Onları yaratanlar neden bir silah, bıçak ya da muşta alıp yanlışa sapanları kendileri öldürmüyorlardı?

Gerçeği sadece bir kişi bilebilirdi, o da Raina’aydı, yani en yeni tayf. Ama önce Io’nun onu bulması ve hem kana susamışlığından hem de bedeninin kaçınılmaz çürümesinden kurtarması gerekecekti.

“Son sorum,” dedi Io. “Onu nasıl kurtarabilirim? Yani yeni tayf Raina’yı?”

Clio belli belirsiz kaşlarını çattı ve “*Sen* onu kurtaramazsın,” dedi.

Io, sesindeki hüznü fark etmişti. “Başka biri kurtarabilir mi?”

İlham Perisi’nin dudaklarının ucunda keyifli bir gülümseme belirdi. “Bu altıncı soru mu, kesici?”

“Altıncı soruyu biz seçeriz,” dedi Polyhymnia.

“Ve sen de sorarsın,” dedi Urania.

Io gözlerini kafatasından fırlayacaklarmış gibi devirdi. “Bana sadece onun nasıl kurtarılacağını söyle!”

Odaya sinsi bir sessizlik çöktü ve dört kız kardeş arkalarına yaslanıp izlemeye koyuldular. Çivit rengi odanın arka tarafındaki masadan beşinci kız kardeş konuştu. Titreyen bacakları üzerinde ayağa kalktı ve bir şeyler karaladığı kâğıdı bir bıçak gibi uzatarak odanın etrafında bir tur attı. “Ücretinizi öderseniz size yardım ederiz. Onu nasıl kurtaracağınızı size tam olarak anlatırız,” diye tısladı Calliope. “İşte ücretimiz. İşte sorumuz: Hangi ipliği keseceksin?”

“Bize sor,” dedi Clio.

“Hadi sor: Hangi ipliği keseceğim?” dedi Erato.

“Biz de böylece cevabı verelim,” dedi Polyhymnia.

“Dünyanın sonunu nasıl getireceğini bilelim,” dedi Urania.

Io geri geri giderek açlıkla dolu hırıltılar ve kana susamış bakışlarla ona yaklaşan Calliope’den uzaklaştı. Edei’nin omzundaki elinin onu arkasına döndürdüğünü hissetti, Calliope’yle arasında, kas ve yumruktan oluşan bir duvar gibi duruyordu. Bu hareket İlham Perisi’ni ürküttü ve kâğıt elinden kayarak Io’nun ayağının yanına düştü.

Bu kâğıt her şeyi değiştirecek, hatta dünyayı sarsacak kadar tehlikeliymiş gibi bir his veriyordu. Üzerindeki karmaşık karalamalar tekrar tekrar çizilmiş, mürekkeple kapkalın hâle gelmiş harflerden oluşan, düzensiz bir zihnın şiiri gibiydi. Io kâğıdı almak için eğildi.

Kesici

görünmez bıçak

kaderlerin Azrail’i

izledi, gümüş bir işaret gibi

ağladı, gümüş bir yas şarkısı gibi

tuttu ellerinde gümüşü, bir bıçak gibi

ipliği kesti

ve dünyanın sonu geldi

Io’nun parmakları titriyordu. Nedenini bilmiyordu. *Bunlar sadece kelimeler*, diyordu mantıklı yanı ona. Ama göğsü sıkışmıştı, sanki müthiş bir dehşetle boydan boya bağlanmıştı. “Nedir bu?” diye fısıldadı.

“Bu bizim vebamız!” dedi Clio tükürürcesine. “Bu bizim yıkımımız. Haftalardır şairlerimiz bu şiiri, *sadece* bu şiiri yazıp duruyorlar. Dünyanın sonunu nasıl getireceğini yazıyorlar.”

“Hey,” dedi Edei sertçe ve ölümcül bir sakinlikle. “Geri çekil.”

Clio koltuktan kalkıp ön cepheye bakan iki pencerenin arasındaki maun dolaba doğru yürüdü. Çekmeceleri gelişigüzel açtı ve kâğıt üstüne kâğıt çıkarıp havaya fırlattı. Sonbahar fırtınasına tutulmuş yapraklar gibi dağılan kâğıtlar odanın içinde bembeyaz bir sağanak oluşturdu. Farklı yazılar, farklı mürekkepler vardı ama yazılanlar yine aynıydı: *Kesici, görünmez bıçak...*

“Soruyu sor,” diye emretti Clio, gözleri ıslıl ıslıl parlıyordu.

Io şimdi zor nefes alıyordu, dolan gözleri odayı görmesini engelliyordu. “B-bunun b-benimle ilgili olduğunu nereden biliyorsun?”

Clio keskin bir kahkaha attı. Odanın diğer ucundaki iki genç ilham perisi ayağa kalktı ve ikinci kapıdan geçerek gözden kayboldu. Io’nun göğsü bir buhar makinesi gibi hızlı, gürültülü hareketlerle inip kalkıyor, içinde sanki kömür yanıyormuş gibi hissediyordu. Kızlar kolları portrelerle dolu hâlde geri döndüler. Yağlıboya ya da kara kalemle yapılmış, kanvas, parşömen, kâğıt, kumaş ve tahta üzerine resmedilmiş boy boy portre.

“Soruyu sor!” diye haykırdı Clio.

Ama Io başka hiçbir şeye odaklanamıyordu. Sadece Edei’nin avuçlarını bastırdığı sırtını, odanın içinde hışırdayan kâğıtları ve kendi yüzünü hissediyordu. Kalın, çatık kaşlarına, kara gözlerine, sarı bir eşarpla arkadan bağlanmış bukle bukle saçlarına, kenarları aşağı kıvrılmış dudaklarına kilitlenmişti... Dokuzlar’ın sanatçıların yaptığı portrelerin, çizimlerin, karalamaların hepsine...

Onun yüzüydü bu, onun eliydi, onun gümüş ipliği. Tam arkasındaysa dünya yanıyordu.

BÖLÜM XVI

SİVRİ VE KESKİN BİR ŞEY

E dei, “Geri çekil dedim!” diye bağırdı ve kendi vücuduyla önüne siper olarak çift kanatlı kapıya doğru ilerlemelerini sağladı.

Muhafızlar yollarını kesmeye çalışsa da oturma odasından gelen bir alarm sesi hepsinin dokuz-soyluların odasına koşmalarına neden oldu. Io, Edei'nin omzunun üzerinden, ıslak gözlerinin bulanıklığı arasından yerde kıvranan Calliope'yi gördü. Kız kardeşleri üzerine eğilmişti. Derken Edei'nin elini kavradığını hissetti ve botlarının altındaki çakıl taşlarından çıkartılar yükseldi. Kapılar Edei'nin ittirmesiyle gıcırdayarak açıldığında sokak tüm gürültüsü önlerine serildi. Gazeteciler ve turistler onları soru yağmuruna tutuyor, kaldırım boyunca peşlerinden geliyorlardı. Kameralar çalışıyordu. Edei, Io'nun elini tutarak onu, geçip giden trenlerin sesinin diğer tüm sesleri bastırdığı tramvay hattına paralel uzanan kalabalık Modiano Geçidi'ne çekti.

Artisti Bölgesi, Hill'nin eteklerinde uzanıyor ve görkemli manzaranın küçük bir kısmını görüyordu. Şehrin en iyi moda butiklerinin yer aldığı kubbeli Modiano Çarşısı'nın yüksek girişinden bakınca, şehir tembel bir kedi gibi önlerinde uzanıyordu; sivri kulaklar gibi görünen Eski Minareler, Şehir Meydanı'nı doğal tarih müzesine bağlayan kırmızı tramvay hattının geçtiği uzun su kütlesi ve bir kuyruk gibi ağır ağır dönen Newtown Bölgesi'nin atlıkarıncası... Güneş batmak üzereydi ve parlak

ışınları bulutların arasından sızarak Alante'yi altın rengine boyuyordu.

Io'nun kalbi gergin gergin atıyor, kanı damarlarında asit gibi akıyordu. Nefesini kontrol altında tutabilmek için çabalaması gerekiyordu. *Nefes al, nefes ver.* İçinde bulunduğu âna, Edei'yle birlikte Modiano Çarşısı'nın dışında, geçip giden tramvaylara, pazar alanına girip çıkan müşterilere, tenini yalayan güneşe odaklandı. Girişin dışındaki çöp kutularına doldurulmuş üç günlük çöplerden yükselen berbat bir koku alıyordu. Güneş, bulutların arkasında saklambaç oynuyordu. Paniğe kapılmayacaktı. Burada, şimdide kalmalı ve çaba gösterip sakinleşmeliydi.

Kalabalığın akışı onları metal kemerli geçitlerden kubbeli çarşının merkezine, yüzlerce vitrinle dolu, dolambaçlı, taş döşeli sokaklardan oluşan bir labirente itti. Belli bir yere gitmiyorlardı ama yürümek iyi gelmişti, o yüzden devam etti.

Edei ona bakıp duruyordu ve sonunda, "Io, bu bir tuzaktı. Herçek değildi. Sana istediklerini yaptırabilecekleri şeyleri söylediler. Sadece seni manipüle etmeye çalışıyorlardı."

Tuzağa düşürülmüştü, orası kesindi. Egosu bu darbeye dayanabilirdi. Karşı *koyamadığı* şeyse içinde yükselen ürkütücü şüpheydi. "Ya tuzak değilse?" dedi. "Ya bu... kehaneti gerçekten öngörmüşlerse?"

Edei hemen cevap vermeyince Io dönüp ona baktı. Kasları çenesinde gerilmişti, bakışlarını arkalarındaki kalabalığa tekrar dönerek yüzleri taradı. Io, Edei'nin ona karşı çıkmasını, onu yatıştırmasını, bir şeyler yapmasını diledi! Bu sessizliği dayanılmazdı, aklındaki öfkeli düşünceleri daha da alevlendiriyordu.

Dokuzlar kartlarını çok iyi oynamış, ona yeni bir gizem vermişlerdi. Sadece kendilerinin çözebileceği bir gizem. Io'nun buna karşı koyamayacağını da biliyorlardı. *Bize sor: Hangi ipliği keseceğim? Biz de cevap verelim. Dünyanın sonunu nasıl getireceğini söyleyelim.* Ne ipliği? Hangi dünya? Ne sonu? Buraya aklındaki soruları açıklığa kavuşturmak için gelmişti ama onun yerine

binlerce ağızdan okunan aptal bir şiir ve binlerce el tarafından çizilen aptal yüzünün o aptal suretini bulmuştu. Eninde sonunda onlara dönmek zorunda kalacaktı ve onlar da bunu biliyordu. Belki de bu yüzden gitmesine izin vermişlerdi.

Io, Edei'nin dirseğini tuttu. "Belki de oraya geri dönmeliyiz."

"Io, onların tuzağına düşme. Sana sadece şifreli bir şiir ve yüzünün çizimlerini gösteriyorlar, sen de onlara geri dönmek için her şeyden vazgeçmeye razı oluyorsun, öyle mi?" Sesinde hafif bir öfke vardı.

"Ama o tablodaki yüz benim, Edei. *Dünyanın sonunu* getirecek olan da benim elim."

"Bu sadece bir hikâye. *Onların* anlattığı bir hikâye. Gerçek değil."

"Nasıl emin olabiliyorsun? Onlar Dokuzlar."

"Onlar çıkarıcı zorbalardan başka bir şey değiller."

Başlarının üstündeki kubbe başka bir tramvayın gelişiyle titremeye başladı. Modiano İstasyonu kubbeli çarşının en tepesinde yer alıyordu. Etrafları bir anda metal ve camların titreme sesleriyle doldu, bu gürültü şehrin hassas yapısını ortaya koyuyordu. Yanlış bir hareket, bir deprem ya da bir binanın çökmesi, Alante'yi milyonlarca parçaya ayrılabilirdi. Şu anda Io da kendini aynı derecede hassas hissediyordu.

"Az önce bize ne söylediklerinin farkında mısınız? Sanki basit bir vergi kaçakçılığından bahsedermiş gibi o kadınları öldürtmeye çalıştıklarını itiraf ettiler. Bunu rahatça söyleyebiliyorlar çünkü bu konuda hiçbir şey yapamayacağımızı biliyorlar. Bununla sülüklere ya da gazetelere gidersek, Dokuzlar ne der biliyor musun? *Kader yüzünden yaptık. Çünkü sanatçılarımız bu kadınların tehlikeli olduğunu öngördüler, çünkü bu şehri korumak bizim görevimiz.*" Sesi keskin bir ulumaya dönüştü. "Kimse kılını bile kıpırdatmayacak. Hiçbir insan yargıç onları suçlamaya cesaret edemez. Bunu sadece Erinye Tarikatı yapabilirdi

ama onlar da çoktan öldü. Masum kadınların ölüm emrini verdiklerini zevkle anlatsalar bile cezasız kalacaklar!”

Edei'nin kaşları öfke dolu iki kalın çizgi hâlinde gözlerini örtüyordu. Kalabalığın arasından geçerken bakışları bir o yana bir bu yana savruluyordu. “Dünyayı yakıp yıktığın yüzlerce portre var ellerinde; sadece Silts'i değil, bütün dünyayı, Io. O kadınların tehlikeli olduğuna inandıkları için öldürölmelerini emretmişlerse, *sana* ne yapacaklarını sanıyorsun? O önemli sorulara ne cevap verilirse verilsin kaderinde öngördükleri ne olursa olsun, sence o evden canlı çıkmaya izin verirler mi? Buna rağmen geri dönmek mi istiyorsun?”

Io gözlerini yere, üzerinde yürüdükleri asfalt sokağa, taşların aralarında biriken deniz suyuna dikti. Şekli bozulmuş bir kalamar-güve chimerini leşi gördü. Edei'nin öfkесinin hedefi o değildi ama yine de ondan yansıyan bu güçlü duygu içini delip geçmiş, onu tam on ikiden vurmuştu.

Edei devam etti: “Dokuzlar bütün bu bilgiyi, gücü topladı. O üç kadın, tanrılar bilir ne tarafından dönüştürölüp katil tayflara çevrildi... Bu pislikler de sana onları nasıl kurtaracağını söylemek yerine, ortaya mistik bir kehanet atıp seni taciz ediyorlar. Bianca haklı, Dokuzlar gibilerle başa çıkmanın tek yolu boğazlarına bıçak dayamaktır.”

Io irkildi. Mevzu ne ara *boğaza bıçak dayamaya* gelmişti? Io öfkелendi ve “Benim de Dokuzlar gibi bir Öteki olduğumu biliyorsun, değil mi?” diye tersledi Edei'yi.

“Bu aynı şey değil...” Kaşları ânında yumuşamıştı. “Güçlerini onlar gibi kötüye kullanmıyorsun sen.”

“Ama kullanabilirim. *İpliği kesti ve dünyanın sonu geldi*, hatırladın mı?”

“Seni korkutmaya çalışıyorlardı.”

“Eh, başardılar da. Şimdi sadece benim için öngörölen o korkunç gelecekten değil, bir gün *boğazımda bir bıçakla* uyanmaktan da korkuyorum.”

Edei alışveriş yapan insan selinin ortasında durdu. “Kastettiğim bu değildi.”

“Ne demek istedin o zaman?”

“Onların kötü olduğunu söyledim. Dokuzlar, Şehir Konseyi’ndeki sülükler, ellerinde güç olan ve etraflarında onlara hadlerini bildirecek kimse olmayanlar...”

“Peki sen o değerli Bianca’nın bu bahsettiklerin kadar kötü olmadığını mı düşünüyorsun?”

“Bianca gerekli,” dedi inançla. “Hayatta kalmak için onun kötülüğüne ihtiyacımız var. Hayatta kalmak bazı kötülüklere tahammül etmeyi gerektiriyorsa ederim.”

Keskin, sivri bir şey Io’yu tenini kesiyordu sanki. *Gerekli kötülük.* Ava’yı düşündü, yine bir gün Thais’in iğneleyici sözlerinin ardından Io’nun nemli yüzünü avuçlarının arasına almıştı. *Onu affet, kardeşim,* demişti Ava. *Bize bakabilmek için bütün gün çalışıyor, sinirlerinin gergin olması normal.* Ne olmuş yani? Io’nun böyle söylemesi gerekirdi. Ama o zamanlar küçüktü, Ava’nın yanılıyor olabileceği, Thais’in öfkesinde haklı olmayabileceği aklına bile gelmemişti. Fakat artık bir zorbayı nasıl tanıyacağını biliyordu. Thais bir zorbaydı. Dokuzlar da öyle. Ve Edei onun kötülüğünü gerekli bulsa bile Bianca da.

“Hayatta kalabilirsin,” dedi Io, Edei’ye, “ama kötülüğe göz yummak da benim için ağır ağır yaklaşan bir ölüm gibi.”

Edei’nin gözleri büyüdü, dudaklarını aralayarak cevap vermeye yeltendi ama tam o sırada, tanrılara şükürler olsun ki, aralarına bir sokak satıcısı girdi. Renkli bir başörtüsü takmış, sesi oldukça yüksek çıkan bir kadındı ve yastık kılıflarını Io’nun göğsüne doğru itiyordu.

“Dokunun hanımefendi,” dedi kadın. “Yüzünüzü bundan daha yumuşak bir kumaşa yaslayamazsınız.”

“Çok yumuşak,” diye kabul etti Io ve elini yastık kılıflarının üzerinde gezdirdi. Temkinli hâli, sessiz öfkesi biraz da olsa dinmişti.

Tanrılar aşkına, gerçekten çok yorgundu. Öfkelenmek, öfkeli *kalmak* çok yorucuydu.

Edei kadına, “Teşekkürler, hanımefendi,” dedi ve omzunun üzerinden bakarak bir elini Io’nun sırtına koyup, “Hadi kahve içelim,” diye mırıldandı.

Çarşının yiyecek satılan bölümüne girdiler. Io ilk önce kokuları algıladı: balık, deniz ürünleri ve baharatlar, şerbetli tatlılar ve ateşte pişirilen salepler. Sonra sesler geldi, satıcılar mallarını övüyor ve fiyat pazarlığı yapıyor, buzlar sokağın taş döşemelerine damlıyor, tezgâhlarını önünden geçen çocuklara peynir, meyve ve şekerlenmiş kuruyemiş ikram ediyorlardı. Dar bir kahve tezgâhında Edei, Kurkz usulü demlenmiş iki fincan sert kahve isteyerek satıcının avucuna birkaç bozukluk tutuşturdu. Sıcak kahvelerine üflerken Edei sürekli Io’ya bakıyordu. Arada bir kalabalığa göz atsa da bakışlarını tekrar Io’ya çeviriyordu. Bir şeyler sormak ister gibiydi.

Io’nun midesi korkuyla kasıldı. Ya doğru soruyu, Io’nun yıllardır korktuğu ama birinin sormasını umduğu soruyu sorarsa? *Sen kimin kötülüğüne tahammül etmek zorunda kaldın, Io?* Ailesi ve Thais hakkındaki gerçekleri söyleyebilir miydi?

Ama Edei, “Sen güvende misin, Io?” diye sordu.

Güvende mi? Bu onu şaşırtmıştı. Ava’yla, Rosa’yla, Amos’la, hatta Thais’le yaşadığı hayali yüzleşmelerin hiçbirinde bu soruyu soracaklarını düşünmemişti. Güvende olmak, Io’nun düşünmeye hiç vakit bulamadığı bir lükstü. Tıpkı köpüklü banyolar ya da dekoratif bitkiler gibi. Daha önce kimse ona bunu sormamıştı. Kendisi bile. Sadece Edei Rhuna sorma ihtiyacı hissetmişti.

Güvende miydi peki?

Çocukluk yıllarının zorbası iki yıl önce gitmişti. Io da ondan nefret eden ve korkan dar görüşlü insanlarla başa çıkmayı öğrenmişti. Ama hâlâ zırhını delip geçebilecek birkaç hançer vardı: Kendi elleriyle öldürdüğü, beyaz halıya sarılmış bir kadın. Onu henüz işlemediği bir suçla itham eden tımarhanelik beş

ilham perisi. Onun türüne şeytan diyen bir çocuk. Suçluluk duyuyordu: Drina Savva'yı öldürdüğü için. Kendi kader ipini kesmesi gerekirken kesmediği için. O ipten Edei'ye bahsetmediği için. Ki bu da gücünü kötüye kullanmak sayılırdı. O bir kader kurbanı mıydı yoksa sadece başka bir zorba mı? Karar veremiyordu, birini ya da diğerini seçemiyor ve bu durumdan nefret ediyordu.

Hayır, güvende değildi, utancından kurtulamıyordu.

Ama tām da o anda, bulundukları o noktada Edei'nin bunu sorması çok... "Güvende olmaya çalışıyorum," diye cevap verdi dürüstçe. Sonra da içini kavuran kahveyi bir dikişte içti.

Edei keskin bir hareketle başını sadece bir kez salladı. "İstersen bu konuda yardımcı olabilirim."

"Ee..." Io boğulur gibi oldu. "Peki. Teşekkür ederim."

Io'nun içindeki bir düğüm çözüldü, ipliği serbest kaldı, o dikkat ettiği ilmikler gevşedi. Edei Rhuna'yı umursamıyordu, ona da diğer vakalar gibi davranacak, kader ipliğini kesip atacak ve bu işi sonlandıracaktı. Kendini korumak için ördüğü tüm iplikler, yalanlar ve oyunlar ortaya çıkıyordu. Sonunda geriye sadece küçük bir ip parçası kalmıştı, incecik bir çizgi. Hâlâ ortada olan bir gerçek vardı, Io ondan *hoşlanıyordu*.

"Ben Dokuzlar gibi değilim." dedi.

"Biliyorum, Io, *biliyorum*. Kızgınlıkla ağızından dökülen anlamsız bir laftı..."

"Hayır. Dinle." Kelimeler bir anda ağızından dökülerek sağanak gibi bir itirafa dönüştü. "Çoğu insanda bulunmayan bir güç var bende. O gücü ben seçmedim ama yine de böyleyim işte. Haklısın, elimdeki bu gücü doğru kullanıp kullanmadığımı kontrol edecek kimse yok. Bu yüzden sana bir şey söylemem gerekiyor."

Bizi birbirimize bağlayan bir kader ipliği var. Bunun ne anlama geldiğini sen belirleyebilirsin. Çekip gitmeyi seçebilirsin, bana ipliği kesmemi söyleyebilirsin ve ben de keserim. Ama ben...

Senden hoşlanıyorum.

Edei'nin bakışları gözlerine odaklanmıştı, sanki Io, onun her düşüncesini okuyabiliyor gibiydi. Io vahşi bir hayvanın keskin pençelerinden kaçmak ister gibi çekip gitmek istedi ama kıpırdamadı.

“Bekle,” diye fısıldadı Edei ve parmakları bileğine dolandı. “Io, bana güveniyor musun?”

Kalbi çarpan, başı hızla dönen Io, “Evet,” dedi aynı anda nefes alarak.

Edei bir kolunu omuzlarına atıp kulağına yaklaşarak, “Hazırlan,” dedi.

Io bir an aptal gibi nefesini tutup Edei'nin onu öpeceğini düşündü.

Ama sonra Edei'nin gözlerinin arkasındaki kalabalığın üzerinde olduğunu fark etti. Koluyla onu arkasına almaya çalıştığını fark etti. Boştaki elinin muştaya doğru gittiğini fark etti.

Daha Edei hareket etmeye başlamadan Io'nun eli onun ipliklerinden birine uzanmıştı bile... Edei tek bir yumuşak dönüşle onu önünden aldı ve kalabalığın içindeki birini yakasından tutup çekti. Ardından gümbürtülü adımlarla adamı tezgâhların arasından karanlık bir sokağa doğru itti.

Io aldığı hırıltılı soluklarla çarşının ortasında donarak yoldan geçenlerin sert bakışlarına maruz kaldı. Muhtemelen Io'nun bir sülük, insanları sokaklardan kaçırان bir gizli polis olduğunu düşünüyorlardı. Hemen Edei'nin peşinden, eski mobilyalarla dolu dar sokağa doğru koştu.

İleriden gelen hışırtıları, Edei'nin sesini duydu: “Kimsin sen? Neden bizi takip ediyorsun?”

Edei'nin etrafı dikkatle gözlemesini, dönüp dönüp arkasına bakmasını düşündü, Dokuzlar Evi'nden ayrıldıklarından beri birileri onları takip ediyordu. Io şimdi ikisini de birer karaltı olarak seçebiliyordu, Edei ve uzun boylu, sırık gibi bir adam,

tepedeki kubbeden süzülen bir ışık parçasının ışığında hızla geri geri gidiyorlardı.

“Ne istiyorsun? Kimsin sen?” Edei adamı gelişigüzel yığılmış bahçe sandalyelerine doğru itti ve kolunu adamın boğazına dayadı. Otuzlu yaşlarının sonlarında gibi görünüyordu, üst sınıf çevrelerde tercih edilen düzgün, siyah keçi sakalı, açık ten rengi ve koyu renk gözleri vardı. Zayıf fiziğine göre dikiilen modern, açık yakalı takım elbisesi pahalı deniz mavisini bir kumaştan yapılmıştı.

Örtü, gümüşten bir kafes hâlinde Io’nun etrafını aydınlattı. Adamın iplerinden biri kalçasına yakın bir yerden geçti. Hemen onu yakalayarak Edei’nin sorgusuna azıcık tehditkâr bir hava katmak için çekmeye hazırlandı. Bakışları, onları takip eden adamın batmakta olan güneş ışığıyla aydınlanan yüzüne kaydı ve adamın doğallıktan uzak, simsiyah gözlerini fark etti.

“Sonunda,” dedi adam.

Io adım atarken sanki aniden taşa dönmüş gibi durdu. Aklından bir düşünce kondu –*kendini koru*– ama kısa süre sonra ürkmüş bir kuş gibi uçup gitti. Dehşet onu ele geçirmişti. Daha önce hissettiği hiçbir şeye benzemiyordu bu, dipsiz bir korkuydu, vücudunu tepeden tırnağa uyuşturuyor, onu olduğu yere mihliyordu. Sırtı terden sıırılsıklam olmuştu, korkmaktan da öte bir histi bu, öylesine muazzam bir paniğe kapılmıştı ki düşünemiyordu bile. Adamın ipliği hâlâ parmaklarındaydı ama onunla ne yapması gerektiğini hatırlayamıyordu.

Onu böyle etkisiz hâle getiren korku Edei’yi de esir almış olmalıydı çünkü eli, adamın boğazından uzaklaşıp ipleri kesilen bir kuklanınki gibi yana düştü. Adam sandalyeden kalktı, Io’ya doğru yürüdü ve eşarbını boynundan çekip alarak kendi kıyafetindeki tozları titizlikle temizlemeye başladı. Takımının temiz olduğuna kanaat getirdikten sonra sakince karşısındakileri inceledi, Io sokağın ortasında felç olmuş gibi kalmış, Edei üst

üste yığılmış mobilyalara bakarken donmuştu. Zar zor nefes alıyor ama kıpırdamıyordu.

Adam yüzünü Edei'nin yüzüne yaklaştırmak, "Dokuzlar Evi'nde ne işin vardı?" diye sordu.

Edei'nin vücudu titredi ama dudakları sımsıkı kapalı kaldı.

Yabancı bir an için başını eğdi, kaşları şaşkınlıkla kalkmıştı ama sonra dikkatini Io'ya çevirdi. Ona doğru tek bir adım attığında dehşet Io'nun üzerine bir çekiç gibi indi. "O hâlde senin sıran... Dokuzlar sana ne söyledi?"

Io midesini allak bullak eden korku karmaşası içinde tutarlı düşünceler oluşturmaya çalıştı. Bu etkiyi o yaratıyordu. Bir phobos-soyluydu, dehşet ve paniğin ikiz tanrıları Phobos'la Deimos'un torunuydu. Io'nun gözleri nasıl ki Örtü'yü kullanırken gümüş rengine dönüşüyorsa adam da gücünü kullanırken gözleri simsiyah oluyor, kurbanlarını tuzacağına düşürebildiği sürece dehşet duygusu uyandırıyor.

"Silts cinayetleri hakkında konuşmuştuk," diye cevap verdi Io soluk soluğa.

"Ne olmuş onlara?"

"Katiller Ay Batımı Ayaklanmaları sırasında Dokuzlar tarafından hedef alınmış."

"Nasıl hedef alınmışlar?"

"Dokuzlar birini tutarak onları öldürtmeye çalışmış..."

"Yalan söyleme."

Adamın gücü Io'nun üzerine çöktü, vücudu şiddetle sarsıldı. Acı hissettiği yoktu ama canını ne kadar yakabileceğini gösteriyordu. Io bir köprünün üzerinde duruyordu, ayaklarının altında karanlık bir uçurum vardı ve yer sallanıyordu, bacakları zayıftı, dengesini kaybediyordu. Ağzından yalvarırcasına bir sesle aynı sözler döküldü: "Hayır, lütfen, doğruyu söylüyorum, Dokuzlar'ın himayesindeki sanatçılar onları vizyonlar şeklinde görmüşler, lütfen..."

Sokağın sonunda Edei kımıldadı, başını ona doğru ufacık da olsa çevirebildi. Io'nun tek yapabildiği inlemekken, Edei birazcık da olsa hareket etme gücünü nereden bulmuştu?

“Dokuzlar, bu kadınların ne olduğunu biliyor mu?” Phobo-soylu adam ona doğru yaklaştı. “Onları kimin yarattığını biliyorlar mı?”

Io bunun özellikle sorulmuş bir soru olduğunu hissetti. Ama o kapkara gözlerde ve Io'nun göğsünde sadece dehşet vardı. Io dehşeti tanıyordu, sert bakışlar, birbirine bastırılmış dudaklar, küçümseyici bir ifadenin keskin alaycılığı. Dehşet yaklaşıyordu ve bundan kaçamazdı, kaçınamazdı. Canı yanacaktı, canı çok yanacaktı, kelimeler yumuşak karnına saplanacak, etini parçalayacaktı.

Phobo-soylunun arkasında Edei tekrar hareket etti. Io adamın dikkatini bir süre daha üzerinde tutabilirse, Edei onun dehşetinden kurtulabilirdi.

“Hayır,” diye inledi. “Bu işin arkasında kim olduğunu göremiyorlar.”

Adam ona o kadar yaklaşmıştı ki pahalı parfümünün kokusunu alabiliyordu. Io'nun tereddüt etmesini ya da detay vermesini beklemedi, gücünü üzerine saldı. Io'nun vücudu kaskatı kesildi, gözleri bulanıklaştı, kalp atışları iyiden iyiye hızlandı.

“Lütfen,” diye feryat etti. “Lütfen, onlar da bilmiyor...”

Yabancı alçak sesle konuştu. “Yalan söylemeyi bırak.”

. Io bir çığlık attı.

Phobo-soylunun parmakları kasıldı, tekrar saldırmaya hazırlanıyordu ama Edei çoktan harekete geçmişti. Önce tereddütlü bir adım atmış, eli sessizce kırık bir tahta parçasına uzanmıştı. Sonra bir hız patlamasıyla aralarındaki boşluğu geçip odunu adamın kafasının yan tarafına sertçe vurdu. Phobo-soylu haykırdı, küfretti ama yere düşmedi. Gözlerini bir silahın namlusu gibi kaldırdı ancak Edei hemen tekrar harekete geçerek bu kez odunu adamın karnına doğru savurdu. Adam iki büküm olarak

çaresizce nefes almaya çalıştı. Dizlerinin üzerine çöktü ve bu sırada Io'nun mobilyalara çarpmasına sebep oldu. Edei zaman kaybetmeden Io'yu omuzlarından yakaladı ve ikisi de bir tepki veremeden phobo-soylu adam dar sokaktan fırlayıp gitti. Edei de bir küfür savurarak ani bir hareketle onun peşine düştü.

Io nemli zemine doğru kaydığında oturduğu yerde kalçası ne olduğunu bilmediği bir şeyle ıslandı. Kalbi göğsünde hızla atıyor, parmakları ağrıyordu, sanki pençeye dönüşmüşlerdi ve aralarında gümüş renkler vardı.

Adamın ipi hâlâ avucunun içinde duruyordu.

Edei sokağın başında belirdi.

“Onu kaybettim. Kalabalığın içinde kayboldu. Sen... yaralandın mı?” dedi nefes nefese. Sonra ona dokundu, parmakları gövdesinde, boynunda ve yüzünde gezindi. Ardından rahat bir nefes aldı. “Ah, tanrılar aşkına! Sen çılgılık atınca ben de sandım ki...”

Ne sandın? diye sormak istedi Io. *Lütfen bana tekrar dokun*, diye yalvarmak istedi. Ve kendi düşüncelerinden duyduğu utançla ensesi yanmaya başladı. “Kimdi o?” diye sordu mırıltıdanır gibi bir sesle.

“Onu ilk önce Dokuzlar Evi'nin önünde gördüm. Bizi Modiano'ya ve kahve içtiğimiz yere kadar takip etti, her dönüşümüzde durdu.”

“Çok nokta atışı sorular sordu.”

“Kesinlikle.”

Adam doğrudan Dokuzlar'ın ne bildiğiyle ilgileniyordu; tayfların Ayaklanmalar'la bağlantısı onu şaşırtmış gibiydi ama önemli olanın, tayfların arkasındaki şahıs olduğunu biliyordu. Bu işe herhangi bir şekilde bulaşmamışsa Dokuzlar'ın, tayfları kimin yarattığını öğrenip öğrenmediğini neden merak etsindi ki?

Io, “Gücünün etkisinden nasıl kurtuldun?” diye sordu. Edei omuz silkti ve önünde çömelip oturdu. “Birkaç yıl önce phobos-soylu bir çete patronu vardı. Onların güçleriyle daha önce

de uğraştım diyelim. Ama sen... sanki..." Kendini toparladı. "Seni görünce endişelendim."

Io uzanıp Edei'nin bileğine dokundu. Ufacık, hafif bir dokunuştı ama içinde sanki bir ateş fırtınası hissetti. "Sayende güvendeyim. Bir de... Aslına bakarsan onu kaybetmedik." Io ona diğer elini, sıkılı yumruğunu gösterdi.

Edei ona, burnunun ucunda sanki üçüncü bir kulak çıkmış gibi şaşkınlıkla bakıyordu.

Io'nun dudaklarından yorgun bir kahkaha döküldü. Gerçekten de ahmaklık ediyordu. Edei, parmaklarının arasında tuttuğu ipliği, onları doğrudan adama götürecektik gümüş ipi göremiyordu ki...

BÖLÜM XVII

SEVİLESİ BİRİ

Destek gelene kadar Io'nun ipliği tutan parmaklarına kramp girmeye başlamıştı. Edei, Bianca'ya, Fortuna çetesinin o garip muşta çağrısı aracılığıyla onları takip eden Öteki hakkında haber göndermişti. On beş dakika içinde de Nico'yla Chimdi yanlarında belirdi.

Io genç bir kadın olan Chimdi'yi inceledi. Bakışları önce kadının parmaklarına yöneldi, uzun ve nasırlıydı, avucunda bir Fortuna muştası vardı. Ufak tefek ve zayıftı, saçları o kadar kısa kesilmişti ki kafa derisini seçebiliyordu, her iki kulağında da bir dizi pirinç halka küpe vardı. Anoch aksanıyla konuşuyordu, sesli harfleri vurgulayarak söylüyor, *r* ve *s* harflerini yuvarlıyordu.

Selam bile vermeden Edei'ye dönerek, "Bianca bu sefer işin düzgün halledilmesini istiyor," dedi. "Çuvallamak yok."

Edei ciddi bir ifadeyle başını onaylarcasına salladı, bu tehdidin onu sarstığına dair bir işaret yoktu.

Io'nun elindeki iplik bir anda can simidi gibi geldi. Dokuzlar Evi'ne yaptıkları ziyaret, tayfların bir zamanlar Dokuzlar'ın hedefi olduğunu ve sanatçıları tarafından tehlikeli olduklarıyla ilgili önceden uyarıldıklarını doğrulamıştı. Tayfları kontrol eden her kimse, her şeyi bilen İlham Perileri'nden nasıl saklanacağını bilecek kadar zekiydi. Ayrıca takip edebilecekleri başka ipuçları da vardı, tayfın izini sürmek ya da tayflarla diğer kurbanları arasında Horatio örneğine benzer olası bir bağlantı olup olma-

dığını araştırmak gibi... Ama şu anda öncelikli olarak ilgilenmeleri gereken şey, Io'nun parmakları arasında duran iplikti.

Bu adam onları Dokuzlar Evi'nden beri takip etmiş, phobos-soylu olmasının verdiği güçle onlara saldırmış ve Dokuzlar'ın, tayfların arkasında kimin olduğunu bilme ihtimaliyle özellikle ilgilendiğini belli eden sorular sormuştu. Adamla bu ölmeyen kadınlar arasında muhakkak bir ilişki vardı ve Io da bu ilişkinin mahiyetini öğrenmeye kararlıydı. Phobos-soylunun ipliği parmaklarının arasından kayıp gitmesin diye Örtü'yü bir an olsun bırakmamıştı.

Kubbeli çarşıdan çıktıklarında onları gri bir gökyüzü karşıladı. Io havadaki yağmurun tadını şimdiden alabiliyordu. Yeni musonların güneyden Alante'ye doğru göç edip şehri asit yağmuruna tutacağı yaz mevsimine yaklaşıyorlardı. Adamı çabucak bulmaları gerekiyordu ve havanın bozması ihtimaline karşı içeride bir yerde saklanmalıydı. Edei de kararan gökyüzüne bakarken onunla aynı şeyi düşünmüş olmalıydı.

Örtü, düzinelerce ipliğin gümüş ışığını gözünün önüne getirdiğinde bile Io onun yüzündeki gerginliği fark edebiliyordu. "Nereye?" diye sordu Edei.

Io ipliğe şöyle bir baktı. "Doğuya, Newtown'a."

Newtown Bölgesi birkaç yıl önce yeniden inşa edilmiş, sokakları otomobillere uygun hâle getirilmişti. Çelimsiz aletler düzensiz asfaltta korna çalarak birbirlerine ve yayalara çarpıyordu. Çoğunlukla ürün taşıyan kamyonlar geçiyordu ama renkli camları ve parlak şapkalar takıp şık gömlekler giymiş sürücülerıyla tek tük özel araç da vardı. Io'nun babası da bir keresinde özel bir otomobile binmiş ve bu olayı, güzel bir prensesle bir iyilik perisinin olduğu muhteşem bir masal gibi anlatmıştı. Babası, buradan çok da uzak olmayan Cardamom Caddesi'nde karşıdan karşıya geçiyordu ve sürücü onu görmemişti. Az kalsın onu ezip neredeyse bacağını koparacaktı. Arabanın sahibi olan, chimerini kürkleri giymiş genç kadın (bu ayrıntı her seferinde annesinin

gözlerini devirmesine neden olurdu) o kadar üzölmüştü ki onu en yakın hastaneye götürmek için ısrar etmişti. Trafik sıkışık olduğundan yolculuk çok uzun sürmüştü, hastaneye vardıklarında babasının dizinin ağrısı neredeyse geçmişti. Ama babası, arabanın uzaklaşmasını izlerken bir gün mutlaka bir otomobil alacağına ve kızlarını kır gezilerine götüreceğine yemin etmişti, *ne güzel olurdu değil mi?*

Ve bir gün, diye söze girerdi annesi de hep, size chimerini kürkleri alacağım ve babanız bizi gezdirirken hepimiz arkada prensesler gibi oturabileceğiz.

Bu anı lo'nun dudaklarında bir tebessüm oluşturdu. Ava onunla istediğı kadar dalga geçebilirdi ama Ora ailesindeki herkesin o *gelecek günlere* ciddi bir takıntısı ve daha fazlasını elde etme arzusu vardı. Ava ne olursa olsun ayakları yere basan kardeş olarak görünmeyi seviyordu ama Ora mirasından o da kaçamamıştı. Onun arzusu sadece Thais ya da lo gibi daha iyi durumda olmak değildi, Ava en iyisi olmak istiyordu. En iyi kulüplerde, en güzel şarkıları en büyük hayran kitleleri için söylemeliydi. En ünlü kulüp müdavimlerinin etrafında dans etmeliydi. En güzel kızla çıkmalıydı.

lo tekrar âna döndü. Nico ona yaklaştı, ipliklerinin gümüş rengi gözlerinin önüne dökölüyordu. Şaşkınlık içinde, "Dikkat et!" diye bağırdı.

"Tüh," dedi Nico. "Ayağına mı bastım?"

Edei, lo'nun diğer tarafına geldi ve boştaki elini onun dirseğine koydu. Nico'ya, "lo Örtü'nün içinde. Bu da gerçek dünyayı net görmesini ya da senin ipliğini, elindeki iplikten ayırt etmesini zorlaştırıyor. Hikâyenı durduğun yerden anlatmanı öneririm."

Sesi dostaneydi, avucu lo'nun elini hafifçe kavradı. lo artık *ondan hoşlandığını* kendine itiraf etmişti. Uzun yoldan gelen üşümüş bir yolcu gibi vücudunun bu tatlı sıcaklığın içine sızmasına izin verdi. Madem Edei ona yardım etmek istiyordu,

Io buna izin verecekti. Madem ona tatlılıkla yaklaşmak istiyordu, bunun keyfini sürecekti. Kendi kendine söz vermişti, artık suçluluk duymayacaktı.

“Bir hikâye anlatacağımı nereden anladın?” diye sordu Nico.

“Başka bir şey yaptığın mı var ki?” diye araya girdi Chimdi.

“Bana nasıl davrandıklarını görüyor musun, Io? Dostlarım böyleyse düşmanlarımla hiç karşılaşmak istemem.”

Chimdi, “Sana defalarca söyledim, biz dost falan değiliz,” dedi.

“Peki sürekli yanında olduğun, birlikte içki içtiğin ve kahkahalar attığın adamlara ne diyorsun?”

“Şu adamlar mı? Ben onlara Aptal Bir ve Aptal İki diyorum.”

Edei ciddi bir ses tonuyla araya girdi, “Ben Aptal Bir miyim yoksa Aptal İki mi?”

“İki tabii ki.” Chimdi kaşlarını kaldırarak Nico’ya baktı. “Bunun aptallığı seninkini fazlasıyla gölgede bırakıyor.”

Edei’nin kahkahası kalabalık caddede yankılandı. Nefes kesici bir sestti; Io o sesi damıtıp bir şişeye koyabilmeyi diledi. Uykusuz gecelerde açıp tatlı rüyalara dalmak isteyebilirdi. Ah, gerçekten de çok tuhaf davranıyordu. Abayı yakmış gibiydi, hem de büyük harflerle, neon tabelayla, arka planda çalan senfonik orkestrayla abayı yakmıştı.

Diğer tarafında Nico, “Ben *sevilesi* bir insanımdır,” dedi.

“Öylesin tabii,” diye cevapladı Io. “Onlara kulak asma sen. Üçünüz de güçlü, parlak ipliklerle birbirinize bağlısınız. Ne söylerlerse söylesinler, seni seviyorlar.”

Chimdi tepkisel bir sesle inledi. “Senin bu güçlerin büyük bir ihlale neden oluyor, kesici. İhtiyaç olduğunda şu erinye-soylular nereye gidiyor?”

“Erinye-soylular hakkında şaka yapmayalım,” dedi Edei.

Grubun matrak havası biraz ciddileşti. Edei haklıydı, erinye-soyluların yok oluşu Ötekilerin tarihindeki kara sayfalardan biriydi. Hısımlık Antlaşması imzalandığında insanlar Ötekilerin

yönetim organları kurmasını şart koşmuştu. Zaman tanrıçalarının soyundan gelen horae-soylular Agora'yı kurarak oluşumun liderleri oldular. Dokuz-soylular gibi daha küçük Ötekiler ise ayrı şehir-ulusların sorumluluğunu üstlendiler. Ve ilahi ceza tanrıçaları olan erinye-soylular, Erinye Tarikatı adlı polis teşkilatını oluşturdular. Erinye-soylular Örtü'ye benzer, parlak turuncu bir örgüyü görebiliyor ve bu da onlara karşısındakinin yaptığı yanlışları gösteriyordu. Doğal olmayan yetenekleri yüzünden bir suçun kanıtlamasının ve ceza almasının özellikle zorlaştığı Ötekiler söz konusu olduğunda bu oldukça kullanışlı ve benzersiz bir güçtü. İo bu gücün nasıl çalıştığını gerçekten anlamıyordu ve muhtemelen hiçbir zaman da anlayamayacaktı çünkü erinye-soylular artık tamamen yok olmuştu.

Ay Batımı Ayaklanmaları'ndan yıllar önce bile soylarının azaldığına, her yıl daha azının doğduğuna dair söylentiler vardı. Bazıları doğal seleksiyon diyordu. Diğerleri ise Ötekilerin gücünü hizada tutmaya çalışmanın tehlikesi olduğunu iddia ediyordu. Derken Ay Batımı Ayaklanmaları sırasında haydut çetesi onları katletti. Birkaç hafta sonra Agora'dan biri dünya çapında yayın yapan bir radyo haber programına çıkarak üzücü bir duyuruda bulundu: erinye-soyluların sonuncusu da Ayaklanmalar sırasında aldığı yaralar yüzünden ölmüştü. Artık tek bir erinye-soylu bile kalmamıştı.

Nico zoraki bir neşeyle, "Aslında bir erinye-soyluyla hammamböceği hakkında harika bir hikâye biliyorum," dedi.

"Ey tanrılar, merhamet edin!" diye yakındı Chimdi.

"Tamam tamam! Bana sadece nereye doğru yürüyeceğimizi söyle, ben de çenemi kapatayım!"

Edei sesini alçaltarak cevap verdi. "Dokuzlar Evi'nden çıktıktan sonra bir adam bizi takip etti. Bir şekilde tayflarla ilişkisi olduğunu düşünüyoruz. Adam phobos-soyluydu." Hem Nico hem de Chimdi sustu, onların da yolları Edei'nin bahsettiği

phobos-soylu çete reisiyle kesişmiş olmalıydı. “Sizi yakalarsa her gün korktuğunuzu ama yine de devam ettiğinizi hatırlayın.”

“*Korkunuzu yaşayın ama yine de devam edin. Yazan, Edei Rhuna.*” Chimdi bunu sanki büyük bir ustadan alıntı yapıyor-muş gibi söylemişti. Nico kıs kıs güldü.

Edei sinirle homurdandı. “Ben sadece bu phobos-soylunun aslında hepimizin aşına olduğu duygular yarattığını söylüyorum. Bu korkuları yaşadık, atlattık, yine atlatabiliriz. Ne olursa olsun gözlerine bakmaktan kaçının çünkü sizi o şekilde ele geçirir.”

“*Korkunun gözlerinin içine asla bakma,*” dedi Chimdi bu kez de, “*Yazan, Edei... Aah!*”

Edei omzuna bir yumruk atmıştı. Io aniden bir kahkaha patlattı. Edei ona baktı, sonra sıırttı. Sonra birden Io’nun elin-deki iplik gerildi.

Adam hareket etmeyi bırakmıştı. Io ipliği takip ederek bir dizi basamağı çıktı ve yüksek bir binaya girdi.

Nico ıslık çaldı. “Lanet olsun!”

“*Teatro* mu?” diye sordu Chimdi. “Kötü adamınız *Teatro*’ya mı gelmiş yani?”

Tam adıyla Teatro Blanco, beyaz mermerden inşa edilmiş devasa bir yapıydı, çatısını destekleyen on uzun sütun vardı ve her biri büyük tanrıların figürleriyle süslenmişti. Yılan gibi saçları olan çirkin, yaşlı kadınlar şeklinde tasvir edilen Erinyeler; genç, güzel ve çıplak olan Graceler; her biri enstrümanlarıyla birlikte temsil edilmiş İlham Perileri; ciddi ve birbirinin aynı görünen Dioscuriler; duvar halılarını dokuyan Kader Tanrıçaları; aşkın yedi kanatlı kardeşi Erotes; zamanı kontrol eden, uzun saçlı ve el ele tutuşan üç Horae kız kardeş; ölümün üç karanlık kız kardeşi Keres; uyku ve rüyaların üç erkek kardeşi Oneiori ve sağlık ile tıbbın dört kızı Asclepies.

Io, phobos-soylunun burada olmasına şaşırmıştı. Teatro Blanco bütün dünyadaki en pahalı ve seçkin opera binalarından biriydi. Tanınmış şarkıcılara, ünlü oyunlara ve müzikallere,

arada sırada da gösterişli komedyenlere ya da dans gösterilerine ev sahipliği yapardı. İnsanlar bilet alabilmek için şafak sökmeden çok önce sıraya girmek zorundaydı. Hatta bazen bu bile yeterli olmuyordu.

İo adamın özel dikim takım elbisesini, onun eşarbını alıp üzerindeki tozu takıntılı bir tavırla temizleyişini hatırladı. Belli ki zengin biriydi. Ötekiler genellikle bir işte tutunamazdı çünkü iş verenler onları güvenilmez bulurdu ama ya bir Öteki zenginliğin içine doğmuşsa? İo zengin bir Öteki'ye aynı şekilde davranılacağından şüpheliydi.

“İçeri nasıl gireceğiz?” diye sordu Chimdi.

Kısa boylu, iyi giyimli bir kadın biletleri kontrol ederken iki koruma da girişin etrafını sarmıştı. Bugünkü gösteri her neyse, alışılmadık türden bir izleyici kitlesini kendine çekmişti, iyi giyimli ve mükemmel tıraşlı ama her zamanki tiyatro müdavimlerinden çok daha genç kimseler vardı. Etraf üniversite öğrencileri ve genç meslek sahipleriyle doluydu ancak kırk yaşın üzerinde kimse yoktu.

“Buraya gelin,” diye seslendi Nico. “Vestiyerde çalışan kızı tanıyorum.”

Bir yan kapıdan geçerek ağır halı kaplı koridordan ana fuayeye kadar onu takip ettiler ve Nico vestiyerdeki kızla konuşurken kenarda beklediler. Kız onun yanağını sevgiyle okşadıktan sonra eline küçük bir nesne tutuşturdu. Nico elinde boş localardan birinin anahtarıyla, yüzü de saçları kadar kızarmış hâlde geri döndü.

“Gördün mü?” dedi, başparmağıyla göğsünü işaret edip Chimdi'ye bakarak. “Nasıl da *sevilesi* biriyim.”

Bu sözünün de gülmesi neden oldu. Kalabalığın geri kalanıyla birlikte merdivenden yukarı, altıncı kata çıktılar ve hızla localarına girip meraklı gözlerden kaçınmak için kapıyı kapadılar. İo gözlüğünü takıp Teatro'ya baktı. “Vay be!” dedi soluk soluğa.

Daire şeklindeki sahneyi çevreleyen altı kat loca vardı; her loca altın detaylar ve süslü kırmızı kadifeyle kaplanmış, duvarlar çiçek desenleri ve korkuluklardan bakan satir başlarıyla süslenmişti. Zemin katın tamamı, Io'nun hayatında gördüğü en büyük sahneyi oluşturuyordu. Tepesinde de damla şeklinde binlerce küçük lambaya benzeyen devasa bir avize vardı. Büyülenen Io, yastık kadar yumuşak bir koltuğa çöktü. Demek üst sınıf *böyle* yaşıyordu; konforlu koltuklar, keman sesleri ve güneş kadar parlak avizelerle... Silts'teki terk edilmiş Gaga Sokağı Tiyatrosu'nu, yıkılmış yan duvarını ve şekilsiz balkonunu düşündü. Evet, Teatro Blanco'dan bakınca Aylar görünmüyordu ama umurunda bile değildi. Burası peri masallarındaki bir saray gibiydi.

"İşte orada," dedi Edei, sahnenin en solundaki girişi işaret ederek. Phobos-soylu adam elleri cebinde orada duruyordu.

Chimdi, "Etrafını saralım mı?" diye sordu. "Oyun başladığında onu yakalayalım mı?"

"Hayır, bekleyelim. Kiminle konuştuğuna dikkat edin."

Avizenin ışıkları sönerken kalabalıktan bir mırıltı yükseldi. Io, loş ışıktaki, arkasındaki kapı açılırken phobos-soylu adamın kenara çekildiğini gördü. Phobos-soylu içeri yeni giren adamın kulağına bir şeyler fısıldadı, diğer adam da yüzünde tatminkâr bir gülümsemeyle başını sallayarak onaylayıp sahneye çıktı. O anda Teatro Blanco'da bir alkış tufanı koptu, spot ışıkları açıldı ve adam beyaza boyandı.

Nefesi kesilen Io ağzını kapattı. Bu çıkık elmacık kemiklerini, ince dudakları, parlak siyah saçları ve canlı gülümsemeyi tanıyordu. Bu yüz son birkaç aydır Alante'deki tüm büyük reklam panolarına asılmıştı. Phobos-soylu adamın az önce sahneye aldığı adam Luc Saint-Yves'ti.

"Merhaba, bayanlar ve baylar." Saint-Yves kollarını seyirciyi karşılar gibi açarak bir daire çizdi. "Bugün burada Yeni

Düzen İnisiatifi'ni ve bu inisiyatifin size sunabileceği her şeyi tanıtmak üzere toplandık.”

Bir alkış daha koptu, Saint-Yves defalarca teşekkür etti.

“Öncelikle kendimi tanıtmama izin verin. Çoğunuz beni Alante'nin Emniyet Müdürü ya da Belediye Başkanı adayı olarak tanıyorsunuz ve geçmişimle ilgili söylentileri duyduğunuza da şüphem yok. Evet, Nanzyli zengin bir aileden geliyorum. Evet, ailemin isteğine karşı gelip Buzdağı Birliği'ne katıldım. Ve evet, omurgamdan ciddi bir yara alarak opioid ilaç bağımlılığının pençesine düştüm. İki yıllık zorlu bir rehabilitasyon sürecinin ardından hukuk fakültesine kaydolup onur derecesiyle mezun oldum ve otuz dört yaşında Alante'ye Emniyet Müdürü olarak atandım. Pek çok kişi Batık Şehre gönderilmemin, üstlerim tarafından yapılmış bir sınav olduğunu söylüyor. Buna ben de katılıyorum. Burası sizi yok edebilecek türden bir şehir. Erinye-soyluları nasıl yok ettiğine baksanıza.”

Kollarını göğsünde kavuşturmuş hâlde koltuğunda oturan Io kaşlarını çatı. Bu süslü Nanzyliler Alante'yi tanıdıklarını sanıyorlardı ama çoğu zaman yeni yetmeler tarafından çarpıtılmış bir versiyonunu tanıyorlardı.

“Emniyet Müdürü olarak atanmamdan bu yana geçen bir yıl içinde, şehrin chimerini bahis dövüşlerinin, zevk evlerinin, rüya saraylarının ve kumarhanelerinin yarısından fazlasını kapatmayı başardık. Çok sayıda aykırı çete dağıtıldı. İyi polis memurlarımız ve yargıçlarımız, çevre kirliliği yasalarını ihlal eden fabrikalara, çalışanlarına kötü davranan şirketlere ve şehir fonlarını kötü yöneten önemli şehir yetkililerine karşı dava açmayı ve kazanmayı başardılar.”

Bu sözleri, Io'nun gözden kaçırdığı bir şeye atıfta bulunan keskin bir sessizlik izledi. Hill'in politikaları Silts'tekilerin kulağına nadiren ulaşırdı. Aeneas çetesi, Rosemary Köprüsü'nden yine geçiş ücreti almaya başlamışken bu üst sınıf işe yaramazlar kimin umurundaydı? Seçime birkaç gün kala, Silts'teki her

mafya babasının, Saint-Yves'in rakibi olan muhafazakâr ama daha esnek mevcut Belediye Başkanı'nı desteklemek için ellerindeki tüm parayı harcadığı söyleniyordu.

"Yüzyıllar boyunca," diye devam etti Saint-Yves, "Ötekilere kendi kendilerinin polisleri olmaları konusunda güvendik. Erinye-soylular, sizin işlediğiniz suçları derinize yapışmış bir pislik gibi ortaya çıkarabilirdi. Size suçlarınızı itiraf ettirebilir ve güçlü kırbaçlarıyla cezalandırabilirlerdi. Güçleri buna izin veriyordu. Ama bir zamanların görkemli Erinye Tarikatı artık yok. Dokuzlar, değerli evlerinde inzivaya çekilmiş birer münzevi oldular. Alante'nin Öteki suçlularını denetleyecek kimse yok ve suçlular da bu durumdan yararlanıyorlar." Arkasındaki beyaz perdeye bir dizi sayı ve grafik yansıtıldı. "Son on yılda, çoğu şehir-ulusta ama ağırlıklı olarak Alante'de suç oranları önemli ölçüde arttı. Ancak daha da endişe verici olan, mahkûmiyetlerin keskin bir şekilde düşmüş olması. Her on Öteki'den yalnızca biri suçlu bulunuyor. Basitçe söylemek gerekirse, Ötekilerin işlediği suçları *kanıtlamıyoruz*."

Bu kesinlikle ikiyüzlü bir saçmalıktı. Her on kişiden sadece biri suçlu bulunmuşsa, bunun nedeni her on kişiden sadece birinin *suçlu* olmasıydı. Ötekiler sürekli olarak işlemedikleri suçlarla itham edilip yargılanıyorlardı çünkü ne de olsa bu suçları işleme *kabiliyetleri* vardı.

"İşte İnisiyatif bu noktada devreye giriyor," diye devam etti. Perdede İnisiyatif'in hedeflerini ve yöntemlerini düzgün bir şemada listeleyen yeni bir slayt belirdi. "Öteki suçluları yakalamak için Ötekilere ihtiyacımız var. Basit bir sahne hayal edelim: Yaz mevsimi geldi, şehirdeki nem oranı tavan yapmış durumda ve siz de içeri esinti girsin diye pencerenizi açtınız. Pencereden içeri kardeşleriyle birlikte bir oneiori-soylu giriyor ve sizi derin bir uykunun kollarına göndererek dairenizdeki değerli eşyaları çalıyor. Polisi arıyorsunuz ama ne yapabilirler

ki? Umabileceğiniz en iyi şey, hırsızların bir hata yapıp eşyalarınızdan birini taşıırken yakalanması olur.

“Ama şimdi bunun yerine şöyle bir sahne hayal edelim. Polis, davayı Öteki doğumlu özel bir birime veriyor. Dioscuri-soylu ikizlere... Yerlere ve halılara bakıp gece boyunca orada bulunanların izlediği yolları görebiliyorlar. Nereye gittiklerini, nereye gideceklerini anlıyorlar. Gün içinde hırsızlar yakalanıyor ve değerli eşyalarınız iade ediliyor. Ama İnisiyatif bununla da sınırlı kalmıyor. Bu suçlular kısa bir süre sonra zaman, düzen, adalet ve barış tanrıçaları olan Horae’nin torunlarından oluşan Agora tarafından da hüküm giyecek, Öteki özel savcılara teslim edilecek.”

Saint-Yves, hayal ettiği senaryonun, izleyicilerin kafasında yer etmesine izin vermek ister gibi konuşmasına ara verdi. Kalabalık sessiz kaldı, binlerce insan daha fazlasını bekliyordu. Bu fikri sevmişlerdi, *onu* sevmişlerdi. Ötekilerin en yüksek yönetim örgütü olan Agora’nın desteğini aldığını iddia eden bu adamı... Phobos-soylu birini Io’yla Edei’nin peşine göndermiş olabilecek bu adamı.

Ardından devam etti. “Tabii bana *Luc*, görevlendirilen bu Ötekilerin sana doğruyu söyleyeceğini nereden biliyorsun? Kendilerinin de işin içinde olmadıklarından nasıl emin olabiliyorsun? diye sorabilirsiniz. Pekâlâ dostlar, cevabımı hazmetmek kolay olmayacak. *Inanmalısınız. Güvenmelisiniz.* Toplumumuz uzun zamandır tanrıların gücünü sürdürenler ve paranın gücünü elinde tutanlar olarak bölünmüş durumda. Ama ben inanıyorum, daha doğrusu, *biliyorum* ki Ötekiler doğuştan yozlaşmış ya da kötü değildir. Şehirlerini seven ve gelişmesini isteyen nazik, akıllı, onurlu bireyler olabilirler.”

Elbette olabilirlerdi! Saint-Yves neden Ötekileri gerçekten insan olarak görmek takdire şayan bir şeymiş gibi konuşuyordu ki? Neden Ötekiler, onları her fırsatta kenara iten bir şehre hizmet ederek dünyaya değerlerini kanıtlama ihtiyacı duyuyorlardı?

Ötekilerin korkulacak canlılar olduğu bu berbat sistemi yaratan insanları korumak için... Io öfkeyle titriyordu. Bu tam olarak bir propaganda saçmalığıydı ve en kötüsü de bu insanların hepsinin bu propagandayı yutmasıydı!

“Bunu biliyorum dostlarım,” dedi Saint-Yves, “çünkü İnisiyatif teklifini oluşturmak için Ötekilerle yakın çalıştım. Çünkü...”

Kalabalıktan bir heyecan yükselmeye başladı.

“Onlardan birine çok âşığım.”

Saint-Yves bir kolunu yan kapıya doğru uzattı ve spot ışıkları o tarafa döndü. “Sevgili dostlarım, sizi en iyi arkadaşım, hayatımın aşkı ve dün gece itibariyle *nişanlım* olan Thais Ora’yla tanıştırmak istiyorum!”

BÖLÜM XVIII

BÜYÜK ÖLÇÜDE, SEN

Io şaşkınlık, öfke ya da üzüntü hissetmeyi beklemiş ama hiçbirini duymamıştı. Zihninin derinliklerinden sadece tek bir düşünce ağır ağır yolunu buldu: *Thais büyüleyici görünüyor.*

Thais zaten neredeyse tüm hayatı boyunca bir sylphid^{*} gibiydi; incecik ve solgundu, belirgin kaburgaları ve çıkık elmacık kemikleri vardı. Şimdiyse yanakları dolgunlaşmıştı. Cildi canlı ve pembeydi. Vücudu kıvrımlı bir hâle almıştı ve her Ora kadını gibi kalçalarında biraz fazlalık vardı. İpeksi kahverengi saçları yüzünü güzelce çerçevesiyor, kulaklarının hemen arkasında uzanıyordu. Işıltılı bir göz farı ve mürdüm rengi bir ruj sürmüştü, ince boynuna yeşim boncuklu bir kolye takmıştı. Yüksek topuklu ayakkabıları sahnede yankılanıyor ve beyaz eteği her adımda zarifçe dalgalanıyordu. Tıpkı 64 Hanover Caddesi'nde yaşayan bir kızı hayal ettiğinizde aklınıza geleceği gibi. Güleç, ıslıl ıslıl, canlı.

Thais, elini tutarak Saint-Yves'in onu sahneye çekmesine izin verdi ve çıktığında da Saint-Yves alnına bir öpücük kondurdu. Bu, aşk romanlarının kapağında göreceğiniz türden sevgi dolu bir sahneydi ve Io hem utandı hem de daha fazlasını görmek istedi.

Sonra kalabalıktan biri, "Nasıl evlenme teklif etti?" diye bağırdı.

* Batı geleneğinde hava elementi etkili, peri gibi bir mitolojik yaratık. —ç.n.

Sahnedeki Thais, Saint-Yves'e o meşhur çarpık gülümseme-
siyle baktı. Io, iki yılın ardından, *Beni rahat bırakın. Yaptıklarınız yetmedi mi*, notunun ardından ablasının sesini duymanın
vereceği şoka kendini hazırladı:

“Oturma odamızda yere oturmuş, tam da bu sunum için
notlarının üzerinden geçiyorduk. Etrafımız boş Iyen yiyecek
kutularıyla çevriliydi,” dedi tatlı tatlı. “Birden elimi tuttu ve
bunu bensiz yapamayacağını söyledi. Bensiz hiçbir şey yapmak
istemediğini söyledi. Sonra da bana büyükannesinin yüzüğünü
verdi.” Thais yüzüklü parmağını onlara doğru uzattı; kalabalık
çığına döndü, alkışlar, ıslıklar ve destekleyici mırıldanmalar
duyuldu.

“Nişanlım,” diye seslendi Saint-Yves gürültüyü bölerek,
“Moira-soylu. O bir eğirici. İnisiyatifimize katılan ve güçle-
rini Ötekilerle kurbanları arasındaki bağlantıları sürmek için
kullanan ilk gönüllüydü. Söyle onlara hayatım, bize katılmaya
karar vermene ne sebep oldu?”

“Büyük ölçüde, sen.” Thais güldü ve kalabalık da ona ka-
tıldı. Buna bayılmışlardı. *İnanıyorlardı*. Ama Io'nun inanması
mümkün değildi. Bu Thais olamazdı. Io'nun tanıdığı Thais,
Thomas Mutton'dan bir saniye bile tereddüt etmeden ayrılmıştı.
Kendi elleriyle bir imparatorluk kurmaya çalışmış, kimliğinden
ve inandıklarından zerre kadar ödün vermemişti. Son moda
saç kesimi ve pahalı kolyesiyle bu taklitçi de kimdi? Thais'in
nefret ettiği her şeyi, Ötekilerin kurtarıcısı olmak isteyen zengin
adamları, tüm o kokuşmuş, ihtişamlı ayrıcalıkları temsil eden
göz kamaştırıcı nişanlısına gülümseyen bu kız Thais *olamazdı*.

“Şaka bir yana,” dedi Thais. “İnisiyatif son derece gerekli.
Yıllar önce Erinye Tarikatı ortadan kaldırıldığında uygulanma-
lıydı. Bu sadece Alante'deki suç oranını düşürmekle kalmayacak,
aynı zamanda Ötekilerin üzerindeki damgayı da kaldıracak.
Ben Silts'te doğdum ve büyüdüm...”

Tiyatrodan toplu hâlde, onaylamayan bir ses yükseldi.

“*İşte bu.* Tam olarak bu. Ben bir insanın size tepeden bakmasının nasıl bir şey olduğunu bilirim. Kız kardeşlerim ve ben sürekli kötü muamele gördük, yarı ücretle çalışmamız ya da işverenlerimize yardımcı olmak için kestirme yollardan iş yapmamız beklendi. İnsanlar Ötekilerin yozlaşmış ve bozguncu olduğuna inanıyor ancak bunun gerçeklerden çok ama çok uzak olduğunu biliyorum. Luc’un önerdiği şey bir iş birliği. Biz Ötekiler daha iyi olabiliriz ve bu süreçte bu şehri daha iyi bir yer hâline getirebiliriz.”

Daha iyi ol, bu dünyayı daha iyi bir yer hâline getir. Ah, işte bu kısım sahiden ona benziyordu. Thais her zaman idealist biri olmuştu. Yeterince sıkı çalışarak, yozlaşma yerine asaleti ve iyiliği seçerek bu dünyada bir fark yaratabileceğine gerçekten inanıyordu. Kendini ve dünyayı daha iyi hâle getirmek onun her zaman mantrası olmuştu. Ama Saint-Yves’e gerçekten âşık olamazdı. Onun, sadece insanların birlikte çalışmasını sağlayarak Ötekilere uygulanan adaletsiz muameleyi çözebileceğine gerçekten inanamazdı. Thais bu denli saf olamazdı, değil mi?

Alkışlar kesildiğinde Saint-Yves, “Ekipteki diğer herkesi, harika Öteki gönüllülerimizi ve bize danışmanlık yapacak polis memurlarını tanıtmama izin verin,” dedi. Ve insanlar sahneye çıktıkça isimleri sıralamaya başladı. Io dinleme zahmetine girmedi, gözleri sadece Saint-Yves’in yanında duran, gülümseyen ve ona, ekibe sorulacak soruları söyleyen Thais’teydi. Ablası o kadar mutlu görünüyordu ki.

Bana öyle geldi ki, demişti Ava, *siz ikiniz... birlikte çalışırken mutsuzdunuz. Ama sen şimdi mutlusun. O da öyle. Belki de uzak kalmak istemesi o kadar da kötü değildir, ne dersin?* Ava gerçekten Thais’i neyin, hatta kimin mutlu ettiğini biliyor muydu? Bu yüzden mi Io’ya söylememişti? Io’nun onaylamayacağını bildiği için mi? Thais’in, geri döndüğünü saklamak istememesinin nedeninin bu olup olmadığını merak etmekten

kendini alamıyordu. Acaba buna kendisi mi sebep olmuştu? Thais'i Saint-Yves'in kollarına o mu itmişti?

Io koltuğa çökmüş, sahnede olanları izliyordu. Şu anda sahnede yirmiden fazla insan vardı, hepsinin cinsiyetleri ve ırkları farklı farklıydı. Thais de dâhil olmak üzere hepsi Saint-Yves'e hayranlıkla bakıyordu.

"Io," diye fısıldadı Edei eğilerek, "sahnedeki senin ablan mı?"

"Evet."

"Biliyor muydun?"

Sesi kuşkulu geliyordu, Io dönüp ona baktı. Kaşları çatılmıştı ama sahnedeki insanları değil onu inceliyordu.

"Bilmiyordum. Onu iki yıldır ilk kez görüyorum, yemin ederim."

Edei başını *tamam* der gibi salladı.

"Lütfen sakın..."

"Sorun yok, Bianca'ya söylemeyeceğim," diye söz verdi. "Ondan gerçekten korkuyorsun, değil mi?"

"Korkmamalı mıyım?"

Edei ciddiyetle kalabalığa baktı. "Sanırım korkmalısın." Bir süre sessizce oturdular. "Dinle, sana daha önce de söylemek istemiştım, sanırım haklısın. Şiddeti hoş görmenin de başlı başına bir şiddet olduğu konusunda."

Io tam olarak bu şekilde söylememiştı ama Edei'nin sözleri durumu daha iyi ifade ediyordu. Daha anlamlıydı.

"Bir de şu... kehanetle ilgili bir şey söylemek istiyordum. Tamamen saçmalık. Dokuzlar seni tanımıyor. Kim olduğunu ya da ne yapacağını bilmiyorlar. Sanatçıların senin portrelerini çizmesi ya da şiirler yazması, bunların gerçekleşeceği anlamına gelmez. Buna sadece sen karar verebilirsin."

Io başını onun omzuna yaslamak, kendini onun kollarına bırakmak istiyordu. Onun şefkatli kozasına girmek, yumuşak sesiyle sarmalanmak, sıkılmış bir yumruktan söküp alınmış bir bıçak gibi onun verdiği güven hissiyle kucaklanmak istiyordu.

Edei, “Dokuzlar’inki gibi güçlerin en nefret ettiğim yanı da bu,” diye devam etti, Io’nun kalbinin yavaş yavaş eridiğini fark etmeden. “Sanki somut bir şeymiş gibi, sanki kaderlerimiz kaçınılmazmış gibi, yıpranmış, eski bir kitabın sayfalarından ibaretmiş gibi deşifre etmek üzere geleceği tartışmak... Kader, seçme şansımızı elimizden alıyor ve ben böyle yaşayamam. Yaşamayacağım.”

Io başını konforlu koltuğa yasladı. Locanın tavanı dağ laleleri ve dalgalardan oluşan bir desenle kaplıydı. *Kader, seçim şansımızı elimizden alıyor.* Sözlerinde yalan, öfke ya da acımasızlık yoktu. Edei için bu bir gerçektir, mutlaklığı içinde önemsizdi. Yine de Io için bu cümle, her kelimesi kabuk bağlamış yaralarını deşen, üzerine inen bir yumruk gibiydi. Kader ve seçimler... Edei’yi her ikisinden de mahrum bıraktığı için kendini suçluyordu. Edei’nin Chimdi için daha fazlasını yapamadığında duyduğu pişmanlığı, Dokuzlar’ın manipülasyonlarına duyduğu öfkeyi, az önce ona yaptığı tatlı moral konuşmasını düşündü. Edei gibi hassas ve asil biri, onu çok az tanıdığı birine geri dönülmez bir şekilde bağlayan ve seçme şansını elinden alan kader ipliği hakkında ne düşünürdü acaba?

Bundan kesinlikle nefret ederdi.

Şimdi ona gerçeği söylerse Io’dan da nefret ederdi.

“İşte adamımız,” dedi Nico, düşüncelerini bölerek. Ve phobos-soylu sahneye çıktı.

Saint-Yves, “Aris Lefteriou,” diyerek tanıttı adamı. Böyle bir şey mümkünse gülümsemesi daha da göz kamaştırıcı bir hâl aldı. “Kendisi benim güvenlik şefim ve İnisiyatif ilerlerse tüm birimlerimizin güvenlik şefi olacak. Buzdağı Birliği’nde benimle birlikte cesurca hizmet eden, hayatımı borçlu olduğum güçlü bir phobos-soylu.”

Kalabalık eskisi kadar coşkulu alkışlamadı. Hepsi phobos-soylulardan korkmaları gerektiğini biliyordu, iyi adamlar oldukları söylene bile.

“Ne yapmak istiyorsun?” diye sordu Nico.

Yapılabilecek ne vardı ki? Ablası Saint-Yves’le nişanlıydı, oysa Io’yla konuşmuyordu bile. Nişanlısının güvenlik şefi, daha yarım saat önce onu ve Edei’yi dehşete düşürüp tehdit etmişti.

“Onları takip edebiliriz,” diye önerdi Chimdi. “Phobos-soylu yalnız kaldığında da yakalayıp Bianca’ya götürürüz.”

“Bir phobos-soyluyu yakalamak... Bu o kadar kolay olmaz,” diye karşı çıktı Nico. “Gidiyorlar. Hızlı karar vermen lazım, patron.”

Işıklar yandı. Kalabalık kalkıp çıkışlara doğru ilerlemeye başladı. Sonunda Edei, “Onları takip edeceğiz,” dedi.

Io bakışlarını güçlükle Thais’ten uzaklaştırıp diğerlerinin peşine takıldı. Kalın, kırmızı halı ayak seslerini boğuyordu. İnsanlar yakınlarındaki localardan çıkıyor, birbirlerine hararetle hararetle bir şeyler anlatıyorlardı. Edei onları koridorun sonundaki personel girişine yönlendirdi, burada da dolambaçlı bir merdiven onları zemin kata götürdü. Kapı, bir düzine spot ışığıyla aydınlatılmış bir sahneye açılıyordu. Saint-Yves ve ekibi ortadan kaybolmuştu.

O sırada kalabalığın arasından biri, “Edei?” diye seslendi. Edei aniden durdu ve onunla birlikte herkes durmak zorunda kaldı. Io onun bakışlarını takip ederek kalp şeklindeki yüzünü ve ince boynunu vurgulayan siyah, yüksek yakalı bir elbise giymiş güzel bir kıza baktı. Kızın kolları bir başka kızın ve yakışıklı bir oğlanın kollarına dolanmıştı. Üçü çıkışa doğru vals yapar gibi ilerliyordu. Kız bir anda çekingen bir ifadeyle arkadaşlarının kollarından ayrılarak Edei’ye yaklaştı.

Nico, Io’nun omzunun üzerinden, “Selam, Samiya,” dedi.

Demek Doktor Samiya buydu. Edei’nin kız arkadaşı. Io’nun suçluluk duygusunun diğer yarısının kaynağı... Io yüzüne hemen mesafeli bir ifade yerleştirmeye çalıştı.

Samiya, Nico'yla Chimdi'yi gülümseyerek selamladı, sonra gözlerini Io'ya, Edei'nin bir adım gerisine dikti. "Ah, merhaba! Siz de şu dedektif olmalısınız."

Ah, bu gerçekten de çok garip bir durumdu. "Evet, şey, merhaba," dedi Io şaşkın şaşkın. *Yer yarılsa da içine girsem,* diye düşünüyordu.

Samiya, "Sizin ne işiniz var burada?" diye sordu.

Edei, Samiya'nın iki arkadaşından erkek olanı tepeden tırnağa incelerken tuhaf bir sessizlik çöktü. Io, Edei'nin durumunu tanımlayacak en uygun kelimenin "rahatsız" olduğunu düşündü. Dudaklarının kıvrılışı ve ürkütücü bakışları ona çalışmadığı bir denklemi çözmesi için tahtaya kaldırılan bir çocuğu hatırlatmıştı.

Sonunda Edei, "Birkaç şeyi araştırıyoruz," dedi. Bu yanıt fena hâlde gizemliydi ve haklı olarak Samiya'nın gözlerini devirmesine neden oldu.

"Peki *sen* burada ne yapıyorsun?" Chimdi suçlayıcı bir ses tonuyla araya girdi.

Edei'nin yüzündeki rahatsızlığın bir kısmı silinmişti. "Boş ver, bırak," diye uyardı.

Aynı anda Samiya'nın arkadaşları ona seslendi. O da özür diler gibi bir sesle, "Sonra görüşürüz," diyerek el salladı ve çıkışa doğru hızla ilerledi.

Chimdi kollarını göğsünde kavuşturdu. "Buna nasıl razı olabiliyorsun, hâlâ anlamıyorum, Edei. Şimdi de o adamın toplantılarına mı katılıyor?"

Edei son birkaç dakika işkence gibi geçmişçesine uzun ve yavaş nefes aldı. "Ne isterse yapabilir. Ben onun patronu değilim, sen de değilsin." Chimdi'ye baktı. "O zeki bir kız. İnisiyatif'te bir değer görüyorsa vardır bir bildiği."

Io'nun ilk düşüncesi, *Bu kız zeki değil, saf,* oldu. Ama dillendiremeyeceği, kaba bir fikirdi bu ve o, kabalık etmekten hiç hoşlanmazdı. Sonuçta kızı tanımıyordu, dürüst olmak ge-

rekirse İnisiyatif'le ilgili de pek bilgisi yoktu. Edei'nin buna karşı olduğu açıktı ama kız arkadaşı kendi seçimlerini yaparken karışmamayı seçmişti. Edei, Samiya'nın içgüdülerine güveniyorsa Io da güvenmeliydi.

"Ne tarafa?" diye sordu Edei.

Kimse cevap vermedi.

"Io. Ne tarafa?"

Io irkilerek avucundaki ipliğe baktı. "Şu kapıdan."

Edei talimatına uyarak kapıyı onlar için açık tuttu. Girdikleri oda bir giyinme alanıydı. Saint-Yves'in ekibindekiler daire şeklinde toplanmış sohbet ediyor ve makyajlarını çıkarıyorlardı. Phobos-soylu aralarında değildi ve Thais'le Saint-Yves de yoktu.

"İzninizle," dedi Nico canlı bir sesle. "Patron bizi buraya deterjan almamız için gönderdi, görünüşe göre seksen dört numaralı locadakiler etrafı epey pis bırakmış."

İçeri girdiklerinde doğrulan kafalar ilgisizce tekrar önlerine döndü. Yine de Io yumruğunu göğsünde tutacak kadar akıllıydı. Böylece Saint-Yves'in ekibinde moira-soylu biri varsa, kendisinininkinden farklı bir iplik tuttuğunu fark edemezdi. Edei başka bir odaya geçti, burası boştu ve daha aşağıda, üzerinde ACİL ÇIKIŞ yazan bir kapıya doğru ilerledi.

Onları yağmur karşıladı, ani ve soğuk hava yanaklarına çarptı. Yeni muson mevsimi gelmişti. Kaldırım taşlarının üzerinde ince bir su tabakası oluşuyordu, yakında buna gelgit de eklenecekti. Birkaç dakika içinde su ayak bileklerine kadar ulaşırdı, çatılara çıkmaları gerekiyordu. Diğerleri de aynı fikirdeydi. Sokağın ağzında, ellerinde şemsiyeler ve yağmurluklarla insanlar koşuşturuyor, tramvaya ya da köprülere doğru gidiyorlardı. O esnada Io'nun dikkatini başka bir şey çekti. Kendi ipliklerinden biri hızla yön değiştiriyordu; Thais'in ipliği idi bu. Io tam zamanında vadinin ağzına koştu ve bir otomobilin kaldırırma su fışkırtarak hızla geçtiğini gördü. Saint-Yves bu otomobilin arkasında oturmuş, dudakları kahkahalarla aralanmıştı. Yanında

da bir elini onun göğsüne koymuş Thais duruyordu. Otomobil Thais'i yokuş yukarı götürürken kız kardeşleri birbirine bağlayan iplik Io'nun gözünün önünde dans etti.

"Çabuk olun," dedi Edei. "Chimdi, Nico, onların peşlerinden gidin."

İki arkadaş arabanın peşinden köşeyi döndüler. Io onları durdurmayı, bu işi bizzat üstleneceğini söylemeyi düşündü ama ya Thais onların ortak ipliğini fark ederse ne olacaktı? Ya artık sevmediği açıkça ortada olan küçük kardeşinin onu takip ettiğini fark ederse ne yapardı?

Edei, "Phobos-soyluyu bulmalıyız..." derken sözü yarıda kesildi.

Bakışları Io'nun arkasındaki bir şeye takılmıştı.

Ne oluyor acaba? diye düşünecek zaman bulamadan omzunun üzerinden bir şey gördü. Çıkmaz sokağın sonundaki biri, elinde parlayan namlusuyla bir silah tutuyordu.

BÖLÜM XIX

YENİ MUSON

E dei'nin çatık kaşları ve kaskatı kesilmiş dudaklarından aşağıya yağmur damlaları süzüldü. Omuzları gergindi, sıktığı yumrukları dövüşmeye can attığını belli ediyordu ve gözleri silahı tutan kişiye kilitlenmişti. Odaklanmış, öfkeli, korkmuş görünüyordu. “Tamam, ağır ol,” dedi.

Io'nun kalbi göğüs kafesinde çılgınca çarpmaya başladı. Tayfı atlatmış, Horatio Long'u alt etmiş, phobos-soylunun elinden kurtulmuştu ama şimdi bir silahın tehdidi altındaydı. Tetiğe tek bir dokunuş beynini kaldırım taşlarının üzerine akıtmaya yeterdi.

Silahı tutan kişi sıktığı dişlerinin arasından, “*Yarından sonraki gün* dememiş miydik?” dedi.

Io konuşanı hemen tanıdı. “*Rosa?* Ne yapıyorsun, bizi vuracak mısın?”

“Hayati bir yerden vurmam ama bir kol ya da bacak üzerinde anlaşıyoruz.”

Sokak lambası, karanlıkta çakılmış bir çakmaktaşı gibi silahın uzun namlusunda parlıyordu. Rosa tipik bir sülük gibi duruyordu, bacakları aralık, gövdesi dimdik, iki eli silahın üzerinde. Her zamanki gibi görünüyordu, uzun boylu ve dolgun vücutlu, vurgulamayı asla ihmal etmediği şekilde uzun bacaklı, ortadan ayırdığı siyah saçlarını çok tepeden olmayan bir atkuyruğu yapmıştı. Kaşları mükemmel bir kavis oluşturacak şekilde alınmıştı ve bronz teninde çiller, dudaklarında da bordo bir ruj

vardı. Rosa sivil kıyafetler giymişti, üzerinde göze çarpmayan, siyaha kaçan hâkî bir pantolon ve gri kadife bir ceket vardı.

Io Örtü'nün onu içine çekmesine izin verdi, parmakları bir ipliğe uzandı. Rosa saniyeler içinde tüm İnisiyatif'i peşlerine takabilirdi, tıpkı Şehir Meydanı'nda kuşatıldıkları gibi. Ama Io bu sefer Edei'yle birlikte zarar görmeden kaçmalarını sağlayacaktı.

Rosa gözlerini kısarak Io'ya bakıyordu. Göz bebeklerine gümüş bir ışık yansıdığından ve arkadaşının onun ne yapacağını anladığından emindi. "Ah, hayır, hayır. Bunu aklından bile geçirme, Io. Zavallı büyükannemin ipliği yetmedi mi?"

"Hayır, Do-Lo olamaz..." dedi Io gerçekten üzgün bir sesle.

Ah, tanrılar aşkına! Durum Io'nun düşündüğünden de kötüydü. Hırsızlık gecesi kestiği iplik, eklerlere duyduğu ilginin ipliği gibi zararsız bir iplik değil, bir aile bağıydı.

Dolores Santos mükemmel bir kadın, dahası harika bir büyükanneydi. Io ne zaman dışarı çıkmadan önce Rosa'ya uğrasa torunlarının ona taktığı isimle Do-Lo harika baharatlı tapaslarla onun karnını tıka basa doldurur, gençliğine dair keyifli hikâyeler anlatmaya başlar ve Rosa'nın utançtan, Io'nun da kahkahadan kıpkırmızı kesilmesine neden olurdu.

Bir ipliği kaybetmek korkunç bir şeydi, ani, açıklanamaz bir kayıp, sanki kalbinizden bir parça kopmuş gibi. İpliği oluşturan sevginin yoğunluğu ne olursa olsun, artık ondan bir iz bulamazdınız. Zamanla iplik yeniden gelişebilirdi ama şu anda Rosa'nın büyükannesine duyduğu sevgi, derinliğini ve saflığını kaybetmişti.

"Evet, Do-Lo... Dün onu ziyaret ettim ve sadece bir espri-sine güldüm."

"Belki de o kadar komik değildir?"

"Büyükanнем hep çok komiktir."

"Öyle gerçekten," diye itiraf etmek zorunda kaldı Io. "Silahını indirecek misin?"

“Sen söyle, Io. Bir yerinden vurulmayı hak etmiyor musun? Sadece küçük bir sıyrık, adalet için?”

“Kesinlikle hak ediyorum.”

Io’nun birkaç metre solunda Edei keskin bir nefes aldı.

“Harika o hâlde,” dedi Rosa. “Seçmene izin vereceğim; kol mu bacak mı?”

“Kol olur mu?” diye sordu Io, Edei’ye dönerek. “Sen ne düşünüyorsun? Kol, değil mi? İşimize de daha az engel olur.”

“Ben. Yani ben...” Edei kekeledi, gözleri iki kız arasında çılgınca gidip geliyordu. “Belki hiçbir yeri vurmamayı da düşünebiliriz?”

“Öyle olsun,” diye kabul etti Rosa. Tek bir hareketle silahı indirip ceketinin altındaki kılıfa yerleştirdi. Uzun adımlarla onları sokağın sonuna, gölgelerin onları meraklı gözlerden koruyacağı yere götürdü. “Bir erkeğin *hem* sevimli *hem de* akıllı olabileceği kimin aklına gelirdi?”

Io arkadaşına ters ters baktı.

Edei, “Io, neler oluyor?” diye mırıldandı.

“Edei, arkadaşım Rosa Santos’la tanış. Rosa, bu Edei. İkiniz aslında dün gece tanıştınız ama Rosa o sırada bizi ölüme sürüklemeye çalıştığından pek tanışabileceğiniz bir ortam olmadı.” Eh, sonuçta Io da bu suçluluk duygusu yaratma oyununu oynayabilirdi.

“Bu, sizi olmamanız gereken bir yerde gizlenirken ikinci yakalayışım,” dedi Rosa.

“Bir olay üzerinde çalışıyoruz.”

“Saint-Yves’in İnisiyatif sunumuna izinsiz girmenizi ve güvenlik şefinin ipini ele geçirmenizi gerektiren bir dava mı? Vay vay, bu dünyada bir hayli ilerleme kaydetmişsin.” Rosa kaşlarını oynattı: “Ama kötü haber, dikkatsiz davrandın. Biri seni Teatro’da fark etti ve şimdi Aris Lefteriou ile ekibi binanın her yerinde seni arıyor.”

“Nereden biliyorsun?”

“Nereden mi biliyorum? Ben de onun ekibinin bir parçasıyım, ahmak.”

Sokağın ağzından sesler yükseldiğinde Io arkadaşına muhteşem bir karşılık vermeye hazırlanıyordu. Sokak lambası köşeden dönen üç figürü aydınlattı. Kaldırım taşlarında keskin ayak sesleri ve ardından başka sesler duyuldu: “Nereye gittiler?” “Arka sokağı kontrol edin.”

Rosa, Io’nun dirseğini yakaladı. “Çabuk! Bu taraftan!”

Ardından Rosa eğitilmiş olduğunu gösteren hareketlerle çöp tenekesinin üzerine çıktı, komşu binanın sel kaçış merdivenini aşağı çekti ve çıkmaya başladı. Io tereddüt etmeden arkadaşını merdivenden yukarı doğru takip etti, Edei de hemen arkasından geldi. Üç adam sokağa girdiğinde Edei, Rosa ve Io vücutlarını ikinci katın zeminine, sokak lambasının ışığının ulaşamayacağı bir yere yerleştirmişlerdi. Ekibin başındaki adam denizci kıyafeti giymişti, keçi sakalı hafif yamuk duruyordu. Göğsünden bir düzine iplik fırladı, içlerinden biri doğruca Io’nun yumruğuna uzanıyordu. Aris Lefteriou. Phobos-soylu.

“Devam et,” diye fısıldadı Rosa, Edei’yi ileri doğru yönlendirerek. Merdivenden aşağı uzanıp Io’nun yumruğunu kavradı. “Io, ipini bırakmalısın. Solundaki moira-soylu. Bizi fark etmeleri çok sürmez. O ipliği iki yönde de takip etmek mümkün, sizi ilk etapta nasıl fark ettiklerini sanıyorsunuz?”

Moira-soylu fark etmeden ve Aris, gücünü onlar üzerinde kullanmadan önce Io’nun ipi bırakması *gerekiyordu*. Ama cinayetleri çözmek için elindeki tek somut bağlantı buydu.

“Io.” Rosa’nın sesi çılgınca bir panikle doluydu. “Bana güvenecek misin?”

Her şeye rağmen ve her şey yüzünden Io ona güvenebileceğini fark etti.

İpi bıraktı ve kaçtılar.

Yeni muson yağmuru her geçen dakika şiddetini artırıyordu. Köprüler suyla kayganlaşıyor, tahtalar çamurdan yapış yapış oluyordu. Aşağıda yağmur, gelgitin etkisini fena hâlde artırmıştı; alçak seviyedeki girişleri korumak maksadıyla kullanılan metal kepenkler bile onu durdurmaya yetmiyordu. Io, binaların alt katlarındaki suyu çekip yüksek pencerelerden dışarı atan düzinelerce drenaj pompasının gürültüsünü duyabiliyordu.

Alantelilerin çoğu yağmurun asitli olmasından korktukları için gecenin geri kalanını içeride geçirmişlerdi ve hâlâ dışarıda olan az sayıdaki insan da sağa sola kaçıyordu. Oysa bugünkü yağmur sadece yağmurdu. Asit olsaydı, Io ve diğerleri şu anda acı içinde çığlıklar atıyor olurlardı. Hepsi iliklerine kadar ıslanmıştı, saçları yanaklarına yapışmış, botlarından berbat gıcirtılar yükseliyordu. Io, sanki su onun ağırlığını iki katına çıkarmış gibi hissediyordu; bacaklarını kaldırıp indirmek ve çatılara tırmanmak normalde olduğundan iki kat daha zordu.

“Bir yere mi gidiyoruz?” diye bağırdı Rosa’ya. “Yoksa sadece böyle koşup duracak mıyız?”

“Onu bana sen söyle. Arkana bak.”

“Gözlüklerim olmadan o kadar uzağı göremediğimi biliyorsun.”

“Gözlüklerin nerede peki?”

Io arkadaşının peşinden aceleyle koştu. “Cebimde. Durup onları takmam için zamanımız var mı gerçekten? Arkamızda ne olduğunu sen söyleyemez misin?”

“Ben söylersem bundan nasıl ders çıkaracaksın?”

“*Rosa.*”

Edei’den bıkkınlık dolu bir iç çekiş duyuldu, sonra konuşmaya başladı: “Bizi takip eden üç kişi var. Biri phobos-soylu.”

“Onu böyle kolaya alıştırma!” dedi Rosa.

Io, “Onları burada asla atlatamayız,” dedi. “Moirra-soylular bizi Örtü’den izliyordur. Çok sayıda insanın, çok sayıda ipliğin olduğu bir yere gitmeliyiz.”

“Çoktan yola çıktık,” diye karşılık verdi Rosa. Üçü, artık tamamen bir kanala dönüşmüş olan Cardamom Caddesi’ne paralel olarak ilerlemeye devam etti. Rosa onları Mercanköşk Köprüsü’nden geçirdi ve caddenin karşısında beliren Eski Minareler’le karşılaştıklarında sola dönmelerini söyledi. Ardından aşağıdaki binaya girişi olan bir kapağı açtı.

Onlar karanlık, dolambaçlı bir merdivenden binanın ortasına doğru hızla inerken, “Sessiz olun,” diye talimat verdi. Pencereleri tırmalayan yağmurun tıptırtısından ve bir ısıtıcının alçak uğultusundan başka ses yoktu. Hayır, ısıtıcı değildi bu; biri horluyordu. Koridor boyunca uzanan odaların hepsi kötü havalarda yaşadıkları yeri su basan ailelere şehir idaresi tarafından tahsis edilen uyku kapsülleriyle doluydu. Rosa onları bir evsizler barınağına getirmişti.

“İşte,” dedi onları kapaktan en uzaktaki odaya yönlendirerek. Alt sıradaki birkaç boş yatağı gösterdi, sonra en yakın olana kendisi geçip hemen perdeleri kapattı.

Io ve Edei de onun yaptığını yaptı. Io’nun kapsülü, bağdaş kursa bile rahatça sığabileceği kadar genişti. Örtü’nün içinde, Aris ve diğer iki adamın da binanın çatısına çıktığını gördü. Rosa’nın planı zekiceydi: Bu alana girseler bile moirra-soylu, onları sadece herhangi bir misafir sanacaktı. İleride, kapak gıcırdayarak açıldı. Merdivende ıslak ayak sesleri duyuldu.

Islak! Peki ya adamlar botlarının yerde bıraktığı ıslak izleri fark ederse ne olacaktı? Io başını dışarı uzattı. Koridorun muşamba zemininde ayak izlerinin parıldadığından emindi. Battaniyeyi kaptığı gibi kapsülünden fırlayıp aceleyle ıslak kısımları temizledi. İzleri odadan koridora kadar takip etti, nefes nefese kalmıştı. Bir gözü de sarmal merdivendeydi. Phobos-soylunun baldırlarını, dizlerini, gövdesini görebilirdi.

Bir kol aniden beline dolandı. Edei onu odaya geri çekti. Yan yana sürünerek onun kapsülüne girdiler. Edei perdeyi çekip kapadı ve yumuşak bir hareketle üzerlerini battaniyeyle örttü.

Bir saniye sonra, kapıdaki bej perdede silüet hâlinde bir figür belirdi. Io bir eliyle ağzını örttü. Edei'nin yüzü ona çok yakındı, hızlı nefesi yanağını okşuyordu ve vücutları birbirine sıkıca kenetlenmişti. Karanlıkta sadece yüzünün silüetini seçebiliyordu, burnunun çıkıntısını, kalın kaşlarını.

“Buradalar mı?” diye sordu phobos-soylu. Io'nun nefesi kuru bir hıçkırık gibi göğsünde tekledi. Edei kolunu omuzlarına dolayarak onu göğsüne doğru çekti. Çenesi, Io'nun başının üzerindeydi. Hızla çarpan kalbini yanağının hemen altında hissedebiliyordu.

“Bütün odaları kontrol edin,” dedi Aris Lefteriou. “Ne kadar kapsül varsa hepsine bakın.”

Io kıpırdandı, inanılmaz derece ufak, istemsiz bir hareketti bu.

“Sesi duydun mu?”

Edei dudaklarını Io'nun alnına bastırdı ve onu öyle sıkı kavradı ki istese de kıpırdayamazdı. Io gözlerini kapadı. Bölmelerinin perdesinin açıldığını duydu. Edei yavaşça nefes aldı, verdi, aldı, verdi. Io onun nefes alışına, alnındaki parmaklarına ve dudaklarına, vücudunun onunkine bitişik hatlarına odaklandı. *Gözlerini açma. Kımıldama.*

Sonra perde geri kapandı. Kalbi hızla atıyor, nefesi hırıltılı ve kesik kesik geliyordu. Hareket etmeye cesaret edemedi. Sadece dinledi. Ayak sesleri, sürüklenen perdeler, uykulu insanların şikâyetleri. Sonra sessizlik oldu.

“Burada sadece evsizler var, patron,” dedi adamlardan biri. Diğer adam, “Öbür odalarda da öyle,” dedi.

“Cori, bir yere saklanmış olma ihtimallerine karşı sen burada kal,” diye fısıldadı Aris. Kapsüllerinin hemen dışında duruyor olmalıydı çünkü Io onu çok net duyabiliyordu.

“Jude, sen benimlesin. Onları hemen bulmalıyız. Dokuzlar’a gittiler. Kadınları biliyorlar.”

“Büyük olanı tanıdım, patron,” dedi ikinci adam. “Edei Rhuna. Fortuna’da çalışıyor.” Io biraz geriye doğru çekilerek Edei’nin yüzüne baktı. Gözleri yarı aydınlıkta birbirine kilitlendi. Ve yine o şeyi yaptı, bakışları Io’nun gözleri arasında gidip geliyordu. Io uzanıp onun kalın kirpiklerine dokunma isteği duydu. Edei’nin dudakları kıpırdadı. Bir şey mırıldandı ama Io onu anlayamadı, sadece altında yatan hissi yakalayabildi. Sakinlik, rahatlık, yumuşaklık.

“Bianca Rossi’nin Fortuna’sı mı?” diye sordu Aris. “Ah, Luc buna bayılacak. Bir sonraki hedefinin o olacağı kesin. Fyodorov, Petropoulos, Magnussen, Horatio Long... Silts’in mafya kraliçesine kıyasla bunlar önemsiz suçlular.”

Kurbanlar. Phobos-soylu, az önce tüm cinayet kurbanlarını listelemişti.

Edei’nin gözleri kapsüllerinin dışındaki adamın silüetine kaydı. Io’nun omzunu tutan parmakları gerildi.

Bunlar onlar, diye geçirdi içinden Io. Tayfların arkasında Saint-Yves vardı.

BÖLÜM XX

YAPMAN GEREKEN

Io uyandığında alnı Edei'nin ensesine dayanmıştı. Birkaç saniye daha öylece kaldı, bedenlerinin temasını hissetti. Sıcaklığını. Yumuşaklığını. İçini tatlı bir utanç duygusu kapladı. Sonra kendini ondan kurtarıp sessizce kapsülden çıktı. Şafak sökmek üzereydi, pembe ışık perdelerin ve metal bölmelerin üzerinden usulca süzülüyordu. Burada kalan herkes şu an uyuyor, hafif horultuları sabahın erken saatlerindeki dinginlik hissini güçlendiriyordu. Odanın sonundaki pencere aralıktı. Rosa yaşlı bir kadınla birlikte pervaza yaslanmış, Rossk dilinde sohbet ediyordu. İkisi de sigara dumanlarını şehrin kızılımsı göğüne doğru üflüyordu.

Kadın Io'nun yaklaştığını görünce sigarasını bıraktı, başını eğdi ve hızla odadan çıktı. "O bir Göçebe," dedi Rosa, kadının uzaklaşmasını izlerken. "Kesicilerle araları iyi değildir, biliyorsun."

Göçebeler, Çorak Topraklar'da barınaktan barınağa yolculuk eden gezginlerdi. Moira-soylular hakkında da güçlü batıl inançları vardı. Efsaneleri, özellikle kesicilerin Çöküş'te haince bir rolü olduğunu söylerdi. Bu yüzden göçebeler onlara yakın olmaktan hoşlanmazdı.

"Ee," dedi Rosa, Io'ya hınzırca bakarak. Sonra ona bir fincan kahve ikram etti. Kahve ılık ve acıydı. Io bir yudum aldıktan sonra Rosa'ya geri uzattı. "Bir oğlanla yattın, ha?"

“Bir oğlanın *yanında* yattım,” diye cevap verdi Io hızlıca. Cinsel deneyim hususundaki eksikliği, kahvaltıdan önce tartışmak istediği bir konu değildi.

“Peki. Amma da korkaksın.”

“Amma da işgüzarsın.”

Rosa küçük bir kahkaha atıp sigaranın dumanını üfledi.

“Saint-Yves’in adamı nerede?” diye sordu Io.

Rosa ağzındaki sigarayla bir adamı işaret etti; adam koridorun duvarına yaslanmış, bacaklarını önünde uzatmış, ağzı açık hâlde salyası akarak uyuyordu. Muhtemelen Rosa’nın güçlerinin kurbanı olmuştu.

Rosa, rüya tanrılarının soyundan gelen bir oneiroi-soyluydu; bir insanın uyku kordonlarına bir defa dokunması bile o kişiyi sinek gibi yere sermeye yeterdi. Io onun bunu yaptığını birçok kez görmüştü, barlarda erkekler onları rahatsız ettiğinde, gizlice evden kaçabilmesi için ailesinin uykuya dalması gerektiğinde... Io’nun Örtü’den baktığında insanların iplerini görmesi gibi Rosa da rüya kordonlarını görebiliyordu. *Keman tellerine benziyorlar*, diye açıklamıştı bir keresinde. Onlara dokunmak bir müzik aletine dokunmak gibi geliyordu Rosa’ya. Adam birkaç saat içinde uyanacak, iş başında öylece uyuyakaldığını zannedecekti.

Io dün gecenin çoğunu, adamın Örtü üzerindeki hareketlerini izleyerek geçirmişti. Binayı boydan boya arşınlamış, çıkışlardan hiç uzaklaşmamıştı. Io onun moira-soylu olabileceğini düşünmüş, bu yüzden kaçmaya cesaret edememişti. Önce Edei uykuya dalmış, onun derin nefesleri sonunda Io’nun da uykusunu getirmişti.

“Neden bizi daha önce uyandırmadın?”

Rosa omuz silkti. “Ben de yarım saat önce uyandım, siz de o sırada şey yapı—”

“Hayır, *yapmıyorduk!*”

Rosa kıkırdayarak başını iki yana salladı. “İşimi çok kolaylaştırıyorsun.”

Io'nun yüzünde beliren gülümseme yorgun ve tedirgindi. Vücudu hâlâ dehşet dolu bir uykunun gerginliğinin ve dün sabah –üzerinden nasıl sadece *bir gün* geçmiş olabilirdi ki!– Horatio ve Raina'yla giriştiği mücadelenin etkisindeydi. Aç ve susuzdu, ayrıca fena hâlde banyo yapmaya ihtiyacı vardı. Dahası, onlara saldıran ve peşlerine düşen phobos-soylunun, bilinmeyen bir nedenle tayf kurbanlarını hedef alan Luc Saint-Yves hesabına çalıştığını yeni öğrenmişti. Bugünün Emniyet Müdürü, müstakbel Belediye Başkanı, ablasının nişanlısı Saint-Yves...

“Ne oldu, Rosa? Nasıl oldu da Saint-Yves için çalışmaya başladın?”

Rosa sigarasından son bir nefes çekti ve pencere kenarına söndürdü. Orada düzinelerce benzer izmarit izi vardı, bazıları soluk, bazıları yeniydi. Daha ileride, dün geceki fırtınanın kalıntıları sokaklardan süzülerek denize karışıyordu.

“Kısa versiyonunu mu yoksa uzun versiyonunu mu istersin?”

“Uzun,” dedi Io cesaretle.

“Birbirimizi son gördüğümüzde *Miss-Matched* gazetesinde işe yeni girmiştin, değil mi? Bir süre her şey çok iyi gitti. Çoğunlukla bulmaca kısmıyla ilgileniyor, bazen de sağlık köşesinde yazıyordum. Ama sonra sıkıldım. Sunduğum makale fikirlerinin hepsini geri çevirdiler. Bir ay kadar önce Xeno büyük bir haber için gizli göreve gitmemi teklif ettiğinde hayır diyemedim.”

“Xeno mu?”

Rosa dişlerinin arasından nefes alarak garip bir ses çıkardı. “Xenophon Atreidis.”

“Sen onun gizli görevdeki muhabiri misin? Neden öyle ukala tavırlar sergilediği belli oldu!”

“Başlama yine. İşinde harikadır. Silts’e siyasi gazeteciliği o getirdi. İyi haber konusunda keskin bir burnu ve kızlar söz konusu olduğunda harika bir zevki vardır, bunu da söylemem lazım.”

“Lütfen bana bunu yapmadığını söyle.”

“Yaptım.”

“Adam okul hayatın boyunca sana zorbalık etti!”

O su katılmamış pislik, Rosa’nın karşı sokağında büyümüştü. Kafa şişiren bir köpek gibi durmadan kızları okula kadar takip eder, lo’nun ablalarından kalan büyük boy kıyafetleriyle dalga geçer ya da teneffüslerde Rosa’nın eski adıyla ilgili küçük tekerlemeler söyleyen aptal çocukların peşine takılırdı. O zamanlar kendini ve Rosa’yı savunmamış olmak lo’nun en derin pişmanlıklarından biriydi. Ama o zamanlar okulda ya da evde asla sorun çıkarmayan sessiz bir çocuktur. Dürüst olmak gerekirse, kendini hâlâ sessiz biri olarak görüyordu ama artık düşmanlarına bir parmağının küçük bir hareketiyle hadlerini bildirip işlerini bitirebiliyordu. Xenophon da büyüdüğü o rahatsız edici kişiliğini en iyi şekilde kullanmayı seçerek bir muhabir olmuş, düşünce yazıları, iyi hazırlanılmış röportajlar ve siyasi ifşalarla tanınan *Alante Gerçekleri* için yazmaya başlamıştı. Rosa da kendini bildi bileli bu tür makaleler yazmak istemişti ama Xenophon için çalışması... Kanatlarını koparsın diye kendi isteğiyle bir koleksiyoncunun masasına konan kelebek gibiydi.

“Bana gizliden gizliye âşık olduğu için öyle davranıyordu,” dedi Rosa.

“Bu saçmalık.”

“Kesinlikle saçmalık ama o değişti. Onun arkadaşlığından hoşlanıyorum ve bu işi istiyorum. Ayrıca sen de... benim annem değilsin.”

lo teslimiyetle avuçlarını kaldırdı.

“Her neyse...” Rosa, lo’ya hançer gibi keskin bir bakış attı. “Gazete zaten birkaç serbest makalemi yayınladı ve Xeno bunun gibi büyük bir ifşanın beni öne çıkaracağını ve kalıcı bir pozisyon almamı sağlayacağını düşünüyor. Araştırmacı gazetecilik bu lo, hep hayalini kurduğum gibi.”

Sesinde özlem dolu bir tını vardı. Örtü’ye göz atarsa Rosa’yı en değerli varlığı olan daktilosuna bağlayan, diğerlerinden daha

parlak bir iplik bulacağını biliyordu. Xenophon'un teklifini geri çevirmek onun için imkânsız olmalıydı, onca yıllık başarısız denemelerin üzerine böyle rüya gibi bir iş teklifi almak onun için reddedilemezdi...

"İş tam olarak neydi?"

"Xeno ilk duyduğundan beri Saint-Yves ve İnisiyatifi'ne şüpheyle yaklaşıyor, özellikle onları kimin finanse ettiği konusunda şeffaf değiller. Agora'nın desteğini aldığını iddia ediyor ama onlardan da resmî bir açıklama yapılmadı. Ayrıca horae-soylular yeni bir yargı gücü oluşturmak istiyorlarsa neden Saint-Yves gibi güçsüz birini dâhil etsinler ki? Bir ay önce, Emniyet Müdürü'nün ofisi bir vaka için *Öteki korumalar* aramaya başladı. Ben de işi hemen aldım."

"Koruma görevi için bir Öteki... Tayflara karşı bir arayışı kastediyorsun, değil mi?" diye sordu Io.

"Iyyh!" Rosa'nın üst dudağı büküldü. "Tayf falan deyip durma şunlara. Evet, yaşam ipleri kopmuş kadınlar. Saint-Yves ilk saldırıdan sonra beni yanına aldı, bu gözü dönmüş katillere karşı ekstra koruma olsun diye. Ben de iki hafta boyunca onun koruması olarak çalıştım, ta ki bir İnisiyatif toplantısında görevlendirilene kadar." Bakışları, aşağıdaki sokakta bembeyaz iki köpeğini gezdiren bir kadına kaydı. "Şaşırtıcı ama çok iyi insanlar. Danışman memurlar nadir görülecek dürüstlükte tipler ve Ötekiler de gerçekten şehri kurtarmak istiyor. Xeno'ya şüpheli bir şey bulamadığımı, hatta oradaki insanları *sevdiğimi* söyledim. Bana aramaya devam etmemi söyledi. Güvenliğini sağladığım bir sonraki toplantıda Thais içeri girdi."

Io nefesini tuttu. Thais hassas bir meseleydi, özellikle de Rosa için. Bir bıçak kadar keskin ve bir o kadar da hızlı bir şekilde ağızdan çıkacak tek bir kelime, tek bir düşünceyle birlikte özenle saklanan anılar, kan gibi sıcak ve zarafetle ortaya dökülürdü. Hafızasında, çoraplı ayaklarıyla, gıcırdayan döşeme tahtalarının üzerinde parmak uçlarında duruyorlardı. Örtülerin

altında ellerini ağızlarına götürmüş ve daha iyi duyabilmek için kulak kesilmişlerdi. Io'nun yanakları gözyaşlarıyla yapış yapış, Rosa'nın çenesiyse mermer gibi sertti.

"Ne dedi?" diye sordu Io yavaşça, "Thais ne söyledi?"

"Beni gördüğüne çok sevindi, kız kardeşlerimi ve kuzenlerimi sordu, arkadaşlarına dönüp benim günün birinde *insanları koruyacağım* bir pozisyona geleceğimi hep bildiğini söyledi. Senden ve Ava'dan bahsettiğimde konuyu değiştirdi ama buna takılmadım. Size yalnız kalmak istediğiyle ilgili bir not bırakmıştı."

Io'nun kalbi sağır edici bir tempoyla çarpıyordu, tıpkı sahnedeki bir davulcunun, dünyayı sarsan kreşendosundan önceki ritmi gibi. "İki gün öncesine kadar şehre döndüğünü bile bilmiyordum. Ava'dan bana söylememesini istemiş. Ava son tartışmamız yüzünden onun hâlâ kızgın olduğunu düşünüyor."

"Evet, senden bahsettiğimde çok garip davrandı."

Io parmaklarını göz kapaklarına bastırdı. Thais'in ona kızgın olduğu düşüncesi onu hâlâ çok etkiliyordu. Her şeye, tüm bu sırlara rağmen Io'nun içinden Hanover Caddesi'ne kadar koşup dizlerinin üstüne çökmek ve ondan özür dilemek geliyordu.

"Derken dört gün önce," diye devam etti Rosa, "Xeno bana Saint-Yves'in, Ötekilerin tüm doğum kayıtlarını kamu kayıtlarından çıkardığına dair bir bilgi aldığını söyledi. Bu garip, değil mi? Ben de bütün cazibemi onun birinci adamı üzerinde kullandım; bu arada muhteşemler, bir insanda görebileceğin en güzel kıça..."

"Rosa!" Io arkadaşının omzuna vurdu. Rosa da ona hafifçe tokat attı.

"Ahlak bekçiliğinin sırası değil, Io. Hepimizin kıcı var ve hepsi de muhteşem. Her neyse, onlarla flört ederken masalarındaki kâğıtlara göz atmayı başardım. Uzmanlardan, katillerin moira-soylu *olmadıklarını* doğrulayan bir rapor. Bir de imha edilmek üzere işaretlenmiş başka bir belge vardı." Rosa gözlerini

o kadar çok açtı ki komik görünüyordu. “Senin şu tayfların, Io, onlar İnisiyatif’te gönüllülermiş.”

“*Olamaz.*”

“Yves’in toplantılarına gelmişler. Emmeline Segal, Drina Savva. O da şimdi bunu kanıtlayan defteri ortadan kaldırmaya çalışıyor. Şüpheli bir durum, değil mi?”

“Hem de çok. Peki sonra ne oldu?”

“Sonra *sen* oldun. Tanrı aşkına, şehir meydanına izinsiz girdin. Benim işim tam da bu tür girişimlere karşı onları uarmaktı, bu yüzden üçüncü katta garip rüya kordonları gördüğümde alarmı çaldım. Sen o ahşap kalasların üzerindeyken seni tanıyamadım. Bilseydim kaçmanıza yardım ederdim.”

“Senin yüzünden o sular neredeyse bize mezar olacaktı.”

“Şey,” dedi Rosa, “büyükannemin ipini kestir. Borç ödenmiş gibi hissediyorum.”

Io yüzünü buruşturdu, sonra arkadaşının eline uzandı. “Sana henüz ne kadar üzgün olduğumu söylemedim. Gerçekten, Rosa, büyük aptallık ettim.”

“Evet. Öyle yaptın. Ama bunu telafi etmenin bir yolunu bulacağım.”

Rosa içtenlikle gülümsedi ve Io’nun göğsünden bir ağırlık kalktı. “İplik tekrar büyüyebilir.”

“Öyle olsa iyi olur. Dur şimdi, hikâyeyi bitirmeme izin ver. Sen içeri girdikten sonra Saint-Yves çılgına döndü. Ama kamuya açık kayıtlarla ilgilenmiyordu, özellikle *kurbanların* dosyalarını bulup bulmadığınıza kafayı takmıştı. Bunun üzerine Teğmen Booty’yi araştırdım ve Saint-Yves’in dördüne de dava açtığını öğrendim: Fyodorov, Petropoulos, Magnussen, Horatio Long. Üstelik dört dava da mahkemeye hiç ulaşmadan reddedilmiş.”

Io’nun kafasındaki çarklar dönmeye başladı. Kulaklarından dumanlar çıkmasına az kalmıştı. Saint-Yves bütün kariyerini, dolandırıcıları parmaklıklar ardına tıkan bir kurtarıcı olarak inşa etmişti. Bahis batakhanelerini ve rüya saraylarını kapatmış, bütün

çeteleri çökertmişti. Ama bazı dolandırıcılar dokunulmazdı. Io, Dokuzlar'ın Horatio Long'a kanundan korunma sözü verdiğini zaten biliyordu. Peki ya ilham perileri ya da başka bir yüksek güç, tüm bu davaların mahkemeye ulaşmasını engellediyse?"

"Onları uygun kanallardan ulaşamadı," diye düşündü Io, "o yüzden başka bir yol mu denedi?"

"Benim bakış açım bu."

"Tayflar adalet arıyor, bu kısmı akla yatkın. Ama başka bir şey daha var. Tayflar arasında bir bağlantı var: On iki yıl önceki Ay Batımı Ayaklanmaları sırasında Dokuzlar, Horatio Long'u tutarak o kadınları öldürmesini istedi. Çünkü himayelerindeki sanatçılar, kadınların şehir için bir tehdit oluşturduğu kehanetinde bulunmuştu."

Rosa'nın kaşları çatıldı. "Sen Dokuzlar'a mı gittin?"

"Dokuzlar, tayfların gerçekten de yaratıldığına inanıyor. Ama onları kimin yaptığını göremiyorlar. Saint-Yves'in bunu yapacak bir nedeni ve fırsatı olabilir ama kadınları tayfa dönüştürecek gücü yok."

"Bir insanın kafasına yeterince nefret pompalarsan ortaya her şey çıkabilir."

"Bu mümkün olsa bile çok zalimce bir şey," dedi Io. "Sen onunla tanıştın, Rosa. Sence cinayet işleyecek bir adam mı?"

Rosa birkaç dakika boyunca düşündü. "Bence daha iyi bir Alante şehri fikrine saplanmış durumda. Takıntılarının pençesine düşen daha asil insanlar tanıdığımız da oldu."

Bunu izleyen sessizlik dikkat çekiciydi. Rosa, Thais'i kastediyordu. Io'nun ablasının ahlakı demirden yapılmış ve altınla kaplanmıştı. Sık sık kavga etmelerinin ve davranışlarından dolayı Io'yu sürekli ayıplamasının nedeni buydu. Ama o gitmeden önce Thais'in ahlak anlayışı feci şekilde bozulmuştu.

Uyuyanlardan biri yüksek sesle esnedi ve diğerleri de uyanıklarını belli eden daha hafif sesler çıkardı.

“Dokuzlar senden bedel olarak ne istedi?” diye sordu Rosa sessizce.

“Uzun versiyonunu mu yoksa kısa versiyonunu mu soruyorsun?”

“Kısa.”

“Sanatçılarının kehanette bulunduğu şekilde, dünyanın sonunu nasıl getireceğimi bilmek istiyorlar.”

“Bu doğrudan bir alıntı mı?”

Io’nun dudaklarından bir kahkaha kaçtı. “Ne yazık ki.”

“Fikrimi tek kelimeyle söyleyeceğim, dostum: şar-la-tan-lar.”

Io tekrar güldü, göğsünde sahici bir ferahlık hissi filizleniyordu. Hem Edei’nin hem de Rosa’nın bir kehanet fikrini saçma bulmaları güven vericiydi. Pencere pervazının kabarmış boyasını tırnaklarıyla kazıdı. “Sana bir şey söylemem gerekiyor.”

“Dahası da mı var? Kızım, seni çok sıkıcı bir yerde bıraktım ama tüyler ürpertici bir yerde buldum.”

Io bir süre surat astıktan sonra, “Edei benim kader ipliğimin ucundaki çocuk,” dedi.

Rosa, dudaklarına muzip bir gülümseme belirirken kendi omzunu Io’nun omzuna çarptı. “Sonunda onu aradın yani! Aferin sana.”

Io sesini iyice alçaltarak onu susturdu. “Onun haberi yok ki! Bianca Rossi bana onunla birlikte tayfları araştırmamı emretti.”

“Peki Bianca onunla kucak kucağa uyumanı da emretti mi?”

Io’dan kendine tutamayarak güler gibi oldu. “Tam bir işgüzarsın.”

“Sen de tam bir korkaksın!”

Io’nun yüzünde bir gülümseme belirdi. Küçük, belirsiz bir gülümsemeydi ama *oradaydı*.

Her zaman keskin gözleri olan Rosa bu ifadeyi fark etti. “Ah, bebeğim, durum ne kadar kötü? Günlüğüne adının baş harflerini yazacak kadar mı, yoksa göğüs kafesin patlayacak kadar mı?”

Io buna cevap vermeyecekti. Çünkü bu gerçek hayattı, bir radyo dizisi değildi.

“Yıllardır onun özlemini çektin...”

“Eh, sonuçta bu bir *kader ipliği*! Ama onun kim olduğunu bile bilmiyordum.”

“Peki şimdi biliyor musun?”

Io omuz silkti. “Bir kız arkadaşı var.”

“Kız arkadaşı, Bianca’nın onunla kucak kucağa uyumani emrettiğini biliyor mu?”

“Keser misin şunu? Bu...” Io durdu ve düşündü. “Onu bu kadere zorlamak doğru değil.”

Rosa’nın yüzü sanki korkunç bir şey söylemek üzereymiş gibi buruştu. “Biliyor musun, bir gün büyümen ve diğer insanların senden hoşlanıp hoşlanmadıklarına kendilerinin karar vermesine müsaade etmen gerekecek.”

İşte olmuştu. O korkunç şey...

Rosa onu zırhının en hassas yerinden bıçaklamıştı. Acının iki yüzü vardı. Birincisi, Io’ya bir korkak olduğunu hatırlatıyordu. İnsanları uzaktan sevmek, öpücüklerin hayalini kurmak ama onların peşine asla düşmemek güvenliydi. *Biz Ora kardeşler başkalarının erkek arkadaşlarını öpmeyiz.* Io ne kadar istemiş olursa olsun, bu böyleydi. İkincisi de, her şeyi göze alıp ona kader ipliğinden ve nasıl hissettiğinden bahsetse bile, aşkın nihayetinde tıpkı Thais’in aşkı gibi ekşiyeyeceği, kirleneceği ve bozulacağı korkusu Io’nun ruhuna işlemişti. Thais, Io’nun karşılıksız sevgi hikâyelerinin ilki, en derini, en önemlisiydi.

İki şey bir araya gelmişti: Korku ve özlem. Io duyduğu aşkın veyahut sevginin reddedilmeye, kandırılmaya ya da manipüle edilmeye mahkûm olduğundan korkuyordu. Ama aynı zamanda da umutsuzca sevilme istiyordu. Başını arkadaşının omzuna bıraktı. Kelimeler, onlara şekil vermesine fırsat kalmadan ağzından döküldü: “Deniyorum. Yemin ederim Rosa, deniyorum.”

“Ah, bebeğim,” dedi arkadaşı usulca. Rosa ona sarıldı ve Io, en yakın arkadaşının o tanıdık kokusuyla sarmalandı. “Keşke beni kendinden uzaklaştırmasan. Seni özledim ve senin de beni özlediğini *biliyorum*.”

Io başını kaldırıp baktı. “Seni kendimden hiç uzaklaştırmadım ki. Sadece meşguldük.”

Ama bu doğru değildi. Io, Rosa’nın yeni işini kutlamak için buluştukları Cellar Kulüp’teki o günü hatırladı. Bütün geceyi Rosa’nın neon ışıklarının altında Ava’yla dans etmesini izleyerek geçirmişti. Bütün gece fısıldaşmışlardı, muhtemelen garson kıza duydukları ortak aşk hakkındaydı ama Io’nun tek düşünebildiği, Rosa’nın Thais’in gittiği o geceyle ilgili gerçeği yanlışlıkla ağzından kaçırma ihtimaliydi. Rosa’nın hayatındaki varlığı, birdenbire ona tehlikeli gibi gelmişti.

Güneş şehrin üzerinde yükseliyor, tembel tembel yansıyan ışığı bulutlu gökyüzünden onlara zar zor ulaşıyordu. Rosa eğilip Io’ya baktı. “Biz hep meşguldük. Bazen benden yapmamı istediğin şey yüzünden utandığınızı düşünüyorum. Thais’e yaptıklarımızdan.”

Io’nun midesi ağzına geldi: *Benden yapmamı istediğin şey. Thais’e yaptıklarımız.* Vicdan azabı midesinde asit gibi birikmeye başlamıştı bile. Karanlık düşünceleri zihninin derinliklerine itti. Şimdi parçalara ayrılmanın ne yeri ne de zamanıydı.

“Seni suçlamıyorum,” dedi Rosa, Io’nun kolunu onu rahatlatmak ister gibi okşayarak. “Tam tersini söylemeye çalışıyorum: *Sen yapman gerekeni yaptın.*”

“Biliyorum,” dedi Io.

Rosa ona hüzünlü bir gülümsemeyle karşılık verdi, ancak bu yaraya bastırılan tuzla kaplı bir sargı bezi gibiydi. “Biliyor musun gerçekten?”

BÖLÜM XXI

UYARAN BAKIŞLAR

Tanrılara şükür, Io'nun bu soruya cevap vermesine gerek kalmadı. Bir perde hışırdadı ve Edei kapsülden çıktı, yanağında yastık izleri vardı. Ona yeni bulguları hızlıca anlattılar: Tayfların İnisiyatif üyesi olması, kurbanların Saint-Yves'in başarısız dava girişimlerinin karşı tarafında olmaları, İnisiyatif'in karanlık finansmanı... Ardından Rosa rapor vermek ve yokluğuyla ilgili mazeret bildirmek üzere Şehir Meydanı'na doğru yola çıktı, çıkarken de uyuyan polisin başına hafifçe vurdu.

"Bianca'ya söylemeliyiz," dedi Edei.

Ardından da sokaklara geri dönüp sabah ayazına karşı hızlı adımlarla yürümeye başladılar. Fortuna'ya girdiklerinde etraf karanlık ve sessizdi. Yan kapıda duran tek koruma, Edei'nin yüzündeki sert ifadeyi görünce ayağa fırladı ve Bianca'yı çağırmak için koşarak uzaklaştı.

Korumanın yokluğunda Edei boş girişte kaybolmuş gibi bir ifadeyle etrafa bakındı. Paltosunun düğmeleriyle oynadı, iyiden iyiye uzamaya başlamış kirli sakallarını sıvazladı. Io'ya bakmadı, sanki varlığı onu rahatsız ediyordu. Acaba yanında uyuyakalmakla sınırı mı aşmıştı? Edei'nin bu tedirginliği onu da tedirgin ediyordu. Dakikalar geçmek bilmedi. Oda çok sessiz, duvarlar çok karanlık, kıyafeti çok nemliydi ve kokuyordu. Banyo yapması ve kıyafetlerini değiştirmesi gerekiyordu. Ayrıca yiyecek bir şeylere ve bir şişe suya ihtiyacı vardı. Bir ağrı kesici ve morlukları için de buz iyi olurdu.

“Kahve ister misin?” diye sordu Edei.

“Evet, lütfen.”

Edei sanki tekrar konuşacakmış gibi bocaladı ama sonra kahve sorusunun yeterli olduğuna karar vermiş gibi Io’yu koridorun ucundaki küçük bir mutfığa götürdü. Burada ocaklar, bir mutfak adası, etrafında da dört uzun tabure vardı. Hatta adanın üzerinde bir meyve kâsesi duruyordu. Io’nun, Fortuna’da görebileceğini umduğundan çok daha fazla ev havası veren bir yerdi burası.

“Şeker? Süt?” Edei modern tarzda kahve yapıyordu, mutfak tezgâhının üzerine üç fincan dizmişti ve her birinin üzerinde küçük bir kâğıt filtre vardı. “Bir kaşık şeker olabilir,” diye yanıtladı Io. “Süte gerek yok.”

“Peki, patron.” Duraksadı, küçük bir tencerenin üzerine eğilip göz ucuyla ona baktı. “Aklıma bir espri geldi. Sana cevaben yani. Atlar hakkında.” Sesinin rengi belirsizdi, muziplikle gerginlik arasında bir yerde gibiydi.

Her iki durumda da Io onun ne diyeceğini duymak için sabırsızlanıyordu. Aralarında devam eden bir espri ve şaka-laşma olması arkadaşlıkları için bir dönüm noktası sayılırdı. “Dinleyelim bakalım.”

“Sen diyorsun ki, *bir atla kıyaslanmak hoşuma gider*. Ben de diyorum ki, *Yanlışı ata oynamışsın, ne iş patron?*”

Bu ifadeyi uzun ve kesintisiz bir sessizlik izledi. Edei hazırladığı bardaklara bakarak sııttı, bir kahkaha attı ve sonra dönüp Io’ya baktı.

“Ama bu bir... kelime oyunu,” dedi Io.

“Olsun, ne olmuş yani?”

“Bir şey olduğu yok. Sadece böyle bir şey beklemiyordum.”

Edei şimdi tam anlamıyla gülüyordu, sanki sessiz kalmaya çalışıyormuş gibi burnundan garip, içli içli nefesler çıkarıyordu.

“Kötü müydü?”

Io göğsünden taşan şaşkın kıkırdamaya engel olamadı. “Bir daha asla espri yapmayalım lütfen. Bu işin bize göre olmadığı çok açık.”

Edei, “Tamam, bir daha asla,” diye kabul etti.

Kulübün daha uzak bir yerinde kapılar çarptı. Öfkeli adımlar onlara doğru yaklaşıyordu. Edei’nin sessizce gülüyor olması Io’yu hayrete düşürmüştü. Çocuğun omzuna vurdu ve *Bu gerçeküstü bir şey, diye düşündü; ona dokunuyorum, pek beceremesek de birbirimizle şakalaşıyoruz.*

“Şşşt, sus,” diye uyardı onu.

O sırada kapı hızla açıldı ve Bianca Rossi ipekler içinde karşılarında belirdi, bir dramanın vücut bulmuş hâli gibi görünüyordu. Üzerinde fildişi bir sabahlık vardı, sarı saçları omuzlarının üzerinden pürüzsüz bir nehir gibi dökülüyordu. Yalınayak olduğu için daha kısa görünüyordu ama yine de etrafına hükmeden bir havası vardı. Bir eliyle sabahlığını kapalı tutarak Io’yu baştan aşağı süzdü. Yine dudaklarında hafif mavimsi bir renk vardı.

“Evet?” diye sordu.

Horozların Sessizliği yeminini bozanlara ne olduğunu biliyor musun? Bu tehditkâr cümle aralarında salınıyordu, bir ok yaya takılmış, bir mermi namluya sürülmüştü. Yay serbest bırakılacak, tetik çekilecekti; bu sadece an meselesiydi.

Io’nun arkasında Edei kasvetli bir sesle, “Luc Saint-Yves,” dedi.

Bianca’nın yüzünde bir gülümseme belirdi. O kadar belli belirsiz bir gülümsemeydi ki Io kadar gözlemci olmayan biri hayatta fark edemezdi. Ama mafya kraliçesinin gözleri ışıldamıştı, zihninde düşünceler uçuşurken mavi dudakları memnuniyetsizlikle gerildi. “Peki bu sonuca tam olarak nasıl ulaştınız?”

“Kurbanlar, onun başarısız olduğu dava girişimlerinde ismi geçenler. Tayflar da onun İnisiyatif’indeki gönüllüler. Ayrıca güvenlik şefi de peşimize düştü,” diye yanıtladı Edei. “Dokuzlar,

Horatio'yu o kadınları öldürmesi için tuttuklarını doğruladılar ve sanatçıların da, Ay Batımı Ayaklanmaları döneminde bu kadınların tehdit oluşturacağını öngördüklerini iddia ettiler.”

“Ayaklanmalar'ın bununla ne ilgisi var?”

“O kısmı henüz çözemedik. Saint-Yves'in tayflara o tuhaf güçleri nasıl verdiğini de bilmiyoruz.”

Edei bir fincanı Io'nun önüne koydu ve diğerini de Bianca'ya uzattı. Muhteşem kahve kokusu Io'nun burun deliklerine doldu ama bardağa uzanmadı. Ters giden bir şeyler vardı. Bunu ortamda, Edei'nin hareketlerindeki ölçülü rahatlıkta, Bianca'nın sesindeki yırtıcı tınıda hissedebiliyordu. Tam da hayvanların ormanın derinliklerinde öylece donup kalmasına ya da çalılıklara sığınmasına neden olacak türden bir gerginlikti.

“Yani sana kahve içmen için mi para ödüyorum, kesici?” diye sordu Bianca ağır bir alaycılıkla.

Io dikkatle, “Daha fazla araştırma yapmamız gerek. Tayfların izini sürüp her şeyi itiraf etmelerini sağlamalıyız. Saint-Yves şu anda baş şüphelimiz ancak onu yargı karşısına çıkarmak istiyorsak elimizi güçlendirmemiz gerekir.”

Bianca duraksadı, sonra konuştu: “Onu yargı karşısına çıkarmak için elimizi güçlendirmek ha... Anladım.”

Bianca tezgâha gitti ve kahveye bir kaşık dolusu şeker koydu. Karıştırırken fincanın kenarlarına çarpan kaşık çınladı ve Edei'nin gözleri Io'nunkilere kaydı. Ona uyaran bakışlar atıyordu. Ama neye karşı?

“Kahveni iç. Sonra Edei paranı getirecek.” Bianca konuşurken sırtı Io'ya dönüktü ama sesi küçük mutfakta keskin ve net bir şekilde yankılanıyordu. “Artık hizmetine ihtiyaç yok. Fortuna çetesi sülüklere bulaşmaz. Saint-Yves'le ilgili bulduğun her şey aramızda kalacak. Gerisini ben halledeceğim. Anlaşıldı mı?”

Sözünü bitirirken ona döndü ve Io'ya imalı bir bakış attı.

İşte Edei'nin onu uyardığı şey *buydu*. Io'nun sezdiği tehlike *buydu*. Tereddüt etmeden kabul etmesi bekleniyordu. Parasını

alıp Saint-Yves'i ve onun polislerini rahat bırakacaktı. Ama buraya kadar gelmişken vazgeçemezdi, çok ilerlemişti. Edei de bunu biliyor olmalıydı. Konuşmak için ağzını açtığında yüzünde beliren korkuyu gördü. "Bu kadar mı?"

"Bu kadar," diye tekrarladı Bianca.

"Bu adam altı kişinin ölümüne neden olmuş olabilir ve emrinde yeni bir tayf var, bunun peşini bırakacak mıyız? Kurduğun işi polisin misillemesinden korumak istiyorsun diye vazgeçeceğiz, öyle mi?"

"Benim işim kanla, terle kuruldu. Katil bir zengin çocuğunun ya da..." Elini Io'ya doğru salladı. "...kendini güçsüzlerin savunucusu ilan eden birinin tekerime çomak sokmasına izin vermeyeceğim. Bunun nasıl sonuçlanacağını sanıyorsun, küçük Ora? Diyelim ki cinayetlerin arkasında Saint-Yves'in olduğuna dair kanıtın var. Ne yapacaksın? Kanıtları Belediye Meclisi'ne mi taşıyacaksın? Yoksa daha yukarıya, Nanzy'deki Agora'ya gidebileceğini mi sandın? Eh, sana bir haber vereyim. Bu insanlar bir bütündür. Ne pahasına olursa olsun birbirlerinin arkasını kollarlar çünkü içlerinden biri düşerse bütün sistem düşer. Horozların Sessizliği'ni kim icat etti sanıyorsun?"

"Başka yollar da var."

"Öyle mi? Ne gibi? Gece gizlice adamın evine girip yaşam ipini kesmek ve bu işi bitirmek gibi mi? İyi bir iş yapmış olursun aslında ama Alante'nin parlayan kahramanını öldüren bir moira-soylu olarak... peşine düşerler, seni öldürene dek rahat bırakmazlar. Ava'nın ve önemsedığın diğer herkesin başına da aynısı gelir. Ya da belki o herifin değer verdiği bir şey bulup durması için ona şantaj yaparsın. Bu iyi bir plan, değil mi? Kan dökülmez, resmî görevliler işin içine girmez. Dene bakalım. Hadi dene. Alante'nin kurtarıcısı olduğuna inanan adamın hakkından gelmeye çalış da görelim."

Io avuç içleri mutfak adasına yapışmış, sırtı dik ve kasatı bir hâlde, *Köşeye sıkışmış hayvanlar böyle hisseder işte*, diye

düşündü. Var güçleriyle saldırır ve bu sırada kendi ölümlerine de yol açarlar. Çünkü başka bir çıkış yolu yoktur. İşte şimdi, Io'nun da umurunda değildi. Hiç değilse *onuruyla* ölecekti.

“Yani hiçbir şey yapmayacağını mı söylüyorsun?” dedi ters ters. “Silts'i korumakla ilgili tüm o konuşmalar sadece lafta mıydı?”

Bianca ona bir adım daha yaklaştı. “Burası *benim* krallığım, kesici. Kendi başımın çaresine bakarım. Gerekirse işe yüz adam daha alırım. Artık sokaklarımda dolaşan tayflar, akıntıda yüzen cesetler olmayacak. Ama Saint-Yves'e karşı gelmeyeceğim. Ben bunu yapmayacak kadar zekiyim. Sen de öyle olmalısın.”

Bunların hepsi saçmalıktı, harekete geçmekten korkan bir kadının bahaneleriydi. Io böyle olduğunu biliyordu çünkü daha önce kendisi de birçok kez o kadın olmuştu. Bu onun hayatının sloganıydı: sabır, dayanıklılık, zekâ. Hayatın karşısına çıkardığı her şeyi zekâsıyla alt edebileceğini, bekleyebileceğini ve atlabileceğini düşünmüştü. Ama *bu?*. Kullanılan kadınlar, ölen Ötekiler ve bir şekilde işin içinde olan bir komiser. Hayır, bu seferki durum sabır ya da zekâ gerektirmiyordu. Sonuçları ne olursa olsun ayağa kalkıp bir şeyler *yapabilecek* gücü kendinde bulmayı gerektiriyordu.

“Kendine Silts'in mafya kraliçesi diyorsun,” dedi Io. “Koruyucusu ve savunucusu olacağına dair söz veriyorsun. Bu bölgeyi Ay Batımı Ayaklanmaları'ndan kurtarmakla övünüyorsun ama ben şu an sana baktığımda ne görüyorum biliyor musun, Bianca?” Io tezgâhın üzerine eğildi ve Bianca'nın çenesini hafifçe tutup yukarı kaldırdı. “Bir korkak. Bu küçük yeri kendin için var ettin ve bununla çok gurur duyuyorsun ama sana haberlerim var. Bu kulübe ve Silts'in tamamına, sadece sana izin verdikleri için hâkimsin. Caninin teki emirlerini yerine getirecek birini arıyordu, harcanabilir birini. Peki seçimini nereden yaptı? Buradan, *senin* krallığından. *Senin* adamlarından. Kontrolün sende olduğunu sanıyorsan, aptalsın demektir.”

Bianca çenesini Io'nun parmaklarından kurtardı ve ona yumruk atacakmış gibi döndü. Ancak eli son anda saldırıya geçmiş bir yılan gibi Edei'ye doğru fırladı: Parmaklarıyla kemerindeki muştayı kaptı. Io'nun bacakları dehşetle titredi.

Edei bir anda Io'nun önüne geçti. Geniş omuzları Io'yla mafya kraliçesi arasında bir duvar oluşturmıştu. Bir elini barış teklifi olarak Bianca'ya doğru açarken, diğer eli arkasından Io'ya uzandı; parmakları Bianca'nın kolunu buldu ve sıkıca tuttu. Tehditkâr olmayan bir yavaşlıkla Io'yu kapıya doğru döndürmeye çalışarak kendi vücudunu Bianca'nın önünde tutmaya devam etti.

Dokunuşu, karşısındaki güçlü duruşu Io'yu öfkesinden kurtarmaya yetmemişti. Aksine şimdi daha cesaretliydi. Edei müdahale etmesi gerektiğini düşünüyorsa bu, Io'nun da Silts'in mafya kraliçesi kadar büyük bir tehdit olduğuna inandığı anlamına geliyordu.

Io başını dik tutarak Edei'nin etrafından dolanarak Bianca'ya doğru kükrer gibi konuştu: "Drina Savva ve Yves'in senin krallığından alıp emirlerini yerine getirmesi için kullandığı o diğer genç kızlar, *onlar için* adalet yok mu?"

Bianca gırtlaktan gelen hayvani bir sesle hırladı. "Herhâlde haberin yok. Alante'de adalet on iki yıl önce Erinyelerle birlikte öldü." Silts'in mafya kraliçesi muştasını taktı ve parmağını Io'ya doğrulttu. "Pişman olacağın bir şey söylemeden önce defol git, gözüm görmesin seni."

Io korkmamıştı. Korkması gerektiğini biliyordu çünkü çok güçlü bir düşman edinmek üzereydi ama Bianca Rossi'ye acı-maktan başka bir şey gelmiyordu içinden. Alante'de Saint-Yves'i alaşağı edebilecek tek kişi oydu ve o da bunu yapmayı kabul etmiyordu. Bu acınacak bir durum değilse Io başka neye acınacağını bilmiyordu.

Edei geri geri yürüyerek onu da koridora itti. "Tehdide gerek yok," dedi. "Io şimdi gidiyor."

“Ablamı almadan hiçbir yere gitmem.” Io elini yumruk yaptı ve siyah ahşap duvarlara vurmaya başladı.

“Ava!”

Sonra tekrar, daha yüksek sesle bir kez daha bağırdı. Sessiz kulüpte bağırtısı yankılanmaya başladı.

“Ava!”

Birbirlerinden tuhaf bir biçimde uzak durarak peş peşe aşağı indiler. Io geri geri yürüyor, ablasının adını haykırıyordu, Edei ortadaydı ve Bianca da diğer tarafta, gözlerinde ölümcül bir parıltı ve parmaklarındaki pirinç muştayla onlara yaklaşıyordu.

“AVA!”

Giriş salonu Io’nun arkasında açıldı, birkaç çete üyesi kulübün çeşitli odalarına giden çatallı merdivenden aşağı iniyordu. Ava onların arasında belirdi, bir yandan botlarını giyerken bir yandan da atlaya zıplaya aşağı iniyordu. Her zamanki dar pantolonunun üzerinde yanlışı iliklenmiş leylak rengi saten gömlek vardı ve bir tokatla uyandırılmış gibi görünüyordu. *Bir saniye...* Io bu leylak rengi gömleği daha önce de görmüştü. Edei vurulduğunda Bianca Rossi’nin üzerindeydi.

Ablası, Silts’in mafya kraliçesiyle yatıyordu. *Lanet olsun.* Ama bu konuyu daha sonraya bırakmaları gerekecekti.

“Gitmemiz gerek, Ava,” dedi Io. “Yolda açıklarım.”

Ne kadar az konuşurlarsa o kadar iyiydi, bir an önce buradan uzaklaşmaları gerekiyordu. Edei’nin sağladığı güvenlik duvarının Bianca’nın öfkesini daha fazla dizginleyebileceğinden şüpheliydi. Io, mafya kraliçesini çenesinden tutmuş ve ona fırça çekmişti. İçinden bir kahkaha yükseldi. Baştan ayağa adrenalin yüklüydü. Kendini güçlü, cesur ve en az onun iddia ettiği kadar yürekli hissediyordu. Bianca Rossi’ye *aptal* demişti.

“Derdin ne senin?” diye fısıldadı Ava merdivenin dibinde Io’ya katılırken. Omzunun üzerinden cevap veren Edei oldu. “Gitmeniz gerek. Hemen.”

Ava kaşlarını çatarak Io’nun bileğini kavradı. “Hadi gel.”

Fortuna'nın girişi hemen oradaydı, iki yanında boş güvenlik bankoları vardı. Edei onları bankoya doğru iterek üzerinde bel bölgesini açığa çıkaracak şekilde açık duran sabahlığıyla merdivenin dibinde duran Bianca'yla aralarına gittikçe daha fazla mesafe koydu. Bianca patlamak üzere olan bir yanardağa benziyordu, erimiş lavlar ve kükürtlü bulutlarla çevrelenmişti.

Io'nun içinden hemen yanına gidip onun karnını deşmek geliyordu. Patlamasını izlemek istiyordu.

"Ava," dedi Bianca. "Nereye gidiyorsun?"

"Bu aptal nereye gidiyorsa oraya," diye cevap verdi Ava soğukkanlılıkla ve başıyla Io'yu gösterdi.

"O aptal kendi başına gidebilir." Bianca'nın yüzü şimdi demir gibi sertti. "Ava. Burada kal."

Io, ablasına baktı. Onun gözlerinde görebileceklerinden korkuyordu. Ava, Bianca'yı seçerse Io onun burada kalmasına izin verebileceğini sanmıyordu.

Ama Ava'nın çenesi meydan okurcasına kalktı. "Sana bunu daha önce de söyledim, Bianca. Senin kendi kuralların var, benim de kendi kurallarım. Üç kız kardeş, *tek* bir ruh. Kız kardeşlerimin bana ihtiyacı olduğunda giderim."

Anneleri, babalarıyla birlikte Neraida Ovaları'na gitmeye hazırlanırken, üç kız kardeşe gözlerini kısarak bakıp böyle söylemişti: Siz *üç bedende tek bir ruhsunuz. Kardeşlerinizin ne zaman size ihtiyacı olursa gideceksiniz. Hem de sorgu sual etmeden.*

Etraf bir an sessizleşti, sonra Bianca başını onaylar gibi salladı. Sarı saçları bir perde gibi yüzüne düşerken topuklarının üzerinde döndü ve merdivenden çıkmaya başladı. Korumaları oldukları yerde kaldı ama Edei, Io ve Ava'ya kapıya kadar rehberlik ederken onlara aldırmadı.

"Seni uyardım," diye fısıldadı. "Bianca kurallarını asla esnetmez."

"Umurumda değil," dedi Io. "O bir şey yapmazsa *ben* yapacağım."

Edei ona sert bir bakış attı. “Bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim. Sekizde işim bitmiş olur. Gelip seni alacağım, nerede olacaksın?”

“Amos’a bizi bu gece misafir edip edemeyeceklerini soracağım.”

“Güzel.” Başıyla onayladı. “Bu işi çözeceğiz. Tayfı yakalayalım, Saint-Yves hakkında kanıt toplayalım, İnisiyatif’i araştıralım, ne istersen. Ben varım.”

Io bir an patlayacağını düşündü. *Ben de varım.*

“*Korkuyu hissediyor ve yine de devam mı ediyorsun?*” diye alay etti Edei’nin daha önce söylediği söze atıfta bulunarak.

“Yapma!” Edei başını eğmiş, çetenin bakışlarından saklanıyordu ama Io onun dudaklarının bir sırtışıyla kıvrıldığını görebiliyordu. Fısıltıyla, “Şu anda beni *güldürme*,” dedi.

Ama Io onu güldürmek istiyordu. Kendini vahşi bir meydan okumayla karşı karşıyaymış, isyan etmesi için kışkırtılıyormuş gibi hissediyor, *daha fazlasını* istiyordu.

“Sekize kadar bekle,” dedi Edei. “Tamam mı?”

Io başıyla onaylamayı başardı. “Tamam.”

Ardından Edei gizli kapaklı bir gülümsemeye geri çekildi. Ava kapıyı açık tutuyordu, kaşları şüpheyile çatılmıştı. Dışarıda bir bulut tabakasının ardına saklanmış güneş şehre hüznünlü bir hava katıyordu. Fortuna’nın komşuları yeni muson yağmurundan sonra hayata dönmeye başlamıştı. Kepenkler açılıyor, satıcılar tezgâhlarındaki yosun kalıntılarını temizliyordu. Arkalarından kapanan kapının menteşeleri gıcırdasa da Io’nun tek duyabildiği botlarının kaldırım taşları üzerindeki sabit ritmi, göreve çağrılan bir askerin yürüyüşüydü.

BEKLEYİP GÖRMELİ

“E ndişelenmemi gerektirecek bir durum var mı, Ava?” diye sordu Amos Weinstein omzunun üzerinden, Parsley Meydanı’ndaki kafelerinin üstünde yer alan küçük dairenin boş odasını açarken. Kapının eşiğine yaslandı ve Ora kardeşlerin az sayıdaki eşyasını yere bırakmasını izledi. Ava eve gidip yanlarına alabilecekleri birkaç eşyayı, iç çamaşırlarını, giysilerini, ayakkabılarını, yasal belgelerini ve ailelerinden kalan nadir değerli eşyaları toplarken Io da Örtü’yle etrafı kolaçan etmişti. Ava en sevdiği plaklarını getirmekte de diretmişti.

Şimdi de onları göğsüne bastırıyor, diğer eşyalarının yanına koymayı reddediyordu. Kederli bir ifadeyle odayı inceledi. Amos, Silts’teki kahve ve hamur işlerinin kralı olabilirdi ama bir tarzı olduğunu söylemek güçtü: Odada çift kişilik bir yataktan başka mobilya olmadığı gibi halı ya da perde de bulunmuyordu. Amos, Alante’ye yıllar önce dönmüştü ama her yerde hâlâ açılmamış koliler vardı. Bir tanesi devrilmiş, içindeki orman yeşili şeyler ahşap zemine dökülmüştü. Amos’un eski ordu üniformalarıydı bunlar, yakalarına ve omuzlarına yıldızlar işlenmişti. Kendisi Buzdağı Savaşları sırasında madalyalı bir üsteğmen olarak görev yapmıştı.

Şimdi sorduğu soru havada asılı kalmıştı, bunaltıcı bir sessizliğin ortasında cevaplanmayı bekliyordu. Ava sanki bu soru kendisine yöneltilmemiş gibi sessiz kaldı. Io da ablasına kızdığını hissetti. Ava sinirlendiğinde, zalimce bir şey söyleyeceği

korkusuyla kendini tamamen kapatma eğiliminde oluyordu. Io'nun tahminine göre baş başa olsalar sessizliği sorun yaratmazdı ama Amos buradayken, onları korumak için böyle bir riske girmişken, yaptığı basbayağı kabalıktı.

Io yüzüne en iyi gülümsemesini yerleştirip, "Biz iyiyiz," dedi.

Ava belli belirsiz, homurdanır gibi bir ses çıkardı ve kendini sırtüstü yatağa bırakarak plaklarını göğsüne sıkıca bastırdı. Ne oluyordu böyle?

"İyi görünmüyorsunuz," dedi Amos. Io, onun sesinin de kahveleri kadar yumuşak olduğunu düşünmüştü hep. Kader ipliğinin öbür ucunda kim olduğuyla ilgili takıntılı bir şekilde düşündüğü zamanlarda, Amos'tan da bir hayli etkilendiğini fark etmişti. Şimdi bile onu nefes kesici buluyordu. Mavi gözleri, kulaklarının üzerine dökülen dalgalı sarı saçları ve tüm o hamur işlerini yoğurarak geliştirdiği kaslı kolları vardı. Hele o gamzeleri... Ah, tanrılar aşkına, gerçekten karşı konulmazdı. Tek sorun Amos'un ondan on bir yaş büyük olması ve ona kız kardeşiymiş gibi davranmasıydı. Bu yüzden zamanla aşkı da solup gitmiş, küllerinden bir dostluk doğmuştu.

"İyi olacağız," dedi Io ona. "Misafirperverliğin için teşekkürler, Amos. Sana borcumuzu nasıl ödeyeceğimizi bilmiyorum."

"Bir şeyler yiyerek başlayabilirsin, sonra da biraz kestirirsin. Devrilip kalacak gibi görünüyorsun, Io." Duraksadı, yüzünde komik bir ifadeyle onu izledi, sonra da kararlılıkla başını salladı. "İşim bittiğinde size biraz etli börek getireyim."

Ardından döndü ve kafe katına indi. Onun gidişiyle, etrafa sadece aşağıdaki kafede çınlayan porselenlerin sesiyle bozulan bir sessizlik çöktü. Io spor çantasından eşyalarını çıkarmaya başladı ve ablasına göz ucuyla baktı. Ablasında kesinlikle bir şeyler vardı. Io sessiz bir itirazda bulunur gibi burnundan nefes verdi. Ava ne zaman böyle davranırsa, Io'nun çürük bir diş gibi onu dürtüp durması, sıkıştırması ve ihtiyacı olan cevapları zorla alması gerekiyordu.

“Pekâlâ,” dedi sonunda ve yatağın etrafından dolanıp Ava’nın başında durdu. “Neyin var senin?”

Ava abartılı ve dramatik bir tavırla iç çekti.

Io bekledi, belki gerçek *kelimelere* başvurarak devam etmeye tenezzül eder diye umuyordu ama olmadı. “Sorun evden ayrılmamız mı? Onlarca kez üzgün olduğumu söyledim ama tekrar güvenli olduğundan emin olana kadar orada kalamayız. İşin içinde bir phobos-soylu var, Ava.”

Ava’nın gözleri tavandan Io’ya kaydı, göz kapakları iyiden iyiye çökmüştü ve yorgun görünüyordu. “Ev umurumda falan değil.”

Tamam, işte şimdi bir yere varıyorlardı. “Mesele Bianca mı?” Io’nun Bianca’yla ilgili sormak istediği bir sürü soru vardı, mesela Ava’nın onda ne bulduğunu çok merak ediyordu. Ayrıca, *Silah yok, sülük yok, sevgili yok*, diye nutuk çekip sonra kendisinin bir sevgilisinin olması ikiyüzlülük değil miydi? Ama akıllıca davranıp bunların hiçbirini dile getirmede: “Sana kızacak mı?”

Ava dirseklerinin üzerinde doğruldu. Plaklar karnının üzerinde dengede duruyor, Ava nefes alıp verdikçe yükselip alçalıyordu. “Eninde sonunda kendine gelecektir. Zaman her şeyin ilacıdır, babam böyle demez miydi?”

Ablalarına sorulacak olursa babalarının pek çok özlü sözü vardı. Oysa Io hiçbirini hatırlamıyordu, hayatındaki pek çok şey gibi anne babasıyla ilgili anıları da ikinci eldi, *Babamın bizi şuraya götürdüğü zamanı hatırlıyor musun? Annemin şöyle şöyle yaptığı zamanı hatırlıyor musun?* Babaları çok zeki bir adamdı ama gözlerini kapadığında Io’nun zihninde canlanan tek şey, kanepeye kıvrılmış uyuyan hâli ve onu hiçbir koşulda rahatsız etmemesi gerektiği idi.

“Sanırım,” diye cevap verdi Io. “Sence Bianca, Thais’in peşine düşer mi?”

Ava aniden kalkınca yatak gıcırdadı ve plaklar yere saçıldı. “Bianca neden Thais’in peşine düşsün ki?”

Kahretsin. Io, Ava'ya Teatro'daki toplantıdan henüz bahsetmediğini unutmuştu. Aslında söyleyecekti ama tayflar, Dokuzlar, phobos-soylular ve Saint-Yves daha öncelikliydi. Dizlerinin üzerine çöktü ve sırf ablasıyla göz temasından kaçınmak için dağınık plakları toplamaya başladı.

"Thais, Saint-Yves'le nişanlanmış."

"Ne?"

Io topladığı plakları yatağın üzerine, Ava'nın bacaklarının yanına koydu. "Sana bundan bahsetmedi mi?"

"Sadece Hill'de erkek arkadaşıyla kaldığını söyledi. Çok mutlu görünüyordu, çok âşıktı. Bu da benim için yeterliydi."

Ava hep böyleydi, azla yetinir, çokla boğulurdu. Ama zaman zaman bu *müdahale etmeme* tavrı geri tepiyor ve Ava acı gerçeklerle yüzleşmek zorunda kalıyordu. Io, Ava'nın kız arkadaşlarının çoğunun chimerini koleksiyonculuğu ya da caz düşkünlüğü gibi tuhaf hobilerinin çıkmasını neredeyse komik buluyordu ama Ava bu gibi şeyleri ancak ilişkileri birkaç ayı devirdikten sonra fark edebiliyordu.

Io duvarı bulana kadar arkasına yaslandı. Hâlâ ıslak ve çamurla kaplı olan botlarını çıkarıp bağdaş kurdu. Sağ tarafı sertleşmiş ve şişmişti, Amos'tan bandajla ilaç istemeliydi. Kaburgalarının arasındaki hassas yere masaj yapmaya başladı, acı ve rahatlama onu dalgalar hâlinde sarsıyordu.

Uzun bir aradan sonra Ava tekrar konuştu. "İnisiyatif tam da Thais'in kanacağı tarzda bir saçmalık. Eşitlik zırvaları falan. Kendini bir *davaya* fazla kaptırıp etrafındaki insanların gerçek yüzünü görmemesi ilk kez olan bir şey değil."

İki kardeş birbirlerine baktı, sessizlikleri ortak anılarla doluydu. Malena Silnova'yı hatırladılar, Thais'i kişisel asistan olarak işe alıp sonra da onu galeri sahipleriyle arasına sadakat bağları örmeye ikna etmeye kalkışan tatlı dilli bir sanatçıydı. Thomas Mutton da *serbest* işler için Ötekilerin güçlerini sömürecek bir piramit düzeni kuran çekici bir dolandırıcıydı.

Ava, “Thais’in Saint-Yves hakkındaki gerçekleri ve o cina-
yetleri bilmesi mümkün değil,” dedi.

“Bildiğini söylemedim ki!” Ah tanrılar aşkına... Ava, Io’nun
gerçekten de hikâyedeki kötü karakterlerden biri olduğunu mu
düşünüyordu?

“Biliyor musun,” diye devam etti Ava, “iki yıl önce tam da
bu yüzden gittiğini düşünüyordum. Başka bir büyük harekete
katıldı, onu durdurmaya çalışacağımızdan korktu ve sıvıştı. Ben
onun izini Çorak Topraklar’a kadar takip edince de muhteme-
len onun görevini yapmasını engelleyebilecek bir tehdit hâline
geldim, bu yüzden o notu bıraktı.”

Beni rahat bırakın. Yaptıklarınız yetmedi mi?

“Belki de en başında onu gitmeye ikna eden Saint-Yves’ti,”
dedi Ava heyecanla. “Savcıyken Alante’yi sürekli ziyaret ederdi.”

“Belki de,” diye fısıldadı Io, olduğu yerde kıvranmamaya
çalışarak.

İçgüdüleri ona kapıya doğru koşup kaçmasını söylüyordu,
bu konuşma sıkıntılı geçecek gibiydi. Ava’nın Alante’ye döndüğü
günü hatırladı, üzerinde o eski naylon yağmurluklardan biri
vardı, tepeden tırnağa turunculara bürünmüştü. Güneyden toz
bulutları yükselmiş, kehribar rengi bir yağmur bütün Neraida
Ovası’nı kaplamıştı. Ancak yanında getirdiği not bembeyaz
hâlde Ava’nın sütyeninin arasında katlı duruyordu. Ava, haf-
tanın geri kalanı boyunca kendini odasına kilitlemeden önce,
O geri gelmeyecek, demişti.

Io ise... Thais’in notunu okuduğunda *rahatlamıştı*. Şimdi
bunu Ava’ya nasıl söyleyebilirdi ki?

Boğazını temizledi. “Her ne oluyorsa, Thais’i uyarmalıyız.
Edei, Bianca’ya onun kim olduğunu söylemeyecek ama Nico’yla
Chimdi de sahnede onun soyadını duydular. Eninde sonunda
parçaları bir araya getireceklerdir.”

Ora mirası, bir ölüm alameti gibiydi.

Ava başını iki yana salladı. “Bianca ablamın peşine düşmez.”

“Benim peşime düşmekte bir sakınca görmedi ama,” dedi Io sıkıdığı dişlerinin arasından.

“Ama sonuçta gitmene izin verdi. Thais, Siltsli ve Bianca da hayatını Silts’i koruyarak geçirdi.”

Io alaycı bir tonda güldü. “Benim durduğum yerden hiç de öyle görünmüyor. Silts’te bir dizi kadın canavara dönüştürülüyor, sonrasında da insanları katlediyorlar ama Bianca bana bu işin peşini bırakmamı söylüyor.”

“Belki de bırakmalısın.”

Io birden irkildi. “Ciddi olamazsın.”

“Nihayet rahatımız yerinde. Güvendeyiz, hem de fazlasıyla. Senin müşterilerin var, ben gösterilere çıkıyorum, paramız ve başımızı sokacak bir evimiz var, Fortuna’nın koruması altındayız. Bianca haklı. Hiçbir mahkeme Saint-Yves’i suçlamayacak. Muhtemelen her şeyi en yakınlarındaki Öteki’ye yükleyecekler. Şu karşılaştığın phobos-soyluya, hatta Thais’in kendisine, Io! Bu kadınlar senin için bu kadar önemli mi ki onlar uğruna hepimizi riske atıyorsun?”

Io’nun içine keskin bir öfke saplandı, haksızlık binlerce küçük iğneye bölünmüş kalbine saplanıyordu sanki. Bu hiç adil değildi. Ava adil davranmıyordu. Sanki bu Io’nun yaptığı bir seçimmiş gibi, bir heves uğruna, bir kahraman olduğunu kanıtlama ihtiyacıyla onların hayatını bir kenara atıyormuş gibi konuşuyordu. Ama gerçekte Ava, Io’yu, ablalarıyla bu zavallı, lanetli ruhlar arasında seçim yapmaya zorluyordu. Buna ihanet diyordu, oysa aslında bu bir fedakârlıktı ve Io’ya da feda etmeyi düşündüğünden çok daha fazlasına mal oluyordu.

Io gözyaşlarını tutmaya çalışarak alt dudağını ısırdı. Ağlamak istemiyordu, öfkeli kalmak istiyordu çünkü aralarında geçen bu konuşma onu çileden çıkarıyordu. Düpedüz yanlış! “Rahatımız, uğruna insanların ölmesine izin vereceğimiz kadar önemli mi?” diye fısıldarken çenesi titredi.

“Böyle söyleme,” diye cevap verdi Ava hemen. “Kimsenin ölmesine izin vermeyeceğim.”

“Ama benden geri çekilmemi isteyerek izin vermiş oluyorsun.”

Ava’nın sesi yumuşadı. “O kadınları kurtarabileceğini düşünmüyorum, Io.”

“Muhtemelen kurtaramam. Ama en azından *denemek zorundayım*.”

Ava ona doğru uzandı ama Io sadece gözyaşlarının yarattığı bulanık bir perde görüyordu. “Ah, Io, tanrılar aşkına, seni üzmem istememiştim. Her şeyi yanlış ifade ediyorum. Sadece onları neden kurtarman gerektiğini anlamıyorum. Senin için neden bu kadar önemli olduklarını anlayamıyorum. Neden sadece bekleyip görmüyoruz?”

Ablasının parmakları Io’nun bileğine dokundu, Io aniden ayağa kalkınca yan tarafı acıyla sızladı. Odadan hızla çıktı. Ava yataktan, Io’nun tam olarak duymadığı nazik özürlerine devam ediyordu. Koridor uzundu, birkaç kapı vardı ve banyoyu bulana kadar bütün kapıları denemek zorunda kaldı. Ardından musluğu açtı ve diğer tüm şangırtılar tek bir sese, Amos’un banyosundaki mermer fayanslara sıçrayan su sesine dönüştü.

Banyo şahane bir buharla doldu. Io lavabonun aynasının önünde havluyla duruyordu, temizlenmiş ve kremle cildini nemlendirmişti, artık kendini çok daha iyi hissediyordu. Parmakları karnındaki kırmızı-mor lekelerin üzerinde gezindi. Yukarı uzanır gibi bir hareket etmediği sürece pek bir acı hissetmiyordu. Banyo dolabında bir şişe ağrı kesici buldu ve içinden iki tane çıkarıp yuttu; herhâlde bunlar işe yarardı.

Büyük oranda kuruduktan sonra kapıya doğru ilerledi. Sadece bir santim araladı ama o da yetmişti: Koridorun diğer

tarafından, Amos'un pikabının bulunduğu yerden, Ava'nın dinlediği müziği duyabiliyordu. Bir an için kapıyı çalıp Ava'yla yeniden konuşmak, her şeyi yoluna koymak geçti içinden. Ama ne diyecekti ki? *Pislik gibi davranıp bana yanıtlaması imkânsız sorular soruyorsun.*

Boş yatak odasına geçip çantasından menekşe rengi, büyük boy örgü kazağını çıkardı ve bir sürü cebi ve kemer halkası olan en sevdiği siyah kargo pantolonunun beline soktu. Botları dün geceki maceranın ardından hâlâ ıslaktı. Henüz giyilecek durumda değillerdi. Odaya bir göz gezdirdi. Ah, tanrılar aşkına... Ava farkına vardığında çok sinirlenecekti ama başka çaresi yoktu. Ava'nın çok sevdiği deri botlarını ayağına geçirip bağcıklarını ayak bileklerine iki kez doladı.

Kafeye indiğinde Amos tezgâhın arkasında oturuyordu. Mekânda birkaç müşteri vardı, çay ve hamur işleri eşliğinde usulca sohbet ediyorlardı. Io bar tezgâhında her zamanki yerine, kapıdan en uzaktaki tabureye kayarken Amos okuduğu kalın kitaptan başını kaldırdı ve ona gamzelerini ortaya çıkaran ıslıl ıslıl bir gülümsemeyle baktı. "Yemek?"

"Olur," dedi Io.

Amos söz verdiği üzere iki büyük dilim etli börek ve dumanı tüten bir fincan papatya çayı bulunan bir tepsiyle geri geldi. Yemek yerken de bir hayli kalın fantastik kitabının konusunu anlattı: Çaptan düşmüş bir serseri, dirilen bir deniz canavarını avlamak için erinye-soyluların sonuncusuyla bir araya geliyordu... Kitabın neredeyse tamamını anlattı, tabii ara ara paket servis müşterileri yüzünden hikâye sekteye uğruyordu. Amos, Io tabağını tamamen bitirmeden tepsiyi önünden almayı reddetmişti.

"Amos," dedi Io. "Buzdağı Birliği'ndeyken Luc Saint-Yves'le hiç karşılaştın mı?"

Amos yanağının içini ısırdı. "Sadece bir kez, ikimizin birlikleri cepheye giderken. O zamanlar ben daha onbaşıydım, o ise üstegmendi. Birliklerimiz birlikte yelken açmıştı, Jhorr'dan

kaçmaya ve *Lola*'yı ele geçirmeye çalışıyorduk; evet, biz buzdağına *Lola* diyorduk. Yüz megatonluk bir kaynaktı, tüm vadiye yıllarca su sağlayabilirdi. Bir gece, Jhorr'un *Lola*'yı ele geçirdiğini ve onu geri almak için çatışmaya girmemiz gerektiğini öğrendikten hemen sonra, bütün gemiyi hikâye üzerine hikâye, espri üzerine espriyle ayakta tuttuğunu hatırlıyorum.”

Buzdağı Savaşları, dünyada içilebilir su kalmadığında başlamıştı. Bu kıtadaki her şehir-ulus (Alante, Nanzy, Rossk, Jhorr), kutup çevresindeki başboş buzdağlarını fethetmek üzere kuzeye birlik göndermişti. Özellikle de yüz megatonluk *Lola* gibi, uzun yıllar boyunca temiz su ihtiyacını karşılayabilecek büyük çaplı buzdağlarını. Savaşlar otuz yıl boyunca aralıklarla sürmüştü ve şimdi, son çatışmadan dört yıl sonra bile okyanusta tek bir buzdağının görülmesi, bir savaş ihtimalini yeniden tetikliyordu. Io, “Orayı sen mi aldın?” diye sordu. “*Lola*'yı?”

Amos'un yüzünde bir gölge titreşir gibi oldu. “Biz aldık. Her birlikte olduğu gibi bizim hizmetimizde de keres-soylu üç kız kardeş vardı. Jhorr'un ucunda haftalar geçirdikten sonra kız kardeşlerin yol tarifleriyle uyandık. Kaptanımız bizi doğruca katliamın merkezine götürdü: *Lola* gece ters dönmüş, Jhorr'un en büyük gemisine çarpmıştı. Kızlar ölümü kilometrelerce öteden görebildiklerini söylediler.”

Io keres-soyluları ve onların ürkütücü güçlerini düşününce yerinde kıpırdandı ama bir şey söylemedi. Amos onlardan saygıyla bahsediyordu, bu yüzden kabalık etmek istemiyordu, özellikle de savaş söz konusu olduğunda. “Yani onun iyi biri olduğunu mu düşündün?” diye sordu. “Saint-Yves'in?”

Amos omuzlarını kaldırdı. “Askerlerine karşı iyi bir teğmendi.”

İyi bir teğmen aynı zamanda iyi bir katil de olabilirdi. Io, onun Thais'e zarar vereceğini düşünmüyordu çünkü Thais, İnisiyatif için çok önemliydi. Ne var ki ablasının, Bianca Rossi her ne planlıyorsa onun çapraz ateşinde kalmasından endişe

ediyordu. Mafya kraliçesi, *Gerisini ben halledeceğim*, demişti. Io, Bianca'nın planlarının şiddet içermeyeceğini hiç sanmıyordu.

Şakaklarını ovuşturarak seçeneklerini tarttı. "Amos, senin Hill için geçiş kartın var mı?"

Amos ona hak ettiği şekilde takdir dolu bir bakış attı. Hill, Alante'nin geri kalanından bir gelgit hendeğiyle ve sıkı güvenlik duvarıyla ayrılmış kapalı bir topluluktu. İçeriye de yalnızca orada yaşayanları ve özel Hill kartı taşıyan serbest çalışanlar da dâhil olmak üzere birkaç kişiyi alıyorlardı. "Evet," dedi Amos tereddütle. "Bazen oraya teslimat yapıyorum."

Io arkadaşına bir köpek yavrusu gibi kocaman açtığı gözlerle baktı. "Ödünç alabilir miyim?"

"Önce bana ne işlere bulaşacağımı söyle."

Sahiden, nasıl bir işti bu? Resmen milyonluk bir soruydu. Ama özetini şöyle verebilirdi: "Thais orada yaşıyor ve ben onun tehlikede olabileceğini düşünüyorum."

BÖLÜM XXIII

KREPLER

Io, Akropolis durağında indi ve korumalar Amos'un geçiş kartını kontrol ederken dimdik durdu. Hill, yeryüzünün en kurak çölünün ortasındaki yemyeşil bir vaha gibi uzanıyordu önünde. Her yer yemyeşildi, sokaklar boyunca sıralanan ağaçlar, pencerelerin kenarından dökülen çiçekler, balkonlara yapışkan bebekler gibi asılan sarmaşıklar. Doğanın tembelliği çağrıştıran bu kokusu baskın, tatlı, taze ve ona tamamen yabancıydı. Io birkaç saniye içinde hapsirmeye başladı.

Hill Bölgesi bir zamanlar arkeolojik bir alandı, insanların dünyanın dört bir yanından ziyarete geldiği, çöküş öncesi döneme ait bir dizi sütun ve heykele ev sahipliği yapıyordu. Ancak gelgit aşağıdaki şehri ele geçirmeye, evleri ve konakları yarı çürümüş leşlere dönüştürmeye başladığında, seçkinler tarihi yerlere taşınmaya karar verdi. Bölgeyi anıtların etrafına inşa ettiler ve kendilerini şehrin geri kalanından ayırmak için de bir gelgit hendeği eklediler. Antik tapınak hâlâ oradaydı ama artık zenginlerin yürüyüşleri sırasında dinlenebilecekleri bir avlu olarak hizmet veriyordu.

Io, korumalar ona geçiş kartını geri verir vermez yola koyuldu, yükseltilmiş tramvay istasyonundan aşağı indi ve görkemli apartmanların arasında kayboldu. İki katlı, koyu kırmızı arduvaz çatılı, dünyanın sonuna kadar dayanabilecekmiş gibi görünen sel önleyici bir malzemedен inşa edilmiş düzgün, modern yapıları bunlar.

Hanover Caddesi'ni kolayca buldu, caddeyi baştan sona geçip paralelindeki caddeye saptı. Yürüyüşe çıkmış sıradan bir turist gibi ağır adımlarla hareket edip Örtü'yü kaldırdı ve sokaktaki tüm evleri kontrol etti; ev sakinlerinin çok azı içerideydi. Kaldırımında bir aşağı bir yukarı göz gezdirdikten sonra en yakındaki boş evin çitinden atlayıp arka bahçesine, oradan da Hanover Caddesi'ne bakan karşı evin avlusuna geçti. Aslında çatılarda olmayı tercih ederdi ama Hill'i bir gece vakti sel basma riski yoktu, dolayısıyla cadde sakinlerinin evlerinde mahsur kalma tehlikesi de olmadığından binaları birbirine bağlayan köprüler inşa etmemişlerdi. Io boş evin ön verandasına ulaştı ve oradaki bahçe koltuklarından birine gömüldü. Gözlüklerini burnunun üzerine yerleştirdi. Verandanın parmaklıkları, biri doğrudan evin önünde durmadığı sürece Io'nun görünmeyeceği kadar yüksekti. Ama o, parmaklıkların arasından 64 Hanover Caddesi'ni ve ablasının evini açıkça görebiliyordu.

Thais'in evi bembeyazdı, çiçekli perdeler yarı açık pencerelerde dalgalanıyordu. Veranda çiçek saksılarıyla doluydu: petunyalar, zinyalar ve gül fidanları. Burası, Thais'in eski dairelerindeki uyumsuz mobilyalarla dolu odasına hiç benzemiyordu. Yine de Io'nun, paraları olsaydı ablasının evini nasıl dekore edeceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Belki de *hep* çiçeklere meraklı bir kızdı ama bunu gösterecek fırsatı olmamıştı. *Fırsat*. Ah, tanrılar aşkına... Io böyle düşünmekten, meseleye sanki hep sıkıntı ve sefalet içinde yaşamışlar da, daha iyi bir yere, daha iyi birine gitmek için bir fırsat kolluyorlarmış gibi bakmaktan nefret ediyordu. Hayatları zordu evet ama kimin hayatı kolaydı ki? Hem hayatınız zor olsa da mutlu olabilirdiniz, değil mi?

Ama Io geçmişini nostaljik bir duygunun pembe sisiyle örtüyordu. Thais, Silts'teki küçük dairelerinde hiç mutlu olmamıştı. *Daha fazlası* için duyduğu arzunun ipliği de Hill'e uzanıyordu. Bu, ailelerinin gururu ve neşesiydi: Thais'in nadir bulunan ev ipliği, bir mücevher kadar parlak ve değerliydi. Bir

ev ipliği sizi ait olduğunuz yere bağlardı, doğduğunuz ya da yaşadığınız eve değil, kendinize ait hissettiğiniz yere. Anne ve babası, kızlarının önünde parlak bir kader olduğunu söylerdi. Gerçekten de ne kaderdi ama: kusursuz mermer taşları, uçsuz bucaksız yeşil alanları ve yüksek güvenliğiyle Hill.

Thais, saplarını güneş ışığına doğru uzatan solgun bitkiler gibi Malena Silnova ve sanatçı arkadaşlarıyla, daha sonra Thomas Mutton'la birlikte yaptığı serbest işlerde hep bir fırsat aramıştı. Ama her şey eninde sonunda parçalanmış ve Thais ne zaman başarısızlığa uğrayıp Silts'teki küçük dairelerine dönse oraya bir hapishane gözüyle bakmıştı. Ama sonunda aradığı fırsat bulmuştu ve bu fırsat Saint-Yves suretinde gelmiş olsa da Io ablası adına mutluydu. Belki de artık bu çevrelerde Saint-Yves'i kaybetmenin ona pahalıya mal olmayacağı kadar yer edinmişti. Belki de İnisiyatif'i devralabilir, onu gerçekten dürüst ve iyi bir şeye dönüştürebilirdi.

Ama önce Io'nun, bu profesyonel kalp kırıcının, ona gerçeği söylemesi gerekiyordu. *Nişanlının Silts cinayetleriyle bağlantısı var. Bianca Rossi bunu biliyor ve sizin peşinize düşebilir. Ava bu işin dışında kalmamı, beklememi istedi ama ben sana gerçeği söylemeye geldim.*

Beklemek ha... Tanrılar aşkına, Ava bazen gerçekten sinir bozucu olabiliyordu. Io çocukken bile bu keskin ikilemi hatırlıyordu. Thais bir şeylere öfkelenmiş odada volta atarken Ava da koltukta sakince bir kitabı karıştırır ya da radyo tiyatrosunun son bölümünü dinlerdi. Arada sırada başıyla ya da anlamsız mırıltılarla onay verse de Io onun Thais'in tiratlarını sadece dinliyormuş gibi yaptığının farkındaydı. Hatta bir keresinde Ava ona fısıltıyla şöyle demişti: "Oturup bu meselenin Thais'in aklından çıkmasını bekleyeceğiz, tamam mı? Sonra hepimize krep yapacağım." Io uzun süre bu kararlara itaat etmiş, ancak sonra Thais'in bu nöbetleri *onu* hedef almaya başlamıştı. Ava'ysa sessizliğini korumaya devam etmişti.

Io şimdi bunu düşünmek istemiyordu. Bu yüzden *incinmek* istemiyordu. Ava'yla her zaman harika bir ilişkileri olmuş, hatta Thais gittikten sonra araları daha da iyiye gitmişti. Peki Io neden eski yaraları kaşıyor, neden karşısında hep iyileşmiş bir deri yerine kabuk buluyordu? Ava'nın o cehennem azabından farksız soruları yüzündendi: *Bu kadınlar senin için o kadar önemli mi ki onlar uğruna hepimizi riske atıyorsun? Neden onları kurtarmak zorundasın? Senin için neden bu kadar önemliler? Neden sadece beklemiyoruz?*

Çünkü, diye bağırmak istedi Io. *Çünkü!* Tayflar vahşi ve caniydi ama sonuçta manipüle ediliyorlardı. Başkasının zehrini kusuyorlardı. Başka birinin hedeflerini bulup katlediyorlardı ve yavaş yavaş bunların kendi arzuları, kendi inançları olduğunu düşünmeye başlıyorlardı çünkü buna programlanmışlardı. Birer katile dönüştürülmüşlerdi ama bunun farkında bile değillerdi. Io onlar adına savaşmazsa, kim savaşacaktı?

Sakinleş, duygularının adını koy, diye seslendi Thais'in sesi zihninin içinden. Io gözlerini kapadı ve kalp atışlarının sesini kulaklarında duymayacak hâle gelene kadar nefes aldı. *Burnundan al, ağzından ver*. Thais'in Io'nun kafasındaki karmaşanın hem kaynağı hem de çözümü olması ne kadar mantıksızdı.

Arkasına yaslandı ve ablasının güzel yeni evini inceledi.

Io nihayet ayağa kalkıp kaslarını esnetmeye karar verdiğinde güneş batıya doğru epey yol almıştı. Saatler geçmiş ama Hanover Caddesi'nde Bianca'nın adamlarından hiçbirini görmemişti. Yarın ve ondan sonraki gün, Edei'yle birlikte Saint-Yves'e karşı somut kanıtlar toplamak için çabalamaya devam edeceklerdi. Sonra da bu şirin, çiçekli eve dönecek ve ablasını alıp götürecekti.

Midesi guruldadı. Belki Edei de onu almaya geldiğinde acıkmış olurdu. Amos'un yerinde bir şeyler yiyebilir ve bir sonraki adımları hakkında konuşabilirlerdi. Ne de olsa Edei, Io ne yapmak isterse istesin yanında olacağını söylemişti. Bunu hatırlamak, Io'nun stresine merhem oldu. Bianca geri adım atmış olabilirdi ama Edei oradaydı ve Saint-Yves'i etkisiz hâle getirmesine yardım edecekti. Ava, Amos'un yanında, Thais de 64 Hanover Caddesi'nde güvendeydi. Io ise bu işi çözmenin bir yolunu bulacaktı. Her zaman bulurdu.

"Io?" dedi bir ses. *Onun* sesi.

Döndüğünde dirseklerini bahçe çitine dayamış ablasını gördü. Üzerinde fırfırlı kolları olan çiçekli, güzel bir elbise vardı ve saçları da ensesinden minik bir atkuyruğu şeklinde sarkıyordu. Ayakları çıplak, yanakları pespembeydi. Gülümsüyordu.

"Kardeşim," dedi Thais, "neden içeri gelmiyorsun?"

BÖLÜM XXIV

YAPI VE TINİ

“Buzdolabında revani var. Tıpkı annemin yaptığı gibi.” Ablası davetkâr bir tavırla kaşlarını oynattı.

Ama Io, annesinin revanisinin tadını hatırlamıyordu. Yavaşça, “Burada olduğumu nereden anladın?” diye sordu.

“İpliklerinden. Karanlıkta fener gibi parlıyorsun. Seni bir saat önce fark ettim. Ava’nın sana nerede olduğumu söylemiş olabileceğini ve her an kapıyı çalabileceğini düşünüyordum zaten. Ama çalmadın, Luc bugün geç gelecek, yalnız yemekten de nefret ederim, biliyorsun.” Tüm bunlar Thais’in içinden geçen ve yüksek sesle dile getirilmiş düşüncelermiş gibi arka arkaya dökülmüştü. Bu konuşma şekli o kadar tanıdık, o kadar *Thais’e* özgüydü ki Io içinde kabaran duyguları bastırmak zorunda kaldı.

“Biliyorum,” diye yanıtladı Io. Io ve Ava yemek için onu beklemediklerinde çok huysuz olurdu. Şu anda da revani ve kahve kulağa harika geliyordu. Ve Thais... buradaydı, gülümseyordu. İçeri girmekten zarar gelmezdi, değil mi? “Pekâlâ.”

“Mükemmel!”

Io yaklaşırken Thais de çitin üzerinden eğildi ve sanki bunu daha önce binlerce kez yapmış gibi kapının kilidini açtı. Muhtemelen yapmıştı. Bu evdeki insanlar muhtemelen onun arkadaşlarıydı. Sokağı geçip gül fidanlarının, petunyaların ve zinya çiçeklerinin yanından geçerek beyaz verandaya çıktılar ve aralık bırakılmış kapıdan içeri girdiler.

“Sana evi gezdireyim.” Thais evin içinde gezinmeye başladı. Io mesafesini koruyarak onu takip etti. Önce parlak yeşiller ve yumuşak sarılarla dekore edilmiş, çiçekli perdeleri hafif bir esintiyle dalgalanan oturma odasına girdiler. Şöminenin üzerindeki rafta Io’nun Saint-Yves’in ofisinde gördüğü puro kutularından biri duruyordu. Sonra somon pembesi renginde döşenmiş şirin mutfığa geçtiler. İçerisi sanki bir kız çocuğunun bebek evinin büyütülmüş versiyonu gibiydi. Revani dolapta olsa da ırmık ve limon kokusu içeriyi tamamen sarmış, Io’nun ağzını sulandırmıştı. Oraların evinde Kış Bayramı’nda ya da anne babalarının yıldönümlerinde nadiren yapılan, özel günlere ait bir tatlıydı bu.

Thais, Io’nun elinden tutup onu üst kata çıkardı ve taşınmadan önce yatak odasını yeniden dekore ettiklerini ve banyoyu yenilediklerini anlattı. Io’nun hisleri, aralarındaki bu temas gerçekleşene kadar kaynayıp durmuştu. Parmakları şimdi Thais’in parmaklarındaydı, tıpkı çocukken, her şey değişmeden önce olduğu gibi...

Io dayanamayıp, “Bana kızgın mısın?” diye patladığında misafir odasına geçmişlerdi

Thais cümlesinin ortasında kalakaldı, evin bu kısmında çatının onarılması gerektiğiyle ilgili bir şeyler söylüyordu. Kaşlarını ciddiyetle çatarak Io’ya baktı. “Neden kızgın olayım ki?”

Neden mi? Thais öfkesini, bir kraliçenin arabasından etrafa bozuk para saçması gibi saçardı. *İşte, bu senin için. Hadi dizlerinin üstüne çök de topla, ne kadar da cömert bir hükümdarım, değil mi?* Ne yani şimdi kızmak için hiçbir neden bulamıyor muydu? Rosa’nın pencere kenarında sigarasını üflerkenki görüntüsü geldi aklına: *Thais’e yaptıklarımız...*

“Ava’dan döndüğünü bana söylememesini istemişsin,” dedi Io.

Thais çıplak ayakları halının üzerinde gergince uzattı. “Ben de *senin* bana kızgın olduğunu sanıyordum. Gitmeden önce sana çok sert davrandım. Beni affedeceğini düşünmemiştim.”

Bu... bir özür müydü? Io daha önce Thais'in dudaklarından hiç buna benzer bir cümle döküldüğünü görmemişti; yapısını ve tınısını tanımakta güçlük çekiyordu. Sözleri kalbinin gizli boşluklarında yankılandı ve bu tınıdan şefkatli bir umut doğdu. Her şey en başa, onun, Thais'in ve Ava'nın üç bedeni paylaşan tek bir ruh, üç sinede tek bir nefes oldukları zamanlara dönebilirdi.

Io da Thais'in özü kadar biçimsiz bir ifadeyle, "Zor bir dönemdi," dedi.

"Peki ya şimdi?" Thais'in sesi beklenti içindeydi, hatta yalvarır gibiydi.

Şimdi... Ah, Io'nun kalbi nasıl da eriyordu. Bu sözcük, geçmiş onarmak ve geleceğe cesaretle yürümek için uzatılan bir dal gibiydi. "Şimdi her şey daha iyi," diye cevap verdi tek nefeste.

Ablası da Io'nun parmaklarını sıktı ve onu tekrar aşağı indirdi. Sesi şarkı söyler gibiydi, yüzü ıslıl ıslıldı. "Birer kahve içelim mi?"

Kahve ve revani, rahatlık ve güvenlik. Io oturup ablasına *her şeyi* anlattığını hayal etti: Sonunda kader ipliğiyle nasıl tanıştığını, onun ne kadar sevimli ve komik olduğunu ve onu beklemesini söylediğini... Bianca Rossi'ye nasıl karşı çıktığını. Ava'yla nasıl tartıştığını. Dokuzlar'la korkunç bir bedel karşılığında yaptığı pazarlığı. Thais onu sakinleştirmekte her zaman başarılı olmuştu, belki de yanında Thais varken Io o gizemli şiiri ve ne anlama geldiğini düşünecek cesareti gösterebilirdi: *Kesici, görünmez bıçak, kaderlerin Azrail'i...*

Tatlı şerbet kokusunun yayıldığı mutfığa girdiler. Io, ablasının bu yeni, rahat ve neşeli hâliyle geçireceği her ânın tadını çıkarmak istiyordu. Thais, Neraida Ovaları'ndaki Uçan Meyve Bahçeleri'nden gelmiş gibi görünen canlı meyvelerden oluşan büyük bir tabak hazırlarken Io da kahvelerini Kurkz usulü pişirmekle görevlendirilmişti. Kaynamaya başlamadan hemen

önce ocaktan alacaktı. İki kardeş ortak bir geçmişleri olmasından kaynaklanan o rahat ritme kapıldılar: Tepsileri arka verandaya taşıdılar, porselen kahve fincanlarını ve tatlılarını koyacakları küçük kristal tabakları verandadaki masaya dizdiler. Io, zahmetsizce eski hâllerine dönmelerinden o kadar etkilenmişti ki masanın altı kişilik olduğunu çok geç fark etti.

“Baş başa kahve içeceğimizi sanıyordum,” dedi dikkatle.

“Ah, Io, utangaçlık etme. Birazdan burada bir toplantımız var ve Luc’la tanışmanı çok istiyorum. Onu seveceksin, babamın tatlılığını, annemin mizahını, Ava’nın müzik zevkini ve senin keskin zekânı almış. Hem gülüşünü bir görsen! Bekle ve gör, ayaklarını yerden kesecek.”

Ablasının yüzü ışıldıyordu. Io’nun kalbini keskin bir acı sardı ve gittikçe daha da sıkıttı. Hayatı boyunca Thais’i mutlu etmeye çalışmış, onun için sayısız fedakârlıkta bulunmuştu ama şimdi Thais’in sevinçle ışıldamasını sağlayan kişi daha bir iki yıl önce tanıştığı Saint-Yves olmuştu.

Üstelik bu adam, soruşturmalarının baş şüphelisiydi. *Ah tanrılar aşkına!* Ablasını uyarmak zorundaydı. Onu korumalıydı.

“Sana bir şey söylemem gerekiyor,” dedi. Ablasının gülümsemesi hemen kayboldu, keskin zekâsı kendini gösterdi. “Ava sana son iki yıldır geçimimi sağlamak için ne yaptığımı anlattı mı?”

Thais gururla, “Küçük işimizi büyütüp aile işine dönüştürmüşsün,” dedi. “İşte bu yüzden onunla tanışmanı istiyorum. Onun fikirleri, bu İnisiyatif... Aslında tam da senin dedektiflik işimizde yaptığın şeyi yapmayı amaçlıyor ama daha büyük ölçekte, soruşturmaları mahkemeye taşıyarak.”

Io başını iki yana salladı. “Thais, beni dinle. Silts’teki seri cinayetleri araştırmak için tutuldum. Yolsuzluğa karışmış bazı Ötekiler ölü bulunuyor. Katiller de adaleti sağlamak için birileri tarafından gönderildiklerini iddia eden, insanları kopmuş yaşam iplerini kullanarak öldüren birtakım kadınlar. Öteki olup

olmadıklarını doğrulayamadım çünkü Saint-Yves Ötekilerin tüm kayıtlarını kamu arşivlerinden çıkarmış. Bu kadınların hepsi daha önce onun İnisiyatifine gönüllü olarak kaydolmuşlar. Kurbanlar da Saint-Yves'in dava açmaya çalıştığı ama başarısız olduğu kişiler. Dün de Yves'in adamlarından birinin tüm bunların arkasında onun olduğunu ima ettiğini duydum.”

Thais kıpırdamadan durdu. Ellerini verandadaki bankın arkasına dayamış, gözlerini Io'ya dikmişti.

“Luc karıncayı bile incitmez,” dedi nihai bir tavırla ve sanki konuşacak başka bir şey yokmuş gibi çıktı.

Io da onun peşinden arka kapıdan eve girdi, alt kattaki banyoya gitti ve kapının önünde durup ablasının ellerini yıkamasını izledi. “İnanması zor biliyorum ama tüm kanıtlar onu işaret ediyor. Bianca Rossi'nin meselenin kontrolünü ele alacağına inanmak için sebeplerim var, bu yüzden gitmemiz gerek...”

“Bianca Rossi bu işe nasıl dâhil oldu?”

“Beni işe alan oydu. Şüphelerimi biliyor.”

“Silts'in mafya kraliçesinin, halkını öldürenin nişanlım olduğunu düşünmesini mi sağladın?” diye sordu Thais kuşkuyla.

“*Kanıtlarımız* bunu gösteriyor. Lütfen, benimle gel, Thais. Benimle güvende olursun. Son tayfı bulacağım, onu cinayet işlemeye kimin azmettirdiğini itiraf ettireceğim, yetkililere gideceğim ve...”

Thais ellerini havluya silip aynadan Io'ya baktı. “Onu bırakmayacağım. O düşündüğün gibi biri değil. Yaptığı şey bir kamuoyu gösterisi ya da oy toplama projesi değil. Bu fikri Erinye Tarikatı yok edildikten sonra ortaya attı. Erinyelerin yokluğunda, Ötekiler topluluğu kaosa sürüklendi, Io. Onları kontrol altında tutacak, mahkemeye çıkaracak kimse yok. Bu sefer kapsayıcı ve şeffaf olacak yeni bir düzen kurmalıyız. Bu cinayetler her neyse, Luc'la bir ilgisi yok. Rakipleri yarınki seçimlerden önce onu devirmeye çalışmak için bu söylentileri

çıkarıyorsa hiç şaşırmam. Silts halkının gözünde bunun şüpheli görünebileceğini biliyorum ama o gerçekten yardım etmeye çalışıyor.”

“Silts halkı mı?” diye araya girdi Io ama kızgınlığını saklamaya çalışıyordu. Thais’i eleştirmek hiçbir zaman iyi sonuç vermezdi; ses tonuna dikkat etmesi, ifadelerini dikkatli seçmesi gerekiyordu. “*Sen de o halktansın, Thais.*”

“Ne demek istediğimi anladın. Silts’teki herkes bütün dünyanın onları yakalama derdinde olduğuna inanıyor. Özellikle de Bianca Rossi. İktidardaki herkesin, politikacıların, ünlülerin, polisin yozlaşmış olduğunu düşünüyorlar.”

Bu doğrudu, Silts’teki insanlar dünyanın kendilerine karşı nasıl bir komplo peşinde olduğuna dair konuşmayı severlerdi sevmesine ama böyle düşünmek için iyi bir nedenleri vardı. Silts göçmenlerden, Ötekilerden, yoksulların en yoksullarından oluşuyordu. Şehrin geri kalanı onlara dönüp bakmıyordu bile; hatta Ay Batımı Ayaklanmaları’ndan sonra tüm dünya Erinyelerin yok oluşundan Silts’i sorumlu tutmuştu. Io’nun bir işi olmasının tek nedeni polisin, Silts’in işleriyle hiç ilgilenmemesiydi. Şimdiyse Nanzylı zengin bir çocuk çıkmış, Ötekilerle polisleri, fakirlerle zenginleri birleştirmek gibi büyük fikirlerden bahsediyordu. Çok doğru, Silts halkı ona güvenmezdi. Dünya, insanların iyi niyetleri yüzünden yanıp kül olmamış mıydı?

“Ama Luc öyle biri değil,” diye devam etti Thais. “Tanrı aşkına, anne ve babasının fabrikalarındaki düzinelerce işçi kazasını gizlediğini öğrendiğinde onları ihbar etmiş birinden bahsediyoruz! Sadece sekiz ay içinde, kendinden önceki iki emniyet müdürünün toplamından daha fazla suçluyu tutukladı.”

“Onun seçim broşürleri gibi konuşuyorsun.”

“Çünkü onları ben yazıyorum,” diye tersledi Thais.

Antreden, “Bebeğim?” diyen bir ses duyuldu.

Thais boynunu uzatıp baktı. “Buradayız!”

Io'nun vücudunda, başından ayak parmaklarına kadar bir ürperti dolaştı. Kapının kapandığını duydu. Çıkarılan ayakka-bılar, vestiyere asılan palto. Konuşma sesleri koridor boyunca yaklaşıyordu. Io telaşla Thais'e baktı.

Thais fısıltıyla, "Gitme. Onun yapmadığını kanıtlamam için bana bir şans ver," dedi.

"Thais?" Saint-Yves'in büyüleyici sesi duyuldu. "Neredesin?"

Thais, Io'nun bileğinden tutarak onu banyodan dışarı çekti. "Geliyorum!"

Mutfakta dört kişi oturuyordu. İki kadın masanın üzerinde açık duran bir dosya üzerinde tartışıyor, bir adam buzdolabının içini karıştırıyor ve Saint-Yves de mutfak tezgâhının üzerine eğilmiş, parmaklarıyla ağzına bir parça revani atıyordu. Io'yu görünce şerbetli keki indirdi ve "Ah, bu da kim acaba?" diye sordu.

"Luc, küçük kız kardeşim Io'yla tanış," dedi Thais neşeli bir sesle ve Io'yu önüne çekti. "Io, bu da nişanlım Luc Saint-Yves. Şurada gördüğün kızlar, Marie ve Hanne, kampanya yöneticilerimiz. Buzdolabımıza dadanan şu küçük fare de güvenlik şefimiz Aris Lefteriou."

İki kadın ona el sallayarak selam verdi ama Io onları görmedi bile. Dikkati, elinde iki birayla buzdolabından uzaklaşan adamdaydı. Io adamın uzun boyunu, keçi sakalını, soluk tenini ve tertemiz giysilerini tanıdı.

Kaç, diye düşündü Io. Arkana dön ve kaç.

Ama Thais'in elleri omuzlarındaydı ve onu olduğu yere çiviliyordu.

BÖLÜM XXV

KESKİN BİR RAHATSIZLIK HİSSİ

Io bakışlarını hemen yere indirdi. Somon pembesi fayanslar öyle cilalıydı ki kendi yansımasını görebiliyordu: nemden kıvrıklaşmış buklelerini, uykusuzluktan gözlerinin altında beliren torbaları. Belki de adam onu tanımazdı. Modiano'daki o ara sokak öyle pek de aydınlık sayılmazdı ve dün gece Teatro'nun etrafındaki çatılar daha da karanlıktı.

Ama takdimlerin hemen ardından gelen sessizlik çok uzun sürdü. Sonunda keskin bir sesle, "Merhaba," derken hiç de sıradan biriyle tanışmış gibi konuşmuyordu. Bu adam Io'nun kim olduğunu çok iyi biliyordu. Kahretsin. Şimdi ne yapacaktı?

Saint-Yves konuşmaya başladı. "Sonunda seninle tanışabildiğim için çok heyecanlıyım. Thais'in anlattıklarına bakılırsa Alante'deki suçları çözme konusundaki katkıların çok değerli olacak. Ama seni soru yağmuruna tutmadan önce bir kahve içelim."

"Dışarıda her şey hazır!" diye şakıdı Thais. "Siz geçin, rahatınıza bakın. Ben de revaniyi kesip hemen geleceğim."

Saint-Yves kapıyı açık tutuyordu. Marie ve Hanne verandaya yöneldiler, Aris Lefteriou da yavaş ve ağır adımlarla onlara katıldı. Io'nun zihni alarm durumundaydı, bacakları kapıya doğru koşmak için yanıp tutuşuyordu.

"Aslında benim gitmem gerekiyor," diye başladı Io.

Thais, "Saçmalama," dedi. Sonra nişanlısına bakıp gülümsedi. "Bir kahve içecek kadar vaktin vardır herhâlde."

"Gerçekten gitmeliyim..."

Thais bir elini onun beline götürdü, ardından, “Kal,” diye fısıldadı. “On dakika. Tek istediğim bu. Hadi git, ben de hemen geleceğim.”

Pekâlâ... Io’nun zihni çalışmaya başladı. On dakika kalacak, tuvaleti bulmak için Thais’in yardımına ihtiyacı varmış gibi davranacak, sonra da Aris Lefteriou onun neyin peşinde olduğunu bile anlayamadan ablasını kapıp buradan kaçacaktı. Saint-Yves’i avluya kadar takip etti ve Lefteriou’nun oturduğu uzun taş bankın en ucuna geçti. Marie ikisinin arasında kalmıştı. Böylece doğrudan Lefteriou’nun göz hizasında olmaktan ve onun dehşet verici gücünün tesiri altına girme tehlikesiyle karşı karşıya kalmaktan kurtulmuştu.

Saint-Yves kahve koyarken ve Hanne de meyve tepsisini dolaştırırken grubun geri kalanı Belediye Başkanlığı kampanyası hakkında anlamsız bir sohbe devam etti: sponsorlarla toplantılar, açılış konuşmaları, seçmen mitingleri, yarınki seçimlerin güvenliği. Io ise sürekli eve bakıyordu, Thais hangi cehennemdeydi?

“Ee, Io.” Saint-Yves onun fincanına kahve doldururken tatlı tatlı gülümsedi. “Thais bana senin Silts’teki en iyi özel dedektif olduğunu söyledi. Bölgeye senin kadar bağlı birinin düşüncelerini duymak aydınlatıcı olacaktır. İnisiyatif hakkında ne düşünüyorsun?”

“Çok iddialı,” dedi Io, bunun konuşmanın sonu olmasını umarak.

Saint Yves içtenlikle güldü. “Kesinlikle öyle. Sence Silts’teki başka Ötekiler de bize katılır mı?”

Hiç sanmıyorum, diye düşündü Io ama bunu dile getirmek yerine, “Bilemem,” diye cevap verdi.

“Thais, Silts’ten İnisiyatif’e kaydolan herhangi bir başka Öteki’nin dönecek olarak görüleceğine inanıyor. Bu da iç huzursuzluğa neden olur tabii. Sence haklı mı?”

Adam belli ki bu işin peşini bırakmayacaktı. Gözlerini boş tabağına diken Io, “Silts ve polis pek anlaşılamaz,” diye cevap verdi. Saint-Yves acaba Horozların Sessizliği’ni duymamış mıydı?

“Ama Ötekilerden oluşan bir polis gücüne güvenmek daha kolay olmaz mı? Habercilerin söylediklerinin aksine, İnisiyatif, Ötekileri polisleştirmenin başka bir yolu değil. Bizim nihai hedefimiz eşitlik. Ötekilerin kolluk kuvvetlerine dâhil edilmesiyle başlayacak gerçek bir toplumsal değişim. Yeni, kapsayıcı bir düzen kurmaya çalışıyoruz, evet ama bu Erinye Tarikatı gibi olmayacak. Erinyelerin tutukladıkları Ötekileri tarafsız bir şekilde yargılamaları gerekiyordu fakat bana söylenenlere göre, sonlarına doğru, savunmanın lehine olan kanıtlara rağmen yargılamalar ezici bir çoğunlukla hapis cezasıyla sonuçlanmış.”

Io da bu söylentileri duymuştu ama ayrıntılar muğlaktı. Erinye-soyluların ölümü o kadar ani ve trajik olmuştu ki kimse hafızasını çirkin ayrıntılarla lekelemek istemiyordu. Öte yandan, belki de burada bulunması, Thais masaya gelmeden ve Io onu kaçırarak bir bahane bulmadan önce biraz bilgi edinebilmesi için iyi bir fırsat olabilirdi.

“Agora’nın seni desteklediği doğruysa,” dedi Io, Yves’in tepkisini dikkatle izleyerek, “o zaman başka Ötekiler de katılmak isteyebilir.”

Saint-Yves yavaşça bir elma dilimine uzandı ve meyveyi ağzına atmadan önce durdu, tüm dünyanın nefesini tutup onu bekleyebileceğini düşünür gibiydi. “Agora, hayalimizin başarıya ulaştığını görmeye can atıyor, evet,” dedi. Io’nun hiç duymadığı şifreli bir cevaptı bu.

“Yine işten mi bahsediyorsun, bebeğim?” Elinde süslemeli gümüş bir tepsiye konmuş, üzerlerine birer parça dondurma ilıştırılmış muntazam revani dilimleriyle kapıda beliren Thais şakacı bir tavırla azarlar gibi konuşmuştu.

Tanrılara şükürler olsun, Thais gelmişti ve Io artık harekete geçebilirdi.

“Kız kardeşini tanımaya çalışıyorum, canım,” diye cevap verdi Saint-Yves.

Io, ablasıyla göz göze gelmeye çalıştı ama Thais revaniyle meşguldü, her tabağa özenle servis yapıyordu. Hanne onların nişanlanmasının Alante'yi kasıp kavurduğundan, bu konu üzerine düzinelerce köşe yazısı yazıldığından, gazetecilerin röportaj için arayıp durduklarından bahsetti. Ağzı kulaklarına varan Thais de bu konuşmayı, sonbahar başında Nanzy'de yapılması planlanan düğünlerine taşıdı.

Io küçük kristal tabağındaki revaniye, kenarlarında eriyen dondurmaya baktı ve sol elini yavaşça masanın altına soktu. Gözlerini tabağından ayırmıyordu; Örtü'yü kaldırdığında gözlerindeki gümüş parıltısını kimse fark etmedi. İplikler arasında arandı ve sonunda aradığını buldu.

Parmaklarının hızlı bir hareketiyle Thais'e giden ipliği çekti. Üç kısa, iki uzun çekiş. Ora kardeşlerin harekete geçme çağrısı...

Masanın karşısında Thais kaşığı ağzında duraksadı, gözleri gümüş bir ışıltıyla parlıyordu ve Io'nun etrafındaki Örtü'yü inceliyordu. Io yalnızca bakışlarıyla Aris Lefteriou'yu ve sonra da çıkışı işaret etti. Kız kardeşlerin dili böyleydi: Konuşma baştan sona bakışlarla yapılırdı.

Ama Thais, Io'nun planladığı gibi yalnız başlarına konuşmak için bir bahane uydurmak yerine kaşığını bıraktı ve phobos-soyluyla yüzleşti. Diğerlerinin konuşmasını bıçak gibi keserek, "Kız kardeşim senden neden korkuyor, Aris?" diye sordu.

Masa bir anda donup kaldı ve Io'nun kasları kopacakmış gibi gerildi. Thais Ora bir keskin nişancıdan daha isabetli atışlar yapabiliyordu. Bu takdire şayan bir özellikti, Io'da olmayan bir özellik... Ama nihayetinde huzursuz konuşmalara neden oluyordu. Io, kampanya yöneticilerinin mahcup bakışlarını ya da Saint-Yves'in endişeyle çattığı kaşlarını fark etti. Aris ise oturduğu yerde rahatsızca kıpırdandı. Io onun tepkisini tam olarak göremedi çünkü yüzüne bakmaya cesaret edemiyordu. Ama sesinde bir endişe ya da belki de bir korku olduğunu duydu.

“Luc beni Dokuzlar Evi’ni izlemekle görevlendirdi,” diye yanıtladı phobos-soylu. “İlham perileri, Silts cinayetleri meselesine yardımcı olmak için Agora’dan aldıkları kesin emirlere rağmen hem Emniyet Müdürü’yle hem de Belediye Başkanı’yla görüşmeyi reddettiler ama diğer yandan aylar sonra ilk kez evlerine bir misafir kabul ettiler: Bir kesici ile bir çete üyesi. Kim olduklarını ve Dokuzlar’ın onlara ne söylediğini öğrenmeliydim, bu yüzden onları takip ettim. Ama bunu fark ettiler ve beni köşeye sıkıştırdılar.”

“Gücünü onlar üzerinde kullandın mı?” diye sordu Thais, ses tonu oldukça tehditkârdı.

“O haydut beni fena hırpalardı, hatta daha da beter ederci! Kendimi savunma iznim yok mu?”

Thais bir parmağını ona doğru kaldırdı. “Onları takip ettiysen hırpalanmayı da göze almış olmalısın. Bizler ilahi olanın aracılarıyız, tanrı değiliz. Ötekilere ait güçleri kullanma, kontrol etme ve sınırlama yetkisi bizde. Acımasızca yargılanabiliriz, bu yüzden de açık vermemeye herkesten daha çok dikkat etmeliyiz.”

“Adalet büyük ruhların erdemidir,” dedi Hanne sanki birinden alıntı yapıyormuş gibi. Kampanya yöneticisi, vişne şurubuna bulanmış dondurmaya benziyordu: teni bembeyazdı, uzun saçları yapay bir kızıl renkteydi ve dalga dalga çıplak omuzlarına dökülüyordu.

Saint-Yves sakince, “Durumu ona açıklayabilirdin,” dedi. “Ödünü koparmasaydın Io’nun bilgilerini seninle *paylaşabileceğini* hiç düşündün mü?”

Thais emreder gibi, “Özür dile,” dedi phobos-soyluya. “Gerçek bir özür.”

Io sanki bu konuşma onu hiç ilgilendirmiyormuş gibi hissetti. Sanki bu bir performanstı da o bir seyirciydi, gözlemliyor ama asla gerçekten katılmıyordu. Üstelik tıpkı tiyatrodaki olduğu gibi, drama katmanlarının altında, neredeyse takip edilemeyecek kadar hızlı iletilen bir alt metin vardı: Dokuzlar, Ago-

ra'dan gelen emre rağmen ziyaretçileri reddediyordu. Lefteriou, Edei'nin bir haydut olduğunu düşünüyordu, bu da onun nadir bulunan üst sınıf Ötekilerden olduğunu doğruluyordu. Son olarak da bu İnisiyatif lanet olası bir tarikattı. *İlahi olanla kurulan bağlar, kontrol ve sınırlama, adalet ve yüce ruhlar*: Bu iş gerçekten nitelikli bir saçmalıktı. Io, Edei'nin babası gibi Öteki ayrılıkçılarının ya da Thomas Mutton gibi kabadayı pisliklerin ve onların "Ötekiler İyiliği İçin" tarzı planlarının da aynı saçmalıklarla dolu olduğunu biliyordu.

Io şimdi göz ucuyla Lefteriou'nun dönüp ona baktığını görebiliyordu. "Özür dilerim. Her iki durumda da haddimi aştım," dedi adam.

Uzun bir duraksama oldu, Io bu sırada özrü kabul etmesinin beklendiğini düşündü ama korkudan yanıt veremeyecek kadar kilitlenmişti.

Lefteriou, "Gördün mü?" diye homurdandı. "Gözlerimin içine bile bakmıyor. Nasıl davrandığımın bir önemi yok. Onlar için her zaman kötü adam olacağım."

Io'nun hemen yanında oturan Marie üzgün ve anlayışlı bir ses çıkardı, bu ses Io'nun derinliklerine ulaşarak ona enerji yükledi. Onları Modiano'da takip eden, Io'yu sorgulamak için gücünü kullanan, çatılarda kovalayan, kadınları tayflara dönüştüren ve onları da başkalarını öldürmeleri için kullanan rezil bir plana dâhil olmayı seçmiş bu adam, *kendisini* kurban olarak mı görüyordu?

Io, "Bu senaryodaki *onlar* ben miyim?" diye tersledi. Göğsünden vücuduna pompalanan adrenalini hissedebiliyordu, Io bir cesaret patlamasıyla gözlerini onunkilere dikti. "Ben bir kesiciyim. Oturduğum evde yaşayabilmek için ekstradan bir risk ödemesi yapıyorum. Özel dedektiflik lisansı başvurum *tehdit oluşturan yeteneklerim* nedeniyle iki kez reddedildi. Seninse başkalarının ancak hayalinde görebileceği bir işin var, geleceğin belediye başkanıyla kahve içiyorsun ve benim aylık kiram kadar bir takım elbise giyiyorsun. Bu olanlar hepimiz için

kötü ama bu...” Io porselen fincanlara, iyi giyimli misafirlere, mis gibi kokan verandaya baktı, “çok az Öteki’nin erişebileceği bir koruma katmanı. Bir dahaki sefere karanlık bir sokakta saldırdığın birinin seni hemen affetmesini beklediğinde bunu göz önünde bulundur.”

Bunu izleyen sessizlikte Io, kendi kalp atışlarını sayabilecek kadar net duyuyordu. Aldığı nefesleri bile ölçebilirdi. Yakınlarda bir yerde bir böcek vızıldıyor, Hanover Caddesi’nden vızır vızır otomobiller geçiyordu. Aris, Io’nun öfke nöbeti esnasında bir ara bakışlarını kaçırmıştı ama Io gözlerini ondan hiç ayırmamıştı. Aris’in utancı onun yıpranmış sinirlerine ilaç gibi gelmişti ve Io bu ilacı suyu emen bir çöl toprağı gibi yuttu.

“Bu,” dedi Saint-Yves sessizliği bozarak. “İşte tam olarak bu... İhtiyacımız olan bakış açısı bu.”

“Sana söylemiştim,” dedi Thais gururla.

Saint-Yves de bir iş insanının dikkat kesilmiş, pragmatik sesiyle, “İnisiyatif’in başarılı olması için sınıf sorunlarını ele almamız gerekiyor,” diye devam etti. “Ayrıca Thais kesinlikle haklı: Bunu yapacak kişi tam da sensin. Siltsli bir kesici, keskin sosyal zekâsı olan bir özel dedektif.”

Thais de kaşlarını kaldırarak, “Onlara bir polis teşkilatının yeniden kurulmasının gerekliliğini, Ötekilerden oluşan bir görev gücünün nasıl şeffaf ve adaletli olacağını gösterebilirsin,” dedi.

“Ayrıca,” diye ekledi Saint-Yves, Thais’e o muhteşem dişleriyle gülümseyerek, “seni nedimemiz olarak görmekten mutluluk duyarız, Io. Bu sonbaharda evlendiğimizde onlara gerçek asimilasyonun nasıl olacağını bizzat gösterecek olmamız iyi bir şey.”

Marie kıkırdadı. “*Düğünü* planlamak için sabırsızlanıyorum.”

Io’nun ağzı açık kalmıştı, bakışları beşinin arasında gidip geliyordu. Gülümsüyorlardı, rahat davranıyorlardı ve hoş bir beklenti içindelerdi. Sanki iki dakika içinde ona saldırdıkları için özür dilemeleri, eşitlik hakkında nutuk atmaları, ona iş teklif etmeleri ve bir de düğün planlamaları son derece normalmiş

gibi. Bu konuda öylesine *rahatlardı* ki sanki Io'nun bu teklifleri reddetmesi hayal dahi edilemeyecek bir şeydi onlar için. Sanki Io da zaten çoktan onlardan biri olmuştu.

Io oturduğu yerde kıpırdandı, keskin bir rahatsızlık hissi sarmıştı içini. Bu konuşmada bir tuhaflık vardı; kendini bir şekilde değerlendiriliyormuş gibi hissediyordu. Sanki onun haklı öfkesini alıp kendi lehlerine çevirmiş, kampanyalarında kullanabilecekleri bir şeye dönüştürmüşlerdi. Savundukları idealler bir hayli tanıdık geliyordu: sosyal eşitlik, ilerleme, ahlak. Io, Thais'in aynı idealler hakkında sayısız kez nutuk attığını duymuştu. O zamanlar kulağa asilce geliyordu ama şimdi sadece nahifti.

Kafasının içinde Edei'nin, *Sıkıntılı bir durum olduğunu sezdiğimiz ilk anda harekete geçeceğiz*, diyen sesini duydu.

Edei, çok geçmeden işten çıkacak, onu almaya gelecekti. Bu sorunu onunla birlikte çözeceğine söz vermişti. Edei. Sadece onu düşündüğünde bile yeniden nefes alabileceğini hissettiren Edei...

Io bir süre sonra avuçlarına bakarak, "Geç oluyor," dedi. "Eve gitmeliyim."

Ablasının parmakları masaya uzandı, fincanları itip keten masa örtüsünü buruşturdu. "Bekle Io, yapma."

Io durdu, hayatı boyunca Thais'i hiç reddedememişti.

Thais nişanlısına döndü. "Io, İnisiyatif'i Silts katillerine bağlayan kanıtlar bulmuş. Kayıtları kamu arşivlerinden çıkarılmış. Katillerin hepsi bizim gönüllülerimizmiş. Kurbanlar da senin savcı olarak kaybettiğin davalarda karşında yer alan isimlermiş. Kız kardeşim senin tehlikeli olduğuna inanıyor, Luc ve sen onun yanıldığını kanıtlayana kadar gitmesine izin vermeyeceğim."

Bunu izleyen sessizlik dehşet vericiydi. Dört çift gözün ağırlığı Io'nun üzerine çökmüştü, hepsinin yüzünde ürkmüş bir ifade vardı. Ablasının bunu yaptığına inanamıyordu ama aynı zamanda tam da Thais'in yapacağı bir şeydi. Açık sözlü ve

hata kabul etmeyen biriydi, hiçbir şeyi umursamazdı. Aslında bunu daha önce yapmamış olması bile tuhaftı.

Saint-Yves eliyle çenesini yokladı. “Kadınların İnisiyatifimizle olan bağlantılarının farkındayız. Aris bunu araştırıyor. Şimdilik, birilerinin bu kadınları tam da bizimle çalıştıkları için hedef aldığını düşünüyoruz. Bu cinayetlerin Ötekilere, özellikle de kesicilere karşı şiddeti teşvik edeceğini bildiğimden, Ötekilerin kayıtlarını kamu arşivlerinden çıkarma konusunda bilinçli bir karar aldım. Aynı şey geçmişte kurbanlar hakkında dava açmış olmamla ilgili konuda da geçerli; bunun yanlış yorumlanacağını biliyordum. Silts çetesi üyelerine karşı sayısız dava kaybettim. Her birini öldürmeleri için suikastçılar gönderseydim, Alante sokaklarında katliam olurdu.”

Io, adamın sözlerinin son kısmını bir güç gösterisi gibi algıladı ve bundan hiç hoşlanmadı.

“Seni Bianca Rossi tuttu, değil mi?” Saint-Yves, Io’ya dönerek konuşmaya devam etti. “Peki sana onunla birlikte çalışmayı teklif ettiğimden de bahsetti mi? Ben aptal değilim, onun Silts için ne anlama geldiğini biliyorum: Ay Batımı Ayaklanmaları’nı sona erdiren kahraman.” Bunu ciddi bir hayranlıkla söylemesi Io’yu şaşırtmıştı. “Onu alaşağı edersem Silts’i kaybedeceğimi, Silts’i kaybedersem de Ötekileri kaybedeceğimi biliyorum. Bu yüzden, yaklaşık üç ay önce ona yaklaştım ve ilkelerimize uyduğu sürece onu meşrulaştırmayı, bölge üzerinde resmî güç vermeyi, Şehir Konseyi’nde bir koltuk ayırmayı ve İnisiyatif’in kurucu üyesi yapmayı teklif ettim. O ne cevap verdi biliyor musun? *Kraliçe olmak varken neden meclis üyesi olayım ki?*”

“Bu cinayetlerin arkasında ben yokum,” dedi kesin bir dille. “Tam tersine, bu cinayetleri çözmeye yönelik yatırımlar yaptım. Öyle ki geçen gün ofisime zorla giren, toplantıma izinsiz katılan ve tahminimce şu anda Hill’e de izinsiz girmiş bulunanlara karşı harekete geçmemeye karar verdim çünkü onların cinayetlerle ilgili gerçeği bulmak adına çok önemli olduklarına inanıyorum.”

Onu tehdit ediyordu. Onu gerçekten tehdit ediyordu.

Bu olay bir hafta önce yaşansaydı Io korkar, en hızlı nasıl kaçabileceğini hesaplar, göz açıp kapayıncaya kadar ortadan kaybolurdu. Ne de olsa Saint-Yves, Alante'nin en güçlü adamıydı ve az önce onu açıkça tehdit etmişti. Ancak Io da bir tayfla dövüşmüş ve kazanmıştı. Bir phobos-soylunun dehşetine ve Dokuzlar'ın manipülasyonlarına dayanmıştı. Kovalanmış, ateş altında kalmış ve yere serilmişti. Bizzat mafya kraliçesi tarafından zorbalığa uğramış ve şaşırtıcı bir direnç göstermişti.

Çünkü burada önemli olan bir durum vardı: kadınlar, kurbanlar ve tüm bunların arkasındaki üst akıl.

Io, Luc Saint-Yves'in gözlerinin içine baktı ve Örtü'nün etrafını sarmasına izin verdi. Adamın gümüş çizgilerle bezeli şeklini gördü. Güçlü, parlak bir sevgi ipliği onu Thais'e bağlıyordu. Io'nun Örtü'yü kullanırkenki tek amacı *göz korkutucu* olmaktı.

Saint-Yves şu anda, gümüş ipliklerin Io'nun göz bebeklerine yansıdığını görüyordu. Bu da ona Io'nun zayıf ya da silahsız olmadığını hatırlatıyordu. Tehdide boyun eğmeyecekti. O bir kesiciydi. Görünmeyen bir kılıç, kaderlerin Azrail'i idi.

“Bu kadarı yeter, Io,” diye çıkıştı Thais ve bu uyarı beklenmedik bir tokat gibi canını yaktı. Io Örtü'yü bıraktı ve grubun, ablası hariç herkesin ondan uzaklaştığını gördü. Aris oturduğu yerden her an kalkmaya hazırdı.

“Onun masum olup olmadığıyla ilgili ne düşündüğün umurumda değil, Io,” dedi Thais kesin bir ifadeyle. “Luc iyi bir adam. Bütün ekibimiz iyi insanlardan oluşuyor. Davamıza yardım edebilirsin. Dokuzlar'ın sana verdiği bilgi bu cinayetleri durdurmak için çok önemli olabilir. Bu konuda bize güvenebilirsin, kardeşim. Güven bana.”

Io'nun kalp atışları hızlandı ama kendini nefes almaya zorladı. Artık Thais'in her isteğini yerine getirmek için çırpınan o çocuk değildi. Saint-Yves'in açıklamalarından bazıları çok

mantıklıydı ama Io'nun şüphelerini dindirmiyordu. Dokuzlar Evi'ne yaptığı ziyaret sadece ona bilgi sağlamakla kalmamış, dünyasının eksenini de değiştirmişti. Dokuzlar, Horatio'yu yıllar önce, artık birer tayfa dönüşen kadınları öldürmesi için tutmuştu ve o tayfların ardında her kim varsa, dokuz-soylular hakkında onların güçlerinden korunabilecek kadar çok şey biliyordu. Io, düzinelerce portrede kendisini görmüştü; elinde gümüş bir iplik ve arkasında yanan dünya. Io özünde bunun kimseye söylemeyeceği bir bilgi olduğunu biliyordu. En azından kendisi de gerçekten ne anlama geldiğini çözene kadar. Belki bir gün Thais'e yeniden güvenmeye başlayabilirdi ama o gün, bugün değildi.

"Üzgünüm," dedi. Sesi titremediği için bir an kendiyle gurur duydu. "Yapamam."

Thais'in yüzünde bir duygu titreşimi belirdi, hemen ardından da boşluğa dönüştü.

"Sorun değil, Io," dedi ablası. "Anlıyorum."

"Thais!" diye çıkıştı Lefteriou.

"Hayır, Aris. Kız kardeşim yaptığı işte en iyisidir. Bu işi kendi başına çözmesi gerekiyorsa emin ol çözecektir."

Io'nun içine dolan duygu dalgasını durdurmak mümkün değildi. Öyle bir rahatlardı ki sanki yıllardır ilk kez nefes alıyormuş gibi hissetti. *Teşekkür ederim*, demek istedi. Ama boğazı tıkanmıştı, bu yüzden sadece bir baş selamıyla yetindi.

"Değil mi, Luc?" diye bastırdı Thais.

Saint-Yves nişanlısının eline uzandı. "Doğru, elbette. Teklifimizi düşün, Io. Seni aramızda görmekten onur duyarız."

Thais'in dudaklarında havai fişek gibi bir gülümseme patladı. Eğildi ve nişanlısının yanağına şefkatli bir öpücük kondurdu. O sırada Io'nun aklına kötü, çirkin bir düşünce geldi. Saint-Yves'in cömert planlarıyla Thais'i büyülemiş olabileceğini düşünmüştü ama ya aslında durum tam tersiyse? Io, Thais'in odasına kapanıp Thomas Mutton'ın arkadaşlarından birine ya da

Milena Silnova'nın galerideki bağlantılarına kendini sevdirmek için gizlice iplik dokuduğu uykusuz geceleri gayet net hatırlayabiliyordu. Bir keresinde Io saflık edip Thais'e bunu neden yaptığını sormuştu ve Thais ona öyle bir patlamıştı ki Io'nun feleği şaşmıştı. Mahremiyetin ihlali, ihanet... Io onun hakkında nasıl böyle kötü şeyler düşünebilirdi?! Io'nun haklı olması ya da Thais'in bu iplikleri gerçekten örüyor olması önemli değildi.

Ya Thais şimdi de aynı şeyi yapıyorsa? Saint-Yves'in üzerinde bir etki yaratmış gibi görünüyordu. Bu sadece karşılıklı bir sevgi değil de Thais'nin tam da bu amaçla ördüğü bir iplik olabilir miydi?

Yaşadığı dehşet, Io'yu Örtü'yü kaldırmaya zorladı, Thais'in göğsünün etrafındaki boşluğa odaklandı. Bir dokumacının iplikleri bir çiçeğin saplarına ya da bir ağacın köklerine benzerdi: yavaşça dışa doğru uzanır, başka bir beden arardı. Ama şu anda Thais'in etrafında bir yere bağlı olmayan iplikler yoktu. Dokuma yapmıyordu. Gerçekten âşıktı, İnisiyatif'e ve bu evliliğe karşı gerçek bir bağ geliştirmişti. Io bunu fark ettiğinde içinde küçük de olsa hissettiği şey hayal kırıklığı olabilir miydi?

Derken dikkatini bir şey çekti, Örtü'nün içinde, sol taraflarındaki bahçeden gelen olağandışı bir hareketlilik. Çitin ötesinde bir ışık çizgisi, hızla yaklaşan tek başına bir iplik vardı, ipliğin ucu hiçbir yere çıkmıyordu. Hayır, bu mümkün olamazdı. Tayf onu burada nasıl bulmuştu?

Bankı devirerek ayağa fırladı. Marie ve phobos-soylu da bankla birlikte düştü. Io, "Dikkat et!" diye bağırdı.

Ama çok geç kalmıştı.

Gözleri tayfın hareketlerini zar zor yakalayabildi. Raina bir anda devasa bir kedi gibi çitten atlayarak avluya girdi. Bir eli Saint-Yves'in boğazına gitti ve onu da kendisiyle birlikte yere çekti.

Sanki zaman yavaşlamıştı, sahneler birer fotoğraf karesi gibiydi. Saint-Yves nefes nefeseydi. Thais, tayfı yakaladı. Üçü

avlundun taşları üzerinde yuvarlandılar. Raina, Thais'in göğsüne dirsek attı ve Saint-Yves'in üzerine çıktı. Io masanın üzerinden atladı, tayfın kopmuş ipini yakalayıp bütün gücüyle çekti. Kız irkilerek geriye doğru düştü. Yere yığılan Saint-Yves çirkin, ölümcül bir sesle hırıldayarak nefes almaya çalıştı.

Tayf, Io'ya doğru atıldı. Rüzgârdan daha hızlı, kayadan daha güçlüydü. İlk darbesi Io'nun ciğerlerindeki bütün havayı boşalttı, ikincisi ise ağzındaki dişlere çarptı. Io düştüğünü hatırlamıyordu ama aniden dizlerinin üzerine çökmüştü ve tayf arkdan kolları boynuna dolanmıştı.

"Io!"

Io ablasının dehşet dolu çığlığını duydu, sonra da büyük bir çatırtı geldi. Çaydanlık tayfın kafasına çarpınca porselen parçaları etrafa saçıldı. Thais kendini Raina'nın üzerine attı ve ikisi de yuvarlanıp mermere ve ahşaba çarparak porselen parçalarını vücutlarının ağırlığı altında ezdiler.

Io'nun görüşü netleşti, kendine geldi. Tayfın ipliği hâlâ avucundaydı. Thais tayfın tepesindeydi, tayfın ellerinin yüzüne ulaşmasını engellemeye çalışıyordu ama savaşı kaybetmek üzereydi. Raina'nın insanüstü bir gücü vardı.

"Dur," dedi Io. Sesi zayıf ve boğuk çıkmıştı. "Raina, sana yardım edebilirim. Seni *kurtarabilirim*."

Raina kasılarak Thais'i üzerinden attı ve hışımla dizini Thais'in göğsüne yapıştırdı.

"Kes artık!" Thais çığlık atıyordu. "Io! Kes hadi!"

"Raina, bekle," diye yalvardı Io. "Geri çekil. Seni kurtarabilirim..."

"Io!" Tayfın sivri tırnakları çıplak boynuna doğru ilerlerken Thais çığlık attı. "*Lütfen...*"

Thais'in sesindeki dehşete dayanamayan Io, onun dediğini yaptı ve ipi kesti.

PARLAYAN PİRİNÇ MUŞTA

Io cesedin üstünü, çiçek desenleri kahve lekeleriyle dolan ke-
ten masa örtüsüyle örttü. Porselenler ayakkabılarının altında
çıtırdıyordu. Revani tepsisi çimenlerin üzerinde ters dönmüştü.
Arılar şerbet kalıntıları'nın üzerinde vızıldıyordu. Kumaşın al-
tından tayfın kurumuş çamurla kaplanmış ayakları, damarları
şişmiş ve morarmış sol eli görünüyordu.

Tayfın parmaklarında parlayan pirinç muştayı gördü. Ve
Io'nun akli bu nesneye takıldı: Tayf, Fortuna çetesinin muştas-
larını, Bianca Rossi'nin meşhur silahını taşıyordu. Omzunun
üzerinden baktı; herkes evin içinde Saint-Yves'le ilgileniyordu.
Muştayı kızın soğuk parmaklarından çekip aldı.

Thais avludan, "Io?" diye seslendi.

Io irkilerek muştayı kargo pantolonunun cebine soktu. Sa-
int Yves bunları, az önce kendisini öldürmeye çalışan tekinsiz
kadının üzerinde bulursa gözlerini çeteye dikerdi. Özellikle de
Bianca Rossi'ye, evet ama aynı zamanda Edei, Nico, Chimdi
ve hatta Ava'ya da. Io'nun kafasında çanlar çalmaya başladı:
tehlike, tehlike, tehlike.

Düşünceleri birbirinden koptu. Kendini yine aynı noktada
bulmuştu: ayaklarının dibinde bir ceset, sebep olduğu bir ölüm,
çözülmemiş bir gizem, sevdiği insanların tepesinde dolaşan bir
tehlike. Üstelik tüm bunların *nasıl* olduğunu da anlamamıştı.
Başı dönüyor, kafası karışıyor ve aldığı nefesler kurşun gibi
tenini deliyordu.

Thais görüş alanında belirdi, kolları ve bacakları küçük kesiklerle kaplanmıştı. “Hey, bana bak.” Ablası, Io’nun yanaklarını avuçlarının içine aldı. “Yine mi o ataklar? Panik seni bunaltıyor mu? Nefes al, nefes ver. Tıpkı köprü gibi bebeğim. Ben diğer taraftayım. Bir ayağını diğerinin önüne atmaya devam et, bana ulaşacaksın.”

Io’nun ciğerleri nefes almak için çabalamaya başladı. Yine o eski çocuk olmuştu, asma bir köprünün ayağında duruyordu, donakalmıştı ve panikten çıldırmış gibiydi. Thais dünyada en sevdiği kişiydi, onu kendi korkusundan kurtarabilecek tek kişi. Ablaları başlarda onunla dalga geçerdi ama işe yaramadığını görünce Thais güven ve şefkat yüklü sesiyle konuşa konuşa onu köprüyü geçmeye ikna ederdi.

“Onu kurtarabilirdim, durdurabilirdim,” diye hırıliyordu Io şimdi ciğerleri daralırken. Raina’nın ipini kesmeseydi ne zamandır peşinde olduğu tüm cevaplara ulaşabilirdi.

“Denedin,” dedi Thais. “Ama seni dinlemeyecekti. Hem beni hem de nişanlımı öldürebilirdi. Sana doğru seçimi yapıp yapmadığını söyleyemem, bunu ancak sen bilebilirsin. Ama sana şu kadarını söyleyebilirim: Sen kötü biri değilsin, kardeşim.”

Io gözlerinde biriken yaşlara engel olmak için parmak eklemelerini şakaklarına bastırdı. Ablası bir kolunu onun omuzlarına dolayarak Io’nun başını çenesinin altına sıkıştırdı. Io bunun geçici bir teselli olduğunu biliyordu çünkü işlediği suçların hiçbirini geri almayacaktı ama o anda Thais onu sevmiş, teselli etmiş ve suçlamamıştı. Io köprüye adım attı ve evinin yolunu tuttu.

Çimenlerin üzerindeki gölgeler koyulaşmaya başladığında ablası onu ayağa kaldırıp eve girmesine yardımcı oldu. Saint-Yves mutfak sandalyesinde otururken bir doktor boynundaki çizikler ve

morluklarla ilgileniyordu. Kadınlar gitmişti ama Aris Lefteriou sessizce üç polis memuruyla konuşuyordu, onlar da kısa süre sonra muhtemelen cesetle ilgilenmek üzere bahçe kapısından çıktılar.

Ardından çöken sessizliği, Saint-Yves'in boğuk, mutsuz sesi bozdu. Konuşurken sert bakışları Io'nun üzerindeydi. "Önceliklerini doğru belirlemenı öneririm, Io."

Thais başını ona doğru salladı. "Sen neden bahsediyorsun? Az önce senin hayatını kurtardı..."

"Sevgilim, sence bu yaratığın seçimlerden bir gün önce Hill'e, duvarlarla çevrili, güvenli topluluğumuza girmesi bir tesadüf mü? Bir ay süren anlamsız, çılgın cinayetlerin ardından Emniyet Müdürü kendi evinde tanımlanamayan bir Öteki tarafından öldürüldü. Uğruna savaştığımız her şey yok olurdu. Şehir, siviller ve Ötekiler eski şiddet dolu dünyaya geri döner ve Ay Batımı Ayaklanmaları yeniden yaşanırdı." Her kelimeyle birlikte Saint Yves'in sesi daha da sertleşti. "Bu suikastçıyı kim gönderdiyse çok büyük bir oyun oynuyor."

Suikastçılar... Tayflar böyle mi biliyordu? Emniyet Müdürü'nü Belediye Başkanı olmadan bir gün önce öldürmek suretiyle yeni şiddet olaylarını kışkırtmak için gönderilmiş suikastçılar. Ah tanrılar aşkına... Io bunu söylemekten nefret ediyordu ama kulağa mantıklı geliyordu.

Kim tarafından gönderilmişti peki?

Cevap bir anda ve tüm açıklığıyla belirdi zihninde. Mutfakta bulduğu ilk yere oturdu; bacaklarının rahatça açıldığıнын, omuzlarının kamburlaştığıнын, ellerinin pantolonunun ceplerinde durduğunun, parmaklarının soğuk pirinç muştaya dokunduğunun fazlasıyla farkındaydı. *Kendini toparla, hiçbir şey belli etme, yoksa Thais kalp atışlarının hızlandığını fark eder.* Ablası onu bir bakışta okumakta her zaman çok iyiydi.

Ama Thais nişanlısının tavrına sinirlenmekle meşguldü, dudaklarının aldığı şekle bakılırsa az sonra patlayacaktı. "Io bu

işi çözecektir,” dedi ablası kendinden emin bir tavırla. “Çöz-
düğünde de ilk anlatacağı kişiler biz olacağız.”

Edei her an gelebilirdi. Kafe boştu. Ne hamur işi kalmıştı ne de müşteri. Amos kalın kitaplarından birini okuyor ve bir dilim kuru üzümlü ekmek atıştırıyordu. Io ise düşüncelerini düzene sokmaya çalışıyordu; ellerini yumruk yapıp yüzüne dayamış, gözlerini boşluğa dikmişti. Ava'nın yumuşak müziği yukarıdan kulağına çalınmaya devam ediyordu ama ipleri tamamen hareketsizdi, uykuya dalmış olmalıydı. Bu da Io'yu rahatlatıyordu çünkü şu anda onunla yüzleşmek istemiyordu. Ne diyecekti ki? *Sanırım kız arkadaşın, ablamızın nişanlısına suikast düzenlemesi için bir tayf gönderdi mi?*

Bu cinayetlerde çetrefilli bir şeyler vardı. Tayflar adalet adına cinayet işlediklerini iddia ediyorlardı ve Dokuzlar'ın yeteneklerinden saklanabilecek kadar güçlü biri tarafından yönlendiriliyorlardı. Io'nun ilk şüphelisi olan Horatio'nun, Ayaklanmalar sırasında tayfları kaçırma eylemlerine karıştığı için cezalandırılan bir başka kurban olduğu ortaya çıkmıştı. İkinci şüphelisi ise tayfların kimliklerini halktan gizleyen ve kurbanları geçmişte yargılamaya çalışıp başarısız olan Saint-Yves'ti. Ama o da listeden çıkarılabilirdi. Öncelikle adalet sisteme sadık görünüyordu. İkincisi, Bianca Rossi'ye ortaklık teklif etmişti ve üçüncüsü (ki bu en önemlisiydi) en yeni tayf onu öldürmeye kalkışmıştı. Gerçi bu saldırı baştan sona düzmece de olabilirdi tabii ama Io öyle düşünmüyordu. Bugün Saint-Yves ölüme çok yaklaştı; korkusu rol olamayacak kadar gerçek görünüyordu.

Io'nun üçüncü şüphelisiyse... Tanrılar aşkına, tüyleri diken diken olmadan düşünemiyordu bile ama üçüncü şüpheli *Bianca Rossi*'ydi. Mafya kraliçesi Io'yu bu cinayetleri çözmesi için tutmuş

ve şüpheleri en güçlü düşmanına yöneldiği anda da soruşturmanın fişini çekmişti. Birkaç saat sonra da Saint-Yves'i öldürmesi için Fortuna muştalarını taşıyan bir tayf gönderilmişti. Mafya kraliçesi, Emniyet Müdürü'nün Silts Cinayetleri'nin arkasındaki isim olduğunu ortaya çıkarıp Alante'yi onun şerrinden kurtarırsa kendi adına ne büyük bir zafer olurdu ama!

Io'nun çözemediği şey ise tayflardı. Bu katiller diğer dünyadan gibiydi, anlam veremediği bir şekilde güçlülerdi ve Ay Batımı Ayaklanmaları sırasında Dokuzlar'ın sanatçıları tarafından tehlikeli bulunmuşlardı. Io onları tayfa dönüştürenin kim olduğunu ve bunu nasıl yaptığının hâlâ bilmiyordu. Kadınlar kullanılıyor, manipüle ediliyor ve canavara dönüştürülüyorlardı ama işin bu kısmı Io dışında kimsenin umurunda değildi.

Bir de Ay Batımı Ayaklanmaları vardı. Saint-Yves bu katliamdan söz ettiğinde, Io'nun zihnini harekete geçirmiş, zihninin kıvrımlarında bir ışık çakmıştı. İsyanlar, geçmişten yankılanan bir öfke çağrısı olarak geri gelmeye devam ediyordu. Bugünkü cinayetlerin kilit oyuncularını bir şekilde on iki yıl önceki katliamla bağlantılıydı: Tayflar, Horatio, Dokuzlar ve onların mistik uyarıları, o acımasız, saçma sapan şiddeti. Silts'in mafya kraliçesi.

Io, Ayaklanmalar sırasında neler olduğunu öğrenmeliydi. Artık efsaneler ve yarım yamalak anlatılan hikâyelere dayanarak ilerleyemezdi. Bir planı vardı ama Edei'nin, *Ne yapmak istersen, ben varım*, derken ciddi olduğunu umuyordu.

Amos'un başının üzerindeki saat sekizi on geçeyi gösteriyordu. Io kafenin ön penceresine baktı. Kimse gelip geçmiyordu. Edei şimdiye kadar çoktan gelmiş olmalıydı.

"Tam olarak neyi bekliyoruz?" diye sordu Amos az sonra.

"Edei Rhuna'yı," diye cevap verdi Io. "Bir davada bana yardım edecekti ama gecikti."

"Ona birkaç dakika daha ver. Hava bozuyor."

Kafenin penceresinden dışarı baktılar. Rüzgâr hızlanmış, sokaktaki çöpleri havada savurmaya başlamıştı. Deniz yönünden

gelen su, kaldırım taşlarını yavaş yavaş kaplıyordu. Amos'un çok geçmeden kafeyi akıntıya karşı korumak için kepenkleri indirmesi gerekecekti.

Saat sekizi çeyrek geçiyordu.

Bir süre sessiz kaldılar ve Amos ısırdığı küçük bir parça kuru üzümlü ekmeği ona doğru itti. Io tatlı kokuyu içine çekti. Bu ona evini hatırlatmıştı; annesi kahve içmek için komşularını ziyaret eder, onların kilerinden biraz kuru üzüm alır ve yağmurlu günlerde kızlara papatya çayı eşliğinde kuru üzümlü ekmek pişirirdi. Bunun kış gribini önlediğini söylerdi. Io bir parça kopardı, saate baktı, çiğnedi, saate baktı, yutkundu ve tekrar saate baktı.

Sekizi yirmi geçiyordu.

"Beni strese sokuyorsun!" diye çıkıştı Amos. "Edei Rhuna'ya ihtiyacın varsa ve o burada değilse, neden gidip onu bulmuyorsun?"

"Peki ya," diye fısıldadı kendine acıdığı düşüncelerinden utanç duyarak, "ya fikrini değiştirdiyse ve artık bana yardım etmek istemiyorsa? Ya o yüzden gelmediyse?"

"Io," dedi Amos yüzünde aptalca bir gülümsemeyle. "Bu çocuk sana sanki güneşmişsin gibi bakıyor. Sonunda onunla görüşmeye başladığına göre seni terk edeceğinden şüpheliyim."

Io irkildi. "Ne? Onun bana baktığını ne zaman gördün ki?" Hatırlayabildiği kadarıyla Edei'yle birlikteyken Amos'la hiç karşılaşmamışlardı.

Amos kıpkırmızı kesildi ve kasayla oynamaya başladı. "Yani, birkaç kez denk geldim, sen de buradayken içeri girdi, seninle konuşacakmış gibi duruyordu ama o daha adım atmaya bile fırsat bulamadan sen çekip gittin. Sana karşı bir şeyler hissettiğinin çok açık olduğunu düşünmüştüm."

Io nefesini tuttu. Hiç de öyle açık falan *değildi!* Amos'un evindeyken kader ipliğinin birkaç kez ona yaklaştığını hissetmişti ama o hep onu saptıracak şekilde hareket etmiş, başını

eğip hızla uzaklaşmıştı. Edei'nin ona *kasten* yaklaştığı aklının ucundan bile geçmemişti. Edei gerçekten de ona karşı bir "şeyler" hissediyor olabilir miydi? Yoksa tüm bunlar Amos'un, yani hakiki bir hayalperestin kafasında kurduğu şeyler miydi?

"Tabii tesadüf *olabilir* veya ben fazla irdeliyor olabilirim," diye gevelemeye devam etti Amos. "Sadece buraya geleceğine dair söz verdiyse mutlaka geleceğini düşünüyorum, anlıyor musun?"

Io'nun yanaklarında sıcaklık birikti. Sonra Amos'un sözlerini sindirdi. Edei, verdiği sözleri ne olursa olsun tutan biriydi. Bu da onunla buluşmasını engelleyen bir şey olabileceği anlamına geliyordu. Bianca onun emirlerine itaatsizlik ettiğini öğrenmiş olabilir miydi? Adamının, onun saklamak istediği cevapları aramaya devam edeceğini anlamış mıydı? Panik duygusu Io'yu tamamen ele geçirince kendini bir anda Örtü'nün içinde buldu. Kader ipliği oradaydı, gümüş rengi titreşiyordu, kafenin alçak ışığında akkor hâlinde parlıyordu.

Saat 20.25'i gösteriyordu. Io bir anda o kadar hızlı ayağa kalktı ki başı döndü. Yarı kör gibi eşarbını gözlerine ve burnuna dolayıp şiddeti artan rüzgâra karşı kapıyı açtı. Kader ipliği parmaklarının arasında parlıyor, Edei'ye giden yolu aydınlatıyordu.

Gelgit Io'nun ayaklarının etrafında yükseliyor, Ava'nın bağcıklı botlarının topuklarını ıslatıyordu. Rüzgâr sertçe yanaklarına çarpıyor, örgü kazağından içeri sızıyordu. Io büyük binanın merdivenlerinin dibinde durdu. Üşüyordu, gergindi ve tereddütlüydü.

Silts halkının Dikiş Evi olarak adlandırdığı bu yer, bölgenin tıp merkeziydi; kendi elektrik bataryası ve temiz suyu olan büyük bir binaydı. Silts'teki tek yasal hastane olduğu düşünülürse Edei'nin kız arkadaşının doktor olarak çalıştığı yer

büyük olasılıkla burası olmalıydı. Acil bir durum olmayabilirdi, belki de Edei ve kız arkadaşı, molada görüşmek için bir fırsat yaratmışlardı.

Io onları birlikte görmeye dayanabilir miydi, bilmiyordu. Çünkü son birkaç gündür göğsünde bir umut filizlenmeye başlamıştı. Edei'yle paylaştığı tüm o küçük anlar, şefkat gösterileri, kötü espriler, küçük bir uyku kapsülünün içinde birbirine dolanmış bedenleri. Edei'nin, *Ne yapmak istersen, ben varım*, derkenki anlamlı bakışları. Ve şimdi de Amos'un söyledikleri... Edei'nin –yerinde kıvranıp durmadan bunu düşünemiyordu bile– ondan gerçekten *hoşlanıyor* olması mümkün müydü?

Kendine gel, Io. Onun bir kız arkadaşı var.

Io gelgitin etkilerinden korunmak için kepenklerini indiren esnafı omuzlayarak geçti ve Edei'nin ipini takip ederek binanın ikinci katına çıktı. Kapıyı çalarken duruşunu dikleştirdi. *Bunu yapabilirim*, diye düşündü, *çünkü zaten senin olmayan bir şeyi kaybedemezsin.*

Edei kapıyı açtı, kaşları çatılmıştı ve hemen saatine baktı. “Kahretsin Io, çok özür dilerim. Unutmuşum. İşler biraz...”

Ama açıklamaya devam etmek yerine kapıyı iterek açtı. Chimdi yatakta oturuyordu, sol kolunu omuz hizasında kaldırmıştı ve Samiya da beyaz doktor önlüğü ve üniformasını tamamlayan bir keple onun yarasını dikiyordu. Nico ise yerde bacaklarını açmış oturuyordu; burnu o kadar şişmişti ki yüzü deforme olmuş gibiydi.

“Ne oldu?” diye sordu Io.

Edei onu dirseğinden tutup içeri çekti ve kapıyı arkasından kapattı. “Sülükler... Dün gece Chimdi ve Nico'yu Emniyet Müdürü'nü takip ederken yakaladılar ve oracıkta tutukladılar. Bütün gün şehir meydanındaki nezarethanedelerdi. Bir saat önce çıkmalarına izin verdiler ama öncesinde biraz hırpalamışlar.”

“Bianca'ya söyleyemedik,” dedi Chimdi yataktan. “*Silah yok, sülük yok, sevgili yok...* nasıl olduğunu biliyorsun. Bu benim

ikinci, Nico'nun da üçüncü cezası olacaktı. Kim bilir bizim için ne tür yeni cezalar bulurdu."

Fakat Io'yu rahatsız eden bu değildi. Daha bir saat önce, Nico ve Chimdi'ye bunu yapanlarla revani yiyordu. Saint-Yves'in eve bu kadar geç kalmasına yol açan şey onların sorgusu muydu?

"Bunu size Saint-Yves mi yaptı?" diye sordu.

"Bize birkaç soru sordu ama cevap vermedik tabii," dedi Nico. "Fakat sülükler bizden zorla cevap almaya çalışmadan önce onun gitmesini beklediler."

"Yazık oldu," dedi Chimdi dümdüz bir sesle, "çünkü biz ispiyoncu değiliz."

"O yüzden de dikiş nakış malzemesi olduk işte," diye ekledi Nico.

Io, "Peki ne öğrenmek istediler?" diye sordu.

"Ne olabilir sence?" Samiya'nın iğnesi derisine girerken Chimdi dişlerinin arasından nefes alarak cevap verdi. "Saint-Yves'i neden takip ettiğimizi öğrenmek istediler. Bir de Bianca'nın ne planladığını. Sanki tam olarak kim olduğumuzu, neyin peşinde olduğumuzu biliyorlarmış gibi. Saint-Yves'in çeteyle kişisel bir derdi var gibi."

Samiya hepsine sert bir ifadeyle baktı, kavisli kaşları birbirine kenetlenmişti. "Onun büyük kötü planından bahsedip duruyorsunuz," dedi açık bir alaycılıkla, "ama ben adamla tanıştım. İnisiyatif'in tüm üyeleriyle tanışmaya zaman ayırıyor. Yerleşimci olmak için yaptığım başvurunun ilerlemesine yardımcı bile oldu. O bir canavar değil, bundan eminim."

"Külahıma anlat," dedi Nico. "Bundan sonraki adım ne olacak, Io? Edei bize her şeyi anlattı ve planladığın her neyse biz de katılmak istiyoruz. Şu pisliği alaşağı edelim."

"Ben..." Io kurumuş dudaklarını ıslattı. "Planım şu yeni tayf Raina'yı yakalamaktı. Onu sorgulamak ve arkasında kimin olduğunu bulmak istiyordum. Ama bugün büyük ablam Thais'i ziyarete gittim ve inanmayacaksınız ama Saint-Yves'le

kahve içtim. Phobos-soylu da oradaydı. Tam oradan çıkacakken Raina, Saint-Yves'e saldırdı. Ben de... şey... mecbur kaldım..."

Io sözünü yarıda kesti ve zihninde Raina'nın çiçekli masa örtüsünün altından görünen bedeni canlanırken gözlerini yumdu.

"Kendi tayfı ona neden saldırırsın ki?" diye sordu Chimdi.

Pekâlâ, işte gerçekler... "Tayfın parmakları arasında *bunu* buldum."

Odadaki dört çift göz de Io'nun cebinden çıkardığı muştaya takıldı.

Edei'nin sesi jilet gibi keskindi: "Ne demek istiyorsun, Io?"

"Bir şey demek istemiyorum. Sadece muştaları incelememiz gerektiğini düşünüyorum."

"Hayır, gerekmiyor. Tayfın üzerinde bunu bulduysan tek nedeni birinin onu oraya sonradan koymuş olmasıdır. Fortuna'nın işe aldığı herkesi ben seçerim. Bu muştaları taşıyan insanlara hayatım pahasına güvenirim. Tayflarla bir ilgileri yok."

"Hepsini sen seçmedin," dedi Io. "*Biri* seni seçti."

Edei'nin yüzü düştü. Omuzları kamburlaştı. Başını sallayarak Io'yu yan taraftaki daha küçük bir odaya, doktorlarla hemşirelere ayrılmış bir lavaboya yönlendirdi. İçerisi amonyak, yeni yıkanmış pamuklu kumaş ve düzen kokuyordu.

"Bianca'yı ciddi ciddi suçlamıyorsun, değil mi?" diye sordu sessizce, kapı kapandığında. "Bir tayf yaratıp Saint-Yves'i öldürmeye göndermek için ne gibi bir sebebi olabilir?"

"Şüphelerimizi Saint-Yves'e yönelttiğimiz anda soruşturmayı kapamak istedi ve birkaç saat sonra da bir tayf, muştalarını takarak adama kendi evinde saldırdı. Tüm dünyanın görebileceği bir güç gösterisi bu. Bütün cinayetleri Saint-Yves'in üzerine yıkması uygun olurdu, değil mi?"

"Ne için uygun? Bundan ne çıkarı olabilir ki?"

"Güç. O mafya kraliçesi, Edei."

Edei sert bir bakışla cevap verdi. "Ne olmuş yani? Sen de bir kesicisin. Seni hiç o ipleri koparmakla suçladım mı?"

Belden aşağı bir darbeydi bu. “Bizi kıyaslama.”

“Sen de onu suçlamıyormuşsun gibi davranma çünkü onun bu hikâyedeki kötü karakter olmasını *istiyorsun*.”

“O *zaten* kötü karakter! Kendisinden önce hüküm süren mafya kralına zarar verdi. Ona karşı çıkan aykırı çetelere zarar verdi. Daha birkaç saat önce *beni* de tehdit etti çünkü söylediklerimden hoşlanmadı!” Io’nun göğsü inip kalkıyordu. “Bu cinayetlerin arkasında onun olma ihtimali varsa, en ufak bir olasılık bile varsa en azından ardını biraz kurcalamamız gerekmez mi?”

“Arkasında o yok ve biz de bunu araştırmayacağız.”

“Ayaklanmalar hakkında sana ne anlattı?”

“Hiçbir şey. Bu konuda konuşmaktan hoşlanmıyor.”

“Nedenini hiç merak ettin mi?”

“Hayatının en kötü dönemiymiş, Io. Silts’teki herkesin hayatının en kötü dönemiydi!”

“İyi de tam olarak ne yaşandı? Sanırım bu sorunun cevabı cinayetlerin kalbinde yatıyor. Benden sana güvenmemi istedin.” Sesinin titrediğini, *yalvarır* gibi çıktığını duyabiliyordu ama elinde değildi. “Şimdi de *ben*, senden bana güvenmeni istiyorum. Sadece odasına girmem gerekiyor, böylece onun geçmişini, kurbanlarla olan bağlantısını öğrenebiliriz.”

Edei’nin bakışları sert ve acımasızdı. “Hayır.”

Io bu kelimeyi fiziksel bir darbe gibi hissetti. Midesi bulandı. Sesi kısıldı: “Hayır mı?”

“Yanlış anlamışsın. O değil. O böyle bir şey yapmaz.” Başka bir şey söylemeden hışımla odadan çıktı, kapı da arkasından çarparak kapandı.

BÖLÜM XXVII

KARARINI VEREBİLECEĞİN TEK ŞEY

Io onun peşinden gitti ama Edei çoktan uzaklaşmıştı. Chimdi ve Nico hızla onu takip etmek için hareketlendiğinde Nico, Io'ya özür diler gibi bir bakış attı. Io sallanan kapıya bakakaldı. Samiya'nın gözlerinin, başının arkasına dikildiğinin farkındaydı

Saflık etmişti. Edei *elbette* patronunun tarafını tutacaktı. Ona hayranlık duyduğu, hatta onu sevdiği belliydi. İliklerine kadar sadıktı. Muhtemelen şimdi de doğruca Fortuna'ya gidip Bianca'ya Io'nun şüphelerini anlatacaktı. Io'nun elindeki her türlü avantaj yok olmuştu. Fakat dahası, korku, öfke ya da hayal kırıklığının ötesinde kalbinin sızladığını hissediyordu. Kader ipliğinin vadettiği şeyin sonunda hayata geçeceğini ummuştu. Edei'nin onu uzun zamandır tanıyormuş gibi hissetmesini, kollarıyla onu sarmasını ve ne olursa olsun ona yardım edeceğini söylemesini beklemişti. Üstelik onu gerçekten de güneşi izler gibi izlediğine inanmıştı... Ah, tanrılar aşkına! Kendini iyice aptal gibi hissediyordu.

Samiya, Io'nun arkasından, "Kaburgaların fena hâlde zedelenmiş," dedi. "Sana bir bakmama izin ver."

Io'nun itiraz edecek takati yoktu. Samiya onu masaya götürüp kazağını ve atletini kaldırdı. Harap durumdaki göğüs kafesini gözler önüne serdi. Io hiçbirine karşı çıkmadı. Sumazili kızın parmakları nazikçe Io'nun yan taraflarında gezindi. Samiya tıpkı evleri gibi yumuşak pamuklu kumaş ve siyah çay kokuyordu. Ten rengi Edei'ninkinden daha açıktı ve çekik

gözleriyle kalp şeklindeki dudaklarını ön plana çıkaran koyu renk çillerle beneklenmişti.

Io onu fazla rahatsız etmek istemediği için gözlerini kaçırıp başka yöne baktı. “Göründüğü kadar kötü değil,” dedi.

Samiya özellikle hassas bir noktaya dokunduğunda Io kendini tutamayıp keskin bir nefes aldı. “Bu biraz acıtacak,” dedi Samiya, “ama sakın geri çekilme.”

Io başıyla onayladı. Samiya gözlerini kapadı ve parmaklarını Io’nun en büyük çürüğünün üzerinde yavaşça döndürmeye başladı. Io’nun bedeninin derinliklerinden karıncalanma gibi bir ısı yükseldi ve yüzeye çıktıkça onu rahatlattı. İşte bu, horus-soyluların gücüydü: Horus’un dört oğlunun, bedeni ve mumyalamayı temsil eden Sumazi tanrılarının soyundan gelen bu kişiler bedeni onarıyor, iyileşmeyi hızlandırıyorlardı. Aniden çatırdamaya benzer bir ses çıktı.

Io keskin bir feryat kopardı. Acı içinden geçerek nefes almasını zorlaştırmıştı. “Ahh!”

“Özür dilerim. Kaburga kırığının iyileştirilmesi gerekiyordu. Günde iki kez buz ve anti-enflamatuar ilaçlar da ağrıya iyi gelecektir,” dedi Samiya, Io’nun kalçasına hafifçe dokunarak. “Reçeteye ihtiyacın var mı?”

Acısını dindirmek için yavaşça nefes alıp vermeye çalışan Io’nun dudakları titredi. “Evet, lütfen.”

Samiya onu inceleyen bir bakışla süzdü. “Edei sana Bianca için çalışmaya nasıl başladığını anlattı mı?”

“Anlatmadı.”

Dolabı karıştıran Samiya bir ilaç şişesi çıkardı. “Alante’ye ilk geldiğimizde kirayı çıkarmak için ne iş olursa yapmak zorundaydık. Ben yaşlı bir çifte bakıyordum, Edei de inşaatta çalışıyordu. Bir gece eve geldi, onu fena hâlde dövmüşlerdi. Birlikte çalıştığı adamlar Sumazilerden hiç hoşlanmıyordu. Buraya onların işlerini ellerinden almak için geldiğimizi söylemişler. Horus-soylu olmasaydım dizi asla iyileşmeyebilirdi. Ertesi gün

Edei inşaat alanına gitti ve hiçbir şey olmamış gibi çalışmaya devam etti. Sonra büyük patron onu görmek istedi.”

“Ah, çok kötü,” diye fısıldadı Io.

“Ben de önce öyle düşünmüştüm. Patronu ona saldıranlara neden bir balyoz alıp karşılık vermediğini sordu. Edei de intikam uğruna zaten pamuk ipliğine bağlı olan oturum izinlerimizi riske atmayacağını söyledi. Ona göre cevap şiddet olmamalıydı. O gün onu döven işçilerin hepsi işsiz kaldı ve Edei terfi etti. Yeni işi de Silts'teki bütün inşaatları denetlemek ve böyle bir şeyin bir daha asla yaşanmamasını sağlamaktı.”

Io avuçlarına baktı. “Büyük patron Bianca'ydı, değil mi?”

“Evet.”

Io benzer hikâyeleri duymuştu. Bianca Rossi'nin Silts'i ele geçirdiğinden beri bölge yasalara uygun değilse bile en azından daha ilkeliydi. Mafya kraliçesi bir nebze de olsa düzen sağlamıştı: Aykırı çetelerin köprülerden geçiş yapmasını engellemiş, Silts'teki tacizcileri tek tek avlamış, dükkân sahiplerine de göçmenlere hak ettikleri ücretin yarısını ödediklerinde neler olacağını göstermişti. Evet, Silts'i biraz daha güvenli hâle getirmişti ama en büyük tehlike Bianca'nın kendisiyken bunun ne anlamı vardı ki?

“Edei bu işin kendisine göre olmadığını çok erken fark etti. Elinden geldiğince Fortuna'yı ıslah etmeye çalıştı ama bazı şeyler onun kontrolü dışındaydı. Yine de Bianca'yla kalıyor çünkü Bianca'nın onun oturum iznini ve dolayısıyla benimkini kolaylaştırma imkânı var. Edei bizi Alante'de güvende tutmak için çok fedakârlık yaptı.” Samiya'nın yüzü sessiz bir öfkeyle kaplanmıştı. Io, karşısındaki kadının, kendi hayatı tehlikeye girecek olmasına rağmen istemeden gebe kalmış kadınlara yardım etmeye devam eden şifacı olduğunu hatırladı. Her kavgadan sonra erkek arkadaşının kemiklerini onaran şifacı. Edei'yle iyi bir çift olmalarına şaşmamalıydı: İkisi de güçlü ve korkusuzdu. “Buralı Ötekiler için hayatın zor olduğunu biliyorum ama bizim için çok daha zor.”

Kriterleri yerine getirirler ve gerekli ücreti toplayabilirler, göçmen Ötekiler genellikle kapılardan geri çevriliyor, akıntıya ve yeni muson yağmurları karşısında Çorak Topraklar'da kendi başlarının çaresine bakmak zorunda bırakılıyorlardı. Alante gibi yozlaşmış bir şehirde bir şehir sakininin onayının olması da çok işe yarıyordu. Bu da Edei'nin, Bianca'nın yanında kalması ya da Samiya'nın Saint-Yves ve İnisiyatif'ten yardım istemesi için yeterli bir sebepti.

“Söylemeye çalıştığım şey,” diye devam etti Samiya, “Bianca Rossi ne kadar zalim ya da ne kadar kurnaz olursa olsun Silts'in sadakatini kazandı. Edei'nin ve hatta benim de. Adaletsiz bir dünyada adalet uğruna savaşma gücünü elimize veren tek kişi o. Ama anladığım kadarıyla Edei senin bu soruşturmanın ve yönteminin savaşmak için daha nazik bir yol olduğunu düşünmüş. Sadece ona karşı anlayışlı ol. Edei'nin sadakatini gözden geçirmesi öyle hemen olabilecek bir şey değil.”

“Biliyorum.”

Gerçekten biliyordu da. Edei'nin sadakatini yeniden gözden geçirmesinin ne kadar zor olacağını biliyordu. Sevdiğiniz insanlardan vazgeçmek ve geriye kalanların da sevmeye değer olup olmadığına karar vermek... Şimdi, aradan iki yıl geçmişken bile Io, Thais'e, öz ablasına, onu büyüten kadına karşı ne hissettiğine karar veremiyordu. Io, Edei'nin sadakatini yeniden gözden geçirmesinin nedeni olmaktan mutluydu. Onun yolunu savaşmanın daha nazik bir yolu olarak gördüğü için *onur duyuyordu*. Ama onu bekleyemezdi. Zaten şimdiye kadar elini çok açık etmişti. Bianca'dan istediğini almak için bundan sonra zamana karşı yarışması gerekiyordu.

“Bir iki kez,” diye söze girdi Io, “Bianca'nın dudaklarının maviye döndüğünü fark ettim. Bunun hakkında bir şey biliyor musun?”

Samiya kaşlarını çatı. “Uyku toniği gibi bir şey olabilir.”

“Ama bunun için haplar yok mu?”

“Evet, var ama Lilac Row’da sıklıkla kokteyllerle seyreltilmiş bir serum kullanılıyor. Çoğunlukla mavi, bazen de kırmızı.”

Rüya saraylarının, kulüplerin ve kumarhanelerin olduğu Lilac Row, mafya kraliçesinin bölgesinin merkeziydi ve Fortuna Kulübü’yle son bulan uzun bir caddeden oluşuyordu. Caddedeki binaların yarısı Bianca’nındı ve geri kalanından da koruma ücreti alıyordu. Ancak uyku kokteylleri servis eden tek yer rüya saraylarıydı; burada oneiroi-soylular sizi hafif, rüyasız bir uykuya daldırabiliyordu. Io da böyle olabileceğinden şüphelenmişti.

“Neden soruyorsun?” dedi Samiya.

Io masadan kayarak inip utangaç bir gülümsemeyle ona baktı. “Bilmemen en iyisi.”

Samiya aceleyle, “Kime bulaştığına dikkat et,” diye ekledi. “Oneiroi-soyluların hiçbiri sana yardım etmeye istekli olmayacaktır.”

“Endişelenme,” dedi Io. “Kendi başıma halledeceğim.”

Io kapıyı açtığı anda Edei’yi muayene odasının karşısında, sırtını duvara, dirseklerini dizlerine dayamış, otururken buldu. Genç adam kapı açıldığında başını kaldırdı ve Io’nun yaklaşmasını izledi. Io onun önünde durdu, ne yapacağını ya da ne söyleyeceğini bilemiyordu. Kalbi gümbür gümbür atıyor, ciğerlerindeki azıcık havayı da boğuyordu. Edei buradaydı, onu bekliyordu.

Elini başının üzerinde gezdirdi. “Söylediklerim için özür dilerim.”

Io da dün Modiano Çarşısı’nda sorduğu soruyu düşündü: *Sen güvende misin, Io?* Belki de bunu sorması gerektiğini biliyordu çünkü bu olacakları hissetmişti. Muhtemelen şimdi de hissediyordu: Sadakatinin, sevgisinin istismar edilme tehlikesi altında olduğunu hissediyordu. Zalimce şeyler yapan birini

sevmenin tehlikesi... Io, Edei'nin önünde durdu ama aşağıya bakarken gördüğü aslında kendisiydi.

Anlayışlı ol, demişti Samiya ve Io da olabildiğince anlayışlı davranacaktı.

“Annem ve babam öldüğünde,” dedi ona, “Ava’yla ikimize Thais baktı. Daha on yedi yaşındaydı ama kirayı ödeyebilmek için iki işte birden çalışmaya başladı, faturaları ödedi ve Ava’yla benim okulda başarılı olmamızı sağladı. Bütün kişisel beklentilerini bizim için bir kenara bıraktı. Sanırım bir süre sonra da onun sözünü kanun olarak kabul ederek minnettarlığımızı ifade etmemizi istedi. Akıllı, asil ve bağımsız olmamızı da istiyordu. Anne babamızı sevgiyle hatırlamamızı. Ama en çok da gözümüzü daha iyi şeylere dikmemizi istiyordu. Ava’yla bana... Ah, hayır, aslında *sadece bana...*” Io derin bir nefes aldı. “Bana karşı hep böyleydi. Belki en küçükleri olduğum için, belki de sebepsizce. Ama onun uygun gördüğü şekilde davranmadığımda tepkisi acımasız olurdu. Benimle günlerce konuşmazdı. Yaptığım her şeyi eleştirir, çoğu zaman abartır ya da işin içine yalanlar katardı. Üstüne üstlük bulduğu her fırsatta beni utandırırdu. Tencereyi doğru düzgün yıkayamadım diye, ertesi gün okul varken Rosa’nın evinde kaldım diye, moira becerilerinde ustalaşamadım diye...”

Io, Edei'nin gözlerinin üzerinde olduğunu biliyordu ama onunla göz göze gelmeye korkuyordu. Şu anda, bu kadar çıplak, bu kadar savunmasızken o gözlerde gördüğü şeyle başa çıkamazdı. “Sevdiği bir iş yaptığında ve iyi para kazandığında öpücükler, sarılmalar ve iltifatlar havada uçuşurdu. Öyle zamanlarda resmen bambaşka bir insan olurdu. İşte ben de öyle zamanlarda, üzgün olduğunda söylediği acımasız sözleri unutturdum. Sonra onun ruh hâlini mutluluğumla ilişkilendirmeye başladım. Eve yorgun ve huysuz gelirse odamdan çıkmazdım. Gülümserse benim de bütün günüm aydınlanırdı. Bir sanat galerisi sahibini, sevdiği bazı sanatçılara bağlayan ipleri kesmemi istediğinde tereddüt

etmedim. Bunun için bana, Rossklu bir ressam olan patronuna başarılı olma şansı verdiğimi söylemişti. Erkek arkadaşının bizim için bulduğu bazı işleri almamı önerdiğinde onda da yanlış bir şey görmedim. Nihayet aile bütçesine bir katkı olacaktı. Ama erkek arkadaşı çizgiyi aştı ve Thais sonunda ondan kurtuldu. İşe kendimiz devam etmeye çalıştık ama müşteri bulamadık. Thais yine o karanlık ruh hâllerinden birine büründü ve ben de hepsinin benim suçum olduğunu düşündüm.”

Derin bir nefes aldı. Anlatacaklarının en zor kısmına gelmişti. “Bahsedeceğim olay yaşanmadan önce Ava’nın tekrar şan derslerine başlamasına yetecek kadar paramız vardı. Rossk’taki Aska Akademisi’ne girmek için seçmelere katılmış ve tam burslu olarak kabul edilmişti. Kendinden geçecek kadar sevinçliydi. Hemen planlar yapmaya başladık: yolculuğu, nerede kalacağını, onu nasıl ziyaret edeceğimizi. Thais ise tek kelime bile etmedi. O gece odama geldi. *Kes*, dedi bana. *Ava’nın müziğe bağlanan ipliğini kes*. Ne diyeceğimi bilemedim. Ava’nın bizimle kalmasını istiyor muydum? Evet. Yardıma ihtiyacı olursa Rossk’un bizden çok uzak olmasından endişeleniyor muydum? Evet, kesinlikle. Ama onun müzikle bağına asla koparamazdım. Ava’yı mutlu eden tek şey buydu.

“Ben de Thais’i reddettim. Bir hafta boyunca benimle konuşmadı. Odasından çıkmadı. O hafta her gece Rosa’nın bizde kalması için ısrar ettim, Thais’in beni köşeye sıkıştırıp ısrar etmesinden korkuyordum. Yedinci gün, gece geç saatlerde, Rosa ve ben onun eşyalarını topladığını duyduk. Çekmecelerde belgelerini arıyordu. Sonra kapıyı arkasından kapatıp çıktığını duydum. Bunu Ava’ya daha önce hiç anlatmamıştım ama tüm sürecin farkındaydım. Bizi terk edeceğini biliyordum ve onu durdurmadım.”

Io en sonunda gözlerini Edei’ye çevirdi. Edei’nin bakışları yumuşacıktı, Io’nun üzerinde hiçbir ağırlık yaratmıyordu. Biliyordu, değil mi? Io’yla ilgili bunları fark etm:

“Sen Ava’yı korumuşsun. Bunda utanılacak bir şey yok, Io.”

Ama vardı. Io’nun omuzlarında koca bir utanç, suçluluk dağı vardı.

“Bekle,” dedi. “Hepsi bu kadar değil.”

Hayatında ilk kez Thais’in ortadan kayboluşu konusunda dürüst olmayı seçmişti ve şimdi bunu sonuna kadar götürmek zorundaydı.

“Gerçek şu ki istediğim şey sadece Ava’yı korumak değildi. Thais’in *gitmesini* istiyordum. O hafta, her gün azar azar... Thais’in yuvasıyla olan ipliğini kemirip durdum, santim santim yıprattım. Sonunda koptuğunda, Thais’in Alante’ye duyduğu tüm sevgi, şehri asla terk etmemesinin tek gerekçesi de yok oldu. Rosa’dan da ona karşı koyamayacağı kadar yoğun seyahat rüyaları göndermesini istedim. Thais’in eşyalarını toplayıp gitmesi bir sürpriz değildi. Bunu ben istedim. Bizzat planladım.”

Evet, kasıtlıydı, önceden planlanmıştı, yavaşça ve titizlikle yürütülmüştü. Kötü niyetliydi, *Io* kötülük etmişti ve bunun farkındaydı. Edei’ye bunları anlatmanın onu özgürleştireceğini, omuzlarından bir yükün kalkacağını, bunun ortak bir teselli olacağını düşünmüştü. Ama içinde yalnızca hüznün vardı. Şimdi bunu yüksek sesle dile getirdiğine göre hikâyesi de bir mutsuzluk hikâyesiydi. Kendisi için, Ava için üzülmüyordu. Thais için de.

“Io...” diye söze başladı Edei.

Io, o daha konuşmadan, “Bugün onu gördüm,” diye araya girdi çünkü Edei’nin ona kendini daha iyi hissettirmeye çalışacağını, belki de başaracağını biliyordu ve bunu hak etmiyordu. “Saint-Yves’in yanında sakın, nazik ve mutluydu. Onu öyle görünce, *Ya sadece onun için savaşacak birine ihtiyacı varsa*, diye düşündüm. Ben bunu denememiştim bile.”

“Denemek senin sorumluluğun değildi. Kaç yaşındaydın ki? On altı mı? Yıllarca acı çekmiş ve kendini korumayı seçmişsin.” Edei bir süre duraksadı, sonra devam etti: “Bir keresinde

bilge biri bana kötülüğe tahammül etmenin ağır ağır ölmek gibi olduğunu söylemişti.”

Io'nun boğazından bir ses çıktı. Yarı hıçkırık, yarı kahkaha gibi. Edei, Io'yu kendi sözleriyle vurmuştu. Tavana baktı. Tanrım, Edei harikaydı. Şimdi Örtü'ye girerse, kader ipliğinin Pandia'nın ayı kadar parlak olduğunu ve titreştiğini göreceğinden emindi. Uzanıp onu çekebilir, Edei'ye gösterebilirdi. *Bu bizim kader ipliğimiz. İşte hissettiklerim bunlar.*

Ama korku içten içe kemiriyordu onu, aklından geçeni yaparsa ihanetle suçlanmaktan başka bir sonuç elde edebileceğini sanmıyordu. İpliği kesmemişti, çok uzun süre saklamıştı ve en kötüsü, şimdi de ipliğin varlığı amacını gerçekleştiriyordu. Edei'ye âşık oluyordu. Böyle giderse Edei'yi nefret ettiği şeye mahkûm edecekti: Onun adına belirlenmiş bir kadere, onun adına yapılmış seçimlere.

Yakında, diye düşündü. Bu karmaşa bittikten sonra gerçeği söyleyecek ve onu kaybedecekti.

“Sence gerçekten Bianca olabilir mi?” diye sordu Edei.

“Evet,” dedi Io. Sonra şefkatli bir sesle, “Bazen sevdiğimiz insanlar zalimce davranabilir. Sevgimiz onları aklamaz. Aklamamalı da,” diye ekledi.

“Peki zalimin birini seviyorsan,” diye fısıldadı Edei, “sen nasıl bir insan olursun ki?”

Io'nun da kendine sık sık sorduğu bir soruydu bu. Ağzını açtı, sonra tekrar kapadı. Bir süre bekleyip tekrar denedi. “Sevmeyi bilen biri olursun. O kadar. Sana ait olan, kararını senin verebileceğin tek şey bu.”

Bu, duymak için mutlaka söylemesi gereken derslerden biriydi, değil mi?

“Benden sana güvenmemi istedin,” dedi Edei avuçlarını ovuşturarak. “Sana güveniyorum. Bir an için bunu unutmuş olabilirim. Özür dilerim.”

İo'nun içine bir sıcaklık dalgası yayıldı. Onun önünde diz çökmek ve kollarına atılmak istedi.

Ama elini uzatmakla yetindi.

Edei'nin dudaklarında bir gülümseme belirdi. Parmakları onunkilere uzandı. İo da tutup onu yukarı çekti.

BÖLÜM XXVIII

DİKİLMİŞ KARA KANATLAR

Fırtına şiddetlenmişti. Köprüler gıcırıyor, panjurlar duvarlara çarpıyor, tenteler dirençle inliyordu. Lilac Row her zamanki gibi kalabalıktı ve yoldan geçenleri ürkütücü mor ışığına buluyordu. Caddenin her iki yanında yer alan rüya sarayları, devasa vitrinlerde ürünlerinin reklamını yapıyordu; vitrinlere bakıp içeride neler olduğuna göz atabilirdiniz: Müşteriler ipek nevresimli yataklarda uyurken, yarı giyinik çalışanlar onların etraflarında karmaşık figürler sergileyerek dans ediyordu. Bu danslar aslında müşteri çekmek için yapılan bir gösteriydi çünkü asıl olay oldukça sıkıcıydı. Oneiroi-soylular sizi bir rüyanın içine sokmak için parmaklarını başınızın üzerinde gezdiriyorlardı.

Io boğazını temizledi ve Bianca'nın sık sık gittiği rüya sarayına doğru ilerledi: Tabelasında **Bay Hypnos** yazan kahverengi bir taş bina. Asma köprüyü geçerken her iki korkuluğa da tutundu, kesik nefesler alarak rüzgâra küfrediyordu. Tüylü karga maskesi takmış bir koruma çatı girişinde kapıyı onun için açtı. İçeride koyu gri kertenkele maskesi takmış başka bir adam tarafından karşılandı. Adam ona bir kadeh şampanya ikram etti. Ancak Io başını sallayarak teklifi geri çevirdi. Adam omuz silkererek onu kadife kaplı bir koridora, göz hizasında girift bir avizenin asılı olduğu çift merdivene yönlendirdi. Basamakların tepesine geldiklerinde altı çift göz Io'ya çevrildi.

Geniş lobide koltuklara, kanepelere ve yastıklara yayılmış oneiroi-soylular üçerli iki gruba ayrılmıştı. Bir müşteri varsa

kendilerini kardeş olarak tanıtabilirlerdi ama Io muhtemelen öyle olmadıklarını biliyordu. Rüya saraylarındaki oneiroi-soylular genellikle yaratılan illüzyonu güçlendirmek için kardeşmiş gibi davranırlardı. Bay Hypnos'taki altı kişinin üzerinde grinin çeşitli tonlarındaki yarasa maskelerinin yanı sıra tertemiz, iki parçalı takımlar vardı. Efsaneye sadık kalarak sırtlarına kara kanatlar dikilmişti. Çünkü ataları olan rüya tanrıları Oneiroi, kanatlı ruhlardı.

Rüya sarayları Io'ya hep onlarla bir şekilde suç ortaklığı yapıyormuş hissi verirdi. Moira-soylular ve keres-soylular gibi bazı Ötekiler halk tarafından şeytanlaştırılmış, horae-soyluların Agorası ya da Dokuzlar gibi diğerleri ise ilahlarla bir tutulmuştu. Ancak oneiroi-soylular ve grace-soylular kamuoyunca fetişleştirilmişti, hep müstehcen ya da manipülatif olarak tasvir ediliyorlardı. Çoğu rüya sarayında, oneiroi-soylular gecelikler ve cübbeler içinde çalışmak zorundaydı.

“Gel, gel,” dedi kertenkele surat. “Hypnos’un çocuklarıyla tanış.”

Ayaklarını bir koltuğa dayamış olan kızıl saçlı da, “Morpheus,” dedi. “Cinsiyetsiz zamirleri tercih ediyorum. Birlikte geçmiş ya da geleceği düşleyeceğiz.”

Pek çok Öteki gibi, oneiroi-soylular da güçlerini sınıflandırmak için kadim tanrılarının adını kullanıyordu. Io insanların aynı şeyi kader tanrıçalarının isimleri konusunda (Clotho, Lachesis ve Atropos) yaptıklarını hiç duymamıştı, sonuçta moira-soyluların güçlerini tek bir kelimeyle tanımlamak daha kolaydı: dokumacı, biçimlendirici, kesici.

“Phobetos, dümdüz erkek...” dedi yanındaki genç adam. “Birlikte korkuların hayalini kuracağız.”

“Phantasos, dümdüz erkek,” dedi kanepede bağdaş kurmuş oturan çocuk. “Birlikte fantezilere yelken açacağız.”

“Ama tabii,” dedi kertenkele suratlı olan, Io’ya, “kadınları tercih ediyorsa... Diğer taraftaki üç Oneiroi-soylu da el sallayarak ona selam verdi. Io kızardı ve gözlerini kaçırdı.

“Morpheus’u tercih ederim,” dedi Io ve kertenkele surata dönerek, “Ayrıca arka tarafta bir oda olsun.”

Adam başıyla onayladı ve kızıl saçlıya işaret verdi. Uzun boylu oneiroi-soylu basamaklardan ağır ağır, neredeyse sıkılır gibi ayaklarını sürüyerek çıktı. Sonra kertenkele surat onları üzerinde üç yazan kapıya yönlendirdi. Ama burası olmazdı.

“Şurası olmaz mı?” diye sordu Io YEDİ numarayı göstererek. “Uğurlu sayım da.” Kertenkele surat yine omuz silkerek yedi numaralı odanın kapısını ona ve Morpheus’a açtı. “Ne zaman uyandırılmak istersiniz, hanımefendi?”

“Bir saat sonra,” diye yanıtladı Io.

“O kadar kısa mı?”

“Eve dönmem gerek,” diye cevap verdi Io ve sesini utangaç çıkarmaya çalıştı, böylece onu evde bekleyen bir sevgilisi olduğunu düşünecekti. Sonra kapı sessizce kapandı ve Io odaya odaklandı. Ferah, yüksek tavanlı bir odaydı. Ortasında çift kişilik bir yatak, yastığın arkasında da bir sandalye vardı. Her şey leylak rengi ipektendi sanki: perdeler, çarşaflar, aynanın yanındaki bornoz.

“Önce dünyaca ünlü kokteyllerimizden birini ister misiniz?”

Rüya saraylarındaki kokteyller gibi bir uyku toniği onu önümüzdeki sekiz on saat boyunca uyutabilirdi. Io buna kesinlikle *bayılırdı* ama reddetmek zorundaydı. “Hayır,” diye yanıtladı. “Senin gücün yeterli. Ben sadece iyi bir uyku çekmek istiyorum.”

Morpheus, “Daha rahat bir şeyler giymek istersen pek çok seçeneğimiz var,” diyerek onu bornoz, gecelik ve pijama raf-larına götürdü.

“Hımm,” dedi Io kararsız bir sesle. “Benim adıma sen seç.”

Morpheus onun için kolsuz, tiril tiril, leylak tonlarında bir gecelik seçti. Io hayatında hiç eteği bu kadar l: ~ece-

lik görmemişti. Morpheus, onu bir bornozla birlikte soyunma perdesinin arkasında bir başına bıraktı. Io üstündeki gayet usturuplu giysileri çıkarırken yaptığı plana içten içe lanet okudu. Bu işi yapmanın bundan daha az utanç verici bir düzine farklı yolu olmalıydı.

Dışarı çıktığında bornozu beline sıkıca bağlanmıştı, “Nasıl?” diye sordu Morpheus.

Io yalan söyleyerek, “Gayet iyi,” dedi. Üzerindeki gecelik şimdiye kadar dokunduğu en yumuşak şeydi. Halı da o kadar kalındı ki ayak parmakları içinde kayboluyordu ve üzerinde yattığı yatak cennetten bir parça gibiydi. İnsanların neden buna bağımlı olduklarını anlayabiliyordu; burası uyumanın bir zorunluluk değil zevk hâline geldiği bir yerdi.

Morpheus üzerine eğilerek şakaklarına masaj yaptı. “Özel bir isteğin var mı?” Ah, tanrılar aşkına... Bu harika bir histi. Io’nun dudaklarından belli belirsiz bir inilti döküldü.

“Bir aşk hikâyesi, macera ya da göz kamaştırıcı bir başarı öyküsü ister misin?” diye önerdi Morpheus.

Io’nun gözleri, şakaklarında kıpırdanan parmakların yumuşak, dairesel hareketiyle rahatlayarak kapanacak gibi oldu. “Sen seç,” diye fısıldadı tekrar.

“O zaman bir aşk hikâyesi olsun,” dedi oneiroi-soylu ve sonra...

Çın!

Io’nun gözleri şak diye açıldı. Tepesinde Morpheus değil Rosa duruyordu, elleri belindeydi ve dudakları bir sırtışıla бүkүlmüştü. Zavallı Morpheus halının üzerine yüzüstü devrilmiş, Rosa’nın güçlerinin etkisiyle usulca horlamaya başlamıştı bile.

Arkadaşı, “Bölüyor muyum, sevgili arkadaşım?” dedi.

“Hayır.” Io hızla doğruldu.

“Rahatlamışsın bakıyorum,” dedi Rosa, geceliğini göstererek. “Bu arada ben de ancak taş duvarlar kadar konuşma becerisi olan o adamla duvarlardan tırmanıp balkonlara çıkıyordum.”

Edei balkon kapısından el sallarken başını başka yöne çevirdi. Io'ya *kasten* bakmamaya çalışıyordu, yanakları kıpkırmızı olmuştu.

Io kendine şöyle bir baktı. Bornozu kayarak açılmış, mini geceliği tüm ihtişamıyla ortaya çıkmıştı. Edei'nin *kızarmasına* o mu sebep olmuştu? Bu düşünce heyecan vericiydi ama yine de bornozunu bağladı ve önlem olsun diye kargo pantolonunu giydi. Rosa, ayaklarının dibindeki Morpheus'u inceliyordu. "Adı Marino," dedi baygın hâldeki oneiroi-soylunun koluyla oynarken. "Onunla birkaç kez çıktım. Müthiş öpüşüyor. Yine de parfümü biraz azaltmalı."

"Her şey planlandığımız gibi gitti mi?" diye sordu Io.

Edei, "Evet, patron," dedi. Çoktan balkona çıkmıştı ve çok geçmeden Io'yla Rosa da ona katıldı, parmaklığın üzerine tırmanıp sol taraftaki balkona atladılar. Her iki oda da binanın arka tarafına bakıyordu ve burada sadece sıçanların dikkatini çekebilirlerdi.

Io, Edei'ye planlarını anlattığında –Bianca'nın rüyalarına girmek için Rosa'nın yardımını almak– Edei gözünü bile kırpmamıştı. Hatta ona Bianca'nın hangi rüya sarayına gittiğini, hangi odayı ve hangi oneiroi-soyluyu tercih ettiğini ve Bay Hypnos'a en iyi nasıl sızacağını söylemişti. Bianca her gece uyumak için oneiroi-soyluları kullanıyordu. Hatta Ava'yla birlikteyken toniklerinden de sipariş ediyordu. Bu da sabahın erken saatlerinde karşılaştıklarında kadının dudaklarının neden mavi olduğunu açıklıyordu.

Çıplak ayaklarına rüzgâr vururken Io sekiz numaralı odaya girdi. Tekerlekli şarap ve meyve tepsisi dışında oda neredeyse onunkiyle aynıydı. Bianca yatağa yayılmıştı, bir oneiroi-soyluyla Bianca'nın iki koruması ise kanepede baygın hâlde yatıyordu.

"Ee," dedi Edei. "Şimdi ne yapıyoruz?"

"Uzan," diye talimat verdi Rosa. Io'yla Edeibiraz sakarca da olsa Bianca'nın yanına sıkışmayı başardılar, Edei burada, Io

diğer tarafındaydı. Io da yastığı kullanabilsin diye Edei biraz hareket etti ama bunun dışında dönüp ona bakmadı.

Rosa, “Sanırım bunu daha önce hiç yapmadın?” diye sordu.

Edei başını hayır anlamında salladı ve gözlerini küçük avizeye dikti. “Çocukken korkunç kâbuslar gördüğüm için ailem çok istedi aslında ama paramız hiç yetmedi.”

Rosa ona yumuşak bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Moir-soyluların insanları birbirine bağlayan ipleri nasıl görebildiğini biliyorsun, değil mi? Biz oneiroi-soylular da benzer bir şey yapabiliriz. Kafanın etrafında bir hale oluşturan, gitar tellerine benzeyen çizgileri görebiliriz. Bir melodi tıngırdatır gibi doğru telleri doğru sırada koparırsam uykuya dalmana yardımcı olabilir ve seni doğru rüyaya yönlendirebilirim. Bunu üçünüze aynı anda yaparsam da hepiniz aynı rüyada buluşursunuz.”

“Bir senfoni gibi,” dedi Io.

“Tatlım, lütfen metaforlarıma bulaşma,” dedi Rosa.

Edei, “İyi de bu Bianca’nın Ayaklanmalar’daki rolünü görmemizi nasıl sağlayacak?” diyerek araya girdi.

“Ben bir Morpheus’um,” dedi Rosa. “Yarattığım rüyalar geçmişe ya da geleceğe dair olur. Zihninde bir tema oluşturabilirim, örneğin aşk, aile ya da Ayaklanmalar, o zaman bu duyguyla ilişkili anılar canlanacaktır. Ama rüyaların doğası tamamen size bağlı. Ya da şu durumda Bianca’ya. Benim bu konuda hiçbir kontrolüm yok.”

Io, Edei’yi izliyordu; yüzüne yayılan korkuyu fark etti. Geçmişte gördüğü kâbuslar onu yaralamış olmalıydı. “Bunu yapmak zorunda değilsin, Edei.”

Edei ona döndü. “Kendi gözlerimle görmeliyim. Ama... işler sarpa sararsa bizi buradan çıkarabilecek misin?”

Io onun yüzünü ellerinin arasına alıp dudaklarından öpmek istedi. *Evet, seni koruyacağım, değerli ve güzel çocuk.*

“O bir şey yapamaz,” diye müdahale etti Rosa rahat bir ses tonuyla. “Bunu sadece Bianca ya da ben yapabiliriz.”

“Peki o zaman,” dedi Io. “İşler kötüye giderse, bizi her ne şekilde olursa olsun uyandır.”

“Kıçını çimdikleyerek de olur mu?”

Io kıkırdadı. “Ciddi ol,” dedi. “Adam düşüp bayılacak şimdi.”

“Hayır, ben...” diye başladı Edei, sonra gözleri kısıldı. “Dalga geçiyorsun!”

Io gülümsedi. “Bu sefer çok daha hızlı anladın.”

Edei gururla onayladı. “İlerleme var,” dedi ve avucunu uzattı.

Tanrılar aşkına, bu sevimlilik onu gerçekten öldürebilirdi. Io da onu kutlamak için elini uzatıp bir beçlik çaktı. “Kesinlikle ilerleme var,” diye kabul etti.

“Ö-hömm,” dedi Rosa, biraz fazla pes ve genizden gelen bir sesle. “Rahatınıza bakın, benim küçük hayalperestlerim. Mafya kraliçesinin doğuşuna geri dönüyoruz. Unutmayın, haberi ilk bana vereceğinize söz vermiştiniz. Orada her ne varsa, ilk ben yayınlayacağım. Sizi uyandırmamak için rüyadan uzak durmak zorundayım, bu yüzden sizden benim saygıdeğer kaynaklarım olmanızı bekliyorum. Detaylı, açıklayıcı bir dille.”

“Pekâlâ, pekâlâ,” diye mırıldandı Io. Şu anda aklındaki en önemsiz mesele buydu.

Rosa’nın ses tonu değişti. “Dikkatli ol. Onun anılarını deneyimleyeceksin. Bazı şeyleri değiştirme isteği duyabilirsin ama bu sadece geçmiş. Değişmez. Müdahale etmeye kalkarsan seni fark edip zihninden atabilir. O zaman da bunca çaba boşa gitmiş olur.”

Io’nun gözleri çoktan ağırlaşmıştı. Rosa elleriyle başlarının üzerinde karmaşık hareketler yapıyor, sessizce ritmik bir şeyler mırıldanıyordu. Edei’nin parmakları, Io’nun parmaklarını arayıp elini sıkıca kavrarken çarşaf lar hışırdadı.

Derken rüya başladı. İnsanlar çılgık atıyordu. Gözlerini açtı. Kana bulanmış bir dünyayla karşılaştı.

BÖLÜM XXIX

KIZIL YAĞMUR

Silts kızıla bürünmüştü. Sokaklar, duvarlar, çatılar, bütün kapı ve pencereler kırmızıydı. Kalbi hızla çarpan Io, geniş kaldırımlarıyla tanınan Lilac Row'a açılan sokağın girişine doğru yürüdü. Neon renkli rüya sarayı tabelaları kapalı ve kepenkler inikti, sokakta kimse yoktu.

"Hadi," dedi arkasından bir ses. Bianca Rossi, koyu renk gözlüğü ve çok daha az yara iziyle Io'ya doğru yürüyor, otuz kadar genç de onu takip ediyordu. Omuzlarında demir çubuklar ve ellerinde metal muştalar vardı. Fortuna çetesinin alametifarikası hâline gelmiş olan pirinç muştalardan değildi hiçbiri. Hepsi paslıydı ve diken diken olmuş gibilerdi. Daha çok adamların yumruklarına sarılmış tellere benziyorlardı.

Io panikle, "Bekle!" diyerek geri çekildi.

Ama Bianca onu kolayca atlattı. "Geliyor musun, kızım?"

Silts'in genç mafya kraliçesi sokakta duraksadı, göz hizasında yüzen kırmızı bir kütleye takılı kalmıştı. Lilac Row'da tembel tembel ilerleyen bir milyon uğur böceğini andıran sığırcık sürüsüne benziyordu. Bianca'nın takipçileri Io'nun iki yanına yayıldı, genç yüzlerinde öfkeli ve gergin bir ifade vardı. İçlerinden biri onun yanında durdu ve Io hiç bakmadan onun Edei olduğunu anladı. Omuz omuza durmuş, hızla akan kırmızı sığırcık sürüsünü inceliyorlardı.

"Bu da ne?" diye fısıldadı Edei. "*Hava* kırmızı gibi görünüyor."

Önündeki ürkütücü manzaranın ayrıntılarına odaklanmak zorunda kalan Io, onun haklı olduğunu gördü. Aslında binalar az önce sandığı gibi kırmızı değildi. Etrafı kırmızıya boyayan, havada sürüklenen küçük parçacıklardı.

Yukarıda gök gürledi ve Alante'nin üzerindeki ağır bulutların arasından bir şimşek çaktı. Bianca ve çetesi bundan hiç etkilenmemiş görünüyordu; muştalarını ve demir çubuklarını bulabildikleri her şeye, sokak lambalarına, kapalı vitrinlere, istasyonlar arasında durmuş bir tramvaya vurarak yürümeye devam ettiler. Uzaklarda bir yerde, şehrin içinde kalmalarını söyleyen uğursuz bir uyarı olarak birkaç dakikada bir çalmaya başlayan gelgit çanlarının sesi duyuldu. Bu da ortaya bir fırtına ve şiddet kakofonisi çıkmasına yol açıyordu. Kalabalığın arasında Edei ve Io'yu kimse fark etmedi, onlar bu canlı anının görünmez izleyicileriydi. Edei ileriye, Bianca'nın bir binanın önünde durduğu yeri işaret etti.

Bianca ön kapının üzerine çekilmiş metal gelgit kepenklerine doğru, "Dışarı çıkın, dışarı çıkın, her neredesiniz çıkın," diye seslendi. O sırada binanın içinde bir makine inleyerek harekete geçti. Kepenkler yarıya kadar kalktığı anda kedi kadar hızlı ve çevik hareket eden biri dışarı süzüldü. Kahverengi tenliydi ve kırılaşmış saçları bukle bukleydi. Gözlerinin arasında bir nokta vardı.

"Merhaba, Nalyssa," dedi Bianca sırtarak. "Ne için geldiğimi biliyorsun."

"Onu alamayacaksın. O benim korumam altında."

"Sokak hayvanlarını koruma altına almaya ne zaman karar verdin, Nalyssa? Silts'teki çetelerin yarısı yardım için kapıları çalarken bu kararı dün ya da ondan önceki gün vermediğin kesin. Senin güvenli sığınağının çatısı altında kaç tane ceset bulacağım?"

Yaşlı kadın dişlerini sıktı. “Kendimizi korumak zorundaydık. Ben ve halkım alkol damıtıyoruz, sizin gibi savaşa hazırlıklı değildik.”

“Savaş mı? *Halkımın* yüzüne bak.” Bianca bir kolunu en küçük oğlanlardan birine doladı ve güreşir gibi ensesini kavrayarak çocuğun başını kendi başına yaklaştırdı. Çocuk irkildi ama dostça davrandı. “*Çocuklar*. Sizin ve diğer tüm korkakların çatınızın altında ölmesine izin verdiğiniz insanların çocukları. Silts kırmızıya bulandı, Nalyssa ve bu kan senin de ellerinde.”

“Onları ben öldürmedim.”

“Ama kurtarmadın da.” Bianca başını vahşi bir ifadeyle eğdi. “Bu işi bitirmek için ona ihtiyacım var. Bana borç veriyormuşsun gibi düşün. Onunla nasıl bir pazarlık yaptın bilmiyorum ama hizmetlerini bir günlüğüne kiralamama izin vermen için sana iki katını ödeyeceğim.”

“Onu alamayacaksın, Bianca. Beni ezip geçmeden alamazsın.”

“İyi o zaman.” Bianca demir çubuğunu zarif bir hareketle savurarak kadının kafasının yan tarafına indirdi.

Kadın bir kaya gibi yere düştü. Etrafındaki kırmızı parçacıklar bir an için çiçek açtı, sonra sessiz kor parçacıkları gibi bilinçsiz bedenine yerleşmeye başladı. Bianca binaya doğru bağırdı: “Daha fazla kan dökülmesine gerek yok! Onu bana verin. Söz veriyorum, onu bana verirsiniz bu kapıyı ve onunla birlikte hepinizi paramparça etme kararımdan vazgeçeceğim.”

Gök gürültüsü sanki ona cevap verir gibiydi: *Parçala, parçala, parçala onları*. İçki fabrikasındaki insanların cevap vermesi uzun sürmedi. Kepenkler açıldı ve bir adam dar aralıktan kabaca itildi. Bianca’nın adamları tarafından kaygan kaldırım taşlarından yukarı çekildi.

Io Örtü’yü kaldırdı ama hiçbir şey göremedi. Ne gümüş iplikler ne de ışık kaynakları vardı. Çünkü bu onun rüyası değildi. Bianca’nın rüyasıydı ve bu anıyı Bianca’nın gözlerinden görüyordu. Io bunu hiçbir şekilde değiştiremez ya da etkileye-

mezdi. Damarlarında akan panik kendini belli etmeye başladı. Burada hiçbir kontrolü yoktu, işler çirkinleşirse kurtulmanın bir yolu da olmayacaktı.

Üstelik işler daha şimdiden epey çirkin görünüyordu.

“Konstantin Fyodorov,” diye fısıldadı Edei ve gözlerini kısarak adamın yuvarlak yüzüne, ağarmış saçlarına baktı. Tayfların ilk kurbanı, sınır muhafızı olarak çalışan chernobog-soylu.

Bianca yaklaştı ve demir çubuğunu adamın göğsüne bastırdı. “Sevgili Konstantin, neden bu kadar geciktin? Bu işi bitirmek için yardımına ihtiyacım var.”

“Bana ihtiyacın yok,” diye yalvardı adam. “Sen ve adamların bu işi kendi başınıza halledebilirsiniz.”

“Şu anda çatılarda cesetleri bulunan diğer mafya babaları da öyle düşünüyordu.” Bianca muştasıyla adamın çenesine hafifçe vurdu. “Hayır, bu işi bitireceksek senin yeteneklerine ihtiyacımız var, Konstantin.”

Karanlığın ve ışığın ikiz tanrıları olan Rossk’un soyundan gelen bir chernobog-soylu adam, bir bölgenin etrafına görünmez sınırlar oluşturabiliyordu. İddiaya göre bir chernobog-soylunun sınırını geçmeye çalışırsanız zihniniz ve görüşünüz bulanıklaşır, sizi saran karanlık sebebiyle işaretli alana geri götürülürdünüz.

Bianca akli dengesi yerinde olmayan bir orkestra şefi gibi, “İleri!” diye seslendi.

Gençlerden oluşan çetesi ona itaat etti. Fyodorov’u da aralarında sürükleyerek Bianca’nın işaret ettiği yöne doğru ilerlediler. Sokaklarda ve sokak lambalarında yarı kurumuş kan lekeleri, yol kenarlarında çakılar, duvarlarda kurşun delikleri vardı. Yukarıdaki kemerli köprülerden birinde, kolları ve bacakları aşağıdaki boşluğa sarkmış bir ceset yatıyordu.

Io, “Sana hiç Ayaklanmalar’dan bahsetti mi? Onlara katıldığında?” dedi fısıldayarak.

Edei başını iki yana salladı, gözlerini Bianca’dan ayırmıyordu. “Bir kere bile anlatmadı. Horozların Sessizliği yeminine yürekten

bağlı. Ama ben ufak tefek bilgiler topladım. Silts çetelerinden biri rakiplerinin bilinen karakollarına saldırmaya başlamış, ilk hedefleri arasında Bianca'nın Modiano'daki kaçakçılık işi de varmış. Adamları, Silts'in çatılarından aşağı koşarak yardım çığlıkları atmış ama kimse cevap vermemiş. Ertesi sabah şehirdeki bütün çatı ve köprülerden kan damladığı söyleniyor. Takip eden günlerde, diğer çeteler de misilleme yapmış. Topyekûn bir meydan savaşı başlamış ve onlarca kişi ölmüş. Polis erken saatlerde olaya müdahale etmeye çalışmış ancak bazı adamlarını kaybettikten sonra güçlerini geri çekmiş.

“İşte o zaman Erinye Tarikatı çağrılmış, ancak erinye-soylular da katliamı durduramamış. Ayaklanmalar'ın son üç gününde, Hill'de bile kimse evinden çıkmaya cesaret edememiş. Her gece haydut çetesinin saldırmasını bekleyen kolay hedefler hâline gelmişler çünkü. Bu yüzden Bianca birkaç gönüllü toplayıp çetenin peşine düşmüş. Aynı gün, öğlen olmadan da Silts'i yönetmeye başlamış.”

Io başını ağır ağır salladı ve yoğun bulutlarla dolu gökyüzüne baktı. Öğlene ne kadar vardı acaba? Belli ki Edei'nin bahsettiği o kanlı son sabahı yaşıyorlardı.

“Minos!” Bianca, Parsley Meydanı'nın köşesinde bekleyen bir adama seslendi. Io'dan bile kısa ama boğa gibi yapılı görünen yaşlı adam Bianca'ya yaklaştı. Kırışmış kaşları küçük gözlerinin üzerinde sert bir çizgi oluşturuyordu. Ceketinin iç cebinde sakladığı silah şişkinlik yaparak kendini belli ediyordu.

Edei kaşlarını çattı. “Minos Petropoulos.” Tayfların ikinci kurbanı Minos, bir dioscuro-soyluydu.

Bianca, “Onları takip ettin mi?” diye sordu.

“Evet, patron,” dedi Minos tükürür gibi, Bianca'nın demir çubuğundan damlayan kandan hiç etkilenmemişti. “Okulda yeni bir savaş patlak verdi. Chernobog-soyluyu ele geçirdiniz mi?”

Bianca'nın eli Fyodorov'a doğru uzandı. “Jarl yerinde mi?”

Önce Fyodorov, sonra Minos, şimdi de Jarl Magnussen...

Minos başıyla onayladı. “Belediye Başkanı’nı etkisi altına aldı. Birkaç dakika önce ona bölgeler arası sokağa çıkma yasağı ilan ettirdi.”

Bu ikaz, çanların sıklığını açıklıyordu. Io yavaş yavaş Bianca’nın planını kavramaya başlamıştı: Minos haydut çetesinin izini sürecekti. Kayıt dışı bir chernobog-soylu olan Konstantin Fyodorov, haydut çetesini Bianca’nın son hamlesini yapmayı planladığı noktada kısıtıracaktı. Bir grace-soylu olan Jarl da Belediye Başkanı’nı, insanları bugün evlerinde güvende tutması için etkisi altına almıştı. Io, geleceğin mafya kraliçesi olacak kadından da böyle akıllıca bir plan beklerdi. Aynı zamanda Silts’in masumlarına karşı da şaşırtıcı derecede korumacıydı.

“Minos, Fyodorov, Jarl,” dedi Edei. “Dört kurbandan üçü, on iki yıl önce, Ay Batımı Ayaklanmaları’nın son gününde burada, Silts’te.”

Io zihnindeki çarklarının giderek daha hızlı döndüğünü hissetti. “Horatio’nun Ayaklanmalar’a kıyısından köşesinden de olsa bulaştığını, Dokuzlar tarafından bazıları o dönem daha çocuk olan tayfları öldürmek için tutulduğunu biliyoruz. Hepsi bu işin içinde.”

Bianca Rossi ve suç ortakları, bu büyük katliamın sonunu hazırlayanların merkez üssündeydi. Peki karşılarındaki kana susamış haydut çetesini kimdi? Io’nun Ayaklanmalar’la ilgili duyduğu tüm hatıralarda, hatta tarih kitaplarında bile, bu çete büyük bir gizemdi, yüz­süz ve isim­sizdi. Horozların Sessizliği bölgeyi kısı­kaca almıştı, buradaki otuz kadar kişiden hiçbirisi ve diğer çetelerden hiç kimse onların kim olduğu hakkında konuşmamıştı. Şimdi, üzerinden on iki yıl geçmişken bile isimleri hâlâ büyük bir sırdı.

Io topladığı ipuçlarıyla birlikte düğümünün yavaş yavaş çözülmeye başladığını iliklerinde hissediyordu. Sonunda hikâyenin başlangıcını öğrenecekti.

Kalabalık, Chamomile Caddesi'nin çatılarına çıkan bir sel merdivenini tırmanarak okula doğru ilerledi. Önündeki Edei sessizdi, dudakları büzülmüş, yüzü kül gibi olmuştu. Gök gürültüsü art arda birkaç kez gümbürdedi ve gökyüzü bir yumurta gibi çatladı. Yağmur iri damlalar hâlinde yağmaya başladı. Io'nun saçları ânında sıırılsıklam oldu, gözlüğü damlalardan oluşan bir kaleydoskopla dönüştü ve parmaklıklar parmaklarının altında kayganlaştı. Uzun bir süre yürüyerek Silts'in çeşitli mahallelerinden geçtiler. İnsanlar kaçış merdivenlerinde beliriyor ya da Bianca'ya katılmak için köprülerde bekliyorlardı; muştaları ve demir çubukları sıkıca tutuyorlardı. Okula iyice yaklaştıkları sırada Io bir değişiklik fark etti.

Yağmur artık kan gibi kırmızı yağıyordu. Ceketine, yanaklarına, parmaklarına kızıl bir renk bulaşmıştı.

"Bu da ne?" diye fısıldadı ve avucunu açıp kızıl yağmurun damlalarını yakalamaya çalıştı.

Edei'nin parmakları ona doğru uzandı ve elini tutup karnına doğru itti. "Io, bekle, sakın bakma..."

Ama geç kalmıştı. Io gözlerini çoktan kaldırmış bakıyordu. Kalın bir köprünün üzerinden okulun çatısına uzanan yol cesetlerle kaplıydı. Düzinelerce, sayabileceğinden çok daha fazla, farklı farklı, doğal olmayan pozisyonlarda. Bir tanesi o kadar yakındaydı ki hareketsiz dudaklarından damlayan kanı görebiliyordu.

İşte oradaldı, köprünün diğer ucundaki çatıda duruyorlardı: Haydut çetesinin üyeleri. Io o şiddetli kızıl yağmurun altında yüzlerini ve bedenlerini seçemiyordu, gördükleri sadece birbirlerine saldıran insanların, güreşen uzuvların, silah seslerinin ve çığlıkların ortaya çıkardığı bir karmaşadan ibaretti. Bazıları erinye-soyluydu, Io giydikleri devasa yeleklerden bu kadarını anlayabiliyordu. Bazıları haydut çetesinin üyeleri olmalıydı, giysileri ucuz ve yırtıktı, ellerinde silahlar vardı.

İleride Bianca, Fyodorov'u betonun üzerine itti. "Okulun etrafındaki bölgeyi tecrit altına al. Yüz metrelik bir yarıçapı olsun. Kimse girmesin, kimse çıkmasın."

Chernobog-soylu adam avuçlarını ıslak çatıya koydu, alt dudağı titriyordu. Bir dakika sonra, "Tamamdır," dedi. "Kimse sınırlarımı geçemeyecek."

"Güzel." Bianca'nın sarı saçları yanaklarına yapışmıştı, demir çubuk elinden gevşekçe sarkıyordu. Yırtıcı bir hayvana ya da bir kraliçeye değil, tanık olduğu şiddet karşısında korkmuş genç bir kadına benziyordu. Konuşmaya çalışırken göğsü inip kalkıyordu.

"Mücadeleye katıldığımızda," diye seslendi etrafındaki altmış kadar insana, "her şeyimizi ortaya koyarız. Neye mal olursa olsun bu işi bugün bitireceğiz. Tamam mı?"

Hepsi bir ağızdan cevap verirken sesleri kararlıydı: "Tamam, patron!"

Bianca bakışlarını köprüye çevirdi. Biri ilerideki savaş alanından ayrılmış, yavaşça onlara doğru yürüyordu. Orta yaşlı bir kadın köprünün ortasında durdu. Io gözlüğünü koluyla sildi ama yine de kadının şeklinden başka bir şey seçemedi: dağınık saçlar, yırtık giysiler, açık yaralarla dolu çıplak kollar.

"Bizi durdurmaya mı geldin?" diye bağırdı kadın yağmurun altında.

"Tuzağa düştünüz," diye bağırdı Bianca. "Silahlarınızı bırakın ve teslim olun."

Silahlar mı? Io'nun görebildiği kadarıyla kadının elinde silah yoktu. Kadın, "Yoksa ne olur?" dedi.

Bu soru Bianca'yı şaşırttı, cevap gelmedi. Haydut çetesinin lideri, beli hafifçe bükülmüş hâlde yürümeye başladı. "Henüz yanlış bir şey yapmadın. Ama demir sopalarınızı bize karşı kaldırdığınız an kaderiniz mühürlenmiş demektir. Şimdi arkanızı dönüp giderseniz daha göreceğiz günleriniz olur."

Io'nun yakınında, beyaz-sarı saçlı iki kız kardeş gözlerini kocaman açarak birbirlerine baktılar. Bianca'nın grubundaki diğerleri de endişelenmeye başlamıştı. Küçük kız kardeş bir adım geri çekildi ama Bianca elini avuç içi yukarı bakacak şekilde ona doğru kaldırdı, gözleri hâlâ kadının üzerindeydi.

"Günlerdir," dedi Bianca, lidere, "öfkenizin durmasını umduk. Ama durmayacak. Tabii bu katliama kendimiz son vermediğimiz sürece."

"Katliam mı?" diye sordu lider. "Ah, hayır, bu senin kefaretin."

Bianca hafif bir iç çekişle karşılık verdi.

Io bunun ardından ne geleceğini biliyordu. Bianca'nın bunu yaptığını daha önce de görmüştü; tereddüt etmeden, oracıkta şiddeti başlatma kararı veriyordu.

"Öldürün onu," diye emretti Bianca. "Hepsini tek tek öldürün."

BÖLÜM XXX

ÖLEN ASKERLER

Io'nun etrafındaki gençler hep bir ağızdan savaş naraları attılar. Demir sopalarını kaldırıp bıçaklarını kavradılar, silahlarını kılıflarından çıkardılar ve çatıya doğru koştular. Io, Bianca'nın çetesinin ortasında kaldı, insanlar etrafını sardı, öfke çığlıkları kulaklarında yankılanıyordu. Çoğundan daha kısaydı ve bir an için yönünü kaybetti. Öfke ve şiddet her yanını sarmıştı, dirsekler ve demir çubuklar, keskin ter ve barut kokusu...

Sonra bir kol beline dolandı ve onu kendine doğru çekti. Edei cesetlerin arasından onlara bir yol açtı, tam köprüdeki çete liderine ulaşmışken kalabalıktan ayrılmayı başardı. Kadın kendisine saldıran ilk çocuğu bir kol hareketiyle etkisiz hâle getirdi ama sayıları onun için çok fazlaydı, saniyeler içinde kadını alt ettiler, daha büyük olanlar kadını indirmek için koordine olurken küçük olanlar da sinsice yanından geçip gitmişlerdi.

Üç el silah sesi duyuldu, sonuncusunun ardından acı dolu bir çığlık geldi.

Havada süzülen kırmızılığın içinden Io, Bianca'nın on beş kişilik grubunun koşar adım köprüyü geçtiğini, okulun çatısındaki çeteyle ve erinye-soylularla çarpıştığını gördü. Öfkeli dalgalar hâlinde yükselip alçalan bir ceset denizine dönüştüler, demir parmaklıklar yukarıdaki gök gürültüsünün her çatırtısında bembeyaz köpürüyordu.

"Haklıymışsın," dedi Edei. O ve Io köprünün ayağında durmuş, önlerindeki uzuv yığınıncı inceliyorlardı. Edei hâlâ Io'ya

yakın duruyordu, kolu Io'nun omzuna sıkıca sarılmıştı. "Her şey Ayaklanmalar'la ilgiliymiş. Kurbanların hepsi Ay Batımı katliamlarında yer almış. Tayflar onlardan intikam alıyor."

"İyi ama tayfları kim yönlendiriyor?"

"Bu insanlardan herhangi biri olabilir. Bianca'nın hoşnutsuz müttefiklerinden ya da eski rakiplerinden biri, haydut çetesinin adı açıklanmayan bir üyesi."

"Bianca'nın kendisi de olabilir," diye fısıldadı Io. "Yükümlülüklerden hoşlanmıyor, birkaç gün önce bana öyle söyledi. Ya bu tanık olduğumuz katliamdan kurtulanların, Horozların Sessizliği'ni asla bozmamasına, Ayaklanmalar sırasında yaşananları kimselere anlatmamalarına karar verdiyse?"

Edei etrafında devam eden çok sayıda dövüşü izliyordu. "Ama neden şimdi? On iki yıl geçti. Bugünün özelliği ne?"

Kırmızı fırtına, çatının doğu köşesinde dalgalanıyordu. Üç kişi kalabalığın arasından sıyrıldı, elleri boynunda, geri geri giden tıknaz bir adam, koyu renk dar kıyafetler içinde onun peşinden yürüyen bir kadın ve Bianca Rossi. Silts'in mafya kraliçesi tabancasını her şeyden habersiz kadının kafasının arkasına dayadı ve ateşledi. Etrafa kan, kafatası ve beyin parçaları saçılırken kadın çatının zeminine devrildi. Bianca hemen binanın kenarına yığılmış, başı omzunda sallanan kısa boylu adamın yanına gitti. İki parmağını adamın boynuna götürerek nabzını ölçmeye çalıştı ama atmadığını görünce yıkılmış bir hâlde başını öne eğdi.

"Hellas," dedi Edei. Kaşlarını çatmıştı. "Bianca'nın Ayaklanmalar'ın son gününde öldürdüğü ve onun yerine Silts'i ele geçirdiği söylenen mafya kralı."

Ama Bianca onu kurtarmaya çalışıyormuş gibiydi.

Io'nun gözüne iki beyaz ve sarışın kafa takıldı. Bunlar daha önce gördüğü iki kız kardeşti. Genç olan, daha büyük olanı koltuk altlarından tutmuş, çatıdaki savaştan kaçmanın tek yolu olan köprüye doğru sürüklüyordu. Büyük olan yara-

lıydı, alnındaki derin yaradan yüzüne kan akıyordu, kolları ve bacakları ağırlaşmış, güçsüz düşmüştü.

“Isobel,” diye ağlıyordu genç kız. “Gözlerini aç, benimle kal.”

Kızın bedeninden akan kan yoğun ve koyu kırmızıydı. Isobel’in gözleri odağını yitirmiş gibiydi.

“*Isobel!*”

Bu çığlık Bianca’nın dikkatini çekti. Hellas’ın cansız bedeninin başından doğruldu, kara gözlüğünün arkasındaki bakışları, kaçmaya çalışan iki kız kardeşe kilitlendi. Mafya kraliçesi öfkeyle kız kardeşlere doğru yürüdü, yaklaştı ve Isobel’in yüzünü ellerinin arasına aldı.

“Henüz zamanın gelmedi,” diye fısıldadı. “İçinde mücadele gücü var hâlâ.”

Küçük kardeş hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor, ablasının kanı akmaya devam ediyordu. Etraflarını saran kırmızı sis aniden hareketlendi, sanki bir göğsün kabarması ya da kaynayan bir kazan gibi, Isobel’in solan yüzüne doğru havada dönmeye başladı. Dudaklarından ve burun deliklerinden, gözlerinin kenarlarından ve kulaklarının kıvrımlarından geçip kızın içine dolarak kayboldu.

Bir iki saniyeliğine hiçbir şey olmadı. Sonra kızın gözleri açıldı, keskin ve odaklanmıştı, dirsekleri üzerinde doğruldu.

“Isobel, yerde kal,” dedi ablası.

“Ben iyiyim,” diye cevap verdi Isobel. Ayağa kalkıp çatıdaki metal borulardan birini kaparken sesinde hiçbir titreme, hareketlerinde hiçbir ağırlık yoktu. “Hadi, Nina. Buna bir son vermeliyiz.”

Nina. Bu isim Io’nun hafızasını canlandırdı. Kızın yüzünü inceledi, çok açık saçlar, yuvarlak gözler, ince kaşlar. Onu daha önce görmüştü. On iki yıl sonra Jarl Magnussen’in asistanı olacaktı, Io’nun o boş dairede Drina Savva’dan kurtardığı kadının ta kendisiydi. Nina da tayfların hedef aldığı herkes gibi

Ayaklanmalar'a karışmıştı ama... tayfların öldürmeye *çalışmadığı* tek kişi oydu. Neden?

Nina neredeyse utanarak Bianca'ya baktı ve tekrar savaşa atılan Isobel'i takip etti. Ablası her zamankinden daha kararlı ve öfkeli görünüyordu, bu sırada alnı kanıyor, gömleği kırmızıya boyanıyordu. Io, Örtü'den bakacak olsa kızın yaşam ipliğinin kopacak kadar yıpranmış durumda olacağından emindi.

Yıpranmış. Aniden zihninde yankılanan bu sözcük Io'nun olduğu yerde donup kalmasına neden oldu. Yıpranmış bir iplik. Tıpkı tayflarınki gibi. Üçüzlerin oynadıkları karabatağın ipliği gibi...

Tanrılar aşkına. Ah, tanrılar aşkına

Bianca Rossi bir keres-soyluydu.

Silts'i bulanıklaştıran, okulun çatısındaki katliamın üzerinde toplanan, Isobel'in ağzına kaçan o tuhaf kırmızı sis... Io'nun tüm bunları görebilmesinin sebebi, Bianca'nın görebilmesiydi. Bu, Bianca'nın keres-soylu güçlerinin somut bir tezahürüydü, tıpkı moira-soyluların Örtü'sü ya da erinye-soyluların kırıbağı gibi.

Eski dünyanın çöküşünü anlatan kadim destanlarda keres-soylulardan şiddetli ölümlere öncülük eden ruhlar olarak bahsedilirdi. Savaş alanlarının üzerinde uçar, yaralı askerlerin kalplerini sökmek ve ruhlarını yeraltı dünyasına taşımak için aşağı inerlerdi. Kuzeydeki Jhorr şehir-ulusunun münzevi halkının da benzer bir efsanesi vardı. Efsanevi kadın savaşçılar Valkyrieler. Onların soyundan gelenlerden de en az kesiciler ya da phobos-soylular kadar korkulurdu ve kayıtlarda izlerine neredeyse hiç rastlanmıyordu.

Silts'in mafya kraliçesi Bianca Rossi de göz önünde saklanan bir keres-soyluydu. Ayaklanmalar'ı Fyodorov'un sınırları, Minos'un takibi, Jarl'a boyun eğdirilmesi ve kendi karanlık şiddetinin yardımıyla sona erdirmişti. Silts'te terör estiren haydut çetesini katletmek için gençlerden oluşan bir ordu kurmuştu.

Bu ordu başarısız olmaya başladığında da onlardan ölen askerler yapmaya başlamıştı.

Tayfları yapmaya başlamıştı.

Io dehşet içinde Isobel'in savaşa geri dönüşünü izledi. Ölüm onu içten dışa sarıyordu. Emmeline Segal, Drina Savva ve Raina gibi.

Io, Edei'yi kazağından kavrayarak geri çekti. Kelimeler dudaklarından bir bıçağın siniri yarışı gibi çıktı: "Edei, Bianca bir keres-soylu!"

Bianca'nın başı, Io ve Edei'nin, köprünün karşısında durduğu yere çevrildi. "Siz de kimsiniz?"

Avuçlarını kaldıran Edei, "Yardım etmek için buradayız. Birkaç dakika önce size katıldık."

Genç mafya kraliçesi gözlüğünü çıkardı, gözleri kıpkırmızı parlıyordu. Göz bebeklerine yansıyan keres güçlerini gizlemek için o gün koyu camlı bir gözlük takmıştı.

"Hayır, bu doğru değil. Yüzlerinizi tanıyorum." Kırmızı bakışları çevrelerindeki çatılara, köprüde patlak veren savaşa yöneldi. "Sizin burada olmamanız gerekiyordu."

Bu bir rüya, diye düşündü Io dehşet içinde. Hadi uyan. Uyan, Io!

Ama Io'nun burada hiçbir kontrolü yoktu. Bu Bianca'nın dünyasıydı ve bugün, onun Silts'in tahtına çıktığı gündü. Şu anda burada ondan daha güçlü kimse yoktu.

Bianca'nın eli görünmez bir içkiyi karıştırır gibi döndü. Etraflarındaki kırmızı sis önce yavaşça, sonra Bianca'nın parmaklarının ritmiyle daha da hızlanarak yer değiştirmeye başladı. Io ve Edei'yi kırmızı bir koza içine aldı, sanki bir kasırganın kalbinde duruyorlarmış gibi. Io, kırmızı duvardaki yırtıkların arasından Bianca Rossi'nin köprüyü geçip onlara doğru geldiğini gördü.

“Hangi cüretle rüyalarım giriyorsunuz? Bana bu sefil anıyı yaşatmaya nasıl cüret edersiniz?” Bianca önlerinde kalan bir noktadan çılgılık attı. “Kim olduğunuzu sanıyorsunuz?”

Sesi onlara çok yakındı, çok yakın... Kırmızı sisin içinden bir el çıkarak Io’nun tam karnına bir yumruk indirdi. Io acıyla iki büklüm oldu, boğazından safra yükseldi. Örtü’ye, ipliklere, *herhangi bir şeye* uzandı ama elleri sadece havayı kavradı. Bianca sis duvarının içinden belirdi. Edei ona doğru uzandı...

“Kıpırdama Edei,” diye çıkıştı Bianca. Edei adımının tam ortasında durdu, gözlerinde dehşet dolu bir ifade vardı. Dudakları kıvrılan Bianca, Edei’yi baştan aşağı süzdü. “*Onu işe al, dedin. Bu işi onsuz çözmem, dedin. Ona güvenilmeyeceğini biliyordum ama sen? Koynumda yılan beslemişim meğer.*”

“Tüm söyleyeceğin bu mu, *patron?*” Edei’nin sesinde alaycı bir tını vardı.

“Başka ne söylememi istiyorsun, Edei?” dedi Bianca kükrer gibi. “Katliamla geçen sekiz gün, kapının önünde acı içinde feryat eden insanları dinleyerek uykusuz geçen geceler. Sekiz gün boyunca savaşmak ve kaybetmek, sekiz gün boyunca bitmek bilmeyen bir ölüm. Birinin harekete geçmesi gerekiyordu ve benden başka kimse o cesareti gösteremedi.”

“On beş yaşındaki yaralıları hayatta kalma şansları olmayan bir savaşa geri göndermenin adını bu mu oldu şimdi? Cesaret mi?”

“Ben yapmam gerekeni yaptım.”

Yapmam gerekeni yaptın, demişti Rosa. Io’nun Thais’i göndermesini haklı çıkarmak için o da aynı bahaneyi öne sürmüştü.

“Söyle bana,” dedi Edei, omuzları alışılmadık bir öfkeyle titrerken. “Güçlerini hiç bizim üzerimizde kullandın mı? İstedğin cezaları uygulamak, bölgeni savunmak ve senin uğruna hayatlarımızı riske atmak için dışarı çıktığımızda, içimizden birini hayatını feda etmeye zorladın mı?”

“Ah canım,” diye alay etti Bianca. “Kendi ahlak anlayışın için beni suçlayamazsın. Benim gücüm kimseyi zorlamaz, o grace-soylulara özgü bir şey. Isobel zaten kendisini davamıza adamıştı. Ben ona bunu kanıtlaması için bir şans daha verdim sadece. Zaman, tek yaptığım bu. Onlara zaman kazandırıyorum.”

Edei bir an için ölüm sessizliğine büründü. “Bu bana *evet* cevabı gibi geliyor, Bianca. Kaç adamımızı gömdüm ben biliyor musun? Kaç tanesi senin hatandı?”

Bianca’nın çenesi esnedi. “Sen ve kesicin kendinizi çok asil, parlak zırhlı şövalyeler sanıyorsunuz. Yüksek ahlakınızdan ödün vermeden hayatınızı sürdürebileceğinizi sanıyorsunuz. Ama ben bu şehrin insana yapabileceği en kötü şeyleri yaşadım ve sana şu kadarını söyleyeyim, Edei, er ya da geç ahlakınızı bir kenara bırakıp lanet yumruklarınızla savaşmanız gerekecek.”

Ardından hiçbir uyarıda bulunmadan elini Edei’ye doğru savurdu ve kırmızı sis onu yutarak Io’nun görüş alanından çıkardı.

Io, “Edei!” diye çığlık attı. Etrafındaki kan hızla geri kalan her şeyi gözden gizledi. Ve Io göğsünde bir şeyin *yırtıldığını* hissetti. Fırtınada savrulan bir gemi yelkeni ya da kitaptan koparılmış bir sayfa gibi. Kopan bir yaşam ipliği gibi.

“Sana söylemiştim, küçük kesici,” diye tısladı Bianca, “öten horozlara ne olduğunu biliyordun.”

Evet, gırtlakları bir tavuğun gıdığı gibi sarkacak şekilde yırtılırdı.

Io çaresizce Bianca’ya bir yumruk savurdu ama kadın ondan daha hızlıydı. Kollarını arkaya doğru hareket ettirmesiyle birlikte kırmızı tüyler daha da parlak bir hâl alarak Io’nun yüzüne doğru gelmeye başladı. Io bunun o an olduğunu hissetti, hatta hissetmekten öte, *biliyordu*. Bianca o kan kırmızısı rüzgârı Io’nun ciğerlerine dolduracak ve onu tırtıklı bir bıçak gibi kullanacaktı. Tayflar da böyle mi yaratılmıştı? Ölüm, serbest kalmak için çığlıklar atana kadar göğü azar azar

nüfuz mu ediyordu? Kalıntıları Bianca'nın emirlerini yerine getirmek, onun adına cinayet işlemek için bir kuklanın ipleri gibi kullanılıyor muydu?

Partiküller Io'nun burun deliklerine, ağzına, gözlerine sızdı. Dondurucu bir soğuk, yanağında bir el, bir çığlık... Derken Io sarsılarak uyandı.

Devasa yuvarlak yatak sırlıydı. Soluk soluğa ayağa kalkan Io'nun tenine ve saçlarına damlalar yapışmıştı. Sabahlığı açılmış, ıslak gecelik göğsüne yapışmıştı. Rosa bir elinde boş bir sürahiyle yatağın tepesinde dikiliyordu.

Io'nun gözlerinin açık olduğunu fark ettiği anda rahat bir nefes aldı. Ardından Io'yu sürükleyerek ayağa kaldırdı ve ikisini de duvara yasladı. Gözleri korkuyla irileşmişti.

Bay Hypnos'un rüya sarayının sekiz numaralı odasında kaos patlak vermişti. İçeri giren polisler silahlarını önce Io ve Rosa'ya, ardından da yatakta boğuşan bedenlere doğrultuyorlardı. İpek örtülerin üzerinde güreşen üç bedene: Edei, Bianca ve... Aris Lefteriou.

Io'nun yanındaki Rosa kontrolsüzce titriyordu. "Rosa, iyi misin?"

"O... tanrılar aşkına." Rosa titriyordu. "İçeri daldı, onu Bianca'nın rüyasına sokmam için beni zorladı. Ne gördüğünüzü bilmiyorum ama o size katıldıktan birkaç dakika sonra hepiniz kasılmaya başladınız. Gözleriniz kayıyordu. Sizi uyandıramadım. Mecburdum..."

Rosa sürahiyi kaldırdı. Onları buz gibi suyla ıslatarak uyandırmak zorunda kalmıştı.

“Önce Lefteriou uyandı ve bir çağrı yaptı. Sanırım diğer polisler odanın dışındaki koridorda bekliyorlardı çünkü dönüp baktığımda kapıdan içeri dalıyorlardı ve... kahretsin!”

İo tavana doğrultulmuş bir silahın parıltısını gördü. Ardından kafalarının içinde yankılanacak kadar yüksek bir ses duyuldu. Silah sesi. Odadaki herkes donakaldı. Edei, Aris ve Bianca yatağın üzerinde iç içe geçmişlerdi.

Kapıda Luc Saint-Yves duruyordu, kolu hâlâ havadaydı. Ağzında yanan bir sigara vardı ve dumanı odaya yayılıyordu.

Emniyet Müdürü’nün bakışları İo’ya kaydı. “Bir şeyler planladığını sezdik, sevgili baldızım, bu yüzden Aris’i peşine taktık. Umarım sakıncası yoktur. Görünüşe göre tam zamanında geldik.”

Saint-Yves silahı Bianca’nın kafasına doğrulttu. “Tutuklayın onu.”

Memurlar hemen harekete geçerek Edei’ye Aris Lefteriou’yu yataktan kaldırdılar ve Bianca’nın kollarını arkasında birleştirdiler. Zaten Saint-Yves kapıdan girdiği anda çırpınmayı bırakmıştı; sülükler onu odadan çıkarırken çenesini yukarıda, bacaklarını sabit tutuyordu. İo kendini kadının ona yenilgiyle, pişmanlıkla, hatta nefretle bakmasını dilerken buldu.

Ama Bianca Rossi artık devrik bir kraliçeydi.

KISIM III

KESECEK BİRİ

BÖLÜM XXXI

BİR İFŞA

Dünya bir anda sarsıldı. Io uykulu göz kapaklarını güçlükle araladı. Yanındaki yastıkta Thais'in koluna yaslanmış başını gördü. Yatakta sıçrayarak uyandığı için ablasının başı hareket etti. "Uyan, küçük aptal! Öğlen oldu. Alante'nin görüp göreceği en muhteşem günde uyanık olmak istemiyor musun?"

Io kenara doğru kayarak dar pencereden dışarı baktı. Gördüğü tek şey grilikti. "Hava sisli."

"Ben havayı kastetmedim ki. Bak!" Thais gazeteleri ve parlak kapaklı dergileri Io'nun yüzünün önünde salladı ve başlıkları okumaya başladı. "*Rossi'nin Keres-soylu Olduğu Ortaya Çıktı: Tutuklamanın Ayrıntıları. Silts'in Mafya Kraliçesi mi? Luc Öyle Düşünmüyor. Bugünün Silts'in Kurtarıcısı, Yarının Belediye Başkanı! Ve işte Alante Gerçekleri'nin çiçeği burnunda kıdemli yazarının hazırladığı, benim de favorim olan haberin başlığı geliyor: Keres-soylunun Komplosu: Bianca Rossi'nin Ay Batımı Ayaklanmaları'ndaki Rolü Üzerine Bir İfşa.*"

Io'nun dudaklarına bir gülümseme yayıldı. Tanrım, Thais'in mutluluğunun nasıl bir his yarattığını unutmuştu. Resmen ılık ve sıcaklıktan oluşan, etrafındaki her şeyden seken bir havai fişek. Io uykulu gözlerini ovuşturdu. Amos'un boş odası felaket durumdaydı. Io'nun giysileri kapının yanına atılmış, havlular ve dezenfektan kutusu halının üzerine bırakılmıştı. Io gerindikçe yan tarafı ağrıyordu ama Samiya'nın tedavisinden önceki hâliyle kıyaslanınca epey hafiflemiş bir ağrıydı. Başına hangisi

olduğunu tam anlamadan bir kazak geçirdi ve ayaklarını sü-rüyerek banyoya gitti.

Dişlerini fırçalarken aynada omzunun üzerinden Thais'in yansımasını gördü. Şık süet paltosu ve siyah deri çizmeleri oda-nın dağınıklığıyla tezat oluşturunuyordu. Ablasının bu odadaki varlığı, bir domuz ağılındaki yarış atını andırıyordu. Tavırları rahattı, sanki olmak istediği başka bir yer yokmuş gibi kapı-nın pervazına yaslanmıştı. "Amos çikolatalı babka yaptı. Taze kahve de var."

Io ablasına dönüp diş macunu köpüklerini göstere göstere gülümsedi. Thais'in, "Iyy," demesi üzerine diş macununu lava-boya tükürüp ağzını çalkaladı ve kıkırdadı. Ablası hep aynıydı, böyle şeyler karşısında hemen midesi kalkardı.

Alt kattan sesler geliyordu ama Amos'un her zamanki caz müziğinden farklıydı. Io, Thais'le birlikte basamaklardan in-diğinde oturma odasının karanlığa gömülü olduğunu gördü; panjurlar inmiş, ışıklar sönmüştü. Ava, Amos ve Edei tek bir mumla aydınlatılmış masanın etrafında oturuyorlardı. Io sür-gülü kapıya baktı. Henüz gelgit vakti gelmemişti, üst kattaki pencereden dışarı baktığında gündüz olduğu belliydi. Şehir yetkilileri dumanın yoğun olduğu günlerde bazen sokağa çıkma yasağı ilan ederdi ama o zaman da her on beş dakikada bir uyarı alarmları çalardı. Neler oluyordu peki?

Ava diğerlerinden biraz uzakta oturuyordu, kollarını göğsünde kavuşturmuş, başını pencereye yaslamıştı. Yüzünden mutsuzluk akıyordu. Doğru ya. Bir gece önce ortaya çıkan gerçeklerin karmaşası içinde küçük bir detayı atlamıştı: Ava, Bianca Ros-si'yle yatıyordu. Bianca, Ava'dan onunla birlikte Fortuna'da kalmasını söylemiş ancak Ava kız kardeşlerini seçmişti, ne de olsa üç bedene bölünmüş bir ruhtu onlar. Io, Bianca'nın tutuk-lanmasında oynadığı rolle ilgili suçluluk duymaktan alamadı kendini, Ava yıkılmış olmalıydı.

Io, Edei'nin yanındaki boş koltuğa oturarak Ava'yla göz göze gelmeye çalıştı ama ablası onu görmezden geliyor gibiydi. Io'ya gerçekten de bu yüzden kızgın olamazdı, değil mi?

"Selam," dedi Edei ve yüzünde yorgun bir gülümseme belirdi. Siyah bir kazak giymişti. Gözlerinin altı torba torbaydı, dün gece Amos'un kanepesinde pek iyi uyuyamamış gibi görünüyordu.

"Selam." Io'nun kalbi göğsünde hopladı. Sanki bir aşk romanının içindeymiş gibi avuçları terlemeye başlamıştı. Yataktan yeni kalktığıнын anlaşıldığının ve üzerinde de Amos'un kazaklarından biri olduğunun fazlasıyla farkındaydı. Ona fazla büyük gelen kazak tupturuncuydu, bu, dünyada bir insana en az yakışan renk olabilirdi.

"Kahve?" diye soran Edei cevap beklemeden masanın ortasındaki demlikten ona bir fincan kahve doldurdu ve tabağın üzerine de bir dilim babka koydu.

"Ee..." dedi Thais imalı imalı ve sonra Io'yu utandırarak parmağıyla onunla Edei'yi işaret etti. "*Bu ne zaman oldu?*"

Io yer yarılrsa da içine girse diye düşünüyordu. Ya da daha iyisi Rosa olmayı diledi. Tek bir dokunuş ve... *bam!* Thais hemen hamur işlerinin içine düşüp bayılırdı. Sonra bir tane daha ve... *bam!* Edei de salyasını akıtarak uykuya daldı. Bu da Io'nun ortamdan kaçmasını iyiden iyiye kolaylaştırırdı.

"Yanlış anladın, biz sadece birlikte çalışıyoruz, Edei'nin bir kız arkadaşı var, ismi Samiya. Onunla İnisiyatif buluşmalarından birinde tanışmış olabilirsiniz," diye aceleyle cevap verdi. Sözcükler ağzından nefes nefese, müthiş bir telaşla dökülmüştü.

Edei kısa bir sessizliğin ardından sanki kafası karışmış gibi, "Benim kız arkadaşım yok ki," diye cevap verdi.

Ne? Io'nun tek düşünebildiği buydu. *Ne?*

"Ee... yani," diye devam etti Edei, "Samiya eskiden kız arkadaşımdı. Ama artık değil. Neredeyse bir yıldır birlikte değiliz."

Masada ölüm sessizliği vardı.

Sonra neyse ki Ava pencerenin oradan konuştu. “Ama birlikte yaşıyorsunuz.”

Edei, sanki konuşmak bile canını yakıyormuş gibi kıvrandı. “Evet, Samiya oturum izni alana kadar bunun iyi bir geçici çözüm olacağına karar verdik. Henüz kendi başına bir ev kiralamasına izin verilmiyor. Birkaç aydır başka bir doktorla çıkıyor. Toplantıda da görmüşsünüzdür,” diye anlattığında Io, Edei’nin orada ne kadar rahatsız görüldüğünü hatırladı. “Ben herkesin bildiğini sanıyordum.”

“Kimse bilmiyordu,” dedi Ava.

Thais elini kalbinin üzerine koyarak, “Kusura bakmayın, lütfen,” dedi. “İkiniz iyi bir ekip oldunuz, belli ki ben yanlış anlamışım.”

Tanrılar aşkına, bu gerçekten çok garipti. Io herkesin ona baktığını hissedebiliyordu: Kader ipliğini bilen Thais ve Ava, Edei’nin ondan hoşlandığını düşünen Amos ve ondan bir cevap bekleyen Edei.

Güçlkle başını salladı. “Sorun değil, Thais. Biz gerçekten iyi bir ekip olduk.”

Edei ağzına bir hamur işi tıktırdı. Ava da gözlerinde onaylamaz bir ifadeyle Io’ya bakıyordu. Thais demliğe uzandı ve Amos fincanı dudaklarına götürdü, yüzleri pespembe olmuştu. Io utancını iliklerine kadar hissetti, sanki içi düğümlenmişti ve derisi yanıyordu.

“Gelgit kepenkleri neden kapalı?” diye sordu sessizliğin içinde.

Amos derin bir iç çekti. “Sokağın aşağısındaki bakkal birkaç saat önce yağmalandı. Aykırı çetelerin Bianca’ya ait iş yerlerine baskın düzenleyeceğine dair söylentiler var. Mafya kraliçesiyle hiçbir bağlantım yok ama bu ortamda işimi şansa bırakamam.”

“Fortuna köprülerini geri aldı ve silahlarla güçlendirdi. Beni içeri almadılar ama çetenin geri kalanı içeride güvende.” Edei bunları tarafsız bir sesle söylemişti ama duydukları Io’yu

sarstı. Bianca'nın tutuklanmasındaki rolü yüzünden mi onu Fortuna'ya almamışlardı? Ama bu çok saçmaydı çünkü patronları, güçlerini ölmek üzere olan insanlardan kana susamış savaşçılar yaratmak için kullanıyordu.

"Bu korkunç bir şey," dedi Thais. "Polis devriyeleri uyarılmadı mı?"

Ava alaycı bir tavırla nefes verdi. "Polis Silts'i umursamıyor, Thais. Bunu sen de biliyorsun."

Thais, "Luc umursuyor," diye karşı çıktı. "Bütün gece Şehir Meydanı'ndaydı, Silts'in kilit noktalarına ekipler yerleştirdi, bölgenin geçici kontrolünü ele geçirecek adaylar aradı, anlaşma yapmak için diğer mafya liderleriyle temas kurdu. Mafya kraliçesi ifşa olduğunda bunun zor bir geçiş yaratacağını tahmin ediyordu."

"O kadar uzun zamandır yoktun ki Silts'in mafya kraliçesinin kim olduğunu unuttun herhâlde?" dedi Ava. "Kahrolası bir kahraman o. Geçiş zor falan değil, resmen felaket olacak."

"Ayaklanmalar'da çıkar elde etmek için gençleri ölüme gönderdi," dedi Thais kaşlarını kaldırarak. "Bu bilgi işleri değiştirir."

"Gözlerinde, onları erinye-soyluların bile kurtaramadığı Ayaklanmalar katliamından *kurtardı*," dedi Ava. "Yapmak zorunda kaldığı fedakârlıklar ahlaksızlık değil, gereklilik olarak görülüyor."

Tıpkı Edei'nin daha önce iddia ettiği gibi, *gerekli bir kötülük*.

"Ava haklı," dedi Edei sessizce. "Nico ve Chimdi'ye, Bianca'nın keres güçlerini üyelerimiz üzerinde kullandığını söylediğimde bile aldırmadılar. O kadar çok kişiye iyilik yaptı ki sokaklarda hâkim olan görüş, Hill'deki politikacının, Bianca'yı kullanarak seçimleri kazanmaya çalıştığı yönünde."

"Saçmalık. Luc onun Ayaklanmalar'daki rolünü öğrenmeden önce de onunla çalışmaya son derece istekliydi," dedi Thais, tane tane konuşarak.

Sinirlenmeye başlamıştı, ki bu asla iyiye işaret değildi. Yıllar içinde Io artan gerilimi yatıştırmak için birkaç yol geliştirmişti: konuyu değiştirmek, Thais'e iltifat etmek ya da onun söylediklerine katılmak.

Ama nedense bu kez Io'nun içinden onu yatıştırmak gelmiyordu. Masanın üzerindeki gazeteleri karıştırıp konuşmaya başladı: "Bir saniye. Neden sadece Ayaklanmalar hakkında konuşuyoruz? Haberlerde onun Silts cinayetlerindeki rolü anlatılmıyor mu? İnsanlar onun kendi halkından insanları ve adamlarını öldürdüğünü, masum kadınları tayflara dönüştürdüğünü bilselerdi daha farklı hissederlerdi. Saint-Yves neden cinayetleri haberlere taşımadı?"

Thais sandalyesinde arkasına yaslandı, kusursuz parlaklıktaki çizmelerinden birini diğerinin üzerinden atarak cevap verdi: "Çünkü Bianca itiraf etmedi. Masumiyetini koruyor. Luc, *henüz* onu mahkûm etmeye yetecek kadar kanıt olmadığını söylüyor." Io'nun endişeli ifadesini görünce, "Ama bir yolunu bulacak, Io. Bianca'nın bundan kurtulmasına asla izin vermeyecek," diye ekledi.

"Bianca itiraf etmedi mi?"

"Tayfların Silts'te aktif olduğu süre boyunca başka yerde bulunduğu dair bir tanığı var," dedi Ava şiddetle. "Üstelik hiç yalnız kalmadı, çeteyle birlikte olmadığı zamanlarda *benimle* birlikteydi."

Io içgüdüsel olarak dönüp Edei'ye baktı ve onu da kendisine bakarken buldu. "Bu doğru," dedi Edei. "Çetenin geri kalanına sordum."

"Onu koruyor olabilirler..."

"*Bunu o yapmadı,*" diye çıkıştı Ava. "O tayf ofisinde ona saldırdığından beri geceleri uyuyamıyor. Çok korkuyor."

Io ve Edei birbirlerine baktılar. Bianca'nın kadınları kana susamış tayflara dönüştürecek gücü vardı. Kurbanların ölmesini istemek için de sebepleri vardı, böylece Ayaklanmalar ko-

nusunda ele verilmeyeceğini garanti altına alacaktı. Horatio Long hariç... Io ve Edei'nin bildiği kadarıyla onun, Bianca'nın Ayaklanmalar'daki rolü hakkında hiçbir bilgisi yoktu. Ayrıca ikinci tayf Drina Savva da Bianca'yı öldürmeye teşebbüs etmişti. Edei haklıydı, iş birlikçilerinin ölmesini istiyorsa neden on iki yıl sonra harekete geçmişti? Hem neden kadınları tayfa dönüştürmüştü? Hem de özellikle Dokuzlar'ın Ayaklanmalar sırasında tehlikeli olacağını iddia ettiği *bu* kadınları?

Bir hata yapmış olabilirler miydi? Bianca masum muydu yoksa?

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Edei.

Io, diğerlerinin onu izlediğinin belli belirsiz farkındaydı ama dikkati sadece Edei'deydi. Bu yolculuğa birlikte başlamış, ipuçlarını takip etmiş, bağlantılar kurmuş, hayal bile edilemeyecek gerçekleri ortaya çıkarmışlardı. Onun düşüncelerinin çıkmaza düştüğü yerde, Edei'ninki devreye giriyordu ve bazen de tam tersi oluyordu. Io'nun tahmin edebileceğinden çok daha iyi bir ekip oluşturmuşlardı; içgüdünün ve düşüncenin, dürtülerin ve keskinliğin mükemmel bir birleşimi.

"Bianca'nın rüyasındaki küçük kız kardeşi hatırlıyor musun?" diye sordu Io. "Hani adı Nina olan?"

Edei başını evet der gibi salladı.

"Onunla daha önce tanışmıştım, beş gün önce."

Io'nun ne demek istediğini anladığında Edei'nin kaşları çatıldı: *Beş gün önce, Drina Savva, Jarl Magnussen'i öldürdüğünde*. "Onu daha derinlemesine incelemeli miyiz?" diye sordu.

"Bence evet," diye fısıldadı Io. "Gözden kaçırdığımız bir şey olmalı."

Ava'nın sandalyesi zemine sürtündüğünde hepsi irkildi. Ablası tepelerine dikilmişti, bakışları sertti. "Bir şey *kaçırdığınızı* mı düşünüyorsunuz?" dedi sertçe. "Bianca bir hücrede çürürken?"

Kafede yankılanan sessizlik, Io'nun ciğerlerindeki havanın çekilmesine neden oldu.

“Belki Dokuzlar’a gidebilirim,” diye teklif etti Io ama aslında bunun yerine tereyağı bıçağını alıp kendi gözüne saplamayı tercih ederdi. Görüntü zihninde canlandı: kendi yüzü, bir iplik tutan kendi eli ve arkasında yanan dünya. Üstelik daha dün Raina’nın ipliğini kesmişti. Ya kehanete görünen dünyanın sonu, Bianca’nın tutuklanmasıyla başlayacak huzursuzluksa?

Edei tıslar gibi, “O eve asla geri dönmeyeceğiz,” dedi.

“Orada ne oldu?” diye sordu Thais sessizce.

“İçeri adım attığımız andan itibaren bizi manipüle etmeye başladılar,” diye yanıtladı Edei. “Sanatçıların ürettiği korkunç bir kıyamet teorisini Io’nun üzerine yıkmaya çalıştılar.”

Thais, “Ne teorisi?” diye sordu.

Io cevap olarak başını iki yana salladı. Kendisinin de bilmediği bir şeyi nasıl dile getirebilirdi ki? “Onlarla bir anlaşma yapabilirim, Edei. Sanatçıların, Bianca’nın geçmişini canlandırması karşılığında onlara istediklerini verebilirim.”

“Onlara istediklerini verirsen, Io,” dedi Edei usulca, “seni yok ederler.”

“Ah, kardeşim.” Thais’in yüzü yumuşak, neredeyse hüzünlü bir gülümsemeyle aydınlandı. Masanın üzerine eğilip Io’nun yanağını okşadı, sonra aynısını Ava’nın yüzüne yaptı. “Ava için her şeyi yaparsın, değil mi?”

Ne biçim bir laftı bu? Elbette yapardı. Üç bedende bir ruhtu onlar, öyle değil mi? Ama mesele sadece Ava ve kız arkadaşına yardım etmek değildi. Bu, mutasyona uğramış ve manipüle edilmiş, zamansız ölümlerle –ikisi Io’nun elinde– hayatını kaybetmiş ve kimsenin umursamadığı kadınlar için adaletin sağlanmasıyla da ilgiliydi.

Io ensesini ovuşturdu. Gerçekten çok yorgundu. Alante’de günlerdir durmaksızın bir aşağı bir yukarı gezinmiş ve bunun karşılığında eline geçen tek şey Silts’teki bir bodrum katı misali her yanından sızdıran bir sonuç olmuştu.

“Bay Hypnos’ta biraz daha zamanımız olsaydı,” diye yakındı, “Bianca’nın geçmişiyile ilgili daha fazla şey keşfedebilir-dik. Tayfları ne zaman ve nasıl yarattığını örneğin. Elimizde kanıtımız olurdu.”

“Evet.” Ava agresif bir tavırla parmağını masanın üzerin-deki gazetelere vurdu. “Bianca’nın seçimlerden bir gün önce tutuklanması tuhaf, değil mi? Soruşturma bir süredir devam etmesine rağmen bunun kamuoyuna seçim sabahı duyurulması garip, değil mi? Saint-Yves’in sandık anketlerinde otuz puanlık bir fark elde etmesini sağlaması mesela... Epey bir işe yaradığını söyleyebiliriz.”

Thais dişlerini sıktı. “Affedersin ama... *işe yarar* mı? Tam olarak neyi ima ediyorsun Ava?”

“İma etmiyorum. Dümdüz söylüyorum. Onun tutuklanması Saint-Yves’in kazanmasını sağladı. Umarım birazdan yaşanacak kaosa değmiştir. Çünkü bu...” Ava, Io’nun uzaktan gelen bağırışları ve silah sesine benzeyen sesleri oldukça net duyabildiği panjurları araladı, “bu sadece bir başlangıç, Thais.”

Io’nun vücudu bir patlama yaşayacakmış gibi gerildi ama Thais’in Ava’ya verdiği tek karşılık gözlerini devirmek oldu. “Kız arkadaşın bir yalancı ve katil olduğu için üzgünüm, Ava. Etrafında gerçeği görmeyi reddeden, kendi çıkarlarını düşünen suçlular yaşadığı için de üzgünüm.”

Ava’nın yüzü yenilgiyle düştü. “Sen eskiden Alante’yi hepimizden daha çok severdin.”

Thais omuz silkti ve buzdan bir heykel kadar soğuk bir tavırla, “O ip uzun zaman önce yıprandı,” dedi.

Io dondu kaldı. Zihninde kendi parmaklarının, Thais’in yuva ipliğinin üzerinde gezindiği, her gece onu azar azar yıprattığı ve sonunda koptuğu anlar canlandı. Edei’nin bakışlarını üzerinde hissetti, sonra kolunu yumuşak bir hareketle Io’nun sandalyesinin arkasına koydu. Edei’nin onu suçlamadığını bil-

mesi küçük bir teselli olsa da bu yeterli değildi. Tanrılar aşkına, Thais öğrenirse... Hele de *Ava*, Io'nun ne yaptığını öğrenirse...

“Sevgiyi sadakatle karıştıracak kadar saf olduğunu düşünmemiştim kardeşim,” dedi Thais, *Ava*'ya. “Çünkü ikisi birbirine hiç benzemiyor.”

Ava bakışlarını yere çevirdi.

Io bugüne dek o eski ateşin söndüğünü düşünmüştü ama korlardan *Ava*'nın öfkesi yeniden alevlenmişti, tam bir cehennem gibiydi. “Onunla böyle konuşma,” diye araya girdi Io. “Nişanlın bir fırsat buldu ve Silts üzerinde yaratacağı sonuçları hiç düşünmeden bu fırsatı değerlendirdi. Seninle aynı fikirde olmadığı için *Ava*'nın canını yakmaya çalışma.”

Thais dudaklarını büzdü, Io'nun çok iyi bildiği bir ifadeydi bu; büyük bir kedinin saldırmadan önceki hırıltısı. “Ne zamandan beri Silts'i umursuyorsun, Io? Yüce bir yargıç ve cellat gibi buradakilerin biraz sağlıksız görünen iplerini kesmeyi kariyer hâline getiren sen değil misin?”

Io bu konuyu kapatmalıydı. İki yıl önce olsaydı muhakkak öyle yapardı. Bu söz düellosunda boyun eğer ve kabul ederdi. Ama bu sefer kendini devam etmeye mecbur hissediyordu. Kalmalı, konuşmalı ve kendini kanıtlamalıydı. İlk kez her şeyi açıkça görebiliyordu: Thais en üstte, *Ava* ortada, Io alttaydı. Ama kardeşlik böyle olmamalıydı.

“Bunun *Ava*'yla konuşma şeklinle ne ilgisi var?” diye sordu Io sesini yükselterek. Çünkü işin özü buydu, değil mi? Thais konuyu daima onların bilindik kusurlarına getirerek hem onu hem de *Ava*'yı incitmeye çalışmıştı. “Ya da Bianca'nın tutuklanmasıyla? Asıl mesele, Belediye Başkanı olmak için gazetelere bilgi sızdıran fırsatçı bir adamı savunman, öyle değil mi?”

Thais kibirli bir tavırla, “Pekâlâ o zaman, Bayan Süper Zekâ Dedektif. Madem cevap bulmak istiyorsun, sana engel olmak bana düşmez. Gidip gözden kaçırdığınızı düşündüğünüz yarım kalmış işi kontrol edin, sonra da bulgularınızı *Luc*'a

götürün, hatta isterseniz Bianca'yı kendiniz sorgulayın. Şehir Meydanı'na vardığında adını söylemen yeterli, bu sefer seni normal yollardan içeri alacaklar, tamam mı? İnisiyatif'ten resmî bir iş teklifi alman için dilekçe verdim bile. Bakalım *fırsatçı nişanlının* elde edemediği sonuçları sen elde edebilecek misin?"

Thais'in cezaları hep böyle kurnazca olurdu işte. Teslimiyet kisvesine bürünür, yardım kılığına girerdi. Gerçekte ise bunlar kaybetmeyi öğrenene kadar tekrar tekrar başarısız olacağın bir meydan okumaydı. Verilmesi istenen dersse belliydi: Sen bir korkaksın.

Ama artık Io'nun utançla işi yoktu artık. *Bitmişti*. Kıvırcık saçları, uyumsuz çorapları ve neredeyse dizlerine kadar inen korkunç turuncu kazağıyla ayağa kalktı. Kendini destanlardaki bir kahraman gibi hissediyordu; rüzgâr saçlarını savuruyor, güneş zırhını parlatıyordu ve o, tepedeki beyaz atının üzerinde dimdik, güçlü bir şekilde duruyordu.

"Biliyor musun?" dedi. "Sanırım teklifini kabul edeceğim."

Thais alaycı bir tavırla burnundan nefes verdi ve gerçekten de hassas, olgun abla edasıyla hâlinden memnun bir ifade takındı. Bakışları Io'yu ölçüp tartıyordu, kardeşinin aklındaki her büyük meydan okuma düşüncesini okuyabiliyormuş gibiydi.

"Evet, öyle yap," dedi Thais nazik olmayan bir ifadeyle.

Io ona aldırmadan Edei'ye döndü: "Bana katılmak ister misin, ortak?"

BU DA SENİN KEFARETİN

Ağır, neredeyse sivilaşmış bir sis Alante'yi boğucu bir kısıka almıştı. Şehir sadece Io'nun botlarının altındaki kaldırım taşlarından, sokak lambalarından, tramvay destek kirişlerinin gövdelerinden ve yoldan geçenlerin gölgede kalan karaltılarından ibaretti. Sis güneş ışığını yutuyor ve tepeden geçen tramvayların gürültüsünü boğuyordu. Io yağmura ve rüzgâra, hatta yazın korkunç nemine bile aldırmazdı ama bu griliği her zaman katlanılmaz bulurdu. Çevredeki ovalarda barajlar kurulmadan önce, Alante neredeyse her gün sisle kaplanırdı, özellikle de en alçak bölgeleri. Io insanların buna nasıl katlandığını bilmiyordu.

“Bianca'nın rüyasındaki şu kadın, Nina,” diye sordu Edei, kafenin merdivenlerinden inerken. “Onunla daha önce tanıştın mı?”

“Jarl Magnussen'in metresiydi. Tayf, Magnussen'i öldürdüğünde o da içerideydi. Yanlış zamanda yanlış yerde olduğunu düşünmüştüm sadece ama tayf onunla konuştu. Ona şey dedi...” Io duraksadı, kelimeleri hatırlamaya çalışıyordu. “*Seni cezalandıramam. Suçların aslında sana ait değil.*”

Edei kuşkuyla, “Hımm,” diye mırıldandı. “Nina da diğer kurbanlar gibi Ayaklanmalar'da savaştı. Sanki arada kaçırdığımız bir bağlantı varmış gibi geliyor.”

“Kesinlikle,” diye onayladı Io. Ava'nın kısa kazaklarından birini ve kendi kirli kargo pantolonunu giymiş, kapının yanındaki raftan bir atkı alıp ağzına ve burnuna sıkıca sarmıştı.

Atkıda yoğun bir parfüm kokusu vardı, ki bu iyi bir şeydi. Dışarıdaki havayı solursa başı ağrımaya başlayabilirdi ki bunu asla istemiyordu. “Yanlış hatırlamıyorsam Nina, Chamomile Caddesi’ndeki büyük binada oturuyor.”

Kuzey Geçidi’ne çıkan merdivenden yavaşça, her seferinde ağır bir adım atarak, yaşlılar gibi korkuluklara tutunarak, ayak bileklerine dolanan sis eşliğinde tırmandılar. Yeni yetmelerden oluşan aykırı bir çete, geçidin girişini tahta parçalarıyla kapatmıştı.

Edei dimdik durdu ve muştalı eliyle çocuklara işaret verdi. Onun atkısı da yüzüne sıkıca sarılmıştı; Çorak Topraklar’ın macera romanlarından fırlamış bir haydut gibi görünüyordu.

“Kımıldayın,” diye emretti.

Çocuklar kısacık bir tereddüdün ardından ağaçların arasındaki yolu açmak için harekete geçtiler. Io onların yanından geçerken topladıkları paraları görebiliyordu: bozuk paralar, sigara paketleri, ipek bir mendil.

“Çetenin de dışarıda olması gerekmiyor mu?” diye sordu Io, “Bianca’nın kraliçeliğini korumalıydı.”

“Çok korktular. Fortuna çetesinin dokunulmaz olması gerekiyordu ama şimdi liderimiz Şehir Meydanı’nda tutuluyor.”

“Nico ve Chimdi kulüpte güvende olacak mı?”

“Orası bir kale. Ama dinle, Io. Ava haklı. Silts’teki cina-yetlerin arkasında Bianca’nın olduğuna dair kanıt bulmalıyız. Ayaklanmalar sırasında adamlarına yaptıkları korkunçtu ama genel halkın gözünde, arkadaşlarının ve ailelerinin katledilmesine son veren bir kahraman o. Onlara Bianca’nın kötü, gerçekten kötü olduğunu göstermezsek onu kurtarmaya çalışacaklardır. Onu Şehir Meydanı’ndan ve Alante’den güvenle çıkarmayı deneyeceklerdir. Ve inan bana, *başarılı* da olurlar.”

Io onun sözlerini düşündü. “Zaten böyle bir şey planlıyorlar, değil mi? Çete kendini bu yüzden Fortuna’ya kilitledi.”

“Evet.”

Her biri kendi düşüncelerinde kaybolurken sessizliğe gömüldüler ve bir dakika sonra Kuzey Geçidi aşağı inen bir kavisle sona erdi. Normal şartlar altında Geçit, Chamomile Sokağı'ndaki büyük bina kompleksinin, ortasında nadir görülen özel bir avlusu olan kare binanın canlı manzarasını gözler önünde sererdi. Ancak şu anda sis altındaydı, korku hikâyelerinden fırlamış bir kale gibi ürkütücü bir yapıyı andırıyordu.

Edei çift kanatlı kapının önündeki apartman sakinlerinin isimlerini tararken Io, "Panagou," dedi.

"Üçüncü kat, daire altı."

Apartman kapısı yaşlı bir adamın ölüm çığırığı gibi gıcırdadı. Arkasında bir mobilya yığını buldular, birileri ellerine geçirdikleri her şeyle barikat kurmaya çalışmıştı. Sağır eden bir sessizlik onları üçüncü kata çıkan merdivene kadar takip etti. Ne bir insan, ne bir fare, ne tencerede cızırdayan yiyecekler ne de beşiklerinde mırıldanan bebekler vardı. Silts halkı gerçekten de dehşet içinde evlerine kapanmıştı.

Altıncı daireye vardıklarında Edei kapıyı iki kez çalıp geri çekildi, tıpkı birkaç gece önce Io'nun kapısında belirdiğinde yaptığı gibi. Dakikalar geçti. Io gözlüklerini taktı ve Örtü'yü kaldırdı. Işık, dumanı dağıtarak Alante'yi kaderin gümüş iplikleriyle aydınlattı. Binada gökyüzüne doğru yükselen yüz kadar yaşam ipliği ve dairede de küçük bir iplik demeti vardı. Io, Edei'nin yanından geçip kapıyı tekrar çaldı.

"Merhaba?" dedi. "Nina burada mı? Ben geçen geceki özel dedektifim. Ona bazı sorularım var."

Kapıdan çocuksu ve muğlak bir ses geldi. Genç bir çocuktu bu, belki de Nina'nın oğluydu. "Malzeme almaya gitti." Kapının arkasında bir itiş kakış oldu, sonra fısıltıyla, "O burada değilken kapıyı açmaya iznim yok," dedi.

Io, "Onu beklesek sorun olur mu?" dedi nazikçe. "Onunla çok önemli bir şey hakkında konuşmamız gerekiyor."

Çocuk tereddüt etti. "Kapıyı açmayacağım."

“Sorun değil,” dedi Io gülümseyerek. Belli ki Nina onu iyi eğitmişti. “Burada bekleyebiliriz.”

Ardından adımları geriledi; Io da Edei’yle birlikte üçüncü katın korkuluklarına yaslanmaya gitti. Edei onu şöyle bir süzdü.

“Ne?” diye sordu Io kendini mahcup hissederek.

“Gözlük Örtü yüzünden mi?”

“Pek sayılmaz.” Gözlüğünün hemen altında kalan eşarbyı düzeltti. “Çocukluğumdan beri uzağı göremiyorum. Örtü’nün böyle yan etkileri yok.”

“Ne gibi yan etkileri *var*?”

“Şey, biz küçükken, ablalarım ve ben Örtü üzerinde kimin daha uzağı görebileceğini test ettiğimiz bir yarışma yaptık. Saatlerce orada kalırdık, şehrin dört bir yanında, gökyüzünde uzanan iplikleri isimlendirirdik. Bir keresinde durduk ve kulaklarımdan, burnumdan, gözlerimden kan gelmeye başladı...”

“Gözlerinden mi?” diye sordu Edei, sesi dehşete düşmüş gibiydi.

“Evet, korkunçtu.”

“Yani gökyüzünü izlerken neredeyse ölüyor muydun?”

Io Örtü’den çıkıp ona baktı. Edei’nin dudakları sırtıtmamak için savaş veriyordu. Dalga mı geçiyordu onunla? *Evet, geçiyordu.* “Tam olarak öyle değil.”

Edei sanki onu duymamış gibi, sinir bozucu gülümsemesi ve yine sinir bozucu muzip ses tonuyla devam etti. “*Genç Kesici Gökyüzünü İzlerken Kendi Sonunu Getirdi.* İşte bu sürükleyici bir manşet olurdu.”

“Gökyüzünü falan izlemiyordum!”

“Kendini böyle tanıtmalısın. Io Ora, özel dedektif, gökyüzü meraklısı.”

“Keser misin şunu?” Io atkısı olduğu için mutluydu çünkü yanakları alev alev yanıyordu. “Durum çok ciddiye.”

“Yani, belli ki öyleymiş.” Edei gözlerinden kan fışkırıyor-muş gibi yaptı.

Io da aptal gibi sırtıtarak başını salladı.

Edei de kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak ona sırtıttı. “Kabul et, patron. İyiye gidiyoruz. Sağlam bir espri oldu.”

Io bir kahkaha attı. “Evet, daha iyiydi.”

Edei’nin yanına yerleşti, omuzları aynı hizadaydı. Bir an geçti, sonra bir başkası ve Io biraz daha rahat hissetmeye başladı, vücudunun bir yanı onun sıcaklığına doğru kıvrıldı.

Edei, “Nasıl bir his?” diye sordu alçak sesle. “Gerçek bir ipliği tutmak gibi mi?”

“Yumuşak ama aynı zamanda güçlü. İpeğe sarılmış metal bir tel gibi.” Avucunu ona doğru açtı. “Sana göstermemi ister misin? Yarı da olsa moira-soylu olan bazı insanlar iplikleri hissedebilir ama onları göremez ya da yönlendiremez.”

“Moira-soylu kanı taşıdığımı sanmıyorum,” dedi Edei ama elini çoktan Io’nun avucuna yerleştirmişti.

Örtü Io’nun etrafında çiçek açtı. Edei’nin başparmağını ve işaret parmağını alarak onları en parlak, en güçlü ipliğinin etrafına yerleştirdi: İkisinin arasındaki kader ipliğine.

“Bir şey hissediyor musun?” diye sordu ona bakarak.

Ah, bu çocuk gerçekten çok güzeldi. Avlunun dağınık ışığı onu melankolik tonlarda aydınlatıyordu. Mükemmel, düz burnu, çenesindeki ve yanaklarındaki küçük girinti çıkıntılar. Gözleri yarı kapalı, kaşları gevşemiş, ayak bileklerini çapraz şekilde üst üste atmıştı ve vücudu hafifçe ona dönüktü. Io kalçasını hemen yanına yaslamıştı, bacağının üst kısmı onunkine değiyordu. O kadar yakındı ki kokusunu alabiliyor, çenesindeki kirli sakalı görebiliyor ve burnundaki çilleri sayabiliyordu. Ve dudakları, dolgun, gül rengine...

Io atkıyı yüzünden indirdi. Edei’nin gözleri de onun dudaklarına kaydı. Io’nun içinde bir kor belirdi.

Edei yanı başındaydı. Çok uzun zamandır ona özlem duyuyordu ve çok uzun zamandır ondan kaçıyordu. Sonunda onunla karşılaştığında bile mesafesini korumuş ve Edei de aynı

şekilde ona dokunmaktan kaçınmıştı. Ama şimdi tam buradaydı, yanındaydı, sıcaklığı onunkine sarınmıştı. Bunun bir anlamı olmalıydı, değil mi?

Io, gerçekten öyle olup olmadığını öğrenmeliydi. Edei de onunla aynı hisleri paylaşıyorsa... Io'nun içi şimdi aşkla dolup taşıyordu. Tayflar ve tanrılarla, kader ve ölümle, bir de tabii ki Edei'yle geçirdiği son birkaç günün ardından Io sonunda kendini sevmeye hazır hissediyordu. Onun dudaklarının dokunuşunu hissetmek, sadece bir kez bile olsa onu öpmek istiyordu.

Öyle de yaptı.

Avucunu Edei'nin göğsüne koydu. Nefesi havayı ısıtırken aralarındaki mesafeyi kapadı. Edei dudaklarını şefkatle onunkine götürdü ve dudaklarını araladığında dilleri dans etti. Io'nun parmakları onun çene çizgisinde, kulağında ve ensesindeki kısa tüylerin üzerinde gezindi. Edei'nin kolu beline dolandığında Io göğsüne yaslanarak gevşedi.

Edei'nin kokusunu içine çekti, çıkardığı küçük sesleri dinledi, ağzının tadına baktı ve çözülüp dağılabileceğini düşündü. Aynı anda hem vahşi hem de sakin hissediyordu, kalbi hızla çarpıyor, midesi buruluyordu.

Derken Edei kıpırdandı, geri çekildi ve mümkün olamayacak kadar uzaklaştı. Io'nun daha fazlasını arzulayan dudakları, onun çenesindeki kirli sakalı sıyırdı.

"Io, dur," dedi Edei. Onun omuzlarından kavrayıp nazikçe itti. "Böyle olması doğru değil. Bu gerçek değil."

Io ilk anda onun ne demek istediğini anlamadı. Edei'nin yüzünü, kızarmış dudaklarını, sert kaşlarını, geniş gözlerini inceledi. Adam tetikte ve kararlı görünüyordu.

"Özür dilerim," dedi Io hemen, duygudan yoksun bir ifadeyle. "Yanlış anlamışım."

Tırabzanlardan hızla uzaklaştı.

Edei de onun peşinden giderek yüzüne bakmaya çalıştı. "Bekle, Io. Açıklamama izin ver."

Io'nun başı utanç ve özlemle dönüyordu ama kendini toparladı. "Sorun değil. Anlıyorum. Olanları unutamam, tamam mı?"

"Hayır, konuşalım."

Ne hakkında konuşacaklardı ki? Edei onu istemiyordu. Io'nun kader ipliği, kaderi, *belki bir gün* dediği umudu, onu istemiyordu işte. Tanrılar aşkına... gırtlğından kara bir utanç safrası yükseldi. *Kendi kader ipliği onu istemiyordu.* Yıllarca ondan kaçmıştı ve şimdi onu tanıyor, seviyor ve öpüyordu ama o, Io'yu istemiyordu. Birlikteliklerinden, arkadaşlıklarından memnun olmalıydı çünkü açıkça görülüyordu ki iplik bundan ibaretti. Ama Io açgözlülük etmişti. Bu yüzden de işler yine garipleşecek ve Ava'yla Rosa dışında ona gerçekten değer veren tek kişiyi kaybedecekti. Hepsi onun suçuydu ve bu suçluluk duygusu onu boğacaktı, bir gün *boğacaktı...*

Sonra durdu. Parmaklarını gözlüğünün altından geçirip göz kapaklarına bastırdı. Bu düşünceler de nereden çıkmıştı?

Suçluluk duymasını gerektirecek hiçbir şey yoktu ki. Kader ipliği onun seçtiği bir şey değildi. Ondak uzak durmak, kendini korumak için yapabileceği en akıllıca şeydi. Ona âşık olmaya gelince... Bunun için suçlu hissetmemeli, sadece sevinç duymalıydı. Tanıdık bir duygu sardı içini. Yine aynı şeyi yapıyordu. Kendini parçalıyor, bedenini utançla dolduruyordu. Ama bu utanç aslında ona ait değildi, değil mi?

Ben ev ipliğimi hak ederek kazandım. Bu şehre olan sevgimi her gün kanıtlıyorum. Sen böylesi bir muameleyi hak etmek için ne yaptın?

Biz Ora kardeşler başkalarının erkek arkadaşlarını öpmeyiz.

Yapılacak en doğru şey ipliği kesmek olur. Onu özgür bırak.

Bu Thais'in utancı ve Ora mirasıydı, Io bu duyguyu reddetmeliydi.

Ellerini iki yanına bıraktı. Edei koridorda karşısına dikilmiş, başparmağını ovuşturuyordu.

“Neden?” diye sordu ona. “Senin de aynı şekilde hissettiğini düşünmüştüm.”

Edei'nin ağzı açıldı, kapandı, sonra tekrar açıldı. “Bunun gerçek olduğunu nereden biliyorsun, Io? Hissettiklerinin kader ipliğinin bir yan ürünü olmadığını nereden biliyorsun?” Io nefesinin şarapnel parçası gibi göğsünün yarısına kadar saplandığını hissetti.

“Sen kader ipliğini biliyor musun?”

Elbette biliyordu... Şimdi her şey anlam kazanmıştı: Onu izlemesi, onun farkında oluşu. Onu uzun zamandır tanıyormuş gibi hissettiğini söylediğinde yanaklarının kızarması. Ve Amos'un gözlemi, Edei'nin kadere karşı çıkmakla ilgili tutkusu... İpliği biliyordu tabii. Ve bundan nefret ediyordu.

Edei konuşmaya başladığında sesi irkiltecek kadar berrak ve odaklıydı. “Geçen yıl doğum günümde, ilişkim bittikten hemen sonra, arkadaşlarım şaka olsun diye beni bir moira-soyluya fal baktırmaya götürdüler. O da bana kader ipliğinden bahsetti, ne anlama geldiğini anlattı. Kaderimde seveceğim bir insan olduğu fikri kafama takıldı ve yaklaşık bir ay sonra, bana ipliğin diğer tarafında kim olduğunu göstermesi için ona para verdim. Amos'un yerindeydiniz, bar tezgâhında oturmuş kahve içiyordunuz.”

“Neden benimle konuşmadın?”

Edei gözlerini durmadan hareket ettirdiği ayaklarına indirdi. “Sen bir moira-soylusun. Yıllardır aynı kaderi paylaştığımızı biliyor olmalısın ama yine de beni hiç aramadın. Ben de bunun bir nedeni olması gerektiğini düşündüm ve saygı duymaya karar verdim.”

Edei, Io'nun onu reddettiğine inanıyordu. Onun sessizliği, Edei'nin kendisini yetersiz hissetmesine neden olmuştu. “Hayır, Edei, seni hiç aramadım çünkü biriyle birlikte olduğunu biliyordum. Müdahale etmem doğru olmazdı.”

“Ama neden bana dört gün önce, birlikte çalışmaya başladığımızda bunu söylemedin? Az önce de beni öptün” –yüzü kızardı– “ama bana söylemeyi planlamış mıydın ki?”

İki cevabı vardı bunun: *Hayır*, söylemeyecekti çünkü bu kelimeleri dile getirmek imkânsızmış gibi geliyordu, hayatını değiştirecekti ve bu onu dehşete düşürüyordu. Ve *evet*, eninde sonunda ona söyleyecekti çünkü nihayetinde ne hissettiğini bilmesini istiyordu.

Dürüstlük Io için yabancı bir kavramdı, beklenti ve yargı yüklüydü. Ama bu, hayatında yalanlar ve sırlarla dolu olmayan tek ilişkiydi. Karşısındaki kişi Edei’ydi ve zeki, kibar, espriden anlayan biriydi. Ayrıca onu eleştirmede, değil mi?

“Beni suçlayacağını düşünmüştüm,” diye fısıldadı.

Edei’nin kaşları çatıldı. “Neden? Kader ipliği senin elinde olan bir şey değil ki.”

“Hayır, ama ben... onu kesmedim.”

Edei’nin yüzünde telaşlı bir ifade belirdi. “Kesmek *istiyor* musun?”

“Doğru olan kesmek değil mi? Böylece sen de kendi başına gerçek bir seçim yapmış olursun?”

Io onu dikkatle izledi, gözlerinin her hareketini, alnındaki her çizgiyi. Yüzü ciddi ve kederli bir ifadeye bürünmüştü. “Yalan söylemeyeceğim, bunu çok düşündüm. Kontrol edemediğim, kurtulamadığım bir şey olduğunu yani. Çünkü... nasıl emin olabilirim ki? Aramızdaki bu şey, hissettiklerimiz, bunun gerçek olduğunu ve kaderin bir uydurması olmadığını nasıl bilebiliriz?”

Edei sustu fakat göğsü hızla inip kalkmaya devam ediyordu. Io’nun cevabını duymayı gerçekten istiyordu.

Ama Io’nun bir cevabı varsa bile, itiraflarının karmaşası içinde kaybolmuştu: Ona karşı bir şeyler hissediyordu. İtirafını yapmıştı, ona kader ipliğinden bahsetmediğini ve onu kesmediğini söylemişti. Ve Edei onu suçlamamıştı. Io’nun yaptığı her

şeyi sorguluyordu: Kader ve seçim, aşk ve belirsizlik hakkında düşünüyordu ama onu *suçlamıyordu*.

Kalbi bu rahatlamayla patlayacak gibi oldu. Sonunda ortaya çıkmıştı. Artık bu iş bitmişti. Gözünü karartarak kader ipliğine sahip çıkmayı ve onu öpmeyi seçmişti. Kalbini riske atmamayı seçmişti, kalbi kırılacaksa da kırılındı, sonuçta artık özgürdü. Sevmekte ve incinmekte özgürdü. Parçalansa da kendini bir araya getirmekte özgürdü. Suçluluk duymadan yeniden sevmek ve bir gün karşılığında sevilme ihtimali vardı.

İo, “Keşke sana istediğin cevabı verebilseydim,” dedi. “Keşke sana hissettiklerimin kader ipliğinden önce geldiğini söyleyebilseydim ama bundan emin değilim. Sana kesin bir netlikle söyleyebileceğim şey şu: Seçme şansım olsaydı yine seni seçerdim. Sen ve ben iyi bir ekibiz ve çok daha fazlası olabiliriz.”

Gözlerini kapadı ve kederinin bir çocuğun elinden kurtulmuş balon gibi yükselmesine izin verdi.

“Ama sen kendi iradenle bu seçimi yapmadıysan ipliği keseceğim,” diye devam etti İo. “Ciddiyim, Edei. İpliği keseceğim ve yoluma senin arkadaşın olarak devam edeceğim. Belki hemen başaramam ama eninde sonunda yaparım. Bilmiyorum. Ama iyi olacağımı biliyorum.”

Gerçekten de olurdu, değil mi? Hayatı boyunca kayıplar yaşamıştı: Ailesini, çocukluğunu, Thais'i kaybetmişti. Acı çekmiş ve yas tutmuştu, bunun da kefareti olduğunu düşünmüştü ama şimdi aksine... özgür hissediyordu.

Bu senin kefaretin.

Düşünceleri bir anda duruverdi. Kalp atışları hızlandı, zihni geçmişin yankısının ona seslenmesiyle uyuşup kaldı.

Katliam mı? Haydut çetesinin lideri köprüde böyle söylemişti. Ah, hayır, bu senin kefaretin.

Geçirdikleri son birkaç gün İo'nun kafasında anbean canlandı.

Küllerimden alevin kızı olarak doğacağım. Drina Savva'nın sözleriydi bunlar.

İntikam kötüler içindir. Benim amacım adalet. Ben onun hizmetkârıyım, o da benim. Ne deliyim ne de ölüyorum. Ben göğe yükseldim. Drina Savva.

İşlediğin suçlarını bilmek üzere yaratıldım. Ben merhamet dağıtmam. Adalet dağıtırım. Senin üzerinde de suçun lekelerini görebiliyorum, kardeşim. Raina.

Bazı suçlar vardır ki cezasız kalamaz. Emmeline Segal, Drina Savva, Raina.

Seni cezalandıramam. Suçların gerçekten sana ait değil. Yine Drina.

Ve Dokuzlar'ın sözleri: Onlar gecenin kızları. Onurlu olmaları sebebiyle seçildiler ve kötülerin sırtına intikam kırbacını vurmak için yaratıldılar.

Kahretsin.

Ah, kahretsin.

Nina'yı bulmalıydı. *Hemen.* Örtü'yü kaldırıp Nina'nın daireesine yaklaştı. Oğlu kapının arkasında duruyor, muhtemelen gözetleme deliğinden endişeyle onları izliyordu. Göğsünden bir düzine iplik filizlenmişti ve içlerinden biri daha parlaktı, çıkış yönüne doğru titreşiyordu. Büyük ihtimalle annesi apartmana yaklaşıyordu.

Io bir anda fırladı, Edei de peşinden yetişti. "Io," diye seslendi, "sorun ne?"

Aklında bir teori şekillenmişti ve bu konuda haklıysa *her şey* yanlıştı.

Nina köşeyi döndüğünde daha ilk basamakları yeni inmişlerdi, kadının iki elinde de yiyecek poşetleri vardı. Uçuk sarı saçları dağınık bir topuz şeklinde toplanmıştı ve yanakları sanki günlerdir bir şey yememiş gibi solgun görünüyordu. Belinde bir tabanca vardı ve onları görünce elini tabancaya götürdü.

"Bekle, bekle." Io iki avucunu da kaldırdı. "Sana zarar vermek gibi bir niyetimiz yok."

“Seni hatırlıyorum. O gece Jarl...” Nina etrafına, merdivenin dar duvarlarına bakıyor, çıkış yollarını, kaçış ihtimalini hesaplıyordu. *Ayaklanmalar’dan sağ çıktı*, diye hatırlattı Io kendine, muhtemelen buraya kadar taşıdığı yiyecekler için diğer yağmacılarla da savaşmak zorunda kalmıştı. Hemen savunmaya geçmekte haklıydı. “Ne işin var burada?”

Io kadının nezakete ve sakinliğe ihtiyacı olduğunu biliyordu ama şu anda buna ayıracak zaman yoktu. “O gece tayfın sana, *Seni cezalandıramam. Suçların gerçekte sana ait değil*, dediğini söylemiştin. Ne demek istiyordu?”

“Ben nereden bileyim? Beni rahat bırak.” Nina, Io ve Ede-i’nin arasına girerek basamakları çıkmaya başladı.

Io da onu takip etti. “Büyük bir suç mu işledin?”

“Neden bahsediyorsun sen?” dedi kadın omzunun üzerinden.

“Birilerini öldürdün,” diye üsteledi Io, zavallı kadının aklına tekrar soktuğu o karanlık anılar yüzünden kendini korkunç hissediyordu. “Ayaklanmalar’da... Ama tek suçun buydu, değil mi?”

Kadın merdivende duraksadı, gözleri Io’nun yüzüne kaydı, beyaza çalan sarı saçları yüzünün etrafına yıldız ışığı gibi dökülüyordu. “Ayaklanmalar’ı nereden biliyorsun sen?”

Io bu soruyu duymazdan geldi, şu anda konuyla ilgisi yoktu ve onun değerli vaktini çalıyordu. “Nina, bu çok önemli. Ayaklanmalar sırasında kimi öldürdün?”

Kadın dudaklarını birbirine bastırdı. “Bunu sana söyleyemeyeceğimi biliyorsun.”

Evet, doğru, Horozların Sessizliği... Bianca’nın aslında kahraman olarak ödüllendirilmesi gereken tüm birliği, bunun yerine gizlilik yemini etmiş ve Ayaklanmalar hakkında tek kelime etmeleri hâlinde korkunç bir ölümle karşı karşıya kalacakları konusunda tehdit edilmişti. Neden? Neden ya ölü ya da kaçak olan haydut çetesini koruma zahmetine girmişlerdi?

Gerçek, tüm Silts'i mahkûm edecek kadar korkunç değilse, neden böyle bir yol seçiliyordu?

“Hiçbir zaman bir haydut çetesi yoktu, değil mi?” diye sordu Io yüksek bir adrenaline. “Ayaklanmaların sona erdiği gün, köprüde bir kadın vardı, sizi saldırmaktan alıkoymaya çalışan haydut çete lideri... O kadın, *Bu senin kefaretin*, demişti.”

Adalet, intikam, kefaret. Io bu sözcükleri tekrar tekrar duymuştu.

“Onlar Erinyelerdi,” dedi Io soluk soluğa. “O bir Erinye’ydi. Erinye-soylular yedi gün boyunca Silts’e saldırdı ve sekizinci gün Bianca Rossi sana hepsini öldürmeni emretti.”

Kadın cevap vermeyerek sessiz kaldı.

“Bütün bir Öteki soyu...” Io boğulur gibi konuştu.

Bütün bir soy yok olmuştu. Sadece bir katliam değildi bu. Bir soykırımdı.

Nina'nın sesi fısıltıyla çıktı. “Nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun. Silts'te patlak veren bir çete kavgasını sona erdirmek üzere gönderilmişlerdi, o zamanlar böyle bölge savaşları çok yaygındı. Ama birden bir çılgınlığa kapıldılar. Yasa dışı işlere karışan tüm Ötekileri izlediler ve yargılamadan, mahkûm etmeden oracıkta infaz etmeye başladılar.” Gözleri Io'nun gözlerine dikildi, sert ve kendinden emindi. “Yapmamız gerekeni yaptık. Erinyeler hepimizi öldürebilirdi.”

Yapmamız gerekeni yaptık. İşte yine aynı ifade. Hayatta kalmak adına şiddet uygulamak.

Io omzunun üzerinden baktı; Edei'nin ağzı bir karış açıktı, parmakları sağ elindeki pirinç muştaların etrafında bembeyaz olmuştu. “Ayaklanmalar'a karışan diğer Ötekilerin hepsi suçları yüzünden birbirini ardına öldürüldü,” dedi Io ona. “Fyodorov, Minos, Jarl, Horatio. *Sadece* Ötekiler öldürüldü, Edei. Nina, Fyodorov'un ailesi.ya da Ayaklanmalar'a yardım eden güçsüz insanlar değil... Hepsi de tayfların *kırbaç* gibi kullandığı kopmuş

iplerle boğazlandı. Tayflar soykırıma uğramalarının intikamını alıyorlar.”

Edei'nin sesi kısık, neredeyse bir fısıltı gibi çıktı. “Tayflar erinye–soylu.”

Io başıyla onayladı. İşte aklına gelen fikir buydu ve şimdi ne korkunç ki doğrulanmıştı.

“Ama... hepsi cezalandırılmadı, Io.” Edei duraksadı ve kendini toplamak istercesine gözlerini kapadı. “*Bianca.*”

Azmettirici değildi. Bir kurbandı. Evet, Bianca Rossi bir kurbandı.

BEN SENİN KIYAMETİNİM

Io panik içindeydi. Her adımı, kontrolden çıkmak üzere olan bir topacın çılgın enerjisini taşıyordu. Onu Silts boyunca, kedi köprülerini ve barikatlı geçitleri geçerek Şehir Meydanı'na taşıyan şey yalnızca korkuydu.

Kapıdaki muhafızlar evraklarına bir göz atıp onun ve Edei'nin geçmesine izin verdiler. İçeride bir kargaşa hüküm sürüyordu: polisler, belediye görevlileri ve sade vatandaşlar polis merkezinin önündeki avluyu doldurmuşlardı ve Belediye Başkanlığı seçim sonuçlarını beklerken hararetli sohbetlere dalmışlardı. Io ve Edei avludan geçip nezarethanelerin bulunduğu kuzey kısma doğru ilerlerken kimse onlara aldırış etmedi.

Tek katlı binada tek bir gardiyan vardı, bacaklarını masaya dayamıştı, arkasında da parmaklıklardan oluşan uzun bir koridor vardı. Dudaklarından ince bir sigara sarkıyordu, oda tütün ve çamaşır suyunun kötü bir karışımı gibi kokuyordu.

Edei aceleyle, "Bianca Rossi'yi görmeye geldik," dedi.

"Öyle mi?" diye sordu kadın ve ardından dişlerinin arasından sinir bozucu bir ses çıkardı.

"Evet."

"Peki siz tam olarak kimsiniz?"

"Bak, bunun için gerçekten zamanımız yok," dedi Io. Eli bir engerek yılanının başı gibi fırladı ve parmakları gardiyanın çok sayıdaki iplerinden birinin etrafına dolandı. Sinir bozucu kadının gözünü korkutarak geçmelerine izin vermesini sağla-

mayı amaçlıyordu, göğüste elektrik çarpmasına benzer bir his yarattığı için bir ipliği çekiştirmek genellikle işe yarardı. Ama bu daha da ötesinde bir etki yarattı: Kadının gözleri yuvalarından fırladı ve bir gümbürtüyle masasının üzerine yığıldı.

“Io!” diye çıkıştı Edei. Baygın kadının durumunu kontrol etmek için masanın diğer tarafına koşturdu.

Io, “Vakit yok!” diyerek karşılık verdi ve kül tablasının yanındaki anahtarlığı kaptı. Koridorda ayak sesleri yankılandı. Ancak Örtü’den, binanın çatısına doğru hiçbir yaşam ipliği uzanmıyordu. Bina boştu, Bianca başka bir yere götürülmüş olmalı diye düşünüyordu ki...

Sonra Io, mafya kraliçesinin zar zor sığıdığı bir yatağın olduğu, küçük bir hücrenin parmaklıklarının önünde durdu. Bianca çıplak bir şiltenin üzerine yan yatmış, dün gece giydiği ipek pijamasının üzerine de eski püskü bir battaniye örtmüştü. Sarı saçları keçeleşmiş, ıslak saman parçaları gibi yanaklarına ve boynuna yapışmıştı.

Edei hemen onun yanına geldi ve anahtarları elinden almak için hamle yaptı. Io bir elini göğsüne koyarak onu durdurdu.

Karyoladan sarkan ve yerde biten tek bir gümüş iplik vardı, gevşek ve cansızdı. Bir silah gibi kullanılmış, kopmuş bir yaşam ipliği. *İşte bir Erinye’nin kurbacı*, diye geçirdi Io aklından boş yere.

İçi ânında vicdan azabıyla doldu. Kopmuş iplik, çıplak ayaklar, hırıltılı nefesler. Io aklını kullanmış olsa bu işi daha önce çözebilirdi. Yaptığı her şeyden bağımsız olarak Bianca bu katilin hedefiydi. Io’nun onunla ilk karşılaştığı gün, Drina Savva ona ofisinde saldırdığında da *hedef olmuştu*. Io, Saint-Yves’i uyarabilir, bütün gün bu hücreyi gözetleyebilir, katili suçüstü yakalayabilir ve Bianca’yı bu korkunç kaderden kurtarabilirdi.

“Io?” diye fısıldadı Edei.

“Yaşam bağı,” dedi Io boğazında bir yumruyla, “kopmuş.”

Edei keskin bir nefes aldı. “Nasıl? Bunu ona burada kim yapmış olabilir?”

Bu beyhude bir soruydu. Muhtemelen bir düzine görevli Bianca'yı sorgulamış ve belki ondan daha fazlası da sadece Silt'in düşmüş kraliçesine bakmak için gelmişti. Dışarıda bir yerlerde bu kadınları Erinyelere *dönüştüren* birileri varsa, Dokuzlar'dan saklanabiliyorlarsa ve Şehir Meydanı'na erişimleri varsa, bu canavarların başka neler yapabileceğini kim bilebilirdi?

"Sen geride dur," diye talimat verdi Edei'ye.

Gözleri Bianca'nın göğsünün yavaşça inip kalkan göğsündeydi. Uyuyor muydu yoksa numara mı yapıyordu? Io kilide anahtar üstüne anahtar soktu ve sonunda uyan anahtarı buldu. Kapı açılırken menteşeler gıcırdadı. İçeri bir adım attı. Mafya kraliçesi hiç hareket etmemişti. Io yere çömelip taş zeminde yatan kopmuş ipliği nazikçe yakaladı. Bianca'nın nefes alışını izleyerek ipliği, *kırbacı*, avucunun etrafına sarmaya başladı. Yapabiliyorken silahı emniyete almak daha iyiydi.

İşi bittiğinde duvara yaslandı ve Edei'ye baktı. Elleri ensesinde kenetlenmişti, gözleri dolmuştu. "Yapamam..." Sesi kederle kalınlaşarak kesildi. "Ne yapacağız?"

Io, *Bilmiyorum!* diye bağırmak istedi ama gözlerini kapamaya çalıştı. Odaklan. Burnundan nefes al, ağzından ver. Şimdiden hayal edebiliyordu: Silts ve sülükler arasında çıkan, halkın ölen kraliçelerinin intikamını almak için başlatacağı topyekûn bir savaş. Saint-Yves çapraz ateşte kalmıştı, Thais de. Ve Ava...

Ah, *Ava perişan olacaktı*. Ve tamamen Io'nun hatası yüzünden. *Yine*. Profesyonel kalp kırıcı... O kadar acımasızdı ki kendi ablasına bile merhamet etmemişti. Tabii bunu düzeltmenin bir yolunu bulamazsa. Bir yolu vardı, değil mi? Bianca'yı yavaş bir ölümden kurtarmanın bir yolu vardı. "Onu Dokuzlar'a götüreceğiz."

Ön kapı yarı açık bırakılmıştı, Şehir Meydanı'nın diğer ucunda kalan polis merkezinden yükselen tezahürat ve alkış patlamasını bulundukları yerden bile duyabiliyordu. Avludaki insanlar kutlama yaparken önce daha hafif başlayan tezahüratlar

giderek yükseldi. Io, bir anlığına Thais'in de kalabalığın arasında olup olmadığını merak etti, muhtemelen gözleri kamaşmış ve gerçekleşen imkânsız hayalleri karşısında kendinden geçmişti.

Saint-Yves az önce seçimleri kazanmıştı.

Io, Bianca'nın ağırlığı altında ezilmiş, sırtı ve boynu terden sırılsıklam olmuştu.

Bianca'yı ellerinden geldiğince nazikçe uyandırmış, ona yatıştırıcı sözler söylemiş ve yardım etme planlarını açıklamışlardı. Ancak hiçbir şey fark etmemişti. Mafya kraliçesi çılgın bir deniz canavarı gibi debeleniyor, tekmeler ve dirsekler atıyor, avazı çıktığı kadar bağıırıyordu. Bileklerini bağlamak ve ağzını tıkamak için hem Io'nun hem de Edei'nin uğraşması gerekti.

"Bu yaptığımdan nefret ediyorum," diye mırıldandı Edei. Terk edilmiş kuzey kapılarından geçerken eski patronuna acınası bir ifadeyle bakıyordu. Şehir merkezindeki tüm polis memurları şimdi Saint-Yves'in başarısını kutluyor olmalıydı. "Çetenin onu buradan kaçırmasına yardım etmeliydim. Bu benim hatam."

"Düzelteceğiz," diye cevap verdi Io bir yandan sessizce burnunu çekerken.

Ne zaman ağlamaya başladığından emin değildi. Bir ayağını diğerinin önüne atmaya, kırbaç hâline gelmiş ipliği sıkıca tutmaya, Bianca'nın kaçmasını engellemeye odaklanmışken birden kazağının yakasının boynuna yapıştığını, yanaklarından süzülen sessiz gözyaşlarıyla ıslandığını hissetmişti. Dünya onun için eskiden on blok genişliğindeydi: dairesi, Amos'un kafesi, Silts'in geri kalanı... Ancak şimdi her yöne genişliyordu: karanlık şehirler ve erinye-soylular, kopmuş iplikler ve tehlikeli manipölatörler. Dehşete düşmüştü.

Dokuzlar Evi sisin içinde güzel bir seraba benziyordu. Bu sefer evin etrafında toplanmış hayranlar ya da paparazziler yoktu, hepsi seçim sonuçlarını takip ediyor olmalıydı. Muhafızlar kapının basamaklarına tünemiş sigara içiyorlardı. Tepelerinde evin bahçe ışıkları yanıyordu, gri pusun içinde dikdörtgen biçimli yıldızlardan oluşan bir takımyıldız gibiydi. Bir tavşan-yılan chimerini, pençeleri pıtır pıtır sesler çıkararak ve kuyruğu sürünerek caddenin karşısına geçti.

Io, onu dikkatle görmezden gelen muhafızlardan güvenli bir mesafede durdu. Sesi ıssız mahallede vıraklayan kurbağalar gibi çıkıyordu. “Dokuzlar’a Io Ora’nın onları görmeye geldiğini söyle. Onlara istedikleri her şeyi yapacağımı söyle.”

Kolunda kıvrımlı bir dövme olan kadın muhafız, kapıların yanındaki küçük bölmeye çekildi ve onları ana eve bağlayan cihaza bir şeyler fısıldadı. Birkaç dakika sonra diğer üç muhafıza Io, Edei ve Bianca’nın etrafını sarmalarını işaret etti ve konağa doğru yedi kişilik garip bir yürüyüş başladı. Çakıl taşlı bir yol binanın etrafından kıvrılıyor ve Batı Kanalı’na bakan kubbeli bir serada son buluyordu.

Onlarca lamba serayı beyaz ışıkla yıkıyor, bu ışık da çivit mavisi mermer zemin ve yine çivit ve altın rengi mobilyalar üzerine kar yağıyormuş gibi görünmesine neden oluyordu. Yıldızlarla işlenmiş lacivert tül perdeler, açık panellerden gelen yumuşak esintide mantar gibi dalgalanıyordu. Dokuzlar zarif elbiseleri ve pırıl pırıl parlayan koyu tenleriyle odanın etrafında heykel gibi dikilmişlerdi, boyunlarına ve kollarına chimerini kürkleri örtülmüştü. Calliope ve Erato kanepelerden birinde şampanyalarını yudumluyordu. Daha genç olan Polyhymnia’yla Urania’ysa bir kanepeye uzanmıştı ve aralarındaki turuncu kürkün üzerinde bir tabak mini kanepede duruyordu. Diğer dört kadın da odanın farklı yerlerindeki koltuklara ya da yerdeki büyük yastıkların üzerine yayılmıştı. Bunlar Io’nun tanışmadığı

ilham perileri olmalıydı: müzik perisi Euterpe, komedi perisi Thalia, dans perisi Terpsichore ve trajedi perisi Melpomene.

Ayakta duran tek kız kardeş Clio'ydu, kollarını kanepelerden birinin arkasına dayamıştı. Koyu mavi bir elbise giymiş ve Silts'te koca bir daire kadar pahalıya mal olmuş gibi görünen altın takılar takmıştı. Zarif bir tarzı vardı.

"Kesici," dedi Clio başını eğerek. "Sonunda borcunu ödemeye mi geldin?"

Diğer ilham perileri sanki aralarında bir espri dönmüş gibi kıs kıs güldüler. Edei muhafızların etrafında bir adım atarken yüzü sert bir maske gibi görünüyordu.

"Oyun oynamayı bırakın," dedi onlara. "Bu kadının yardımınıza ihtiyacı var. Bize onu nasıl kurtaracağımızı söyleyin, biz de ne isterseniz yapacağız."

İlham perileri koltuklarının kenarına gelerek muhafızların olduğu tarafı görebilmek için eğildiler. Erato'nun şampanyası eğilen bardaktan biraz dökülse de bu hiçbirinin umurunda olmadı Clio'nun ağzı, dişlerinin üzerinden geriye doğru gerilmiş, tüm diş etlerini gösteriyordu. Vahşi bir canavarın hırlaması gibi çirkin bir görüntüydü.

"Kim o?" diye sordu Clio. "Bize ne getirdin, kızım?"

Io cevap veremedi Bianca sarsılmaya başladı.

Edei ve Io telaşlı bir bakış atarak mafya kraliçesinin kollarını daha sıkı kavradılar. Omuzları sessiz kahkahalarla inip kalkıyordu, başı da gri gökyüzüne bakacak şekilde geriye atılmıştı. Seranın içini ürkütücü bir ses doldurdu, bir iblisin vahşi kıkırdamasıydı bu, Io'nun kendi atkısını kullanarak yaptığı geçici tıkaçla boğulmuştu.

Muhafızlar bellerindeki silahlara uzandılar. Dokuzlar boyunlarını eğmiş, iyice dikkat kesilmişlerdi. Clio, Bianca'nın kahkahalarının üzerinden duyulabilmek için, "Kimsin sen?" diye bağırdı

Kahkahalar kesildi. Bianca öne doğru eğildi ve tıkaçı Dokuzlar'ın tertemiz fayanslarına tükürdü. Gözleri yanan alevlerin turunculuğunu yansıtıyordu ama odada ateş yoktu.

“Ben,” dedi Bianca kirli sarı buklelerin arasından, “senin kıyametinim.”

Io içgüdüsel olarak yumruğunu kopan ipliğin etrafında sıktı. *Hâlâ elimde*, diye düşündü paniği artarken. *Kırbaç hâlâ bende*. Ama mafya kraliçesinin bir silaha ihtiyacı yoktu, kendisi bir silahtı.

Kollarını serbest bıraktı, Edei'nin göğsüne bir tekme indirdi, Io'nun kafasını elleriyle kavrayıp diz kapağını yüzüne sertçe vurdu.

Io'nun görüşü karardı, kafasına büyük bir acı yayıldı, kulakları patlayacak gibi oldu. Saatler gibi gelen birkaç dakika boyunca karanlık bir boşlukta süzüldü, ne tarafın yukarı ne tarafın aşağı olduğundan bile emin değildi, mide bulantısıyla kıvranıyordu, kafatası acıyordu.

Sonra yanağının altında çakıl taşlarını hissetti, çimen ve ıslak toprak kokusunu aldı, boğuk sesler duydu: korku dolu çığlıklar, acı dolu bağırışlar, uçuşan kurşunlar ve yere çarpan bedenlerin gümbürtüsü... Dirsekleri üzerinde sürünmeye çalıştı ama dünya sanki yana doğru kayıyordu, sırtüstü yuvarlandı, üzerindeki gri gökyüzü bir görünüp bir kayboluyordu.

Ayağa kalk, diye emretti kendine. *Ayağa kalk, Io*.

Pusun içinden bir yüz belirdi: kahverengi ten, çıkık elmacık kemikleri, koyu renk gözler. Ağzı bir şeyler söylermiş gibi hareket ediyor, elleri yüzünü kavıyordu. Canı çok acıyordu, burnundan aşağı bir ıslaklık akıyordu. Bunun Edei olduğunun, Bianca'nın kontrolünü kaybettiğinin ve ayağa kalkması gerektiğinin uzaktan da olsa farkındaydı ama ahmak bedeni ona itaat etmedi. Kendini yana attı, Edei'nin kollarını tüm gücüyle kavradı ve onun kendisini yukarı çekmesine izin verdi.

Başı dönüyor, gözlerinin önünde gölgeler ve ışıklar dans ediyordu. Gözlerini kapadı. Edei'nin ona yaslanan vücudunun dik ve sert duruşuna odaklandı. Bir kolu omuzlarının üzerinde, göğüs kafesi ve kalçası bedenine yapışık hâlde onu seradan uzaklaşıyorlardı. Tekrar baktığında, ayaklarının altında tek tek yeşil bıçaklar gibi yükselen çimenleri ve botlarının bağcıklarını seçti. Edei'nin kolunu çekiştirdiğinde birlikte durakladılar.

“Hayır, Io,” dedi nefes nefese. “Sakın bakma.”

Yanağı şiddetle zonkluyordu ve sol gözü şişmeye başlamıştı ama ağrıyan boynunu eğerek seraya baktı.

Gördüğü şey bir katliamdı.

KIRBAÇ ÖLÜMDÜR

Üç muhafız kapıların önünde ölü yatıyordu, silahları ellerinde işlevsizce parlıyordu. Mermer zemine saçılmış başka cesetler de vardı, pahalı kürkleri yanlarına düşmüştü. Dokuzlar'dan beşi ölmüştü: Erato'nun başı kanepeye düşmüş, elbisesi şampanyayla ıslanmıştı. Genç Polyhymnia, kanepeden sadece birkaç adım ötedeydi ve Io'nun daha önce karşılaşmadığı ilham perilerinin üçü de sanki kaçmaya çalışmışlar gibi halının ortasındaydılar. Vücutları eğri büğrü kalmıştı, boyunlarında kolye gibi çürükler vardı. Kalan dört ilham perisi, seranın açık panellerinden kaçmaya çalışamayacak kadar korku içinde, mobilyaların arkasına sinmişlerdi.

Seranın ortasındaki Bianca inanılmaz derecede hızlıydı, uzuvları o kadar hızlı hareket ediyordu ki bulanıklaşmıştı. Diğer tayfların beceriksizce davrandığı noktalarda Bianca kusursuzdu. Io ve Edei onu izlerken, Calliope kapılara doğru koşmaya başladı ancak kırbaç hâline gelmiş iplik havada süzülerek ilham perisini ayak bileğinden kavrayıp çekti. Yüzü mermere çarptı. Bianca kırbacı geri çekti ve Calliope'nin boynuna dolamak için tekrar fırlattı. Birkaç saniye içinde, Io'nun ne olduğunu anlamasına yetecek kadar bir sürede, ilham perisi can çekişmeye başladı. Ve sonra tamamen hareketsiz kaldı. *Kırbaç adalettir, diye düşündü Io. Kırbaç ölümdür.*

Clio, Urania ve Io'nun ilk kez gördüğü üçüncü bir ilham perisi çığlık attı, kız kardeşleri birkaç santim ötelerinde can-

sız yatıyordu, onlar da büyük kanepenin arkasına saklandılar. Silah sesleri havayı yarıyordu; serada hayatta kalan tek kişi kadın muhafızdı ve Bianca'ya kurşun üstüne kurşun sıkıyordu. Ama mafya kraliçesi yine inanılmaz derecede hızlıydı: İlk iki kurşunu savuşturdu ve üçüncüsünü kırıbaçıyla havaya fırlattı.

“Gitmemiz gerek.” Edei, Io'nun yanında nefes nefeseydi. Gözleri acı dolu bir ifadeyle yüzünü inceliyordu. “Seni Samiya'ya götürmeliyiz.”

Io'nun yüzünün sol tarafı acıyla zonkluyordu. Kan burnundan aşağı akıyor, dudaklarına yapışıyor ve kazağını kırmızıya boyuyordu. Edei yana doğru eğilmiş, sağ dizinin üzerinde yavaşça sekiyordu. Io baygınken ona ne olmuştu?

“*Lütfen!*” diye mırıldandı tarihin ilham perisi kanepenin arkasından. Io'nun dikkati birden Edei'den ayrıldı. Urania'yı ve diğer genç ilham perisini, bebeğini teselli eden bir anne gibi kucağına almıştı. “Küçükleri rahat bırak. Ayaklanmalar başladığında daha yeni yürümeye başlamışlardı. Onların hiçbir suçu yok.”

Bianca başını eğerek seranın pencerelerindeki yansımadan Clio'nun bakışlarıyla buluştu. “Merhamet dilenmek için çok geç değil mi, Clio?” dedi. “On iki yıl kadar geç. *Hepimizi öldürecekler*, demiştin bana. *Bitir bu işi, öldür onları*. Ben de öyle yaptım. Çocuklarımı katliama gönderdim ve Erinyelerin hepsini tek tek öldürdüm.”

“Masum numarası yapma!” diye bağırdı Clio. “Planı en başından beri biliyordun. Sen ve şehirdeki tüm nüfuzlu Ötekiler aynı fikirdeydiniz. Silts'teki bir sonraki çete çatışmasının bir ayaklanmaya dönüşmesine izin verecektik. Erinye Tarikatı'ndan yardım isteyecektik ve onlar geldiğinde, ayaklanmayı terör estiren saltanatlarına son vermek için kullanacaktık.”

Clio hırıltılı nefesler alıyordu. Io çenesini sıktı, kendini olduğu yerde kalmaya, dinlemeye zorladı.

“Birileri aylar boyu Erinyeleri etki altına almaya çalıştı,” diye devam etti Clio. “Şehir uluslarındaki tüm Öteki liderleri teker teker indiriyorlardı. Artık bizden neredeyse hiç kimse kalmamıştı. Onların durdurulması gerektiğini biliyordun. Bu rolü oynamayı kabul ettin!”

“Yüzlerce insanımın ölmesini kabul etmedim ben!”

“Ne kadar vahşileşeceklerini bilmiyorduk!”

“Bence biliyordunuz,” dedi Bianca yumuşak bir sesle. “Ama bunun düşmanınızdan kurtulmak için ödenecek küçük bir bedel olduğuna karar verdiniz. On iki yıl boyunca suçluluk duygumu bastırdım. On iki yıl boyunca Horozların Sessizliği’ni korudum. Ne için?”

Elini kaldırdı, kırbaç ipliği parmaklarının arasından bir hayvanın leşi gibi sarkıyordu.

“*Bunun* için mi?” diye alaycı bir ifadeyle devam etti. “Acaba hamilik ettiğiniz sanatçılar bunu da öngörmüş müydü? Uyku-sunda bir canavara dönüştürülen, kelepçelenip ağzı bağlanan Silts’in mafya kraliçesi... Yardım dilenmek için kudretli Dokuzlar’a getiriliyor...”

“Kesici haklı, sana yardım *edebiliriz*.”

“Yardıminızı istemiyorum.” Bianca başını çevirdiğinde Io bir anlığına gözlerini görmüş oldu. Cam gibi olmuşlardı, göz bebeklerinden de parlak bir turunculuk yansıyor. Tıpkı Io’nun Örtü’yü kullanırken gümüş rengini yansıtması gibi. “Bu yeni gözlerle tüm suçlarını görebiliyorum, Clio. Tepeden tırnağa lekelenmişsin, suçlarınla sıırılsıklam olmuşsun. Artık yaşamana izin veremem, bu suçlarla yaşayamazsın. Merhameti hak etmiyorsun, kardeşim.”

Kırbaç havayı yardı. Ayağına dolandığı kanepeyi odanın diğer ucuna fırlatarak son muhafıza çarpıp yere düşmesine yol açtı. Clio ve diğer iki ilham perisi avazları çıktığı kadar bağırdılar. Artık Bianca’nın gazabıyla aralarında hiçbir koruma duvarı yoktu.

İo baştan ayağa titredi. Bacakları güçsüz, dikkati dağınıktı. Ama bir şeyler yapmak zorundaydı çünkü bunu *yapabilecek* tek kişi oydu.

“Ben onun dikkatini dağıtırim, sen de ilham perilerini dışarı çıkar,” diye fısıldadı Edei’ye aceleyle. “Çeteyi, Samiya’yı, başka kimi bulabilirsen getir.”

Edei dudakları öylesine sertçe birbirine bastırmıştı ki bembeyaz kesilmişlerdi. Gözleri parlıyordu. Hıçkırığa benzer bir nefes verdi. “Seni burada bırakmak istemiyorum.”

İo başını omzuna koydu, şu anda kendini bırakırsa ona teslim olabileceğini biliyordu. Elini tutup kaçabilir, sadece onunla güvende olmak için bu dünyanın yıkılmasına izin verebilirdi.

“Gitmelisin,” dedi.

Kulağına ulaşan Edei’nin sesi gergin ama nazikti. “Evet, patron.”

“Git.”

Aynı anda hareket etmeye başladılar. Edei yeşil evin etrafından dolanıp ilham perilerinin sindiği yere doğru koşarken, İo muhafızın elindeki silahı özellikle olabildiğince gürültü çıkararak almaya gitti, çizmelerinin altında çakıl taşları havalanıyordu.

Bianca sese döndü, gözlerini kıstı ve kırbacını havada şaklattı. İo korkuyla nefes aldı ve parmakları silahının namlusuna kilitlendi. O anda kırbaç iplik diğer koluna dolandı. Bianca çekince İo öne doğru tökezledi.

Bianca’nın arkasında Edei’nin karanlıkta hareket ettiğini, genç ilham perilerinden birini koltuk altlarından tutup dışarı çektiğini görebiliyordu.

İo silahını seranın cam kubbesine doğru kaldırdı. Kazara kimseyi öldürmemeyi dileyerek ateş etti.

Parçalar hem İo’nun hem de Bianca’nın üzerine yağdı, kollarında ve bacaklarında binlerce küçük çizik oluştu. Bianca’nın vücudu içgüdüsel bir korkuyla geri çekildi, İo’nun ihtiyacı olan tek şey de buydu. Kırbaç ipliği sol kolunu dolandığı yerden

yakaladı ve bir balıkçının oltasını geri çekmesi gibi avucunun etrafına dolamaya başladı. Bianca'nın yeniden odaklanması için gereken birkaç saniye içinde Io ipi avucunun etrafına dolamış ve parmaklarını iyice sıkmişti.

“Sakin,” dedi Io göğsünü bir nefesle şişirerek, “kıpırdama.”

Tayf –ya da keres-soylu ya da erinye– bir çığlık attı ve odanın öbür ucundan ona doğru atıldı.

Io, Edei'yle göz göze gelmek için kendine bir saniye verdi ve “Kaç!” diye bağırdı.

Sonra Bianca'nın bedeni onunkine çarptı. Seranın cam bölmelerinden birine fırladılar. İncecik tülün yanaklarını okşadığını, Bianca'nın yumruğunun karnına saplandığını hissetti. Bianca'nın ikinci yumruğundan kaçmak için dönerken çizmelerinin altında cam kırıkları çıtırdadı. Mafya kraliçesinin uzattığı kolunun altından geçerek Bianca'dan uzaklaştı ve sırtını son ilham perisi Clio için geri dönen Edei'ye dönerek onu saklamaya çalıştı.

Kırbaç-ip hâlâ Io'nun sol yumruğuna sarılıydı ve tenine batıyordu. Tabanca sağ elindeydi. Onu vurabilirdi. O kadar yakınlardı ki mermi hedefini mutlaka vururdu. Ama tereddüt etti. Bianca daha önceki tüm tayflardan daha kontrollü, daha *kendinde* görünüyordu.

Io'nun etrafında dönerken Bianca'nın bakışları saf aleve dönüştü ve yanan bir ateşin dans eden turuncu rengini yansıttı. Io bunun bir erinye-soylu alameti olduğunu fark etti. Bianca artık Erinyelerin dünyasındaydı. Ve tüm suçları görebiliyor muydu?

“Bu yeni gözlerimle baktığımda ne de çirkin görünüyorsun kesici,” dedi mafya kraliçesi. “Nasıl da lekelisin.”

Lekeli. Birkaç gün önce, hatta birkaç saat önce bu suçlama Io'yu iliklerine kadar dondururdu. Thais'in yıllardır ektiği suçluluk tohumları onu utanca boğardı. Bu doğrudu: Yanlış yapmış, incitmiş ve karşılığında incinmişti. Ama bu onun çirkin ya da böylesi korkunç bir cezaya layık olduğu anlamına gelmiyordu.

Hiçbir şey o kadar basit değildi. Siyah ve beyaz, suç ve ölüm, aşk ve nefret. Io arada griliklerin de olduğunu fark etmişti. Grinin sonsuz tonları vardı...

Io acı içinde kıvranırken, “Geri çekil,” diye fısıldadı.

“Ah, bu hoşuna giderdi, değil mi? Cesur Io, Dokuzlar’ı katil tayftan kurtarıyor. İşte bu bir manşet olurdu. Ama senin bir kesici olduğunu asla unutmayacaklar, kızım. Seni övebilirler, sana tapınabilirler ama her zaman, her zaman tehlikeli olduğunu düşünecekler. *O tehlikeli. O dengesiz. O ölümün ta kendisi.* Ben Silts’in kraliçesiydim ve insanları benim aleyhime çevirmek için tek bir kelime yetti: keres-soylu. Beni bıçakladılar, dövdüler, sorguladılar. Beni uykumda bu *iğrenç şeye* dönüştürdüler.”

“Kim yaptı?” diye bastırdı Io. “Seni bu hâle kim getirdi?”

“Bilseydim burada olmazdım. Başlarında durur, yaşamın gözlerinden çekilip gitmesini izlerdim. Uyandım ve kana susamış bir silaha dönüştürüldüğümü anladım. Erken bir ölüme mahkûm edildim, adaletin isteksiz hizmetkârı oldum. Sence bunu ben mi istedim? Bunu hak ettiğimi mi düşünüyorsun?”

Elbette haklıydı. Bu dünya onların kaybetmesine programlanmış bir oyundu. İşte şimdi bu hâle gelmişlerdi; kader ve ölüm bir ağa dolanmıştı ve ikisi de kontrolü elde tutamıyordu.

Io’nun çenesi kaskatı kesildi, düşünceleri berraklaştı. “Yanıldıklarını kanıtla o zaman.”

Bianca kıpırdamadı.

“Sen diğer tayflar gibi değilsin. Bu kez farklı bir şeyler var. Suçları görebiliyorsun, evet ve yaşam ipliğini de bir kırbaç gibi kullanabiliyorsun. Ama zihnin sana ait, değil mi? Dönüşmeden önce kim olduğunu hatırlıyorsun. *Silts’in kraliçesi* olduğunu biliyorsun.”

Sözlerinin işe yaraması Io’yu da şaşırttı. Bianca’nın gözlerindeki kana susamışlık söndü, turuncu renk tamamen kayboldu. Etraflarındaki katliama baktı. İlham perilerinden biri önündeki taşa yüzüstü uzanmış, boynu doğal olmayan bir pozisyonda

bükülmüştü. Edei gitmiş, Dokuzlar'ın hayatta kalan üyeleriyle birlikte karanlığın içinde kaybolmuştu.

“Sen bir kraliçesin,” diye devam etti Io. “Ve onlar senin şehrini aldılar. Seni bir canavara dönüştürdüler. Dostlarını öldürmen için seni manipüle ettiler...”

“Dokuzlar asla benim dostum olmadı.”

“Ama bir zamanlar müttefiktiniz, değil mi? Sen...” Io düşüncelerini düzene sokmaya çalışıyordu, “Erinyelerin sonunu getirmek için onlarla birlikte çalıştın. Çünkü onlar birilerinin etkisi altında kalıyor ve şehir ulusları arasındaki güçlü Ötekileri hedef alıyorlardı.”

Bianca sadece, “Sıradaki Alante olabilirdi,” demekle yetindi.

“Onları etki altına alan kimdi?” diye sordu Io kalp atışları boğazında düğümlenirken.

“Hiç öğrenemedik. Sadece çok güçlü olduklarını biliyorduk, hepimizden saklanabiliyorlardı.”

Şehir uluslarındaki en güçlü Ötekilerin güçlerinden saklanabilmek... Tıpkı tayfların arkasındaki kişinin, Dokuzlar'ın sanatçılarından saklanabilmesi gibi. Io'nun zihninde bir şeyler canlandı. Erinye Tarikatı ile tayfların arkasındaki beyin bir ve aynıydı. Erinyeleri yöneten kuklacı gibilerdi. Orduları yok edildiğinde, intikam almaları ve adaleti sağlamaları için yeni bir silah, yeni bir düzen arayışına girilmişti.

Ama bu yine de mantıklı gelmiyordu. Tayfların arkasına saklanan kişi, Dokuzlar'ı öldürmek için Bianca'yı bir silah olarak kullanmak amacıyla Şehir Meydanı'na sızmış, onun ipliklerini koparıp bir tayf hâline getirmişse, sonrasında neden bir hücrede kilitli bırakmıştı?

Tanrılar aşkına...

Dokuzlar'ın, aylardır kalelerine girmesine izin verdikleri tek kişinin Io olduğunu biliyordu. Io'nun Dokuzlar Evi'ne girmek için tek yol olduğunu, Erinye soykırımında payları olduğu için perilerden intikam almanın tek çaresinin bu olduğunu...

Io'nun Bianca için geleceğini biliyordu. Io'nun mafya kraliçesini o hâlde bulacağını ve onu Dokuzlar'a götürerek kurtarmaya çalışacağını da. Bianca'yı bir hücrede kilitli bırakmıştı çünkü Io'yu *tanıyordu*. Hatta belki de herkesten daha iyi tanıyordu.

Io ciğerleri kazınır gibi bir nefes aldı. "Adalet mi istiyorsun?"

Bianca hayvani bir hızla Io'ya doğru ilerledi. Birkaç adım ötede durdu, parmağını doğrudan Io'nun yüzüne doğru kaldırdı. "Bunu bana kimin yaptığını biliyor musun?"

Sera artık boştu. Edei ve ilham perileri gitmişlerdi. Io onların buradan uzakta, güvenli bir yerde olduklarını umuyordu. Io ve Bianca ise güzel cesetlerle dolu bir odada duruyorlardı.

Io titreyerek nefes verdi. "İstediğin adaletse, sana söylediklerimi harfiyen yapmalısın."

"Ne yapacağım?"

Io'nun üzerine korkunç bir sakinlik çökmüştü. "Onun yaptıklarını itiraf etmesini sağlamam için bana yardım edeceksin."

"Demek *biliyorsun*," diye hırladı Bianca. "Bunu bana kimin yaptığını biliyorsun."

Evet, Io biliyordu. Elbette biliyordu.

En başından beri bu bir tuzaktı. Özellikle Io için tasarlanmış, tek bir seçeneğe dayanan bir tuzak: Io'nun Bianca'yı ölmek üzereyken bulması ve onu kurtarmayı seçmesine.

Profesyonel kalp kırıcı olan Io'nun tüm suçluluğu ve utançıyla Ava'yı tekrar incitmeye dayanamayacak olmasına...

Thais'in sorusu ölüm kokan gecede yankılandı.

Ava için her şeyi yapardın, değil mi?

GRİNİN SONSUZ TONLARI

Io ölümle dolu bir odanın ortasında tek başına oturmuş ipi çekiyordu. Üç kısa, iki uzun çekiş: Ora kardeşlerin silahlanma çağrısı. Gümüş renk parmaklarının arasından akıyor, etrafındaki kürklü bedenlere kar gibi yanar döner bir pırıltı veriyordu.

Gece, Alante'yi bir perde gibi örtmüş, ağır sis tüm ışığı yutmuştu. Cam kapıların hepsi açılmış, seranın her yanı ortaya çıkmıştı. Soğuk hava Io'nun yanaklarını çarparak perdeleri dalgalandırdı. Ölü kadınların başlarındaki saçlar, buzlar çözüldükten sonra akan buzlu su gibi mermerin üzerinde dalgalanıyordu. Bianca, Io'nun son emirlerini yerine getirmek için ortadan kaybolmuştu. Odadaki cesetleri soyup yeniden giydirmiş, chimerini kürkleri doğru şekilde yerleştirmişlerdi.

Io'nun sol gözü şişip kapanmıştı, kalbinin atışları kulaklarında uğulduyordu ama dikkati çok keskindi. Bu davaya bu-
laştığından beri ilk kez zihni berraktı. Ne dehşet, ne üzüntü ne de suçluluk hissediyordu. Kararlı olduğu tek bir şey vardı: Yapbozda eksik olan tek parçayı bulmak.

Hepimiz aynıyız; ilham perileri, moira-soylular ve grace-soylular. Her ne olurlarsa olsunlar, bu kadınlar tanrılardan geliyor.

Böyle güçleri olan bir tanrı yok.

Tanrılar bile değişir.

Tanrılar öldü.

Devam et. Sor bakalım.

Tayflar nasıl yapılmıştı?

İo, dokuma tezgâhının başındaki yaşlı bir kadın gibi ipliği yavaşça kucağında topladı. Sesi önce o duydu: çakıl taşlı yolda ayak sesleri, ince kumaşın hışırtısı, mücevherlerin şingirtisi. Sağlam gözünün ucuyla, ince birinin yaklaştığını gördü. Bu şahıs, iplik dalgasının her hareketiyle ortaya çıkıyor, sonra gizleniyordu. Ardından perdelerin arasından sıyrıldı, yakası işlemeli turkuaz bir elbise giymişti. Gözleri odayı taradı, her ayrıntıyı yakaladı: Elbiseler ve chimerini kürkleri içinde dokuz beden. Örtü'nün içinde canlı iplik yoktu.

Thais.

Onu büyüten, kullanan, tüm bunların arkasındaki isim olan ablası...

İo'nun beklerken bolca vakti olmuş, cinayetlerin ve son beş günde yaşananların ayrıntılarını gözden geçirmişti. Thais'i işaret eden ipuçlarını tekrar tekrar listelemiş, bir açık kapı, bir temize çıkarma yolu aramıştı. Ama hiçbir şey bulamamıştı.

Thais, tayf olan kadınlarla İnisiyatif toplantıları sırasında tanışmıştı. Dün Hill'de revaniyi getirmesinin o kadar uzun sürmesinin sebebi de Raina'yı Saint-Yves'e saldırması ve şüpheleri ondan uzaklaştırması için Hanover Caddesi'ne çağırmasıydı. Raina'nın onlara kırbacıyla değil elleriyle saldırmasının nedeni de buydu. Ardından, İo'nun aklında yeni bir şüpheli olduğunu tahmin etmiş ve Saint-Yves'i Bay Hypnos'a göndererek Bianca'nın tutuklanmasına yol açmıştı. Ve daha bu sabah Thais, İo'nun çaresizce Ava'yı teselli etmeye çalışmasını izlemiş ve aklına Şehir Meydanı'nı ziyaret edip Bianca'yı bizzat sorgulama fikrini sokmuştu. Böylece İo onu ipliksiz hâlde bulacak ve kurtarmak için de münzevi Dokuzlar'a getirecekti. Thais onları buraya, bu kana bulanmış mezarlığa getirmişti.

Ama neden?

Thais'in Erinyelerle ne ilgisi vardı? Kadınların tayfa nasıl dönüştürüldüğünü nereden öğrenmişti? Peki onun arkasında kim vardı? Çünkü Thais'in arkasında kesinlikle biri olmalıydı.

Ablası, Io'nun tanıdığı en güçlü kişilerden biri olabilirdi ama Dokuzlar'dan saklanacak kadar güçlü değildi.

Io bu gerçeği, bu itirafı ablasının ağzından söke söke almak zorundaydı.

“Ne oldu?” diye fısıldadı Thais. “Yardım çağrını hissettiğimde gelebildiğim kadar hızlı geldim. Kapı açıktı, muhafızlar yoktu. Io, bunlar Dokuzlar mı? Hepsi mi...”

Io yüzünü avizenin ışığına doğru kaldırdı.

“Yüzün!” Thais odada şimşek gibi ilerleyerek Io'nun önünde diz çöktü ve kardeşinin yüzünü bir o yana bir bu yana çevirdi. “Bunu sana kim yaptı?”

Thais kaşları çatık hâlde etrafına bakınıyordu. *Bianca'nın hâlâ yakınlarda olmasından endişeleniyor*, diye fark etti Io sarsılarak.

Dişlerini sıkan Io, iki elini sarılacakmış gibi ablasının omuzlarına koydu, ardından yavaşça Thais'in göğsünün ortasına indirdi ve yumruklarını sıktı. Olabildiğince hızlı davranarak, Thais daha tepki veremedi sağı sıçradı ve sırtı kanepeye gelene kadar geri çekildi. Yumrukları Thais'in iplikleriyle doluydu, her biriyle. Bu bir garantiydi çünkü bir dokumacı, iplikleri olmadan gücünü yitirirdi. Ama aynı zamanda gizli bir planı da vardı. Io bu ipliklerden birinin işe yarayacağına inanıyordu, sadece hangisinin işe yarayacağından emin değildi.

İpek kıyafetleri içindeki Thais'in yeşim küpelerini sallanıyordu, mükemmel makyajlı yüzünde şaşkın bir ifade vardı. “Ne yapıyorsun?” Gözleri Örtü'nün gümüş ışıltısıyla parlıyordu. “Burada ne oldu?”

“İlahi olanın aracısı oldun... Böyle ifade etmiştin, değil mi?”

Bizler ilahi olanın aracılarıyız, tanrı değiliz. Ötekilere ait güçleri kullanma, kontrol etme ve sınırlama yetkisi bizde. Acımasızca yargılanabiliriz, bu yüzden de açık vermemeye herkesten daha çok dikkat etmeliyiz. Ve sonra arkadaşı da, Adalet büyük ruhların erdemidir, demişti. Thais'in bahsettiği adalet bu muydu?

Ablasının, bir ustanın elinden çıkmış mükemmel bir resim gibi görünen güzel yüzüne bir şaşkınlık çöktü. “Bunu... *benim* yaptığımı mı düşünüyorsun?”

Io şaşırmamıştı. Oyunun kuralları hep böyleydi: Ora ailesi gerçekte oynar, onu eğip bükerek tanınmaz hâle getirirdi. Io her ne kadar öyle olduğuna inanmak istese de sorun sadece Thais değildi. Annesinin beklentileri, babasının kuralları esnetmesi, Ava’nın diplomatik seçimleri de sorundu. Tabii Io’nun sırları da.

“Io, kendine gel,” dedi Thais aceleyle ve Io bunun tamamen ironi olduğunu hissetti. Çünkü *kendindeydi*, hiç olmadığı kadar kendindeydi. “*Durum* hiç iyi görünmüyor. Dokuzlar öldü ve bir kesici de işin içinde... Bunun önüne geçmeliyiz. Her ne olduysa, Luc seni koruyabilir. Ama *hemen* gitmeliyiz. Bizi burada yakalarlarsa ne olacağını biliyor musun?”

Elbette biliyordu. Thais’i tayflara bağlayan tüm ipuçlarını, bu cinayetleri Thais’in planladığına dair tüm şüphelerini ortaya dökenecekti. Ama Dokuzlar’ı öldüren el, Bianca’nın eliydi; mafya kraliçesi Alante’nin dört bir yanında avlanacaktı. Edei’nin ya da hayatta kalan ilham perilerinin ifadesinin alınması önemli değildi. Tayfların arkasında Thais’in olduğuna dair hiçbir somut kanıt yoktu ve dahası, ablası Belediye Başkanı’nın nişanlısı ve İnisiyatif’in gelecek vadeden Öteki sözcüsüydü. Bütün suçu Bianca’nın, Io’nun ya da başka birinin üzerine yıkmak için elinden gelen her şeyi yapacaktı çünkü bunu yapmazsa kariyeri çökerdi.

Bu yüzden Io oyunu oynamak zorundaydı. Aç bir kurdun ağzından çürümüş bir dişi söker gibi ablasının dudakları arasından gerçeği çekip çıkarmak zorundaydı. Thais’in ağzından hiçbir mahkemenin görmezden gelemeyeceği bir itiraf almak zorundaydı. Ama önce Bianca’nın son emrini yerine getirmesi için biraz zaman kazanması gerekiyordu.

Io, “Nereye gittin?” diye sordu. “Luc’un yanından ne zaman ayrıldın?”

Thais açık panellere döndü. “Bunun için zaman yok, Io...”

“Elbette var.” Ablası olduğu yerde kıpırdanıp bir adım uzaklaşmaya çalıştı. “İplerimi bırakmalısın.”

Bırakmadığı sürece Thais hareket edemezdi. Io onun yaşam ipliğini ellerinde tutuyordu; görünmez bir zincire vurulmuş gibi, ondan uzaklaşması imkânsızdı.

“Sorularıma cevap ver,” dedi Io, “ben de iplerini bırakayım.”

Thais derin bir nefes verdi ve boş bir koltuğa çöktü. “İstediğin bu mu? En kötü yanlarımı duymak mı? Kendini üstün hissetmek mi? Biraz zalimce bulsam da senin için bunu yapabilirim, kardeşim. Alante’den ayrıldıktan sonra aylarımı yollarda, Çorak Topraklar’da seyahat ederek geçirdim. Fabrika anlaşmaları nedeniyle Nanzy’de daha şanslı olacağımı öğrenmeden önce birkaç şehre girmeme izin verilmedi. Manzarayı hayal bile edemezsin, yüksek, aşılmaz duvarlarla çevrili bir şehir ve etrafında, her yönde âdeta sonsuzluğa uzanan yüzen gece-kondular. Gecekondularda yaşayan binlerce insan var, hepsi de şehir dışındaki fabrikalarda çalışıyor ve yıllık sözleşmelerle Nanzy’ye girmeye çalışıyorlar. Çalışma koşulları da... Ah, ben daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.

“Nanzy’de her şey farklı. Alante’den çok daha büyük bir yer ve Agora’nın merkezi. Nanzy’de protestolar ve grevler sonuç verdi. Ben de oraya girdikten kısa bir süre sonra bir grevin düzenlenmesine yardım ettim. Isıtma sistemini tamir ettirdik ama amirlerim tarafından ihmalden dava edildim. Luc’la da böyle tanıştım. Gecekondu mahallelerindeki işçilerin davalarını ücret beklemeden üstleniyordu. Davanın sürdüğü aylar boyunca onunla yakınlaştık. Eşitlik, işçi hakları, Ötekilerin uğradığı adaletsizlikler hakkında konuştuk. Daha sonra İnisiyatif’e dönüşen fikri ortaya attık ve yavaş yavaş yatırımcılarımızı bulduk. Bu arada birbirimize âşık olmaya başlamıştık.

“Ancak ailesi bundan hoşlanmadı. Luc, Nanzy’nin yükselen yıldızıydı ve uzun bir tutuklama listesinden başka hiçbir

şeyi olmayan göçmen bir sendika işçisiyle flört edemezdi. Hem sevdiğim adamı hem de inandığım davayı kaybedecektim ve bu yüzden aklıma gelen tek şeyi yaptım: Moira-soylu olduğuma dair tüm kanıtları sakladım ve kendimi onun üst sınıf arkadaşlarının kabul edebileceği bir kadın hâline getirdim. Yanında ben varken rütbesi yükselmeye başladı. Sonra da İnisiyatif'i kurduk.

“Derken her şey tersine döndü. Ailesi benim bir Öteki olduğumu basına ifşa etti. Bir gecede arkamızdaki bütün destek çekildi. Alante'de Emniyet Müdürlüğü pozisyonu açıldığında, yatırımcılarımız Luc'a kabul etmesi için baskı yaptı. Kanunsuz Alante, İnisiyatif için önemli bir test alanıydı. Ama aynı hatayı ikinci kez yapmayacaktım: Buraya geldiğim anda moira güçlerim konusunda açık ve dürüst davrandım. Toplantılarımıza giderek daha fazla sayıda Öteki gelmeye başladı. Alante'nin her köşesinden destekçiler bize katıldı. Belediye Başkanlığı seçimleri açıklandığında bunun mükemmel bir fırsat olacağını fark ettik. Luc Belediye Başkanı olarak çok daha fazlasını başarabilirdi ve başaracak da. Lütfen, *lütfen*, buradan çıkabilir miyiz artık?”

“Henüz değil.” Açılması gereken çok konu vardı: sözleşme, duruşma, ilişkiler, entrika. Io onun hikâyesinden şüphe duymak isterdi ama tam da Thais Ora'nın hayatında bir sonraki bölüm olarak senaryolaştırılabilecek olaylara benziyordu bunlar. Malena Silnova ve onun yaptığı “iyiliklerle” başlamış, Thomas Mutton ve onun piramit şemasıyla devam etmişti. Şablon hep aynıydı: Thais büyük bir davaya âşık olmuş ve bu dava onun ahlaki değerlerine ihanet etmesini gerektirdiğinde, yüce söylemleriyle eylemleri arasındaki çelişkiyi görmezden gelerek davası çerçevesinde hareket etmeye devam etmişti.

Hayır, buradaki yalan hikâyede değil anlatımındaydı:

Thais her şeyi bir aşk hikâyesi üzerinden kurguluyordu. Ortak hayalleri olan iki âşık, dünyanın geri kalanına karşı savaşıyordu. Io'nun Teatro'da izlediği sunuma benziyordu bu; romantizm bir satış taktiği olarak pazarlanmıştı. Bir saptırma

gibi geliyordu. Peki hikâyenin özü neydi? Thais neyi saklamaya çalışıyordu?

Io avuçlarındaki ipliklere baktı, iki düzine iplik yılan gibi kıvrılıyordu. Bazıları donuk, bazıları daha parlaktı. Bazıları teninde karıncalanma hissi yaratıyordu, bu da diğer uçtaki insanların yaklaştığının bir göstergesiydi. Birilerinin gelmesi iyiye işaretti çünkü bu, Bianca'nın işini yaptığı anlamına geliyordu. Parmaklarını dikkatle hareket ettiren Io, iplikleri hiçbirine değmeyecek şekilde avuçlarına yaydı.

İçlerinden biri Thais'in şu anda hissettiği şey tarafından tetiklenirse, Io bunu anlayacaktı.

Ablası yalan söyleyebilirdi ama Örtü söylemezdi.

Io'nun tek yapması gereken doğru soruları bulmaktı. Cesur olmalıydı, Thais'ten daha cesur... Ablasını şok edip gerçeği ortaya çıkarmanın tek yolu buydu.

"Anlayamadığım bir şey var," dedi Io. "Luc'la tanışyorsun, İnisiyatif'i kuruyorsun, *yatırımcılardan* ve Agora'dan destek alıyorsun ve bunu test etmek için Alante'ye taşıyorsun, bunların hepsi mantıklı... Alante'ye gizli bir gündemle geliyorsunuz. İnisiyatif buluşmalarından kadınları seçiyor ve onları birer tayfa dönüştürüyorsun. Ardından Erinyelerin ölümünün intikamını almaya yolluyorsun ve Ayaklanmalar'ın suçlularını teker teker ortadan kaldırıp Dokuzlar'ı en sona bırakıyorsun. Peki ama senin amacın ne, Thais? Adalet mi? Ölümün intikamını daha fazla ölümle almak nasıl adalet olabilir?"

"Aklını mı kaçırdın sen? Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu? Erinyelerin intikamını almak, Dokuzlar'ı öldürmek, kadınları tayfa çevirmek ha... Sen benim kim olduğumu sanıyorsun?"

İşte o an, Io onun açık verdiğini fark etmeye başlamıştı. Ablasının en yumuşak yanını hedef almıştı: Ağırına giden şeyler söyleyecek, onu çileden çıkaracaktı.

"Bence sen *hiç kimse* değilsin," dedi Io tükürür gibi. "Sanırım yine tuzığa düştün ama bu sefer etrafta sana gerçeği gösterecek

Ora kardeşler yoktu. Sana rehberlik eden biri var, Dokuzlar'dan saklanabilecek kadar güçlü biri. Erinyelerin soykırımı uğradığını sana açıklayan ve seni, doğru yolun onların intikamını almak olduğuna ikna eden biri. Peki ne için? Tayflardan yeni bir tarikat yaratmak için mi?"

"Tanrılar aşkına, Io! Ne soykırımı? Ne tarikatı? Bunların hepsi kafanda kurduğun şeyler!"

Ablasının boynundaki damarlar şişmeye başlamıştı. Io'nun kalbi gök gürültüsünü andıran bir kükremeye çarpıyordu ama bununla kalmayacaktı. Çok yakındı, çok yaklaşmıştı. Bunu hissedebiliyordu.

"Sana ilahi olanın bir aracısı olduğunu söylediler," diye bastırdı. "Böylece inisiyatif toplantılarından ilk hedefini seçtin, Silts'e erişimi olan bir kadın. Onun ipliklerini bir şekilde kestin ve sonra bu doğaüstü kırbaç ipliğini ördün. Onu Erinyelerin adaletini dağıtması için gönderdin. Ama yaşam ipliği çok yıpranmıştı. Bu yüzden ilk kız öldü ama ne olmuş yani? Sonuçta senin bir amacın vardı, değil mi? Başka birini seçtin, onu da kana susamış bir canavara dönüştürdün ve istediğin cinayetleri işlediğinden keyfin yerine geldi. Dünyayı daha iyi bir yer hâline getirdiğini düşünüyordun. O da ölecekti ama bu kimin umurunda, değil mi? Alante'de başka bir sürü kız var..."

Thais aniden, "*Ölmelerini istemedim!*" diye çığlık attı.

Io nefesini tuttu.

Thais'in göğsü öfkeyle inip kalktı, gözleri sanki yüzündeki birer yarıktan ibaretti. "Erinye-soyluluk kanlarında vardı ama seyreltilmişti, müdahale olmadan onlara güç verecek kadar bir etkisi yoktu. Bana bu dönüşümün onları öldürmeyeceği söylendi."

Tayflar, *Erinye soyundan* geliyordu. Horatio Long'a onları öldürtmek istemelerinin nedeni şimdi daha iyi anlaşılıyordu. Ay Batımı Ayaklanmaları, Erinyelerin soyunu kurutmak için hazırlanmış sinsi bir plansa Dokuzlar'ın önsezilerinin, soyları

ne kadar zayıf olursa olsun, bu kadınları bir tehdit hâline getirmesi anlamlıydı.”

Ablası konuşmaya devam etti. “Bana öğretildiği gibi tüm ipliklerini tek bir iplik hâlinde dokudum, kırbaçları olacak ipliği oluşturdum. Ama yaşam iplikleri baskıya dayanamadı, yıpranmaya başladı. Emmeline öldüğünde bir hafta boyunca ağladım...”

“Ama yine de yapmaya devam ettin!” diye çıkıştı Io. “Peki ya Drina? Raina? Bianca?”

“Bana bir şeyleri kaçırdığımı söylediler! Seçtiğim kızların yeterince Erinye kanı taşımadığını, daha güçlü adaylar bulmam gerektiğini söylediler! Onları reddedemezsin, Io. Edenlere ne olduğunu gördüm. Ve bu davaya inandım, hâlâ da inanıyorum. Dokuzlar, dünyadaki en önde gelen Ötekilerle birlikte tüm Erinye soyunu öldürmek için komplo kurdular. Böylece onların güçlerinden istedikleri gibi faydalanabileceklerdi. Ama biz dengeyi yeniden sağlamalıyız. Adaleti yeniden canlandırmalıyız. Bunu yapmak zorundayız. Yapmazsak, dünyanın sonu gelecek.”

Kesici, görünmez bıçak, kaderlerin Azrail'i. Io'nun kafasında o kehanet yankıladı.

İpliği kesti ve dünyanın sonu geldi.

“Peki ya ben?” Io'nun sesi kesildi. “Bana ne yaptığını hiç düşündün mü?”

“Ben...” Thais kekelemeye başladı. “Io, bunu yapmak zorundaydım. Onları o sefil evden çıkarmak için aylardır uğraşıyordum ama asla gitmediler. Seni oradan uzak tutmaya çalıştım. Güvende kalman için... Ama sonunda, tek yol buydu. Ve bak, işe yaradı. Erinyelerin intikamı alındı. Düzen yeniden sağlandı. Soyları yeniden başlayacak, bana böyle söz verildi.” Bir hıçkırık Thais'in göğsünü tırmaladı ve kolları, gövdesini sardı. “Sonunda buna değdi, sırf bunun için bile olsa...”

İyiliğin içinde şiddet, şiddetin içinde iyilik vardır, demişti Edei bir keresinde Io'ya.

Koyu mavi ipek tül perde rüzgârla birlikte uçtu. Thais'in arkasındaki karanlıkta, perdelerin arasında, Io Örtü'nün içindeki ışıltıyı seçebiliyordu. Siyahların içinde gümüş renk. Hareketsizdi, sessizce izliyordu.

Thais'in itirafını dinliyordu.

Io'nun öğrenmesi gereken son bir şey daha vardı.

"Kimin için çalışıyorsun, Thais? Onları birer erinye-soyluya nasıl dönüştüreceğini sana kim söyledi? Onların soyunun yeniden canlanmasına yardım edeceğine kim söz verdi? Bu kadar korktuğun kişi kim? Beni kimden koruman gerekiyor?"

"Biliyorsun," diye hırladı Thais, sesinde zehir vardı. "*Gayet iyi biliyorsun.*"

"Senin ağzından duymak istiyorum," diye fısıldadı Io.

Tanrılar. Io, Thais'in bunu yüksek sesle söylemesini bekledi. *Tanrılar yaşıyor.* Io bakışlarını indirdi ve avuçlarına yayılmış ipliklere baktı. Bir tanesi diğerlerinden daha parlak, daha sıcaktı. Thais'i bu davaya, bu adalet ve eşitlik aşkına, yatırımcılarından ve manipölatörlerinden birine bağlayan iplik buydu. Tanrılardan birine... Io işaret parmağını dikkatle döndürdü, döndürdü, döndürdü, ta ki iplik derisine sıkıca sarılana kadar.

Thais'in gözleri yaşlarla parlıyordu. "Beni bunun için mi buraya getirdin, bu ölüm bahçesiyle bana eziyet etmek için mi? İplerimi bırak, Io. Buradan çıkmamız gerek..."

"Sanırım," dedi karanlıktan bir ses, "duymamız gerekenleri duyduk."

Thais'in yüzünü bir korku kapladı. Karanlık bahçeden dört kişi belirince arkasına döndü. Bianca Rossi, dudaklarında bir sırıtma ve yumruğunun içine sıkıştırdığı ölü iplikle oradaydı. Elinde bir kamera tutan Rosa'nın kaşları çatıktı. Ava, iki eliyle ağzını kapamıştı, yüzü gözyaşlarıyla kaplıydı. Ve Luc Saint-Yves, yüzü üzüntüden çökmüş, silahını Thais'in kalbine doğrultmuştu. Kameranın flaşı ortamı ışıkla doldurarak Thais'i, neden olduğu katliamın ortasında ölümsüzleştirdi.

Bianca, Io'ya vahşi bir sırıtışla baktı. "Düzgün bir gazetecinin bunu görmek isteyeceğini düşündüm. Yeni Belediye Başkanımızın tüm bu hikâyeyi örtbas etmek gibi bir fikri olabilir diye..." dedi. "Tesadüfe bakın ki arkadaşın Meydan'da seçimleri takip ediyordu ve Ava onu da yanında sürükleyebildi."

Io'nun planı buydu. Saint-Yves, nişanlısının kız kardeşi tarafından özellikle çağrılmadığı sürece, kutlamayı bırakıp Dokuzlar Evi'ne asla gelmezdi. Bianca'ya, Ava'nın Saint-Yves'i buraya gelmesi için ikna etmesi gerektiğini Io söylemişti, Thais'le ilgili acil bir durum olduğunu söyleyecekti. Ama Rosa'nın da gelmesi mafya kraliçesinin akıllıca bir oyunuydu.

Thais histeri sınırında gezinen çılgınca hareketlerle onu izleyenlere baktı. Nişanlısı, kız kardeşi, bir gazeteci ve son kurbanı... Sonra bakışları Io'nun yumruklarındaki ipliklere kaydı. Thais birilerinin geldiğini görmesin diye güvenle gerilmişlerdi.

"Beni kandırdın," dedi Thais boğuk bir sesle.

Io başını evet der gibi salladı. Zihni zafer ve mağlubiyetin birbirine karşıt dalgalarıyla boğuşuyordu.

"Luc," diye yalvardı Thais. "Açıklamama izin ver. Her şeyi anlayacaksın, söz veriyorum. Şimdiye kadar ne yaptıysam bizi güvende tutmak için yaptım. Sana Bianca'dan bahsetmedim mi? Seni uyarıp korumadım mı? Luc, lütfen bana bir şans ver..."

"Dur," dedi Saint-Yves. Gözleri ıslaktı, silahı titrekçe tutuyordu. "Sana güvenmiştim. Seni sevdim. Sebeplerin ne olursa olsun, yaptığın şey inandıklarımın tamamen aykırı. İşlediğin suçlar için adil bir şekilde yargılanmanı sağlayacağım ama paylaştığımız her şey, kurduğumuz bütün hayaller... Hepsi bitti."

"Bitti mi?" diye fısıldadı Thais. Başını Io'ya çevirdi. Yüzü asıldı. Bu o kadar ani ve beklenmedikti ki Io karnına tekme yemiş gibi hissetti. Thais masadaki mermer kül tablasına uzanıp onu sertçe Io'nun kafasına fırlattı.

Tam o anda Edei'nin çevik vücudu yan panellerden birinin arasından göründü. Koluyla Io'yu belinden kavradı ve

tam zamanında onu kül tablasından kurtardı. Fırlatılan nesne Io'nun arkasındaki bölmeye çarparak camı kırdı. Edei seri bir hareketle Io'yu arkasına alarakmuştasını Thais'e doğru kaldırdı.

"İyi misin?" diye fısıldadı omzunun üzerinden Io'ya.

Io nefes nefese, "Evet," dedi.

"Çağrı yaptım," dedi Edei. "Çete geliyor."

"Peki o zaman," dedi Thais sert bir sesle. Çılgın bir enerjiyle odaya baktı, bakışları herkesin üzerinde tek tek geziniyordu. "Madem gerçeği istiyorsun, kardeşim, o zaman herkese tüm gerçeği anlatalım. Bana nasıl yaklaştıklar...ı biliyor musun, Io? Beni Erinye Tarikatı'nı diriltme ve adaleti sağlama ihtiyacına ikna etmek için neyi kullandılar? *Seni*. Bana tam olarak ne yaptığını biliyorlardı. Oneiroi-soylu küçük arkadaşının bende seyahat hayalleri uyandırmak için bir hafta boyunca her gece beni ziyaret ettiğini söylediler. Yuva ipliğimi kopana kadar yavaş yavaş yıprattığını anlattılar. Ve beni yönlendirdiğini... Sen beni aylar boyu süren bir soğuk, açlık ve dehşete sürgün ettin. Beni sana zarar vermekle suçluyorsun ama senin *bana* yaptığından daha kötüsü olabilir mi? Kendi kız kardeşim bile bunu yapabiliyorsa demek ki Tarikat'ın gerçekten yeniden kurulması gerek diye düşündüm. Adalet sağlanmalıydı."

"Io..." Ava fısıldadı. "Bana bunun doğru olmadığını söyle. Böyle bir şey yapmadığını söyle."

Io'nun gözlerini kırptırarak kapadı. Suçluluk duygusu onu karanlığa sürükleyen bir ağırlık gibiydi. Yüzeye doğru uzanmaya devam ediyor, tek bir nefes alabilmek için kırılıyor ve sonra yeni bir utanç akımı onu tekrar dibe çekiyordu. Bu suçluluk duygusunu aşması imkânsız gibiydi.

Onu ilk Thais'in incitmiş olması, Thais'in yıllarca kalbine küçük kesikler atmış olması önemli değildi. Io iki yıl boyunca bunu makul göstermeye, haklı çıkarmaya, aklından uzaklaştırmaya çalışmıştı. Sadece yapması gerekeni yapmıştı. Ama Edei'yle, Rosa'yla, yaşam ipliği kopmuş kadınlarla ve ölü

Erinyelerle geçirdiği son birkaç gün Io'ya dünyada grinin sonsuz tonları olduğunu öğretmişti.

Sevmeyi bilen biri olursun, demişti Edei'ye, bunu kendisi de duymak için. *Sana ait olan, kararını senin verebileceğin tek şey bu.*

Io daha fazla bu utanç içinde yaşayamazdı. Thais'i incittiği için utanıyordu. Onu hâlâ sevdiği için de utanıyordu. Gitmesine izin vermek zorundaydı. Parmaklarını açtı ve Thais'in iplerini serbest bıraktı.

Gözleri kapalıydı. Ama Thais'ten bir rahatlama sesi duydu.

"Üç bedende bir ruh, biz hep böyleydik," dedi Thais usulca. İşte geliyordu, özür dileyecekti. Telafi etmeye, her şeyi düzeltmeye çalışacaktı. Daha iyi olacak, dünyayı daha iyi hâle getirecekti. Thais buydu, yenildiğinde bile böyleydi. "Kız kardeşlerimiz ne zaman bize ihtiyaç duyarsa, gideriz. Soru sormadan. Değil mi, Ava?"

Ava mı? Ne... Hayır!

Io gözlerini açıp Thais'e bakan Ava'yı son bir kez daha görecektir zamanı son anda bulabildi.

Ava başını salladı. "Üç beden, bir ruh," diye tekrarladı. "Soru sormak yok."

Thais gülümsedi. "Işıklar, kardeşim."

Tüm bunlar sanki bir rüyaydı. Ava'nın kolu dışarı fırladı. Yanındaki duvarda bulunan elektrik düğmesine çarptı. Sera karanlığa gömüldü. Ayak sesleri duyuldu. Camlar ayakların altında çıtırdadı. Silah sesleri havayı yarıp geçti.

KALBİNDEN

Örtü, düzinelerce parlak çizgi hâlinde Io'nun etrafında patladı. İki gümüş iplik demeti bahçede hızla ilerleyerek seradan uzaklaşıyordu. İki tanesi daha odanın içinde, cam bölmelerin etrafında çılgınca sallanıyordu. Biri de yerde, ayaklarının yanındaydı. *Lütfen*, diye düşündü Io. *Lütfen, lütfen, lütfen*. Diz çöktü ve Edei'nin giysilerini yokladı. Islaktı, çok ıslaktı.

İçinden bir çığlık koptu: "Rosa, ışıklar!"

"Deniyorum," diyen Rosa'nın telaşlı sesi duvarlarda yankılandı ve hemen ardından sera ışıkla doldu. Saint-Yves çalılarının arasında ilerleyen bir silüetti, elinde silahıyla Io'nun ablalarının peşinden gidiyordu.

Edei yan dönmüştü, karnını tutuyor ve nefes almakta zorlanıyordu. Gözlerini Io'nun gözlerine çevirdiğinde ifadesinde dehşet vardı. Çok genç görünüyordu, korkudan tükenmiş, acı içinde kıvrılmış bir çocuk gibiydi. Io onu kanepeye yasladı, parmaklarını yarısından çekti; gövdesinin alt kısmında, tüm önemli organlarının olduğu yerdeydi ve kan çok yoğun, çok koyu renkte akıyordu.

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin," dedi Rosa. "Io, senin de kanaman var."

Kanıyor muydu gerçekten? Acı hissetmiyordu, sadece panik vardı. Pantolonu yırtılmış, dizinin hemen üstünde açık bir yara ortaya çıkmıştı. Saint-Yves'in kurşunlarından biri onu da sıyırmış olmalıydı. Ahmak adam! Karanlıkta, bu kadar yakın

mesafeden ateş etmişti. Yine de Io hayatta kalacaktı, Edei'nin durumu ise...

“Kapıdaki kulübede bir telsiz var,” dedi Io. “Yardım çağır.”

Rosa başlarında oyalandı, sızan kanı izliyordu.

Io elleriyle yarayı kapatıp kanı durdurmaya çalıştı. “Rosa, git!”

Arkadaşı irkildi ve yerdeki cesetlerle eşyalara çarparak koşmaya başladı.

“Çok mu kötü?” Edei'nin sesi daha önce hiç duymadığı kadar kısık çıkmıştı. Io'nun cevabını beklemedi, arkasına yaslanıp gözlerini kapadı. Yüzünde ıstıraplı bir görüntü vardı.

Io başının üzerinden baktı, yaşam ipliği gökyüzüne uzanıyordu ama ışığı cansızdı. Ve... tanrım... iplik yıpranmaya başlamıştı.

Io gözlerini kapattı. Düşünmesi gerekiyordu. *Sakin ol. Odaklan.* Bir bıçak gibi sabırlı hareket etmeli, bir engerek gibi odaklanmalıydı. Edei karnına aldığı bir kurşun yarısından, yıpranan bir yaşam ipliğinden bile kurtulabilirdi. Gözlerini açtı, Edei'nin korkuyla kırıştırdığı yüzüne baktı.

“Samiya,” diye fısıldadı. “Onun ipliğini göster bana.”

“Samiya mı?” diye kekeledi Edei. Gözleri parlıyordu, ona odaklanamıyordu.

Ama önemli değildi. Sadece sorması bile yeterliydi. İpliklerinden biri diğerlerinin arasında parıldadı. Io onu havada ayırıp sert ve şiddetli bir şekilde çekti. Ama elini karnından çektiği anda Edei acıyla inledi. Io ellerini tekrar yaranın üzerine koydu, iplikler de beraberinde geldi.

“Io...” Edei'nin dudakları çok solgundu. “Ağlama.”

“Ağlamıyorum,” diye yalan söyledi Io. Saçılmış kürklerden biriyle yaranın üzerine bastırdı, parmak uçlarının hemen altında nabzını hissetti. Gözlerinin önünde ölüyor olamazdı. O bir kesiciydi. Bir moira-soyluydu. Birinin ne zaman öleceğine

o karar verirdi, bir metal parçası değil. Atan bir kalp ya da yıpranan bir iplik değil!

“Silah yok, sülük yok, sevgili yok,” dedi bir ses.

Koltuklardan birine uzanmış, ağzında yanmayan bir sigarayla, yaşam ipliği kopmuş Bianca, Edei’ye acıyarak baktı. Edei eskiden mafya kraliçesinin sağ kolu, en güvendiği müttefikiydi. Ta ki ona ihanet edene kadar... Acaba şimdi onun ölümünü izlemekten zevk mi alıyordu?

“Buradan gitmelisin,” diye tısladı Io. “Saklanacak bir yer bul.”

Bianca gümüş çakmağını çaktı ve sigarasının ucu parladı. Uzun bir nefes çekti ve dumanı savurdu. “Neden saklanayım ki? Saint-Yves Belediye Başkanı ve Dokuzlar da öldü. Kız arkadaşım, beni yavaş bir ölüme mahkûm eden kadını seçip gitti. Sanırım çetemin gelmesini bekleyeceğim. Sonra hep birlikte burayı yerle bir edeceğiz.”

Ve o şiir, Io’nun aklına hiç beklenmedik bir anda geldi:

*izledi, gümüş bir işaret gibi
ağladı, gümüş bir yas şarkısı gibi
tuttu ellerinde gümüşü, bir bıçak gibi
ipliği kesti
ve dünyanın sonu geldi*

Ama bu gece Io hiçbir ipliği kesmemişti. Hatta tam tersini yapmış, serbest bırakmıştı.

Kehanetteki an, bu an değildi. Bu bir son olamazdı.

Bianca elini Io’ya doğru salladı, sigarasını işaret parmağıyla orta parmağı arasına sıkıştırmıştı. “Ve sen, kızım, bana adalet sözü verdin. Yanılmıyorsam seni hâlâ ablalarına bağlayan bir ip var. İstedğin zaman seni onlara götürebilecek bir ip. Bana hakkım olanı verene kadar seninle kalacağım.”

Io dudaklarını birbirine bastırdı. “O zaman bana yardım et. Keres güçlerini kullan. Ben Samiya’yı buraya çağırırken Edei’yi hayatta tut.”

Mafya kraliçesinin gözleri Edei’ye kaydı. “Hâlâ keres güçlerim olduğunu nereden çıkardın? Ben artık bir tayfım, unuttun mu?”

“*Dene,*” diye yalvardı Io. İşe yarayıp yaramayacağını bilmiyordu; sadece umut ediyordu.

Bianca, “Siz ikinizin bana yaptığı onca şeyden sonra mı?” dedi tükürür gibi.

“Evet. Senin *için* yaptığımız onca şeyden sonra...”

Bianca’nın uzun uzun üflediği duman odayı doldurdu. Bianca onu bir kedi gibi inceliyordu; başı eğikti, gözleri birer yarık gibi görünecek şekilde kısılmıştı. Sonra aniden oturduğu yerde öne doğru geldi, dirseklerini dizlerine dayadı, tarlada geçen yorucu bir günden dönen işçiler gibi sigarasını ağzından sarkıttı. Gözleri kıpkırmızı oldu. Parmakları kıvrıldı.

Io’nun parmaklarının altında, Edei’nin kanaması yavaşladı. Sonra neredeyse tamamen durdu. Bianca’nın hem Erinye kırbacını hem de kendi keres-soylu güçlerini kullanabilmesi ne anlama geliyordu? O artık yeni bir tür tayftı, yeni bir tür Öteki’ydi. Io hiç vakit kaybetmeden Samiya’nın ipliğini yakaladı ve olabildiğince hızlı çekmeye başladı. Horus-soyluyu çağırıyordu. Sonra dönüp baktı, Edei onu izliyordu.

Uzun bir süre öylece oturdular, bakışlarıyla birbirlerine bağlanmış gibilerdi. Edei’nin başı zaman zaman daha fazla dayanamayacakmış gibi düşüyordu... Ama yine de Io’ya bakmaya devam ediyordu. Io iplikleri çekmeye devam etti ve Bianca da onun ölümünü yavaşlatmaya... Beklediler. Uzun dakikalar boyunca beklediler.

“İyi olacaksın,” diye fısıldadı Io.

Edei başıyla onayladı.

Bir an geçti.

Edei, “Sen iyi olacak mısın?” diye sordu.

İyi olacak mıydı? Bundan şüpheliydi. Ablaları ona ihanet etmişti; her biri kendi yöntemiyle. Onun kaderi, dünyanın yıkımını önceden haber vermişti. Silts'in ölümcül mafya kraliçesine intikam sözü vardı.

Ama işaret parmağını gümüş bir yüzük kadar sıkkan bir iplik tutuyordu elinde. Uğruna entrikalar çevirdiği ve çok şey feda ettiği o iplik, yani Thais'i tanrılara bağlayan iplik.

Çünkü gerçek buydu, bu gizemin cevabı buydu. Dokuzlar bunu ima etmiş, tayflar bu gerçekle hareket etmiş, Thais de bunu doğrulamıştı. Güçlü varlıklar, ilham perilerinden saklanabiliyor, erinye-soyluları etki altında bırakabiliyor ve dünyadaki en güçlü Ötekilerin katledilmesini sağlayabiliyorlardı. Onlar tanrılardı. Ve Io'nun elinde şimdi onu doğrudan tanrılara götürecek bir iplik vardı.

"Ellerime senin kanın akarken," dedi Io, "nasıl oluyor da beni merak edebiliyorsun?"

Edei'nin göğsü yumuşak bir kahkahayla gümbürdedi, neredeyse bir iç çekişti bu. "Söylediklerimde ciddi değildim, Io. Ben *gerçekten* umursuyorum..."

"Dur. Böyle konuşma. Sanki başka bir şansın olmayacakmış gibi konuşma."

"Olmayabilir."

"Lütfen, sadece dayan..."

"Buradalar," diye araya girdi Bianca. Gözleri serayı çevreleyen karanlığa dikilmişti. Samiya, Chimdi'yle birlikte bahçedeki çalılardan yanından geçerken Io'nun elindeki iplik titredi. Io dünyayı sarsacak bir rahatlamayla hıçkırıklara boğuldu. Koca koca gözyaşı damlaları yanaklarından aşağı iniyordu. Edei zayıf parmaklarıyla onun yüzünü kendisine doğru çekti.

"Gitmen gerek," dedi.

Etraflarındaki insanlar bağıırıyordu. Samiya telaş, Chimdi dehşet içindeydi, Bianca etrafa emirler yağdırıyordu. Çalılardan arasından daha fazla çete üyesi belirdi. Ama tüm bu kaosun

içinde Io sadece Edei'yi görebiliyor, Edei'nin yumuşak sesini dinleyebiliyordu.

“Bu ip nereye gidiyorsa,” dedi sol elinin sımsıkı duran parmaklarını işaret ederek. “Her ne planlıyorsan hemen gitmelisin. Şehir tecrit altına alınmadan önce git.”

Akıllı çocuk... Çok şey fark ediyor, çok az şey söylüyor, her şeyi derinden önemsiyordu.

Io başını iki yana salladı. “Hayır. Seninle kalmak istiyorum. Seni beklemek istiyorum.”

“Io, *hemen* gitmen gerek,” diye nefes aldı Edei, gözleri irileşmişti ve korku doluydu. “Sana söz veriyorum, iyileşir iyileşmez gelip seni bulacağım.”

“Nasıl?” diye sordu Io. Kelimeleri hıçkırıklara karışıyordu. Bu duvarların ötesindeki uçsuz bucaksız Çorak Topraklar'da Edei onu nasıl bulacaktı?

Edei şefkatle elini tuttu ve avucu aşağı bakacak şekilde kendi göğsüne koydu. “Bunu takip edeceğim,” diye fısıldadı, birleşen ellerini kalbinin üzerine, kader ipliğine bastırırken. “Nerede olursan ol seni bulurum.”

O esnada biri Io'yu geri çekti. Samiya, Edei'nin yanında dizlerinin üzerine çökmüştü. Chimdi eliyle ağzını kapatmış, cesetlere bakıyordu. Tanımadığı birkaç çete üyesi de Bianca'nın etrafında toplanmıştı.

Io bir adım geri çekildi, sonra bir adım daha. Gecenin içinde kayboluşunu kimse fark etmedi.

Bacağının üst kısmından akan kanı durdurmak için pantolonundan bir parça kesip turnike yapmak zorunda kaldı. Her adımda acıyla irkiliyordu ama iyi olacaktı. Devam etmek zorundaydı. Önce Amos'a uğrayıp erzak ve malzeme alacak, sonra

da polis Alante'deki tüm giriş kapılarını kapatmadan önce bir çıkış yolu bulacaktı.

Dumanlar şehrin üzerine bir işgalci gibi çökmüştü, yürüyüş yolları ve köprülerin yarısı görünmüyordu. Şehir meydanı yönünden müzik yükseliyor, uzaklarda bir yerde sirenler ötüyordu.

Dakikalar geçip gitti. Io ağır ağır ilerliyordu: Köprüden, aşağıdaki dumanlı uçuruma adım atmadığından emin olmak için birkaç saniyede bir gerçek dünya ile Örtü arasında geçiş yapması gerekiyordu. Ve bazen durup kader ipliğini kontrol ediyordu. Ara sıra da durup Ava'nın kuzey yönüne uzanan, muhtemelen Alante'nin kuzey kapısına doğru giden, Saint-Yves ve polis gücü tarafından takip edilen ipliğine bakıyordu.

Io durdu. Çatının kenarında ince bir metal şerit duruyordu. Bir kedi köprüsü... tam da şu anda ihtiyacı olan şeydi.

O anda arkasından bir ses, "Korkuyorsun, değil mi?" diye sordu.

İpek pijamalar içinde, arkasında kopmuş bir yaşam ipliği uzanan kıvrak bir figür belirdi. Bianca Rossi ondan birkaç adım ötede durdu, Io'yu şöyle bir süzdü, kedi gibi bakışları kızın sıktığı yumruklarına kaydı.

Bianca başıyla işaret etti: "Elinde ne var?"

Io kendini korkunun vahşi ağzından uzaklaştırdı, paniğin dişleri arasından çekti. Bianca onu korkutabileceğini düşünmüştü. Ama Io, Erinye soykırımını ortaya çıkarmıştı. Dört kurbanın ve üç tayfın cinayetini, Dokuzlar'ın öldürülmesinin ardındaki sırrı çözmüş, ablalarının kaçmasına izin vermiş ve Edei'yi kanlar içinde geride bırakmıştı. Sırf bu ipliği takip edip o kadınlar adına adaleti sağlayabilmek için... Bianca onu istediği kadar korkutmaya çalışabilirdi ama Io bu korkuyu reddediyordu.

Parmaklarının arasındaki ipliğe baktı. Gümüştü, evet ama şimdi onu iyice inceleyince gümüşe karışmış altın sarısını fark etmeye başlamıştı. Güneş kadar sıcak ve parlak ipler, ay ka-

dar soğuk ve keskin iplerle örülmüştü: Tanrının ve ablasının iplikleriydi bunlar.

“Bence,” dedi Io soğukkanlılıkla, “bu iplik senin yaratıcına ait. Beni tanrılara götüreceğini düşünüyorum.”

“Bazı suçlar vardır ki,” dedi Bianca, “cezasız kalmaz.”

Io gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. *Erinyeler*. “Benden ne istiyorsun, Bianca?”

Mafya kraliçesi kopmuş yaşam ipliğini, Erinye kırbacını, sanki her zaman onun bir parçası olmuş gibi beline sabitlemişti bile. “Ava’yı bulduğumda ipliğim olmadığını fark etti ve bana ne dedi biliyor musun?”

Io dudaklarını birbirine bastırdı. Hayır, bilmiyordu. Artık ablasını hiç tanıımıyormuş gibi hissediyordu.

“*Io’nun yanında ol. Yaralı olanlarla o ilgilenir.*” Bianca’nın göğsü rahat nefeslerle inip kalkıyordu. “Ama ben senin bana sunacağın rahatlığı istemiyorum, kesici. Ben *intikam* istiyorum. Bana bunu verebilir misin?”

Io onun çivit rengi seradaki hâlini düşündü, gözleri gazabın turuncusuyla parlıyordu. Diğer tayfların hiçbirinin gözlerinde, erinye-soyluların güçlerinin gerçek göstergesi olan turuncu yansımalar yoktu. Bianca Rossi her neye dönüştüyse, bu yeni ve tuhaf bir şeydi. Belki de kurtarılabilir olduğunu gösteriyordu. Ama en önemlisi, bu gözler bilenmiş ve zehirle pürüzsüzleştirilmiş bir silahtı.

Duman etraflarını sarmaya başladı, yapışkan bir evcil hayvan gibi ayak bileklerine dolanıyordu. Bianca çatının ortasında gururlu ve dimdik duruyordu. Tanrının ipliği, görünmeyen bir geleceğe uzanan dar iskelede bir yolu aydınlatıyordu. Io kedi köprüsünün önünde durdu, kalbi hızla çarpıyordu.

“Seninle bir anlaşma yapacağım,” dedi Io kararlılıkla. “Tanrıları bulmama yardım et, ben de onları cezalandırmana yardım edeyim. Buna ne dersin?”

Bianca ipek kıyafetleriyle Io'nun etrafından dolanıp köprüye çıktı. Io da önünde bir cankurtaran halatı gibi uzanan kedi köprüsüne baktı. Diğer ucunda, tanrının ipliği sis tarafından yutuluyordu. Bianca nefes verdi ve ilk adımı attı.

Sonra, "Hadi bakalım," dedi mafya kraliçesi. "Tanrılarını alaşağı edelim."

TEŞEKKÜR

İnsanın ilk kitabı için teşekkürlerini yazması muazzam, hayranlık uyandıran bir his. On altı yıl yazma, sekiz yıl sorgulama, iki yıl düzenleme... Tüm bu süreç boyunca gördüğüm destek ve sevgiyi birkaç sayfaya nasıl sığdırabilirim? Amanda Joy, sen gerçekten harikasın: en iyi arkadaş, en iyi eleştiri ortağı, en iyi endişe savunucusu. Sen olmasaydın bugün olduğum yazar olamazdım. Anna Meriano ve Laura Silverman, desteğiniz her gün canlı, güçlü ve derin bir şekilde hissediliyor, yaşasın Words ve Thai! Bir sonraki maceramız için sabırsızlanıyorum.

Muhteşem menajerim, benim Fabergé yumurtam Michaela Whatnall'a en derin şükranlarımı sunuyorum. Geri bildirimin ve desteğin paha biçilemezdi, sen olmasaydın bugün burada olamaz, bunu yazamazdım. Amy Elizabeth Bishop'a çok değerli geri bildirimleri ve mükemmel çöpçatanlığı için teşekkürler; Lauren Abramo, Michael Bourret, Gracie Freeman Lifschutz, Andrew Dugan ve Nataly Grueder'e ve film menajerim Stephen Moore'a da çok teşekkür ederim.

Gretchen Durning, seninle çalışmak benim için gerçekten bir zevkti. Bu kitap senin sayende çok daha güçlü ve romantik oldu. Bir sonraki yolculuğumuz ıve çılgın devam kitabını şekillendirmek için sabırsızlanıyorum! Razorbill ve Penguin-Teen'deki tüm ekibime kucak dolusu teşekkürler: MishaKydd, Krista Ahlberg, Brian Luster, Jayne Ziemba, Alex Campbell, Rebecca Aidlin, Lizzie Goodell, Christina Colangelo, Bri Lockhart, Felicity Vallence, Shannon Span, James Akinaka ve Kim Ryan. Corey Brickley ve Kristie Radwilowicz'in büyük

hayranıyım, bana böyle dudak uçuklatan bir kapak hediye ettikleri için teşekkür ederim.

Penguin Random House UK'deki İngiltere ekibime: Başta harika editörüm Natalie Doherty, mükemmel Michael Bedo ve Chloe Parkinson, Bella Jones, Jamie Taylor, Alicia Ingram, Kat Baker, Toni Budden, Becki Wells, Rozzie Todd, Autumn Evans, Amy Wilkerson, Aimee Coghill ve Nekane Galdos olmak üzere sıcak karşılamanız ve heyecanınız için teşekkür ederim. Marzena Currie, Amy Gordon, Kaye Baginsky, Lauren Vassallo ve Elena Pataki'ye: Bu hikâyeye başta gösterdiğiniz ilgi benim için dünyalara bedel. Menajer kardeşlerime ve çıkış kitabı grubu arkadaşlarıma: Bu çılgın yayıncılık yolculuğunda yanınızda olduğum için çok mutluyum. *Kaderin Gümüş İplikleri* için övgü dolu sözler yazan güzel yazarlara: Kitabımın kitapçılarda ve kütüphanelerde sizinkiyle yan yana duracak olmasından dolayı şaşkınlık içindeyim, çok teşekkür ederim. İlk okuyuculara ve eleştirmenlere: Mesajlarınız ve desteğiniz benim için çok değerli.

Maria Foutzitzı'ye: φίλη, Io'nun ilk okuru olduğun ve yazları kitaplarımız ve ayaklarımızın altındaki denizle birlikte sakince geçirdiğimiz vakitler için çok teşekkür ederim. Arkadaşlarıma: Hayatımın en stresli yıllarından birini serin bir melteme dönüştürdüğünüz için size sonsuza dek minnettarım.

George, μπου, bu hikâyenin ilk kelimelerini eski kanepemizde yan yana otururken yazdım. Sen akşam yemeğini ve üç çeşit tatlıyı hazırlarken düzenledim. Müstakbel menajerimle ilk kez sohbet ettiğimde sen diğer odadaydın. Editörümünden teklif e-postasını aldığımda kirli Central Line treninde benimle birlikte sevinç çığlıkları atıyordun. Sen bu yolculuğun ayrılmaz bir parçasısın, sevgin, desteğin, mizah anlayışın, bana kattığın ilham ve tiramisuların için teşekkür ederim. Hayatımı seninle paylaştığım için minnettarım.

Benim harika aileme: annem ve babam, Nikos, Argyris, Eleni, Alex, Eleftheria T., Eleftheria V., canım büyükannem ve

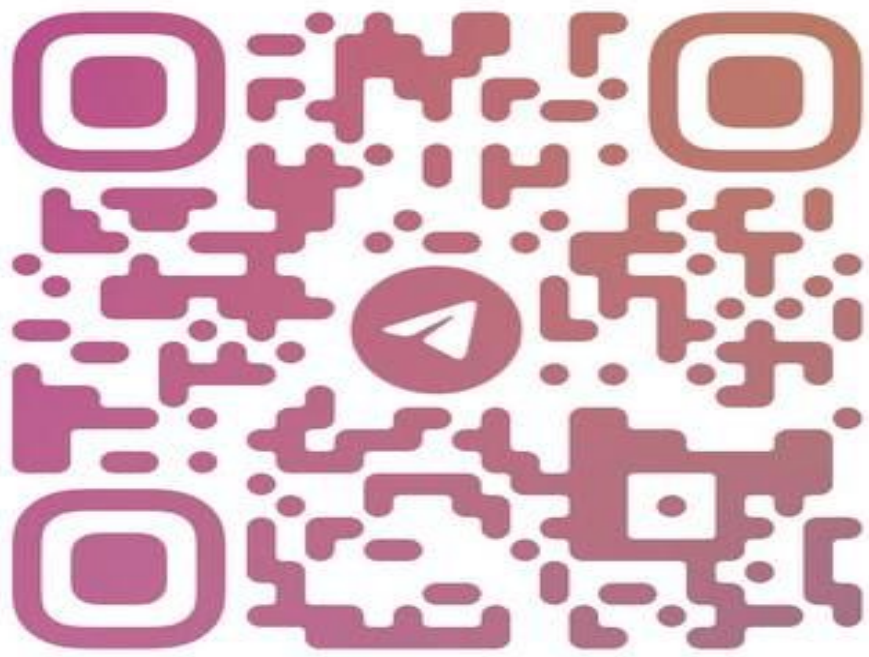
merhum büyükbabam Tasos, ilk müttetiklerim Sakis ve Eirini, Atinalı ailem, biricik kayınvalidem ve kayınpederim... Size olan minnettarlığımı sözcüklerle ifade etmem imkânsız.

Aileme on beş yaşındayken yazar olmak istediğimi söylemiştim. O sahneyi çok net hatırlıyorum. Yazın sahildeydik; en sevdiğim serinin son kitabı çıkmıştı ve yazarın günlerini nasıl geçirdiğini anlattığı bir röportajını okuyordum: Diğer insanlar için başka dünyalar yaratmanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyordum... Sen denizden çıktın ve yanıma oturdun. Gazeteyi indirdim ve sana hayatımda yapmak istediğim şeyin bu olduğunu söyledim. Başka dünyalar yaratmak ve bir yazar olmak. Kısa bir an geçti, bir duraksama oldu, muhtemelen bu hayalimi bir saniyede yıkabilecek tüm mantıklı gerekçeleri ve hayatın acı gerçeklerini düşündün ama konuştuğunda sadece şöyle dedin: *Tamam o zaman. Yazar olmana yardımcı olabilecek neler yapabiliriz bir bakalım.*

Anne, baba, Argyri, bakın: *İşte, ben yaptım* demek istiyorum ama bu doğru olmaz. Bu teşekkür kısmı işin kanıtı. *Biz* başardık. Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim.

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
<https://t.me/ayisigikitap>

@AYISIGIKITAP